Crime

DARIA DONȚOVA

Dragul meu ticălos

Strada Ficțiunii

-Un caz-
Evlampia Romanova

Daria Donțova

Dragul meu ticălos

Traducere din limba rusă și note de
Antoaneta Olteanu

ALLFA
2014

Strada Ficțiunii

EDITURA ALLFA

Această carte în format digital intră sub incidența drepturilor de autor și a fost creată exclusiv pentru a fi citită utilizând dispozitivul personal pe care a fost descărcată. Oricare alte metode de utilizare, dintre care fac parte împrumutul sau schimbul, reproducerea integrală sau parțială a textului, punerea acestuia la dispoziția publicului, inclusiv prin intermediul Internetului sau a rețelelor de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme – altele decât cele pe care a fost descărcată – care permit recuperarea informațiilor, revânzarea sau comercializarea sub orice formă a acestui text, precum și alte fapte similare, săvârșite fără acordul scris al persoanei care deține drepturile de autor, sunt o încălcare a legislației referitoare la proprietatea intelectuală și vor fi pedepsite penal și/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

СВОЛОЧЬ НЕНАГЛЯДНАЯ
Daria Dontsova

Copyright © Донцова Д.А., 2001

DRAGUL MEU TICĂLOS
Daria Donțova

Copyright © 2014 Editura ALLFA

ISBN ePub: 978-973-724-927-2
ISBN PDF: 978-973-724-928-9
ISBN Print: 978-973-724-632-5

Redactare: Diana Geacăr
Tehnoredactare: Liviu Stoica
Corectură: Anca Tach
Design copertă: Alexandru Novac

Editura ALLFA
Bd. Constructorilor nr. 20A, et. 3,
sector 6, cod 060512, București
Tel.: 021 402 26 00
Fax: 021 402 26 10

Distribuție:
021 402 26 30; 021 402 26 33

Comenzi:
comenzi@all.ro

www.all.ro

Lectura digitală protejează mediul

Versiune digitală realizată de elefant.ro

DARIA DONȚOVA

Daria Donțova s-a născut la Moscova în 1952. A studiat jurnalism la Universitatea Lomonosov. A predat franceză și germană. A început să scrie în 1995 și a publicat până în prezent peste o sută cincizeci de romane polițiste. Deosebit de prolifică, autoarea este și foarte populară, mai ales în rândul cititoarelor din Rusia. În 2003 și în 2007 a fost votată în topul celor mai importante o sută de personalități publice din Rusia, într-un clasament comandat de *Kommersant*, cotidian rusesc axat pe politică și afaceri. Opera ei a fost distinsă cu numeroase premii literare. Din seria de romane polițiste care o au ca protagonistă pe Evlampia Romanova, au fost traduse în limba română *Manichiură pentru mort* (Маникюр для покойника, 2002; Editura ALLFA, 2012), *Poker cu rechinul* (Покер с акулой, 2000; Editura ALLFA, 2013) și ***Dragul meu ticălos*** (Сволочь ненаглядная, 2001; Editura ALLFA, 2014).

„Să nu dea Domnul să înnebunesc.
Nu, îmi sunt mai ușoare toiagul și traista.“
A.S. Pușkin

1

Am nimerit în povestea asta ca musca în dulceață sau în miere, dacă moartea în miere vi se pare mai atrăgătoare decât sfârșitul în gem. Dar în ziua fatidică, când a început șirul de evenimente ciudate, inexplicabile, nimic nu prevestea lucruri neplăcute.

Pe la șapte seara, ca de obicei, am venit acasă încărcată de sacoșe, iar după ce le-am trântit lângă cuier, am început să urlu:

— Hei, e cineva aici?

— Ei? a spus Serioja, ieșind pe coridor.

— Du-o în bucătărie, i-am ordonat, împingând cu piciorul o sacoșă.

În aceeași clipă s-a auzit un trosnet. Ce ghinion, nimerisem chiar punga cu ouă.

— Dă-i fără milă, mi-a zis Serioja chicotind.

M-am necăjit. Păcat că n-aveam darul de a prevesti viitorul, căci mica neplăcere cu ouăle mi-ar fi părut un fleac ridicol, un lucru neînsemnat. Dar în clipa aceea eram chiar îndurerată.

— Dracu' să le ia, le-am cărat de la metrou fără să pățească nimic și le-am spart acasă cu piciorul...

Nemulțumită, plângându-mă de soarta grea, mi-am târât picioarele spre bucătărie. La masa mare și rotundă, Iulia, Kiriușka și Senia beau ceai liniștiți. Iulecika s-a uitat în sacoșă și a încercat să mă liniștească:

— E un fleac, numai șase s-au spart.

Eram gata să izbucnesc în plâns.

— Scoate-le și pune-le într-un castron, i-a spus Seriojka soției.

Ascultătoare, Iulecika a scos cojile.

— Mai termină cu plânsul, a sărit Seriojka. Ce să spun, mare nenorocire!

— Chiar așa, Lampa, mi-a spus și Kiriușka.

— Ia mai taci și tu, l-a oprit Seriojka pe fratele lui mai mic. Ce mare durere, ai spart ouăle, mi-a spus apoi. Uite, Senka are o problemă adevărată.

Semion e cel mai bun prieten al lui Seriojka. Au învățat în aceeași clasă, apoi au fost la institute diferite, e adevărat, dar au păstrat prietenia. Și, deși Seriojka lucrează la o agenție de publicitate, iar Senia predă limba germană, se întâlnesc des, la fel ca înainte. Senia îmi place; e un băiat deschis, sincer, mereu dispus să dea o mână de ajutor.

— Ce necaz ai? l-am întrebat oftând.

Neobișnuit de posac, Semion a zis pufnind:

— Nici n-am chef să vorbesc!

— Bine, o să povestesc eu, a spus Seriojka zâmbind.

În urmă cu un an, Senia a cunoscut o fată, pe vesela și zâmbitoarea Rita, mare amatoare de discoteci, chefuri și restaurante. Aproape o jumătate de an, Semion a tot dus-o la distracții, dar apoi a înțeles, Margarita avea în cap numai dans, nu va ieși niciodată din ea o soție bună. Și, deși lui Senia nu-i displăcea să se distreze, nu dorea să facă asta în fiecare zi. Fiind un om liniștit, pozitiv în toate sensurile, își imagina altfel viitoarea soție: muncitoare, răbdătoare, bună gospodină și mamă. Însă Ritocika, extrem de mândră, considera că e un dar pentru viitorul soț. De fapt, bărbații veneau pe lume numai pentru a-i face ei, Margaritei, pe plac.

Pe scurt, Senia s-a simțit apăsat de relația aceea și a început o idilă cu o altă fată, Natașa, o cunoștință a Ritei. S-a dovedit a fi opusul lui Margot: o fată de casă, liniștită și tăcută. Natașa își pierduse mama la o vârstă fragedă, așa că fata de nouăsprezece ani se ocupa singură de toată gospodăria. Tatăl ei, încă tânăr, un văduv de treizeci și nouă de ani, se simțea ca în sânul lui Adam. Găsea mereu pe masă prânzul sau cina calde, i se dădeau la timp cămășile călcate. Peste două luni, Senia a cerut-o în căsătorie pe Natașa și a început să se pregătească de nuntă.

Când Rita a aflat că admiratorul s-a mutat la alta, mai întâi, de furie, și-a pierdut vocea. Până atunci n-o părăsise nimeni, așa că supărarea i s-a înfipt în inimă ca un cui ruginit.

Ritocika a jurat să se răzbune pe nemernicul ticălos și și-a ținut legământul. Mai întâi a vrut să-i strice lui Senia ziua, apărând la cununie nepoftită. Dar apoi, fata vicleană a avut o idee genială. Tatăl Natașei, un văduv frumos și cu stare, se uita cu interes la Rita, fata cu păr bălai, ochi albaștri și sâni plini, când venea pe la fiica lui. Margot își folosea toate armele când cocheta cu bărbatul. N-a trecut nici jumătate de an, că socrul lui Senia s-a căsătorit cu Margarita și astfel ea a devenit soacra băiatului.

Am chicotit.

— Ei, ai pățit-o!

— Cred și eu, a spus Senia oftând, locuim în același apartament și Ritka face răutăți ca înainte. Aranjează totul cu atâta viclenie... Vrea să pară că ea are grijă de Natașa, iar că eu sunt un mostru. Nici nu mai știu ce să fac!

— Închiriază un apartament și mutați-vă, l-a sfătuit Seriojka.

— De unde să iau bani? a spus Senia bătând din palme. Știi cât îmi cer pe lună? Nu pot găsi ceva sub o sută de dolari.

— Uite, Senia, a spus Iulia ridicându-se, din moment ce te-ai

însurat, trebuie să-i creezi soției condiții normale.

— Ei, dar nu câștig așa de mult, a zis tânărul, întristându-se.

— Atunci de ce te-ai gândit să-ți întemeiezi o familie? a continuat Iulia.

— Cine știa c-o să se întâmple așa? Dar și tu, Iulecika, trăiești cu mama lui Seriojka și nu e nicio problemă.

— Katia nu e acasă niciodată. Și ce mare soacră e? Te umflă râsul, a spus fata oftând.

Apoi a poruncit:

— Kiriușka, urcă-te pe taburet și dă-mi tigaia mare de pe dulap. De ce să irosim ouăle astea? O să fac chiar acum o omletă minunată.

— Mereu îmi dai sarcini, s-a plâns băiatul.

— Ei, ce să spun, s-a supărat Iulia. Atunci o iau singură.

A sărit imediat pe scaun, a întins mâinile, a călcat puțin greșit...

— Ai grijă! a început să urle Serioja.

Dar era prea târziu. Țipând ușor, Iulia a căzut și imediat a început să urle.

— Ce-i, ce-i? am spus noi.

Începuserăm să ne agităm, alergând spre ea. Fata era pe linoleum, cu piciorul drept într-o poziție ciudată. Glezna a început imediat să i se umfle și să se învinețească îngrijorător.

— Se pare că e o fractură, a constatat pierdut Seriojka. Și mama, ca un făcut, e de gardă.

Katia este chirurg, face operații de tiroidă, dar, în opinia mea, nu putea să ajute pe nimeni în situația aceea. În momentele periculoase, în Serioja se trezea copilul care credea cu tărie că, dacă mama vine acasă, problemele dispar imediat.

— E din cauza mea, a spus Kiriușka, începând să plângă. Iulecika, iartă-mă!

— E un fleac, a șoptit Iulia, abia stăpânindu-și lacrimile. Ce

ți-e scris în frunte ți-e pus.

— Vai, vai, vai, urla Kiriușka, ridicând mâinile.

Mai lipsea corul care s-o acompanieze pe bocitoare.

— Gata, am poruncit eu, trebuie să chemăm salvarea.

Mașina a venit după două ore. O cucoană posomorâtă, deloc amabilă, s-a uitat cu un ochi la piciorul ca o buturugă și a ordonat destul de grosolan:

— Duceți-o la mașină.

— Noi? a întrebat-o Serioja tâmp.

— Nu, o s-o trag eu, s-a enervat doctorița. Voi v-ați luat la harță, voi s-o duceți.

— Nu ne-am luat la harță, a protestat Seriojka, a căzut de pe scaun.

— Puțin îmi pasă! a răcnit doctorița. Hai, mișcați-vă, nu sunteți singuri pe lumea asta.

Senia, Serioja și Kiriușka au ridicat-o cu grijă pe Iulia, care gemea. Am pornit după ei, ducând un pled. Jos se afla un microbuz alb. Înăuntru era frig ca într-un cavou. Afară era o zi geroasă de șapte ianuarie...

— Dați drumul la căldură, l-a rugat Seriojka sfios pe șofer, care nici n-a tresărit.

Iulia, pe care cu greu o dusesem cu targa, a început din nou să geamă.

— Ar trebui s-o anesteziați, a spus încet Senia.

— Nu-i nimic, merge și așa, a spus indiferentă doctorița. Ați luat buletinul și polița? a întrebat apoi.

— Nu, dar e nevoie? s-a minunat Seriojka.

— E clar, s-a enervat din nou doctorița. Hai, repede, un picior aici, celălalt dincolo. Ei, ce oameni, habar n-au... Nu sunt oameni, ci monștri.

— La ce spital o duceți? i-am întrerupt eu ocările.

— La 152! a răcnit șoferul.

— Mai bine la Sklifosovski, a spus Senia oftând.

— Se poate acolo? am întrebat.

— Nu! a lătrat doctorița. Nu suntem serviciu privat, mergem unde e loc.

— Lampușecika, a început să șoptească pătimaș Kiriușa, a fost recent o emisiune la televizor... Se pare că toți cei care lucrează la salvare iau mită. Dă-le o sută de ruble.

M-am uitat cu respect la băiat. Ei, cine poate spune că are numai unsprezece ani? Gândește mai bine decât noi toți.

Am scos repede din portofel o bancnotă roz și am bâiguit:

— Vrem la Institutul Sklifosovski.

Șoferul s-a uitat la bancnotă și a spus:

— E puțin!

A trebuit să mai adaug două bancnote identice.

Doctorița a început să zăngăne imediat cutia de metal. I-a făcut anestezie. Apoi am fost duși la Institut cu salvarea.

La camera de gardă, Iulia a fost mutată pe un pat îngust de fier și ni s-a spus:

— Așteptați.

Pe coridorul uriaș se vedeau o mulțime de uși, dar niciun medic. Pe sub uși se strecura un curent insuportabil, Iulia tremura întruna. N-au fost de ajutor nici pledul, nici scurta vătuită a lui Seriojka, nici scurta mea. În cele din urmă, o ușă s-a întredeschis și a apărut un bărbat în vârstă.

— Aduceți-o.

Am început să împingem repede patul.

— Stați! a ordonat doctorul.

Am împietrit.

— Cum o duceți? s-a indignat chirurgul.

— Nu e bine? a întrebat sfios Seriojka.

— Cine intră în cabinet cu picioarele înainte? Trebuie cu capul.

„Interesant, dar care e diferența?“ mi-am spus în timp ce bărbații întorceau cu greutate patul.

Iulia gemea și șoptea:

— Vai, mai încet, nu mă mai zgâlțâiți, mă doare.

În cele din urmă, am ajuns într-un cabinet unde n-au făcut decât să noteze datele Iuliei din buletin.

— La radiografie, a spus doctorul. Acolo, la dreapta.

Am tras patul în direcția indicată.

O femeie grasă, care respira greu, a pornit aparatul și a ordonat:

— Duceți-o s-o dezbrăcați.

A trebuit să scoatem iar pe coridor patul, care sălta pe podeaua denivelată. Iulia urla întruna. Seriojka, palid, își ținea soția de mână, iar Kiriușka își trăgea mereu nasul.

Într-o cameră mică și destul de murdară, un infirmier, un băiat de vreo treizeci de ani, a început să tragă de blugi, intenționând s-o dezbrace pe Iulia. Ea s-a pornit imediat să urle.

— Ce strigi așa? a pufnit indiferent infirmierul. Trebuie să rabzi.

Dar am înțeles situația. O altă hârtie a ajuns în buzunarul băiatului, care a înflorit ca o tufă de iasomie într-o lună fierbinte de iunie.

— Gata, gata, încetișor, a bolborosit el și i-a scos Iuliei hainele cu îndemânare și delicatețe. Acum îi pun o pernuță sub cap, o acopăr cu o păturică și mergem la sala de ghips.

După ce ne-a alungat de lângă pat, infirmierul a dus-o repede la următorul cabinet, unde mi-a șoptit:

— Auzi, tanti, sunt Volodia. După ce termină doctorul, o duc la etaj. Nu te neliniști, o să fac tot ce pot, o să-i găsesc un loc, n-o să stea pe coridor.

În momentul acela, din sală a apărut doctorul, care a spus sever:

— Aduceți-o.

I-am dat imediat banii. Chirurgul s-a topit și a început să bolborosească:

— Ei, nu e nevoie.

— Niște injecții cu analgezice! am răcnit.

— Se înțelege, a pufnit doctorul. Imediat se rezolvă.

— Lampocika, a început Iulia să bâiguie, vreau să fac pipi.

M-am dus să caut o infirmieră și am găsit-o într-o cameră pe ușa căreia scria „Infirmieri“.

— Ce vrei? a tunat cucoana.

— O ploscă.

— Stai puțin.

După ce am așteptat vreo zece minute, am băgat din nou capul în cameră.

— Ei? Te grăbești, ce-i? s-a enervat infirmiera. Nu poți nici să respiri, că imediat vin după tine...

I-am îndesat în mână o bancnotă.

Fața severă i s-a destins, bătrânica a început să zâmbească și să spună cu o voce melodioasă:

— Vai, tinerii ăștia, ce se mai grăbesc... Hai, să mergem.

La unsprezece seara, Iulia, plânsă și tremurând în continuare, a fost dusă într-un salon la etajul șase. Infirmierul Volodia nu m-a tras în piept. Glumind cu o soră medicală, a băgat patul în camera 717 și apoi ne-a explicat încet:

— E o cameră minunată, de patru persoane. Sunt numai tineri care nu au mari probleme, nu sunt bătrâne enervante cu fractură de șold. O să-i fie bine aici.

— Mulțumesc, a spus sincer Seriojka.

— Ei, bine, a dat din mână Volodia, ce să mai vorbim. Sunt de serviciu din două în două zile. Veniți la camera de gardă dacă e ceva. Și încă un lucru. Aici, infirmierii iau cincizeci de ruble pe tură. Să nu le dați mai mult, nu trebuie să-i răsfățați.

— Și de ce să le dăm? s-a minunat Kiriușka.

— Ei, tinerii ăștia, a spus băiatul oftând și a plecat.

Am dat fuga la infirmieră, am luat două pături, o pernă și, după ce i-am promis Iuliei că îi vom aduce dimineața tot ce trebuie, ne-am îndreptat spre ieșire. Pe coridor, lângă pereți, se aflau câteva paturi. Într-unul dintre ele ofta întruna o bătrână.

— Acoperiți-mă cu pătura...

Seriojka a acoperit-o cu o bucată de molton decolorat.

— Să-ți dea Domnul sănătate, copile, a șoptit băbuța. Mă doare, vai, tare greu mai e, a început apoi să se vaite.

— Imediat o chem pe infirmieră, i-a promis Seriojka.

La post, o fată frumușică citea o carte.

— Femeii de pe coridor îi e rău, i-a spus Serghei.

— Îhî, a spus fata dând din cap.

— Du-te la ea!

— Imediat, l-a asigurat sora medicală fără să-și ridice ochii.

Am ajuns la ieșire, dar ne-am întors. Fata, ca și cum nu se întâmplase nimic, se bucura în continuare de romanul ei.

— Interesant... Și dacă omul n-are bani? a întrebat Senia. Ce se întâmplă?

— Nu se întâmplă nimic, i-am spus oftând.

2

Dimineața, eu, Seriojka și Katia ne aflam în secție, la ușa pe a cărei tăbliță scria „Medici“. Kiriușka, deși se împotrivise cu furie, se dusese la școală.

— N-am nimerit bine, a spus Katia oftând. Cred că toți sunt în operație.

Dar în momentul acela, ușa s-a deschis larg și a apărut un bărbat tânăr cu o față binevoitoare, plăcută.

— La mine ați venit?

— Avem nevoie de doctorul Koza, i-am spus.

— Vă ascult. Eu sunt Koza Stanislav Fiodorovici.

— Îmi pare bine, colega, a ciripit Katiușa și a scos cartea de vizită.

— Chirurg de categorie superioară, șef de secție, candidat în științe medicale Romanova Ekaterina Andreevna, a citit Koza.

După ce a cântărit din priviri cele patruzeci și cinci de kilograme ale Katiușei, a întrebat sceptic:

— Dumneavoastră sunteți?

— Da, a sărit bucuroasă Katerina, obișnuită să fie considerată soră medicală, eu sunt. Iar ea este Romanova Evlampia Andreevna.

Am încercat să-i zâmbesc cât mai frumos. Trebuia să-i fim pe plac lui Koza; totuși, era medicul care o trata pe Iulenka.

— Aha, a spus chirurgul dând din cap. Sunteți surori, am

înțeles.

Cât timp el și Katia au pălăvrăgit pe limba lor păsărească, discutând despre starea de sănătate a Iuliei, m-am uitat tăcută pe fereastră. N-avea rost să trag cu urechea, oricum nu înțelegeam niciun cuvânt. Dar Koza greșise; nu suntem surori, pur și simplu avem același nume de familie, aproape suntem tize. Cu toate astea, nici cele mai apropiate rude nu sunt așa de unite precum eu și Katia.

Întotdeauna mi-am dorit să am un frate sau o soră, dar soarta a vrut altfel, așa că am fost singurul copil al părinților mei. Și tata, și mama presupuneau că o să moară fără copii, dar în momentul acela, Domnul a făcut o minune și li s-a născut o fată. Fetița a fost numită Efrosinia, în amintirea bunicii.

Puțini copii au fost atât de adorați în copilărie ca mine. Mămica, cântăreață de operă, și tata, doctor în științe, profesor de matematică, au făcut tot ce-au putut ca fiica lor să crească fericită. Niciodată nu m-au certat pentru desele note de șase, aveau mare grijă de sănătatea mea și m-au dat la școala de muzică, să studiez harpa, iar apoi la Conservator.

Nici după moartea tatălui nu s-a schimbat nimic. Cu o mână fermă, mămica m-a condus în viață, rezolvând singură toate problemele ce apăreau. Nu mi se permitea să am o părere.

Am devenit un copil liniștit și bolnăvicios. Mergeam la școală neregulat – o săptămână la lecții, o lună în pat. Nu am avut niciodată prietene, cel mai apropiat om îmi rămăsese mama. M-am deprins să-i împărtășesc toate necazurile și durerile mele. După ce mă asculta, mama mă săruta blând și îmi spunea:

— Nu-i nimic, Frosenka. Noaptea e un sfetnic bun, nu te întrista.

Dimineața chiar aveam impresia că problema nu face nici două parale.

Și așa am trăit, ca o statuetă de cristal, băgată într-o cutie de catifea și acoperită, pentru o mai mare siguranță, cu vată. De fapt, viața fără probleme îmi convenea. Singurul lucru neplăcut era harpa. După ce am terminat Conservatorul, am început să mă duc la concerte, împovărată de faptul că trebuie să joc rolul de harpistă. Dar mămica, dorind să-și vadă fiica pe scenă, era foarte fericită și nu voiam s-o dezamăgesc.

Mă apropiam de treizeci de ani când mama a decis să-și mărite comoara. A găsit și un logodnic grozav, Mihail Gromov. Candidatul era perfect din toate punctele de vedere: frumos, bine educat, bogat și orfan. Exista un singur „dar“. Mihail era mai tânăr decât mine cu șase ani. Totuși, detaliul acesta a fost considerat neînsemnat, așa că a avut loc o nuntă zgomotoasă.

La o lună de la sărbătoare, mămica a murit cu sentimentul că și-a îndeplinit datoria. Dar viața mea nu s-a schimbat. Soțul avea grijă de mine. Mai întâi mi-a propus să renunț la serviciu, apoi a angajat o servitoare... Era suficient să strănut, că Mihail venea cu sora medicală... Dar, deși avea grijă de mine și a luam regulat vitamine și preparate pentru imunitate, cădeam întruna la pat. Sănătatea precară nu-mi permitea să ies din casă, iar zilele mele curgeau monoton. De obicei mă tolăneam pe canapea cu un munte de romane polițiste alături. Literatura pe teme polițiste era singura mea supapă și „înghițeam“ tot ce se afla pe tarabe și în magazine. Uneori mi se strecura în minte gândul sinuciderii. Mi se părea că nu am nici pentru ce și nici pentru cine să trăiesc. Nu aveam copii, iar soțul, în pofida grijii patologice, îmi provoca o stare de iritare. Era suficient să calce pragul apartamentului, că mă apuca imediat migrena. Cel mai probabil m-aș fi stins de durere și de plictiseală, dar cursul liniștit al vieții mele s-a schimbat dintr-odată.

Odată, o fată necunoscută, cu păr negru, mi-a adus o casetă cu un bilet: „Efrosinia, uită-te la asta singură.“ Nu știu de ce am

ascultat-o. Cu gura deschisă, am urmărit cu atenție povestea de alcov. Eroul principal al acțiunii se dovedea a fi Mihail, iar partenera lui era fata cu păr negru. Tot ea mi-a explicat problema cu un zâmbet drăguț.

S-a dovedit că sunt amanți demult; fata era însărcinată și îmi cerea să divorțez neapărat de Mihail. Soțul se codea să-mi spună adevărul, temându-se pentru sănătatea mea șubredă.

După ce m-am agitat îngrozită prin apartament și după ce am înțeles că nimeni nu mă poate ajuta, am ieșit repede pe ușă, cu dorința fermă de a mă sinucide. Caseta și biletul pe care scrisesem „Vă rog să nu acuzați pe nimeni de moartea mea“ au rămas în sufragerie.

După ce am hoinărit până seara pe străzile reci, indiferente, am prins curaj și am sărit sub o mașină care trecea pe lângă mine. Dar destinul a decis să-mi mai dea o șansă: la volanul rablei bătrâne se afla Katia.

Și așa am ajuns în familia ei agitată, nebună. În prima zi mi s-a părut că o să mi se spargă timpanul. Vorbeau tare, în toate camerele urlau televizoarele, iar pe coridoarele nesfârșite alergau trei câini – mopșii Ada și Mulia, terrierul de Staffordshire Rachel –, două pisici – Semiramida și Klaus –, trei hamsteri și broasca Gertrude. Katia era chirurg și dispărea zile întregi la serviciu, iar fiul ei mai mare, Seriojka, lucra la o agenție de publicitate și de dimineață până seara avea mereu discuții cu clienții. Soția lui, Iulecika, învăța la Facultatea de Jurnalism și, în același timp, era reporter la ziarul *Lumea femeilor*. Cel mai tânăr membru al familiei, Kiriușka, de unsprezece ani, era și el ocupat cu școala, sportul, și engleza... În familia aceea oamenii se hrăneau cu crenvurști și colțunași, se făcea curățenie o dată pe an, se spăla când dădea Domnul... Într-un cuvânt, Katiei îi venise în minte o idee „genială“, să mă angajeze ca servitoare. Greu ar fi găsit un om mai nepotrivit

decât mine, nu știam nici să aprind aragazul.

Cine știe ce ar fi ieșit din ideea asta proastă... Cert este că a doua zi de la apariția mea în casa lor, Katia a fost răpită, iar eu m-am trezit într-o situație deloc de invidiat. A trebuit să devin mama lui Seriojka, a Iuliei și a lui Kiriușka, a mopșilor, a terrierului, a pisicilor, a hamsterilor și a broaștei Gertrude. Nu voi descrie toate peripețiile mele, o să spun numai că, în cele din urmă, am învățat să gătesc, să stau de vorbă cu profesorii la școală și să comunic cu abilitate cu animalele. Și, lucrul cel mai important, am reușit s-o găsesc pe Katia, și nu oriunde, ci în podul casei mele de vacanță de la Aliabievo. A fost cât pe ce să murim amândouă, dar ne-a sărit în ajutor un angajat de la miliție, maiorul Kostin. Cu sufletul la gură, am ascultat povestirea lui. Era incredibil, dar real.

În fruntea criminalilor care voiau s-o omoare pe Katia se afla soțul meu, Mihail Gromov. Așadar, nu era deloc așa cum mi se arătase. Bogăția lui nu se datora firmei care făcea comerț cu computere, și unei făbricuțe ce făcea din sodă alimentară și coloranți niște vitamine „miraculoase“, chipurile de proveniență americană. Dar asta nu e tot. S-a dovedit că mămica, înainte de moarte, temându-se că fetița mică și nechibzuită nu va putea să se descurce cu banii, a lăsat celui mai bun prieten al tatălui, Iurovski, o colecție de tablouri ale pictorilor ruși, una dintre cele mai bune colecții din Rusia, pe care tata o adunase toată viața. Mămica se temea că naiva Fronsenka nu va fi în stare să se ocupe de moștenire, așa că Iurovski a primit indicații clare: fata nu trebuia să afle de colecție până la patruzeci de ani. Ca soțul că nu creadă că soția lui e o povară, mămica îi poruncise lui Iurovski să-i transmită anual un tablou lui Mihail. El vindea pânza, iar noi trăiam fără griji, călătorind cu un automobil scump și cumpărând tot ce ne poftea inima. Gromov se temea să nu ajung independentă, să

nu încep să lucrez și – Doamne ferește! – să nu plec de la el înainte de a împlini patruzeci de ani. De aceea încerca din toate puterile să mă prezinte ca fiind muribundă, mă îndopa cu tablete și „avea grijă“ de soție fără limite. Trebuie să spun că reușise foarte bine. În ultimul an de căsnicie nici n-am ieșit din casă, temându-mă să nu mă îmbolnăvesc. Mihail își freca mâinile de bucurie. Mai era puțin timp până la momentul în care colecția urma să intre în posesia lui. Soția apatică, lipsită de voință, n-ar fi bănuit ce valoare au pânzele tatălui ei, iar Mihail ar fi putut să se ocupe de ele după bunul plac. Dar afacerea bine chibzuită a fost dată peste cap de amanta lui Gromov, care, neștiind nimic, hotărâse să scape de rivală.

Urmând firul, maiorul Kostin a desfăcut tot ghemul. Gromov și complicii lui stau în arest preventiv și așteaptă procesul.

M-am mutat la Katia și conduc cu mână fermă gospodăria. Ca să uit pentru totdeauna de liniștita, amărâta și bolnăvicioasa Efrosinia, mi-am schimbat prenumele. E adevărat, am făcut asta în pripă, fără să stau prea mult pe gânduri, pur și simplu am spus primul nume care mi-a venit în cap: Evlampia. Acum toți îmi spun...

— Lampa, m-a împuns Katia, ce-ai? Ai adormit?

Asta e cea mai plăcută poreclă, căci mi se mai spune și altfel: Lampeț, Lampadel, Lampidudel, Lampovețki...

— Lampa, a spus Katia din nou, revino-ți!

Am ieșit la suprafață din vârtejul amintirilor și am întrebat-o:

— A? Ce s-a întâmplat?

— Nimic, doar că trebuie să hotărâm cine rămâne cu Iulia, a explicat Katia. În primele zile n-o să se poată da jos, trebuie să facem de serviciu.

— Pot să stau până la două, s-a oferit Seriojka.

— Bine atunci, a zis dând din mână. Du-te la treabă, mă descurc singură.

Salonul Iulecikăi chiar era unul bun. Erau numai patru persoane. La fereastră se afla Irocika, o fată veselă, de nouăsprezece ani. S-a dat pe balustradă și și-a rupt piciorul. Lângă ea era Olia, o fată serioasă, dar foarte simpatică. Se jucase cu bulgări; aruncase în prietenul ei, care, în glumă, s-a năpustit apoi asupra „agresoarei“, trântind-o la pământ. Rezultatul: un picior rupt și nasul spart. Urma patul Iuliei, iar la ieșire se afla Nastia. Iulia făcuse douăzeci și cinci de ani, dar slăbuța, blonduța și zâmbitoarea Nastia părea mult mai tânără. Problema ei părea a fi cea mai grea: fractură de șold. Se dusese după cumpărături, se împiedicase și căzuse pe asfaltul acoperit de gheață. În ciuda faptului că fetele stăteau nemișcate – numai Irocika se mai mișca, folosind niște cârje –, râsetele nu se stingeau nicio clipă în salon.

Din celelalte saloane venea miros greu de urină și se auzeau gemete nesfârșite. Trei sferturi din secție era formată din bătrâni și bătrâne care primeau vizite, în cel mai bun caz, duminica. În 717 erau mereu mulți oameni. Lângă Ira și Olia se agitau părinții, prietenii și iubiții, la Nastia venea mereu soțul și, uneori, își băga nasul și soacra. Dar, în ciuda faptului că amândoi ne salutau frumos, zâmbeau și o îngrijeau entuziasmați pe Nadia, în mod clar nu-mi plăceau. Nu știu de ce, pur și simplu de fiecare dată, în prezența lor, îmi treceau fiori pe șira spinării.

Dar nici Nastia nu era prea bucuroasă când îi vedea pe ai ei. Nu, la exterior arăta absolut normal. Își săruta soțul, îi zâmbea și-i cerea vești de acasă, dar ochii rămâneau vigilenți.

Odată am venit într-un moment nu tocmai potrivit, când se odihneau. Toți dormeau, numai Nastenka făcea ceva ciudat: vărsa în ploscă o cutie de suc. Când m-a văzut, a tresărit și mi-a

spus:

— S-a acrit, mi-e teamă să-l beau.

— Sigur, am încurajat-o, nu trebuie să înghiți lichide expirate. De fapt, ți se aduc atâtea, nu e de minune că se strică.

— Cum să nu, mi-a spus Nastia încet, oftând, au grijă de toate. Te rog, aruncă și ficatul, mi l-a adus ieri soacra.

Am deschis capacul și am mirosit conținutul borcanului. Arăta extrem de proaspăt, chiar apetisant: bucățele mici în sos de smântână și cartofi.

— În opinia mea, mai poate fi mâncat...

— Aruncă-l, mi-a spus deodată Nastia, cu răutate. Aruncă-l.

Am ridicat din umeri. Dacă vrea să arunce produse de bună calitate, nu mai stau să discut. La urma urmelor, n-am cumpărat și n-am gătit eu. După ce am aruncat borcanul la gunoi, am trezit-o încetișor pe Iulecika și m-am apucat să-i dau de mâncare. Dintr-o coincidență ciudată și eu îi făcusem ficat, numai că era cu macaroane. Iulia a înfulecat repede jumătate de cratiță și a întrebat-o pe Ira, care tocmai se trezise:

— Vrei? E gustos.

— Nu, a spus ea dând din cap. Vine mama acum și-mi aduce piftie.

— Poate vrei tu? a spus Iulia, întorcându-se spre Olia.

Dar ea și-a desfăcut brațele.

— Mulțumesc, dar am mâncat așa de mult dimineață...

— Nastenka, a continuat Iulia, mănânci...?

— Cu plăcere, a răspuns ea și a început să ia cu lingura din crăticioară. Îmi place ficatul, mai ales cu macaroane.

Mă uitam uimită la ea. Ei, nu e ciudat? Să arunci mâncarea ta și să dai iama în mâncarea altuia!

În următoarele două zile, m-am uitat pe furiș la Nastia și am văzut un lucru extrem de curios. Nu mânca nimic adus de soț și de soacră. Sucul, kefirul și supa erau aruncate în ploscă,

fructele și bomboanele le azvârlea pe ascuns; iaurtul, carnea și chiar sandvișurile cu icre ajungeau la gunoi. Nastenka mânca alimentele respingătoare din spital, refuzând delicatesele. Iar când Iulia, Ira sau Olia îi ofereau lucruri gustoase, le accepta cu recunoștință. Nu poftise nicio vecină de salon să servească, preferând să „hrănească“ gunoiul. O asemenea atitudine te uimea și te punea în gardă, dar fetele, în mod evident, nu observaseră nimic.

În paisprezece ianuarie am dat fuga, ca de obicei, la unsprezece dimineața, și am văzut în patul Nastiei o femeie în vârstă cu mâna în ghips. Uimită peste măsură, am întrebat:

— Dar unde e Nastia?

— Aseară, târziu, au dus-o la un alt spital, a explicat Iulia.

— Soțul s-a certat cu Koza, a intervenit Olia. A început să urle: „Văd că nu o tratați aici!“

— Și unde au dus-o? am întrebat-o la fel de nedumerită.

— Se pare că la Institutul de Traumatologie și Ortopedie, a spus Olia ridicându-și umerii slăbuți. Acolo i s-a promis că-i face operație, o să-i pună o articulație artificială.

Irocika tăcea, cu fața întoarsă la perete. Ziua a trecut ca de obicei: vizită, schimbarea pansamentelor, injecții. După masa de prânz, salonul a adormit... M-am așezat într-un fotoliu de lângă fereastră, cu intenția să citesc un ziar.

— Lampa Andreevna, s-a auzit o șoaptă înceată.

Am ridicat capul. Irocika, care își coborâse picioarele din pat, mă chema cu degetul.

— Haide să fumăm.

Am ieșit pe scara rece, destul de murdară, și fata, după ce a scos un pachet de Zototaia Java, a bâiguit:

— E ciudat ce s-a întâmplat cu Nastia...

I-am spus oftând:

— Probabil la Institutul de Traumatologie e mult mai bine...

Învârtind țigara între degete, Irocika mi-a spus:

— Arunca toată mâncarea pe care i-o aduceau.

Am dat din cap. Irocika a tăcut puțin, apoi a spus:

— Pe noi nu ne-a servit niciodată, n-a dat nici măcar infirmierelor. Aici așa se face: ce nu se poate mânca se dă la infirmiere. Dar Nastia n-a făcut asta niciodată. Niște mandarine bune au ajuns la gunoi. De ce?

Tăceam. Fumându-și țigara, Ira mi-a spus hotărâtă:

— Știu eu... Se temea să n-o otrăvească.

— Cine? Soțul iubitor și soacra?

Irocika se uita atentă pe fereastră.

— Se prefăceau mai mult...

— Ei, știi ce, am spus eu începând să râd, tare bine se mai prefăceau... Veneau în fiecare zi, cu sacoșe pline cu delicatese.

— Tot aia e, se încăpățâna Irocika, se prefăceau. Nastia mi-a șoptit că vor să-i curme zilele! Iar iubirea e numai de fațadă!

Am început din nou să râd, dar imediat m-am oprit, amintindu-mi de soțul meu și de „grija“ lui febrilă pentru sănătatea mea. Desigur, orice se poate întâmpla în viață. Irocika mi-a arătat la gâtul ei un lănțișor de care atârna o cheiță.

— Uite.

— Ce-i asta?

— Cu vreo două ore înainte s-o mute, mi-a explicat fata, Nastia mi-a dat cheița asta.

— De ce?

— Ei, era într-o stare îngrozitoare, spunea că o s-o omoare negreșit, cică din cauza apartamentului. Soțul, care e din alt oraș, și-a adus mama acolo și acum amândoi vor s-o omoare pe Nastia, ca să le rămână lor apartamentul. Iar ea n-are nicio rudă.

— Pfui, ce prostie, i-am răspuns. E mult mai simplu să divorțezi și să împarți apartamentul.

— Nu știu, a spus Irocika, desfăcându-și brațele. Pur și simplu reproduc cuvintele ei.

— Și ce e cu cheița?

— Nastia m-a rugat, dacă o să i se întâmple ceva, să deschid cu ea o casetă de la Mapobank.

— De ce?

— Să iau ceva de acolo. M-a rugat foarte tare, chiar a plâns. Așa că uite ce m-am gândit. Eu n-o să ies din spital mai devreme de două luni. Vrei să te duci să te uiți?

— Păi se pare că totul e în ordine cu Nastia.

— Dar de unde știi? a întrebat serios Irocika dându-mi cheița. A fost luată de aici...

— Bine, am acceptat, o să-l întreb pe Koza unde a fost mutată Nastia, o s-o vizitez și o să-i dau cheia.

Irocika s-a înveselit.

— Mulțumesc, chiar mi-ați luat o piatră de pe inimă.

3

Dar nici a doua, nici a treia zi n-am putut să mă ocup de promisa căutare a Nastiei, pentru că în salonul nostru a avut loc un eveniment trist. Dimineața, Irocika nu s-a mai trezit, ca de obicei, înaintea tuturor. N-a dat jos pătura nici în timpul vizitei. Medicul de gardă, supărat pe bolnava somnoroasă, a zgâlțâit-o puternic de umeri și a înțepenit. Irocika era moartă. Olia și Iulia, îngrozite, au început să țipe. Anna Ivanovna, femeia în vârstă cu mâna ruptă, a ieșit bocind pe coridor...

Când am venit în salon, patul Irocikăi avea lenjerie curată, iar Olia și Iulia cereau în mod categoric să fie luate acasă.

— Nu mai rămân aici nicio clipă, scâncea Iulia, nu te tratează deloc, pur și simplu stai cu ghipsul. Asta se poate și acasă. Lampocika, ia-mă.

— Doamne, am început eu să bâigui, îndesând lucrurile în sacoșe. Desigur, desigur, numai să mă duc la doctor.

Stanislav Fiodorovici, posac, scria ceva într-un caiet gros.

— Ce coșmar, mi-am dat eu frâu sentimentelor. Era așa tânără și avea numai piciorul rupt. Ce s-a întâmplat?

— Tromboembolie a arterei pulmonare, a răspuns sever Koza. Se întâmplă foarte rar asta. Mai simplu, un cheag de sânge a început să se deplaseze și a blocat artera.

— Groaznic!

Nu-mi puteam veni în fire.

— Vreau s-o iau pe Iulia acasă.

— E o prostie, mi-a spus Stanislav Fiodorovici. Nimeni nu e vinovat de moartea Sapîrkinei. Asta e soarta, karma. Oare puteți să-i asigurați acasă o îngrijire potrivită?

— Ei, la drept vorbind, m-am enervat eu, la dumneavoastră nu e prea mare îngrijire. Nu poți să chemi o infirmieră, nu poți să dai de-o soră medicală. Iau numai bani, câte cincizeci de ruble de tură, și nu fac nimic...

Koza a pufnit indignat, dar n-a avut ce să spună.

— Oricum stau toată ziua lângă patul ei, i-am spus eu mai departe, e mai bine acasă. Apropo, pe Nastia au luat-o, iar cazul ei e mult mai grav decât al nostru.

— Zviaghințeva a fost mutată la Institutul de Traumatologie, mi-a explicat Koza.

— Păi de ce, având în vedere că aici bolnavii sunt îngrijiți atât de bine? i-am spus.

— Are nevoie de o articulație artificială, mi-a explicat liniștit Stanislav Fiodorovici. Costă o mie patru sute de dolari, e foarte scumpă, nu oricine își permite. La Institutul de Traumatologie lucrează o rudă de-a lor, se pare că a promis că o s-o facă gratis.

— E ciudat... De ce au adus-o întâi la Sklifosovski? l-am întrebat.

— Păi au găsit-o pe stradă, mi-a explicat Koza. Scrieți declarația, mi-a poruncit apoi.

Spre prânz, salonul 717 s-a golit de tot. Mai întâi, pe Olia a luat-o tatăl ei, apoi a venit soțul după Anna Ivanovna, iar pe la două a venit repede Seriojka și am dus-o pe Iulecika acasă.

Când a ajuns în dormitorul drag, Iulka s-a lăsat fericită pe perne și a oftat.

— Ce bine e acasă! În spital mirosea groaznic.

— Ei, ce să spun, am recunoscut eu, doar nu mirosea a

trandafiri.

— Totuși, ce groaznic, a bolborosit Iulecika. Fată tânără, sănătoasă, abia împlinise nouăsprezece ani și, uite, a murit.

— O să mănânci clătite cu carne? am încercat eu să schimb subiectul discuției, sau mai bine gogoși cu dulceață?

Iulecika s-a lins pe buze.

— Dacă e să spun cinstit, Lampușecika, cel mai mult vreau cartofi prăjiți în untură, cu ceapă verde.

— Nu e nicio problemă, i-am spus eu, în congelator avem o bucată frumoasă de slănină cu vinișoare. Hai, uită-te până atunci la televizor, acum fac cartofii.

— Da, a început să urle Kiriușka din hol, cartofi pentru Iulecika, dar pentru mine?

— Te-ai întors deja? m-am minunat eu. Nu te-ai dus la antrenament?

Kiriușka mi-a întins posac un bilet.

— Uite.

Am desfăcut repede hârtia: „Kirilla Romanov nu mai are dreptul să vină la cursuri zece zile.“

— De ce? l-am întrebat indignată. Ei, hai, spune ce-ai mai făcut.

— Aha, a început să se plângă Kirka. El a început primul, a trebuit să ripostez... Cine știa că are nasul atât de sensibil? Imediat a început să curgă sângele. Și ce-a mai urlat! Parcă îl omorâsem!

— Pe cine?

— Pe Nikita Fomin.

— De ce? am continuat eu să mă interesez.

— Ei, a început din nou Kirka, doar ți-am spus, Kit a început primul. El a dat în mine, eu în el, și antrenorul în amândoi...

După ce am înțeles că nu voi afla niciodată adevărul, l-am întrebat oftând:

— Cum e la școală?

Kiriușka s-a întristat de tot și a scos carnetul. L-am răsfoit repede și am înlemnit. La rubrica Matematică se aflau opt de patru.

— Bravo. Cum ai reușit să iei atâția în aceeași zi?

Băiatul a început să-și frângă degetele.

— Unul pentru tema pentru acasă, altul la lucrarea de control, al treilea pentru activități independente, apoi am răspuns la tablă, lucrul din clasă, rezolvarea problemei, regula învățată...

— Păi ies numai șapte...

Kirka bâiguia:

— Tema pentru acasă, lucrarea de control, activități independente, răspunsul, lucrarea, rezolvarea, regula... Mai era ceva...

— Sigur, am spus eu oftând. Sunt chiar opt „scaune“, nu șapte.

— Mi-am adus aminte! s-a bucurat Einstein al meu. Am uitat acasă manualul! Ultimul l-am luat din cauza asta!

Nu știam cum să reacționez. Totuși, ce profesoară ciudată! Era suficient un singur patru. Hai doi, hai trei, dar nu opt!

— Azi a pus tuturor numai patru, mi-a explicat Kirka. E tare rea!

— Păi dacă i-ați scos peri albi! i-am spus eu compătimitor. Ați trăncănit sau ați aruncat cu cocoloașe de hârtie.

— Nț, mi-a spus Kirka zâmbind, a părăsit-o soțul. Și-a găsit una mai tânără. De fapt, nici nu e de mirare. Adel Petrovna e o mare proastă și scandalagioaică. Ce bărbat poate s-o suporte? Uite, de aia era furioasă! La a noua i-a dat pe toți afară de la oră, la a șaptea a dat o lucrare de control de două ore, iar nouă ne-a trântit numai note de patru! Îți zic, e o proastă! Alta, în locul ei, ar fi explicat liniștită: „Copii, e nenorocire, mă despart!“ Și ne-ar

fi părut rău de ea! Uite, profa de istorie a rămas însărcinată, dar n-a avut noroc, a avortat. Și ne-a explicat asta, iar la lecțiile ei e o liniște mormântală. N-am vrut s-o mai tulburăm și noi. Doar suntem oameni, înțelegem. Iar asta... Pfui!

Pufnind de indignare, s-a apucat să-și dea jos blugii. Stăteam tăcută lângă el. Uite ce ciudați mai sunt profesorii de azi! Pe vremea mea, nu aflam nimic despre viața personală a profesorilor. Toate profesoarele erau severe, politicoase și păstrau distanța. Probabil la cancelarie își povesteau necazurile și bucuriile, dar la ore păstrau o expresie neutră, ca niște zei din Olimp. Era imposibil să-ți imaginezi că se ceartă cu soții, că fac de mâncare și spală rufe... Dar acum! Să le povestești copiilor de avort! Poate că devin eu ipocrită?

— Lampușecika, se alinta Kriușa, îmi faci și mie cartofi?

— Bine, du-te și spală-te pe mâini. Doar n-o să te las să mori de foame, Lobacevski.

— Cu untură, ceapă verde și usturoi, a precizat Kiriușka și s-a îndreptat chiuind spre baie.

Am zâmbit. Kiriușa are vârsta cea mai fericită, când nu există niciun fel de griji; dacă e rău la școală, măcar acasă să fie bine, altfel de ce mai are omul familie?

Nici n-am apucat să prăjesc cartofii, că au venit Serioja și mai apoi Katia. Seara a trecut pe neobservate, într-o agitație domestică. În ziua următoare a trebuit mai întâi să rezolv treburile la școală, apoi să mă duc la antrenor... Într-un cuvânt, mi-am adus aminte de Nastia abia sâmbătă, când mă pregăteam să mă duc la piață. Am trântit sacoșa pe canapea ca să-mi caut portofelul și am dat de cheiță. N-aveam ce să fac, trebuia să mă duc la Institutul de Traumatologie. Cine știe ce se afla în casetă! Din câte știu, nu te lasă să umbli la ea dacă n-ai cheie.

La Institutul de Traumatologie, o femeie binevoitoare într-un impecabil halat alb s-a apucat cu meticulozitate să răsfoiască

un registru mare. Vreo cinci minute a citit cu atenție paginile, după care mi-a spus:

— Nu e nimeni cu numele ăsta aici.

— Mai verificați o dată, am rugat-o. Zviaghințeva Anastasia, cu fractură de șold... A fost adusă de la Sklifosovski.

— La noi nu scrie de unde vin bolnavii, a protestat politicos funcționara și s-a apucat din nou să se uite în registrul gros.

— Nu, nu este.

M-am minunat tare.

— Cum așa? Mi s-a spus că a fost trimisă aici, să i se pună o articulație artificială.

Femeia și-a desfăcut brațele.

— Poate s-au răzgândit și au dus-o la o altă instituție. Acum multe se ocupă de chestiunile astea. De fapt, nu e nimic sofisticat. Desigur, prețul e mare...

Profund uimită, am ieșit pe Sdovoe Kol'țo și m-am hotărât să mă duc până la Sklifosovski. Nu era așa departe.

Koza se afla în camera medicilor. Când m-a văzut, a pufnit și m-a întrebat acru:

— Poate că vreți s-o aduceți înapoi...

— Pentru nimic în lume, l-am liniștit eu. Spuneți-mi unde a fost dusă Nastia Zviaghințeva.

— Zviaghințeva, Zviaghințeva, a spus chirurgul, scărpinându-se la ceafă.

— Fractura de șold din 717, i-am amintit eu.

— A, asta, a spus Stanislav Fiodorovici bucuros și s-a întins să ia dosarul gros cu fișele pacienților.

Nu, totuși medicii au un obicei respingător: nu țin minte omul, ci bolile lui. Înainte mergeam des la ginecolog, tot sperând să fac un copil, dar se pare că soarta a vrut altfel. Mă duceam numai la profesorul Karîmîșinski. Dragul de Mihail Fiodorovici nu mă recunoștea niciodată. Apăream în cabinet,

iar doctorul îmi spunea sec:

— Dezbrăcați-vă.

Era suficient să mă urc pe scaun, că bunul medic începea să zâmbească bucuros.

— Frosenka, copila mea, ce mai faci?

Așadar, nu mă recunoștea. La fel ca el, Koza și-a amintit de Nastia numai când a auzit de diagnostic.

— A fost dusă la Institutul de Traumatologie, mi-a explicat chirurgul. Uite, scrie aici negru pe alb: rudele au dorit ca tratamentul să fie continuat la Institutul de Traumatologie.

— Dar Nastia nu e acolo, am bâiguit eu. Nu dumneavoastră răspundeți de bolnavi?

— Atâta timp cât se află în salonul meu, a spus Stanislav Fiodorovici pufnind. Cum au ieșit pe poartă, la revedere!

— Dați-mi adresa ei, l-am rugat.

— Krasnoarmeiskaia, numărul 27, mi-a spus cu plăcere Koza. Am și telefonul.

Am notat repede informațiile. Chirurgul a început imediat să se agite.

— Stați puțin, dar de ce vă trebuie?

Am ezitat o clipă, apoi l-am mințit:

— Ne-a luat din greșeală ceainicul cu spirală din aur.

— A, mi-a spus doctorul liniștindu-se. Sigur, nu e bine... Ei, nu-i nimic, sunați, o să se rezolve.

Afară era un frig incredibil. Gemând din cauza gerului, cu dinții clănțănind, am pornit spre metrou pe Prospekt Mira. În față îmi ieșeau trecători înfofoliți până la sprâncene. Vânzătorii de pe stradă, îmbrăcați identic în scurte militare și încălțați cu cizme uriașe de pâslă, săreau vioi, lovindu-și șoldul cu mănușa.

Am intrat repede în vestibulul spațios, simțind că stomacul mi se transformase într-o bucată de gheață. La căldură, au început mâncărimile în obraji și strănuturile fără oprire.

— Vine aici să răspândească microbii, a șuierat o cucoană de vreo șaizeci de ani care vindea ziare. Stai acasă dacă ai făcut gripă.

M-am hotărât să nu acord atenție obrăzniciei și m-am apropiat de telefoanele automate. Am format numărul primit de la Koza. Telefonul îmi suna liniștit în ureche. La al zecelea apel, mâna mi s-a îndreptat spre furcă, dar atunci s-au auzit un păcănit și o voce supărată de bărbat:

— Pe cine căutați?

Ar fi putut să fie mai politicos.

— Pe Anastasia Zveghințeva.

— E bolnavă, nu poate veni la telefon, m-a repezit vocea. E la spital, mi-a spus apoi.

— Care spital?

— Cine sunteți? mi-a spus bărbatul și mai supărat. Ce doriți?

Nici n-am apucat să mă gândesc, că gura a început să vorbească fără mine:

— Vă deranjează o soră medicală de la Sklifosovski. Trebuie să trecem în fișă unde a fost mutată bolnava.

— La clinica 1269, a explicat interlocutorul, care nu era deloc drăguț, dar devenise aproape amabil.

— Da? m-am minunat eu. Dar spuneați că la Institutul de Traumatologie...

În receptor s-a auzit un pârâit, apoi tânărul mi-a explicat:

— E adevărat, credeam c-o ducem acolo, numai că e foarte scump. La 1269 o fac gratis. Așa că nu vă neliniștiți, spuneți unde trebuie ce v-am zis și lăsați-mă în pace.

Apoi, în mod evident, pentru a-și mai îndulci obrăznicia, mi-a spus:

— Vă rog să mă scuzați, sunt foarte ocupat. Nastia e la spital și s-a mai îmbolnăvit și mama.

Am pus receptorul în furcă și am început să-mi scot

mănușile. Interesant... Unde e spitalul ăsta, 1269?

Era la Perovo, la doi pași de metrou. Nici n-am apucat să îngheț, am tras în piept doar de vreo două ori aerul înghețat.

Femeia de la ghișeul de informații a început să mârâie:

— Zviaghințeva, Zviaghințeva...

Degetul cu o unghie ruptă aluneca ușor pe rânduri.

— Nu e nimeni cu numele ăsta, mi-a spus angajata oftând.

M-am minunat și m-am enervat foarte tare. Venisem la mama naibii degeaba. Ei, nu, nu putea să rămână așa.

Când am intrat în clădirea metroului, am sunat iar acasă la Nastia. Receptorul a fost ridicat abia la al cincisprezecelea apel, iar glasul cel rău a răcnit:

— Ce doriți?

— Vă rog să mă iertați, v-am sunat puțin mai devreme, sunt sora medicală de la Sklifosovski.

— Ce mai vreți?

— Mă tem că n-am scris corect numele clinicii unde ați mutat-o pe Zviaghințeva.

— 1269, mi-a spus bărbatul.

— Nu e acolo, i-am răspuns eu liniștită.

S-a lăsat tăcerea. Apoi tânărul, coborând tonul, a bolborosit:

— Păi ce, ați întrebat la spital?

— Desigur.

— De ce?

— Suntem responsabili pentru bolnavă și obligați să ne asigurăm că e spitalizată cum se cuvine.

— Stați puțin, a pufnit bărbatul.

După vreo două minute, a început să susure o voce dulce de femeie:

— Ah, draga mea, vă rog să ne iertați. Fiul s-a pierdut de tot. Nastenka e bolnavă, eu m-am îmbolnăvit... De-asta e așa zăpăcit. E la spitalul 874, pe șoseaua Varșavskoe, în pavilionul

trei, salonul 213. Nu vă neliniștiți.

— Mulțumesc, am bâiguit eu și am pus receptorul în furcă.

Spitalul 874! Cât de idiot poți fi ca să confuzi două numere atât de diferite: 1269 și 874?

Clocotind de furie, m-am dus acasă. Am înghețat și mi s-a făcut groaznic de foame. Șoseaua Varșavskoe e tare departe de casă.

După ce am ajuns, am băut repejor trei căni de ceai și am simțit că încep să mă încălzesc. Apoi i-am dat de mâncare Iuliei, am băgat în cuptor un chec încropit repede și m-am hotărât să mă odihnesc puțin în fața televizorului. Mi se promitea „Polițaii“, program pe care îl adoram, și, anticipând satisfacția, m-am așezat pe fotoliu. Un film polițist drăguț, o ceașcă de cafea aromată, două bomboane de ciocolată... Ei, ce-i mai trebuie unui om să fie fericit? Un singur lucru: să nu fie deranjat. La drept vorbind, nu așteptam lucruri neplăcute. Seriojka plecase pentru două zile la Petersburg, Katia era de gardă, Iulecika dormea, iar Kiriușka se chinuia cu lecțiile...

Dar nici n-a apucat să apară binecunoscutul generic pe ecran, că în cameră s-a ivit un cap ciufulit, iar Kiriușka mi-a șoptit tragic:

— Gata, sunt pierdut!

— Ei, ce mai e? am bolborosit extrem de nemulțumită, aruncând un ochi la ecran, căci Larin tocmai descoperise un cadavru.

— Sunt pierdut, a repetat Kiriușka și și-a tras nasul disperat.

Dându-mi seama că nu voi putea să mă uit liniștită la film, am aruncat o privire la televizor cu părere de rău și apoi am întrebat fără speranță:

— Care e problema?

— Ne-au dat...

— Să nu fie algebră, l-am întrerupt repede, nu mă pricep

deloc la matematică.

E adevărul gol-goluț. La școală am avut numai șase, pus de o profesoară miloasă. La drept vorbind, o asemenea apreciere a cunoștințelor mele era în mod clar supraevaluată, pentru că și tabla înmulțirii îmi era peste puteri. O consideram respingătoare, iar când înmulțeam 15 cu 20, obțineam de fiecare dată alt rezultat. De fapt, peste puterea mea de înțelegere rămăseseră fizica, chimia, astronomia și geometria. Apropo, nici la istorie n-am putut să rețin date vreodată, nici la biologie, tot felul de artropode, amfibii și târâtoare...

Cunoștințele pe care le înmagazinasem la școală erau atât de fragile și de neînsemnate încât n-avea niciun sens să mă roage cineva să-l ajut la scrierea temelor. Dar Kiriușka nu-și pierduse speranța. Îmi spunea plângând:

— Ei, Lampocika, spune-mi, te rog...

Astfel am aflat că profesoara de literatură le dăduse o compunere pe tema „Cum aș fi procedat în locul primarului“, inspirată din piesa nemuritoare a lui N.V. Gogol, *Revizorul*.

— Cum? m-a întrebat Kiriușka. Cum să procedez?

— Ei, i-am propus eu, dă-i afară pe toți funcționarii, elimină mita și bagă-l pe Hlestakov la închisoare!

— Bine, mi-a spus băiatul încântat și a plecat.

Deși nu mă așteptam să fiu lăsată în pace atât de repede și de ușor, m-am așezat mai confortabil în fotoliu și am început să mă bucur de cafeaua care apucase să se răcească și de filmul polițist.

4

Spitalul de pe șoseaua Varșavskoe arăta respingător. Clădirea veche, scorojită, construită înainte de revoluție, în mod clar avusese timpuri mai bune. Cândva, intrarea fusese decorată cu sculpturi, dar în prezent rămăseseră numai postamentele lor.

Înăuntru arăta foarte diferit față de Sklifosovski sau de vestibulul măturat cu grijă de la Institutul de Traumatologie. Pe jos era murdărie, iar ghișeul de informații era închis. M-am apropiat de o garderobieră care se plictisea și am întrebat-o:

— Unde e secția a treia?

— Nu m-am angajat să răspund la întrebări, mi-a spus muierea. Salariul e de doi bani, n-am timp să deschid gura pentru toți. Cine primește bani pentru informații n-are decât să muncească.

Un oftat greu mi-a ieșit din piept. Ei, nu era mai simplu să spună scurt „la stânga“ sau „drept înainte, pe coridor“? Dar garderobiera a șuierat în continuare:

— Nu iau căciuli, nici fulare. Se pierd și trebuie să răspund pentru ele.

După ce mi-am băgat într-o sacoșă lucrurile, am intenționat să pornesc spre scară, dar garderobiera mi-a strigat:

— Ia uite ce șmecheră! Pune-ți papucii! Sunt mulți ca voi pe aici! Faceți numai mizerie!

— De unde să-i iau?

— Se cumpără! Cinci ruble.

I-am întins moneda fără nicio vorbă. Cucoana a aruncat pe tejghea două pungi albăstrui care, în mod clar, nu erau noi. Evident, lua de la gunoi „papucii“ folosiți și-i mai vindea o dată. După ce mi-am pus „galoșii“ peste cizme, am urcat pe scara ciobită, latră și, ce-i drept, de marmură.

Secția a treia se afla la etajul întâi. Am deschis o ușă pe care scria Traumatologie și am făcut involuntar un pas înapoi. M-a lovit în față un miros tăios de urină, clor, ciorbă de varză acră și medicamente. Și la Sklifosovski mirosea greu, dar nici chiar atât de tare. Ușile saloanelor erau deschise; se vedeau paturi uriașe de fier și oameni în ghips. Salonul 213 era chiar la capătul coridorului. Am intrat într-o încăpere îngustă, plină de paturi, și am început să mă uit în jur. Nastia nu se vedea nicăieri.

Erau în total opt persoane, mai ales bătrâne învelite până la bărbie cu pături subțiri. Șaisprezece perechi de ochi s-au îndreptat spre mine plini de speranță.

— Zviaghințeva e internată aici? am întrebat tare.

S-a lăsat tăcere, apoi o voce tremurătoare, de undeva din colț, mi-a spus:

— Întrebați la pupitru.

— Deci nu e nicio Nastia aici?

N-am auzit niciun răspuns la întrebarea mea. Am ieșit pe coridor și, simțind că din cauza aerului stătut o să mă ia amețeala, m-am dus să-l caut pe unul dintre reprezentanții medicinei. Dar oamenii în halate albe parcă se evaporaseră. Deasupra ușilor unor saloane ardeau becuri roșii, dar nimeni nu se grăbea să le sară în ajutor suferinzilor. Abia la celălalt capăt al coridorului lung ca un mat am descoperit o infirmieră grasă, extrem de nemulțumită, cu o căldare cu apă murdară și o mătură.

— Doctorii sunt la conferință, mi-a explicat ea posacă.

După ce-a aruncat o privire la papucii mei, mi-a spus:

— Vin întruna, aduc mizerie, după aia trebuie să faci curățenie! Vizitele sunt de la trei. Aici e spital, nu parc, să vii când vrei.

Hotărându-mă să n-o enervez pe muierea deja supărată, am schițat zâmbetul cel mai frumos și apoi am susurat:

— Vă rog să mă iertați, nu știam, nu e nimeni la informații...

— Tocmai de-asta e vorba, a spus infirmiera oftând și trântind cârpa murdară pe linoleumul urât mirositor. Tu ai veni să lucrezi pentru trei sute de ruble pe lună? Să stai de vorbă toată ziua cu rudele bolnavilor pentru trei sute de ruble?

— Niciodată.

— Uite de-aia nu e nimeni la ghișeu, mi-a răspuns infirmiera și s-a îmbunat dintr-odată. Ia-o pe scara de serviciu, probabil că fetele fumează acolo!

— Unde anume?

— Acolo! mi-a spus femeia, arătându-mi cu degetul ușa pe care scria „Accesul interzis. Câini extrem de răi, de serviciu.“

Când a observat că ezit, mi-a spus:

— Du-te, du-te, nu te teme. Au pus hârtia să nu vină bolnavii, că se bagă peste tot. Nu-ți mai dau liniște irozii din Etiopia.

Nu înțelegeam ce legătură are Etiopia, dar am împins ușa și m-am trezit pe o scară îngustă. Lângă o fereastră murdară, demult nespălată, două fete în pijamale albastre, de la secția de chirurgie, stăteau pe pervaz . Între ele se afla o cutie de metal de Nescafé, plină cu mucuri de țigară. Fetele erau complet diferite. Una era albă, rumenă, cu ochi albaștri, pufoasă și apetisantă, ca o chiflă abia scoasă din cuptor. Cealaltă era oacheșă, cu păr negru, gură strălucitoare și ochi măslinii, semănând mai degrabă cu un pesmet de secară, dacă trebuie să

rămânem în sfera comparațiilor culinare.

— Ce doriți? s-a enervat „chifla“. Am plecat pentru o clipă.

— Analgezicele sunt numai la indicația medicului, mi-a spus repede „pesmetul“.

— Nu, nu, m-am grăbit eu să le liniștesc, n-am nevoie de nimic. Spuneți-mi numai în ce salon e Zveghințeva...

— Mai ții minte? a întrebat fata cea albă.

Oacheșa a ridicat din umeri.

— Acum terminăm de fumat și ne uităm.

Fumatul a mai durat jumătate de oră. M-am tot plimbat pe coridor, gândindu-mă febril ce tutun durează atât de mult să fie fumat. O havană groasă cât un picior? O narghilea? În cele din urmă, fetele au ieșit, iar cea albă s-a îndurat să-mi spună:

— Să mergem.

În următoarele zece minute s-au uitat pe niște liste. Apoi, aceeași fată mi-a spus:

— Zviaghințeva Anastasia Valentionovna, născută în 1975?

Nu știam patronimicul Nastiei, dar restul se potrivea.

— Da.

— A murit, spuse indiferentă sora medicală.

De uimire, eram gata să cad.

— Cum?

— Cereți detalii medicului curant, mi-a spus fata sec.

— Păi ce s-a întâmplat? am întrebat nedumerită. Desigur, fractura de șold nu e prea plăcută, dar nu e mortală...

— Nu știu nimic, m-a repezit fata. Uite, o să vină de la conferință Roman Iakovlevici și o să vă spună.

— Cine?

— Minaev Roman Iakovlevici, medicul ei curant, mi-a explicat interlocutoarea.

— Dar când...?

— Aflați totul de la Minaev.

— Când a murit?

— Alaltăieri.

— Doamne, am sărit eu, și de ce nu i-ați anunțat rudele?

— Ce spuneți, tanti? s-a enervat „chifla“. Le-am anunțat. Nu ne trebuie cadavre. Au venit și soacra, și soțul. El chiar a leșinat.

Deși nu puteam să pricep, am luat-o pe coridor. În cele din urmă, din depărtare s-au auzit voci și a apărut un grup de oameni în costume albastre, verzi și albe.

— Roman Iakovlevici, am spus eu.

Un băiat tinerel cu ochelari mari s-a oprit din mers și m-a întrebat:

— Ați venit la mine?

— Da.

— Vă ascult.

— Referitor la Zviaghințeva.

Urechile mari și ciulite ale ochelaristului s-au aprins dintr-odată. Cu ochii în jos, a bâiguit:

— Să mergem în camera medicilor.

Pe un birou dintr-o cameră destul de mare se aflau resturile unui mic dejun. Câteva feliuțe de salam, o franzelă ruptă și o cutie de Lipton.

— Zviaghințeva a murit, mi-a spus tânărul oftând, așezându-se pe scaun.

Fața doctorului era prea tânără, nu-i dădeai mai mult de douăzeci de ani. Dar, din moment ce lucra la spital, probabil că absolvise deja Institutul.

— Mi s-a spus deja, i-am răspuns, voiam să știu de ce.

— Cine sunteți, la drept vorbind? m-a întrebat Minaev, scoțându-și ghearele.

— Mătușa Nastiei.

— I-am dat soțului toate explicațiile, mi-a explicat medicul sec. Întrebați-l pe el.

M-am uitat cu reproș la Hippocrate. Ce să spun, abia a început să practice meseria, că a și deprins apucăturile turmei. Dar de unde să știe tânărul impertinent că singura și cea mai bună prietenă a mea este chirurg? Katiușa spusese de mai multe ori: „Cel mai important lucru la spital este să nu faci treaba de mântuială. Au adus bolnavul în salon și s-au liniștit, cică o să facă medicii tot ce e necesar. Nu, n-o să facă. Trebuie să fii vigilent, să nu te rușinezi, să întrebi de numele medicamentelor, să ceri consultul profesorului, să ai grijă cum îndeplinesc sarcinile surorile medicale. Din păcate, acum avem mulți angajați fără conștiință. Dacă bolnavul are niște rude puse pe scandal, o să le fie frică să se bage. O să facă reclamații, apoi te trag prin comisii, te mai dau și în judecată...“

După ce-am oftat adânc, i-am spus printre dinți:

— Dragul meu, binevoiți să-mi dați un răspuns complet la întrebare. Altfel, după ce am văzut cum merg lucrurile pe aici, o să mă duc la Ministerul sănătății, iar apoi la tribunal. Să se facă o anchetă profesională, să numească o comisie și să verifice felul în care dumneavoastră ați tratat-o, dacă se poate spune așa, pe nefericita mea nepoată, sănătoasă în toate privințele, dacă nu punem la socoteală piciorul rupt.

Urechile doctorului se făcuseră ca niște făclii. A început să bâiguie:

— Aici nu e vina nimănui, uneori se mai întâmplă și asta, mai ales la bolnavii care stau culcați...

— Ce-a fost?

— Tromboembolie a arterei pulmonare.

— Ce? am spus, nemaiputându-mă abține.

Dar Minaev nu știa de moartea Irocikăi, de aceea, crezând că ascultătoarea pur și simplu nu pricepuse termenul sofisticat, s-a apucat să explice:

— Oricui i se poate întâmpla, mai ales dacă varicoza este

evidentă și viteza de coagulare a sângelui e mare. E adevărat, se întâmplă mai rar la femeile tinere. Cel mai des se întâmplă după menopauză. Cheagul de sânge s-a rupt și a blocat vasul.

— Și nu se putea face nimic?

Minaev s-a încordat.

— În principiu, se poate. O operație imediată, de exemplu. E o chestiune de minute... De regulă, are succes dacă se întâmplă în prezența medicului, adică în timpul vizitei. Dar așa, omul pur și simplu nu mai poate respira și vecinii din salon cred că doarme. Nepoata dumneavoastră suferea de tromboflebită, soțul spunea că se plângea mereu de cârcei la picioare... E trist, desigur. La douăzeci și cinci de ani pare nefiresc să mori, dar, vă rog să mă credeți, nu e nimeni vinovat. E destinul!

— Ce să spun! i-am spus extrem de indignată. Destinul! Păi aveți niște condiții pur și simplu mizerabile! În salonul 213 e un număr uriaș de bolnavi!

Roman Iakovlevici s-a uitat cu atenție la mine.

— Cine a spus că Zviaghințeva a fost în salonul 213?

— La informații mi-au spus, am zis eu repede.

— Ați confundat. Locul ei era la 213 A. Este o secție cu plată și, vă rog să mă credeți, nu găsiți nicăieri condiții mai bune. Am făcut tot ce se putea pentru nepoata dumneavoastră.

— Da, tot ce se putea, am pufnit eu. Trebuia s-o lase la Sklifosovski sau s-o mute la Institutul de Traumatologie...

— Dar pentru Ziaghințeva au cerut supraveghere psihiatrică, iar la Sklifosovski și la Institutul de Traumatologie nu se poate asta, numai noi avem o secție specială, singura din Moscova. Asemenea bolnavi nu se internează în clinicile de psihiatrie, acolo nu pot trata și traumele!

— Ce treabă are psihiatria? l-am întrebat eu, căci nu înțelegeam.

Minaev și-a închis imediat gura, apoi mi-a spus printre

dinți:

— Ce mătușă mai sunteți! Gata, am încheiat discuția!

— Dar...

— Niciun „dar“. De fapt, vă rog să-mi prezentați buletinul!

Am fost nevoită să mă retrag, bolborosind încet:

— L-am lăsat acasă.

Înainte de a părăsi spitalul, am prins-o pe sora medicală și am întrebat-o:

— Unde e salonul 213 A?

— La secția cu plată, la etajul patru.

Da, acolo era o altă priveliște. Traverse, televizoare, un personal amabil, camere pentru o persoană și niciun miros de urină și ciorbă de varză... Dar surorile medicale și infirmierele erau toate numai un zâmbet și refuzau categoric să vorbească despre Nastia.

— Informațiile despre bolnavi le are numai medicul curant, îmi spuneau într-un glas.

Plecând de la spital, am pornit spre metrou. Niște gânduri tulburi și neplăcute mi se învălmășeau în cap. Moartea tinerei și, de fapt, a unei femei destul de sănătoase, arăta mai mult decât ciudat. Am stat zece zile în salon lângă Iulia, veneam dimineața și plecam seara, dar nu țin minte ca Nastia să se fi plâns de cârcei. Desigur, o durea foarte tare șoldul afectat, spunea că-i e greu să doarmă în aceeași poziție, pe spate, cerea să i se scuture firimiturile care se adunaseră pe pat și să i se îndrepte pernele. Adesea era chinuită de o durere de cap. Dar cârcei? N-am auzit-o niciodată să se plângă de ei. Și apoi, de vreo două ori, când n-am găsit-o pe infirmieră, i-am dau eu plosca. Nastenka stătea într-o cămășuță scurtă până la buric. Picioarele ei lungi, frumoase și bine făcute se vedeau când îndepărta pătura. Desigur, piciorul drept, cel rupt, nu arăta tocmai bine, fiind umflat și dureros, dar n-am remarcat vene

monstruos umflate sau „noduri“ albastre.

Și apoi, ce comportament absurd al rudelor! Poate că sunt amândoi în stare de șoc după cele întâmplate, atât soțul, cât și soacra, și nu-ți dau seama ce spun? Nu voiau ca un străin să afle de moartea Nastiei? De ce? Era secret? Și ce se afla în caseta de la bancă?

După ce m-am tot învârtit fără rost între farmacie și chioșcul de ziare, m-am hotărât să mă duc la Mapobank.

Ce denumire ciudată avea instituția asta financiară! Semăna cu *Muppet show,* dar clădirea părea destul de serioasă. Era o casă mică, văruită în roz, iar intrarea în curte se făcea printr-o portiță. Am apăsat cu degetul pe sonerie.

— Spuneți scopul vizitei, a tunat din difuzor o voce metalică.

Foarte amuzant! Se găsește vreun hoț, în toată lumea, care să răspundă cinstit la o asemenea întrebare?

Eram gata să-i spun „Vreau să jefuiesc depozitul vostru de bani“, dar m-am oprit și am spus sec:

— Am aici o casetă.

Încuietoarea a păcănit, poarta ajurată s-a deschis, am străbătut curtea minusculă și am intrat. În hol se plimba un gardian monstruos de gras. Interesant, cum reușise un asemenea exemplar să se angajeze drept bodyguard? Făcea numai doi pași, nu putea să alerge, își dădea duhul. Totuși, poate că lovea foarte bine, cu ambele mâini, ca macedonenii.

Fără să știe care îmi erau gândurile, bărbatul mi-a ordonat:

— Luați puțin loc, o să vină acum.

După vreo cinci minute a ieșit un băiat zvelt într-un costum ireproșabil, cu un dosar în mână, care m-a întrebat:

— Ați venit la casetă?

Am dat din cap și am pornit la stânga. Într-o cămăruță, în perete, erau încastrate niște casete de fier.

— Numărul? m-a întrebat funcționarul.

M-am pierdut.

— Nu-l mai țin minte.

— Nu e nicio problemă, m-a liniștit tânărul. Arătați-mi cheița. Aha, cincizeci și doi.

A deschis dosarul și a scos o foaie.

— Ce-i asta? l-am întrebat eu, căci nu mă mai puteam abține.

— Contractul de închiriere a casetei.

— De ce?

Funcționarul s-a uitat la mine și mi-a explicat liniștit:

— Acum verificăm cine are acces la conținut.

— Păi cheia nu e suficientă?

— Nu. De fapt...

— Ce?

— În contract se spune că are acces Zviaghințeva Anastasia Valentinovna sau orice altă persoană care are cheia. E ciudat, de regulă nu se face așa, dar asta e voința clientei, iar eu nu am dreptul de a pune bețe în roate. Deschideți, verificați conținutul, apoi mă chemați, o să aștept în camera de primire.

Și a ieșit repede. Am căutat ușița cu numărul 52. Cheia s-a întors ușor în broască, ușița s-a deschis și am văzut o nișă întunecată. În adâncul ei se zărea o cutiuță albă. Am scos la lumină cutia de carton, care s-a dovedit a fi ambalajul unui aparat de măsurat tensiunea, am deschis-o și am scos o exclamație. Era plină cu hârtii de o sută de dolari, iar jos, sub bancnote, se afla un plic. Cu un scris clar, precis, fără niciun fel de înfloriturи și codițe, era notată o adresă: strada Miroslavskaia 18, Ragozin Nikolai Fiodorovici.

5

Pe drum spre metrou am recitit de câteva ori mesajul scurt: „Dragă Nikolai, dacă ții în mână scrisoarea asta, înseamnă că nu mai sunt în viață. Așa a hotărât soarta, să nu am pe nimeni apropiat, în afară de tine. Banii îi aparțin lui Egor. Aflându-mă la un pas de moarte, vreau să cred că fratele meu o să aibă bani suficienți și n-o să facă prostiile pe care le-am făcut eu. Nikolașa, știindu-te un om cu o onoare ireproșabilă, cred că o să-l găsești pe Egorușka și o să-i dai cele promise. Ultima adresă pe care o știu este Aleea Novokislovski 29, Egor Valentinovici Platov. Sigur găsești oameni acolo care îi știu domiciliul prezent. Nikolașenka, să nu te adresezi soțului meu sub nicio formă, cu atât mai puțin soacrei. Ei m-au omorât. Provincialii voiau să primească apartamentul.

Kolenka, imediat ce primești dolarii să-i dai lui Egorușka, căci are mare nevoie de ei, și să te rogi pentru mine, cea naivă și proastă. Iartă-mă pentru tot. Adio, a ta Nastia.“

Legănându-se, metroul mă purta prin întuneric. Pasagerii își vedeau liniștiți de treburi: citeau, căscau, se uitau în toate părțile. Stăteam cu mâinile pe poșetuță, temându-mă să nu pătrundă în ea vreun hoț mărunt.

Acasă, câinii s-au năpustit bucuroși asupra mea, dând din codițele lor groase.

— Bine, fetelor, am bolborosit eu, dându-mi jos scurta, e

cam devreme pentru plimbare și nu e nici ora de masă, așa că duceți-vă la culcare.

S-a auzit păcănitul cârjelor. Pe coridor a apărut Iulia, sărind într-un picior.

— Bine că nu trebuie să ies în stradă să fac pipi, a chicotit ea.

Am oftat și am pornit spre bucătărie, să prăjesc pârjoale. Ei, Doamne, ce gânduri îi mai trec uneori Iuliei prin cap!

Nici n-am apucat să arunc în tigaie bucățile de carne tocată, că a intrat în fugă Kiriușka turuind:

— Numai tu ești vinovată!

Luată prin surprindere, degetele mi s-au desfăcut, iar bucata de carne tocată a ajuns chiar sub nasul Adei. Uimit de norocul pe care îl avea, mopsul a înghițit delicatesa neașteptată și s-a așezat temeinic lângă aragaz, evident, ca să aștepte următorul dar al destinului.

— Ce-am făcut?

Kirill, fără să scoată un sunet, a scos din ghiozdanul murdar carnetul ferfenițit.

La rubrica Rusă erau doi de patru.

— Nu înțeleg...

— Păi nici n-ai ce să înțelegi, s-a enervat băiatul. Te-am rugat o dată-n viață să mă ajuți și uite rezultatul.

— Explică-mi și tu ca omul.

— Compunerea despre primar...

— Ei?

— Te-am întrebat ce trebuie să scriu, iar tu mi-ai spus: despre eliminarea corupției, închiderea funcționarilor și a lui Hlestakov.

— Și ce e rău în asta?

— Păi, a bubuit Kiriușka, scrumbia aia puturoasă a spus...

— Cine?

— Profa de literatură, Tatiana Pavlovna, nu se spală niciodată. Așa că uite, scrumbia puturoasă a spus că n-a cerut să scriem o povestire fantastică. Spune că nu poate fi eradicată corupția, iar că funcționarii o să scape mereu de pedepse.

— Și atunci ce voia?

— Nu știu. Mașa Rodionovna a scris despre străzi curate și a primit zece. Ei, dar ei îi pune mereu zece!

— Și al doilea patru pentru ce e?

— Pentru greșeli, s-a întristat băiatul, abia stăpânindu-și lacrimile.

— Ei, dar aici nu mai am nicio vină.

Kirill s-a așezat pe taburet și a început să plângă în hohote. I-am lipit capul de burta mea și am bâiguit:

— Ei, ei, ieșirea dintr-o situație fără ieșire e acolo unde a fost și intrarea.

— Ți-e ușor să spui asta, mi-a spus Kiriușka plângând, dar eu am numai patru peste tot.

— De ce?

Băiețelul și-a suflat nasul în prosopul de bucătărie și mi-a răspuns pierdut:

— La matematică, piticul cel rău...

— Cine?

— Ei, profesoara, așa îi spunem noi...

A început să-și reverse obida în valuri. Profa de matematică turuie ca o nebună, explică repede, nu pricepi nimic. Apoi se oprește brusc, se uită prin clasă și spune înveninată: „Materialul e atât de simplu încât poate fi înțeles și de un imbecil. De fapt, poate e cineva care n-a înțeles?“ Kirill nu știe ce e un imbecil, dar, pentru orice eventualitate, tace. Profa de rusă dă din două în două ore lucrare de control, iar materia nouă n-o explică deloc, spunând: „Totul e scris în manual. De-aia v-a dat statul cărți gratuite, să le citiți. Sarcina profesorului

este să verifice cunoștințele.“ Profa de engleză nu zice nimic, pur și simplu îi pune că citească tare un text interminabil, „Patria mea“. Kiriușka s-a săturat de descrierea Pieții Roșii și a turnurilor Kremlinului. E adevărat, sunt și mici bucurii. Profa de istorie e bolnavă, iar proful de fizică uită în mod regulat în ce clasă a intrat, începe să se agite și să explice ceva incredibil. E tare amuzant, pur și simplu mori de râs.

Într-adevăr, e ridicol, numai că, de fapt, îți vine să plângi, chiar să plângi în hohote. Ce cunoștințe mai primește copilul? Nu, trebuia rezolvată urgent problema. Să-l mut la o altă școală?

— Ei, ce se întâmplă aici? s-a auzit din hol vocea vioaie a Katiei.

Mopșii, care, din fericire, nu remarcaseră sosirea stăpânei, au început să urle și s-au năpustit în antreu.

— Dar buni mai sunteți, le-a reproșat prietena mea. Nu mai auziți nimic, somnoroșilor!

— Lampușecika, mi-a șoptit fierbinte Kiriușka, lipindu-se mai tare de burta mea, hai să nu-i spunem nimic mamei. Ei, de ce s-o mai enervăm? O să se înfurie, o să înceapă să sufere, și nu-i face bine!

Ce șmecher!

— Bine, o să rezolv eu problema, i-am promis.

— Vrei să spăl vasele? s-a oferit Kiriușka.

— Desigur, am acceptat eu. Să scoți din aragaz oala de fontă murdară.

Kiriușka, cu entuziasm, s-a apucat să curețe grăsimea uscată de pe marginile oalei de fontă.

Katia a intrat repede în bucătărie, a trântit pe masă vreo șase pungi foșnitoare și a întrebat:

— Ei, ce mai faceți?

Apoi și-a ațintit privirea asupra lui Kiriușka și s-a încruntat

cu severitate.

— Ai luat note de patru?

— Ce ți-a venit? a întrebat-o Kirill.

— Atunci de ce speli vasele?

— Nu, s-a indignat băiatul, așa chiar nu mai ai trai! Dacă nu te apropii de chiuvetă, ți se spune leneș, dacă pui mâna pe farfurii, ai luat patru!

— Totul e în ordine la noi, i-am spus eu repejor.

— Da? a întrebat lung Katia, neîncrezătoare.

Atunci a apărut în bucătărie Seriojka, iar prietena mea l-a luat la el:

— Doamne, cum arăți!

— Am schimbat o roată, i-a explicat fiul, frecându-și mâinile. Primim de mâncare?

Am așteptat să se sature toți și să treacă la ceai, apoi am întrebat:

— Katiun', ce e tromboembolie?

— De ce te interesează? s-a minunat prietena mea.

— Pentru cultura mea generală.

— Blocarea unei artere în urma ruperii unei bucăți de tromb format în vene, cavități ale inimii, aortă.

— Și ce rezultă în urma lui?

— Cangrenă a extremității sau infarct al diferitelor organe.

— Ca să vezi, a sărit Iulia. Mereu am crezut că infarctul este o explozie a inimii.

— Nu e obligatoriu, a explicat Katiușa. Poate fi la rinichi, plămâni...

— Pacientul moare?

Katerina a ciocănit cu furculița în masă.

— Nu pot vorbi în general. Poate să fie timp pentru operație.

— Se întâlnește des?

— Ce? Operația făcută sau tromboembolia?

— Ultima.

— Se întâmplă, mai ales dacă bolnavul are tromboflebită. Dar ea poate apărea și în cazul unei lărgiri varicoase a venelor, după o operație sau în urma unor boli infecțioase. De exemplu, tifos.

— Așadar, dacă îți moare o bolnavă de tromboembolie, nu te minunezi?

Katiușa a oftat.

— Depinde de pacientă, de diagnostic.

— Ei, în general...

— Nu există în general!

— Katiușa!

— Păi nu mai pune întrebări prostești! Dacă omul a venit cu un guturai, e una, dacă e chinuit de ulcer, e alta. Deși se întâmplă tot felul de lucruri.

— Spune-mi atât: e tromboembolia o raritate?

— Din păcate, nu! a răcnit Katia. Spune-mi, de ce te interesezi de medicină? a cerut apoi să afle.

Dar atunci, din fericire, s-a auzit soneria. Vecina Ninocika venise cu rugămintea de a i se lua tensiunea. Cât timp Katiușa a scos aparatul de măsurat tensiunea, m-am strecurat repejor în camera mea.

Pe la unsprezece, când apartamentul era cuprins de o moțăială plăcută, am deschis cutiuța alb-albastră și am numărat banii. Erau 30 de mii de dolari, nici mai mult, nici mai puțin. O sumă incredibilă, uriașă. Pentru prima dată în viață, țineam în mână o asemenea sumă de bani adevărați – nu o carte de credit, ci bancnote. Uitându-mă la grămada de parai, simțeam că mă ia cu frig. Ei, în ce poveste intrasem! Trebuia să-l găsesc cât mai repede pe Ragozin și să-i dau „comoara“. Să-și bată el capul, să-l caute el pe Egor!

După ce m-am mai gândit vreo zece minute, am ajuns la

concluzia că deocamdată e mai bine să ascund banii. O să mă duc la Ragozin, o să mă înțeleg cu el să vină băiatul la mine și să ia cutia. Ei, mă tem să mă plimb prin Moscova cu un morman de bani!

După ce am luat hotărârea aceea epocală, am trecut la partea următoare a problemei. Unde să ascund grămada de bani? Să-i pun într-o pungă și să-i bag în congelator? Să-i îndes într-un borcan? Nu, în niciun caz! În cele din urmă, privirea mi-a căzut pe o pernă de burete. Am pus mâna pe foarfecă.

După o oră, săculețul simpatic de velur, plin cu treizeci de mii de verzișori, se afla din nou lângă spătar. Ca să verific, am apăsat perna cu mâna, dar n-am auzit nimic. Buretele ascundea foarte bine hârtia. Foarte bine, noaptea mi-o puneam sub cap, iar ziua o lăsam pur și simplu pe cuvertură. Nimeni nu se va gândi că se află o avere în ea.

În ziua următoare, pe la amiază, am coborât din microbuz și am tresărit. Ei, pur și simplu eram la capătul lumii. Și chiar în sensul propriu al cuvântului. Microbuzul stătea lângă o râpă. Pe partea stângă se întindea un cartier cu blocuri posomorâte, în dreapta se afla un loc viran, iar dincolo de el se zărea pădurea neagră. În afară de mine nu mai erau pasageri și, de fapt, nici trecători.

— Unde e strada Miroslavskaia? l-am întrebat pe șofer.

Și-a scos liniștit țigările și mi-a răspuns:

— Păi dracu' știe unde e!

După ce am oftat, m-am dus spre blocuri. După vreo două minute mi-am dat seama că merg în direcția corectă. La colțul primei clădiri se vedea un indicator albastru, pe care scria Miroslavskaia 2. Făcându-mi curaj, am luat-o la fugă pe trotuarul îngust, acoperit cu gheață. Numărul 18 era ultimul: un bloc turn uriaș, de șaisprezece etaje. Când am ajuns la apartamentul căutat, mi s-a deschis ușa imediat.

În prag a apărut un băiat într-un trening șifonat. Părul scurt castaniu îi stătea zburlit, pe obraji se vedeau urme lăsate de pernă. În mod clar, îl trezisem dintr-un somn liniștit, deși era amiază.

Nici n-am apucat să deschid gura, că băiatul și-a mijit ochii și m-a întrebat:

— Cine ești?

Un miros greu de alcool m-a lovit în nas. I-am răspuns mecanic:

— Evlampia Romanova.

Gazda încerca să-și pună gândurile în ordine, dar, evident, ele fugeau ca niște gândaci. După ce și-a zburlit buclele cu o mână murdară, tânărul a oftat.

— Nu prea te țin minte. Bine, oricum, ai adus vodcă?

— Nu.

Mă pierdusem complet.

— E rău, mi-a reproșat băietanul. Magazinul e după colț, mișcă-te, mi-a spus apoi.

— Trebuie să vorbesc...

— Mai întâi adu sticla, apoi discutăm, m-a repezit creatura celestă și apoi a trântit ușa.

Am fost nevoită să cobor și să cumpăr o sticlă de Gjelka. La vederea sticlei cu etichetă alb-albastră, băiatul a intrat într-o stare de euforie.

— Ce bine, a spus el plescăind și, cu o mână tremurândă, a început să desfacă dopul. Hai, intră.

Am intrat în holul incredibil de murdar și l-am întrebat:

— Ragozin Nikolai Fiodorovici?

— Cine e?

— Tu.

— Nea, a bâiguit tânărul, eu sunt Kostia.

— Dar Nikolai unde e?

— Nu știu, mi-a răspuns Konstantin.

— Deci tu ești stăpânul, am început eu să clarific situația.

— Cine?

— Tu.

— Cine a spus?

— Păi nimeni, i-am zis nervoasă. Spune-mi repede unde e Nikolai.

— Nu știu.

— Cine e stăpânul?

— Unde?

— Aici!

— Aici?

— Nu! am început eu să urlu. Nu aici, nu acolo, ci în apartamentul ăsta. Al cui e?

— Dracu' mai știe, mi-a răspuns serios băiatul.

— Și tu cine ești?

— Eu?

— Tu!

— Kostia.

De furie, eram gata să-l pocnesc în cap cu o umbrelă care zăcea pe jos. Dar băuse zdravăn în seara trecută!

— Kotka, s-a auzit din cameră o voce slabă, cine e?

— Nu știu, i-a răspuns tânărul. O femeie care a adus o sticlă, a precizat apoi.

— E o binefăcătoare, a spus o voce de bas, răgușită.

L-am împins pe Kostia cu umărul, am intrat hotărâtă în cameră și le-am ordonat:

— Răspundeți imediat: care dintre voi, monștrilor, e Ragozin?

Câteva trupuri care stăteau în poziții incredibile au început să se miște leneș. Se pare că băutura cursese valuri. Pe o masă mare se înălța un morman de vase. Musafirii mâncaseră salam

și chipsuri. Câteva cutii de conserve de pește erau pline de mucuri de țigară. Mirosul din încăpere era un „buchet“ incredibil de alcool, mucuri de țigară și ceva acru, respingător, care-ți întorcea stomacul pe dos.

Doi tineri care nu mai putuseră să-și scoată hainele stăteau cu fața în jos pe canapeaua murdară. Altul, cu picioarele îndoite incomod, dormea într-un fotoliu uriaș, cu capul sprijinit pe brațul acestuia. Într-un colț, între o comodă și o noptieră, era prăvălită o plapumă plină de cocoloașe, pe care se întinseseră câteva trupuri, toate îmbrăcate, chiar și încălțate. Printre bețivii prăvăliți pe spate, cu labele întinse în toate părțile, sforăia un motan uriaș, jigărit. Blana animalului, cândva albă, semăna cu zăpada de primăvară: pe alocuri galbenă, pe spate cenușie, iar mai aproape de cap, nu se știe de ce, roșie. După ce m-am uitat mai bine, mi-am dat seama că blana motanului e mânjită cu ketchup. În mod evident, unul dintre musafiri îl folosise drept șervețel.

— Copii! a început să urle Kostia, a venit sticloasa.

Peisajul s-a animat. Băieții care dormeau pe canapea s-au ridicat în fund. Unul dintre ei a început să se scarpine în capul tuns scurt cu o mână mică și subțire. Am observat că unghiile îi sunt date cu lac albastru-închis și mi-am dat seama că, de fapt, e o fată. Puteam să identific femeile după haine și am zărit două imediat. Încercau să se ridice, dar fără noroc. Se uitau la mine și ochii semănau cu niște nasturi.

— Deci care dintre voi e Ragozin, domnilor?

— Aici nu e nimeni cu numele ăsta, a spus hotărât un tânăr care stătea pe canapea.

— Dar dumneavoastră cine sunteți?

S-a dovedit că sunt studenți la Institutul de Automobile și Drumuri din Moscova, care sărbătoriseră încheierea cu succes a sesiunii.

— Ciudat, am bolborosit eu. Și unde a dispărut Nikolai?

— Păi întrebați proprietara, m-a sfătuit una dintre fete. Locuiește în blocul vecin, de la ea am închiriat.

Situația se lămurise, așa că, după ce le-am dat sticla studenților, m-am dus la noua adresă. De data aceasta am intrat într-o clădire ciudată, cu două etaje, din cărămidă roșie. Interiorul clădirii arăta mult mai cuviincios. E adevărat, lift nu avea, însă casa scărilor era foarte curată, iar ușile apartamentelor erau capitonate cu piele sintetică verde. În mod evident, toți locatarii apelaseră la o singură firmă.

Apartamentul în care am fost primită nu semăna deloc cu „tabăra“ tinerilor alcoolici: o cameră îngrijită, cu mobilă simplă, dar evident nouă, cu podea frumos măturată și un mare televizor Panasonic acoperit – pentru un aspect frumos, desigur – cu un mileu croșetat. Inspira încredere. Proprietara era o bătrână mititică într-un halat călduros din molton și niște papuci frumușei în formă de tigrișori.

— Ați venit pentru apartament? m-a întrebat.

— În mare, da, i-am răspuns destul de vag.

— Luați loc, draga mea, s-a bucurat băbuța. Vreți niște ceai? m-a invitat bucuroasă.

— Cu plăcere, am bolborosit eu.

Gazda a luat de pe bufet un ceainic mititel și mi-a spus cu bucurie:

— E foarte proaspăt, ieri am făcut infuzia.

Apoi a turnat două picături de apă gălbuie într-o cană uriașă pe care scria Mașa, vărsând peste ele apă clocotită din belșug. Lichidul obținut, de culoarea delicată a lămâii, îmi amintea de băutura Buratinope, pe care o servisem în copilărie.

— Deocamdată încă mai locuiesc în apartament, a început proprietara să-mi explice, dar o să plece în curând. La întâi februarie o să-mi aducă banii și n-o să-i mai primesc.

— De ce?

— Fac multă gălăgie, a spus bătrâna oftând. Vecinii sunt nemulțumiți, mă amenință că o să facă plângere la Fisc.

— Da, e neplăcut.

— Mă cheamă Maria Sergheevna, s-a prezentat bătrâna ceremonios.

— Evlampia Andreevna, am zis eu zâmbind.

— Îmi pare bine, mi-a răspuns proprietara. Vă rog să nu mă judecați greșit, dacă e să ne înțelegem, să-mi aduceți buletinul, că am mai fost păcălită o dată.

— Da?

— Uite că da, mi-a răspuns bătrâna tăios. Păi aș fi dat eu apartamentul studenților? Pfui!

— Cum de s-a întâmplat asta? am întrebat-o, prefăcându-mă interesată.

— Doar v-am spus, am fost păcălită, a început să-mi explice Maria Sergheevna. A venit o femeie, așa ca dumneavoastră, după ce văzuse anunțul...

Îi ascultam cu atenție spusele încurcate, încercând să-mi dau seama ce se întâmplase. Maria Sergheevna locuise o viață întreagă cu soțul într-un apartament minunat de trei camere, și nu oriunde, ci pe Vechiul Arbat. Apoi soțul s-a stins, a început perestroika, economiile s-au dus, iar copii în stare s-o întrețină n-a avut. Îi rămăsese un singur lucru de făcut: să vândă țigări la metrou. Cea mai bună prietenă a învățat-o. Când a venit în vizită, s-a uitat oftând la apartamentul mare și i-a spus: „Mașa, ce-ți trebuie ție un asemenea apartament? Vinde-l mai repede și cumpără două. Pe unul îl închiriezi și trăiești fără griji.“ Maria Sergheevna era mulțumită că a ascultat-o. Din apartamentul din Arbat a făcut nu două, ci trei noi – e adevărat, la periferie. Dar Maria Sergheevna e pensionară, nu se duce la serviciu... Iar viața din cartierul de dormitoare îi place mai mult bătrânei

decât cea din centru. Vara nu are nevoie de nicio casă de vacanță, la doi pași e o pădure uimitoare, iar cu alimentele se descurcă foarte bine!

Cu banii primiți din închirierea apartamentelor, Maria Sergheevna o duce ca în sânul lui Avraam, nu-și refuză practic nimic. Și-a cumpărat un televizor și chiar a făcut rost de o scurtă turcească. E adevărat, uneori se mai întâmplă lucruri neplăcute. Locatarii, din păcate, sunt unul și unul. Nu poți să pătrunzi în sufletul lor. Așa s-a întâmplat și cu apartamentul de la nr. 18. A venit să-l închirieze o doamnă foarte cuviincioasă, care o vreme a dus o viață pașnică și liniștită. Apoi a plecat, iar în apartamentul închiriat a lăsat-o pe fiica ei, o fată obraznică, dezghețată și nerușinată. Apartamentul devenise pur și simplu Sodoma și Gomorra, altarul idolilor! Vecinii gemeau de supărare, așa că Maria Sergheevna a pus din nou anunțuri. E adevărat, banii, slavă Domnului, îi dădea mereu la timp și...

— Cum o cheamă pe femeie? am intervenit cu viclenie în monologul nesfârșit al bătrânei.

Băbuța a deschis un carnețel, a căutat pagina și mi-a spus:

— Anna Konstantinovna Kolosova.

— Are telefon?

— Păi cum să nu, mereu mi-l notez. Păi se poate altfel...

A urmat o nouă rafală de cugetări, dar, în cele din urmă, mi-a ajuns în mână hârtiuța cu numărul de telefon. Nu puteam pleca imediat, trebuia să mai stau vreo oră, ascultându-i poveștile.

Numărul începea cu cifrele 344, deci necunoscuta Anna Konstantinovna locuia, cel mai probabil, în zona stației de metrou Domodedovskaia, iar eu treceam prin apropiere cu microbuzul. Dar bucuria a fost prematură. Nu răspundea nimeni la telefon. La al douăzecilea apel, oftând, am pus receptorul în furcă. Ziua era abia la amiază, poate că dama se

afla la serviciu. N-aveam ce face, trebuia să mă duc acasă.

Am intrat în apartament abia ducând sacoșele. În mâna dreaptă, extrem de precaută, țineam punga cu ouă. Câinii s-au aruncat la picioarele mele.

— Încet, încet, fetelor, am încercat să le liniștesc, nu vă înghesuiți.

Dar Mulia, plină de entuziasm la vederea stăpânei, a încercat să sară și mai sus. Ada nu se lăsa mai prejos. Mopșii au început să fornăie, apoi să mârâie.

— Ei, hai, fugi de-aici! am strigat, dar era târziu.

Ada, care voia să se lipească prima de genunchii mei, și-a împins cu șoldul gras prietena mai puțin descurcăreață. Mulia s-a supărat și i-a mușcat urechea rivalei. În clipa următoare s-au agățat de pungă, torțile s-au rupt, s-a auzit un trosnet sec... Pe jos a început să se întindă ușor o baltă alb-gălbuie. Da, în ultima vreme nu prea am avut noroc cu ouăle... Din alea nici omletă nu mai puteai face!

6

Seara m-am întins pe canapea și am încercat să-mi pun gândurile în ordine. Probabil că Anna Konstantinovna Kolosova știe unde pot să-l găsesc pe Ragozin. Cel mai probabil e amantul sau soțul ei. Vorbăreața Maria Sergheevna a spus că nu închiriază niciodată apartamentele persoanelor de sex masculin sau femeilor singure.

— N-am încredere în ei, mi-a spus bătrâna oftând. Se îmbată, fumează în pat și pot să dea foc apartamentului.

Era ciudat că Anna Konstantinovna nu răspundea la telefon. Am fost destul de obraznică și am sunat-o, pentru ultima dată, pe la miezul nopții. Poate că lucra în schimburi sau avea aparatul stricat. La urma urmei, poate că nu plătise factura, iar telefonul fusese deconectat.

„Bine, noaptea e un sfetnic bun. Acum o să băgăm dolarii sub cap... Apropo, unde e perna?“ mi-am spus. M-am așezat în fund; ochii mei au cercetat canapeaua. Simpatica pernă din catifea artificială de un vișiniu închis dispăruse. M-a luat cu frig. Treizeci de mii de dolari!

— Iulia! am început să urlu, simțind să-mi pierd cunoștința! Iulia!

— Ce s-a întâmplat? m-a întrebat ea, băgând capul pe ușă. De ce strigi așa? Toți dorm!

— Unde e perna mea?

— Doamne, a pufnit ea, intrând în dormitor.

Făcea eforturi vizibile pentru a-și trage piciorul pus în ghips.

— Abia închisesem ochii... Și aud un urlet neomenesc! Uite perna, uite, e la spatele tău!

— Nu e aia, i-am șoptit. Cea vișinie, din velur, are brodată pe ea o pisică.

— Habar n-am, a pufnit Iulia.

— Am cumpărat-o în decembrie la metrou, cu treizeci și cinci de ruble, am bâiguit.

— Mare lucru, a pufnit Iulia, cumpără alta și gata!

Deschideam gura ca un pește aruncat pe mal.

— Nu înțeleg, s-a indignat ea. Să faci atâta gălăgie din cauza unor boarfe!

După ce am stat vreo cinci minute pe canapea, m-am dat jos, am bâjbâit în căutarea papucilor și am început să caut prin camere. Kiriușka dormea liniștit. Sub capul lui se afla doar o pernă mică, albișoară, cu o față de pernă roz. În camera copiilor era înghesuit un număr incredibil de lucruri: cărți, haine, dischete... Computerul era deschis; pe ecran licăreau stele, iar pe tastatură se înălța un morman de ambalaje de bomboane, presărat cu firimituri de chipsuri. Dar pernuța cu pisica nu era nicăieri. N-am găsit-o nici în dormitorul lui Seriojka. Iulecika, din cauza piciorului bolnav, dormea separat, și nu am mai băgat nasul în camera „pentru oaspeți“.

La Katia licărea lampa de noapte. A lăsat din mână volumul gros, *Patologia glandei tiroide*, și m-a întrebat:

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic, i-am spus repede, aruncând o privire în încăpere. Îmi caut pernuța, nu pot să adorm fără ea, stau prea jos.

— Ia-o pe-asta, mi-a sugerat Katia, arătându-mi spre fotoliu.

— Nu, i-am spus dând din cap. O vreau pe aia cu pisica.

— Scuză-mă, am dat-o.

— Cui? am întrebat-o cu buzele palide. De ce?

— Ninei, din apartamentul vecin. I-au venit pe nepusă masă musafiri. Și nu unul, ci patru oameni deodată. Și mi-a cerut să-i împrumut o pernă.

Am dat buzna pe scară. Nina e o femeie foarte drăguță. Ne facem vizite reciproc și bem ceai împreună. Împrumutăm de la ea sare, zahăr și făină, iar ea dă fuga la Katiușa cu tot felul de probleme medicale. Fiul Ninei, Vadik, e în aceeași clasă cu Kiriușka, iar asta ne-a apropiat foarte tare.

— Lampa? s-a minunat Nina, deschizând ușa.

Apoi buna educație și-a spus cuvântul, căci m-a întrebat:

— Vrei niște ceai?

Dar nu aveam timp pentru ceremonii chinezești.

— Unde e perna mea?

— Care?

— Din velur, cu pisica.

— E la Vladka sub cap. Vezi tu, a fost o situație de forță majoră, a început să-mi șoptească Ninocika.

Dar n-am așteptat să termine și i-am întins un sac moale, plin cu puf.

— Ia-o pe asta, dă-mi-o pe aia.

— Dar au aceeași dimensiune...

— Dă-mi-o, nu pot să adorm!

Ninocika a ridicat din umeri și mi-a adus ce-i cerusem. Simțeam că se desface mâna invizibilă care-mi strângea stomacul.

— Uite, mi-a spus Ninocika chicotind, ia-ți perna. Chiar e foarte frumoasă, pisica e minunată.

La drept vorbind, mâța era chiar fermecătoare. Pe catifeaua vișiniu-închis se contura trupul ei mic, dungat, alb-roșcat. La gâtul Murkăi era o panglică de un portocaliu viu.

— Dă-mi-o, am spus, smulgând comoara din mâinile Ninei.

Vecina a pufnit și apoi m-a întrebat:

— Auzi, Lampudel, Katerina mi-a mai dat și o plapumă vătuită, albastră. O iei și pe-aia?

— De ce?

— Ei, poate nici fără ea nu poți să adormi, m-a ironizat sincer Ninușa.

Fără să-i răspund, cu nasul în vânt, m-am întors în camera mea și m-am întins în pat, băgându-mi mâța sub cap.

Dimineața, în timp ce toți ai casei își beau liniștiți cafeaua, m-am strecurat în bucătărie și am spus:

— Cine mai atinge perna asta e mort!

— De ce? s-a minunat Iulia.

— Numai cu ea pot să dorm, altfel mă ia migrena.

— Trebuia să ne fi spus dinainte, a spus Katia oftând și s-a dus în hol.

După vreo zece minute, toți se înghesuiau să-și caute scurtele, încălțămintea și mănușile. În cele din urmă, au plecat. Alarmele mașinilor au început să piuie. Nu înțeleg de ce mașinile noastre au nevoie de sisteme de alarmă. Serioja are un Ford alb din 1978. Ușile din spate se deschid greu, iar cele din față, dimpotrivă, se deschid oricând au ocazia; toba de eșapament se lasă regulat, iar portbagajul se deschide numai dacă e lovit cu pumnul. Katiușa are o rablă cu aripi ruginite complet și bară lăsată; volanul automobilului, dacă îi putem spune așa, pe lângă faptul că se învârte, merge și în sus sau în jos, ca manșa unui distrugător; și mai are probleme cu toba de eșapament. Iulia și-a cumpărat un Cabrio în decembrie.

— M-am săturat să mă tot cert cu Seriojka, mi-a explicat ea, să-l rog mereu să mă ducă și pe mine. E mai bine s-o am pe a mea.

În prezent, parcarea noastră s-a îmbogățit cu un Mercedes

din 1980. „Piersica mea“, își numește Iulecika drăgăstos rabla. Mașina chiar are culoarea acelui fruct suculent. Frumosul merge cu combustibil diesel, miroase groaznic și pârâie, dar proaspăta automobilistă e foarte mândră și extrem de fericită. Puțin înainte de întâmplarea cu piciorul, îmi propusese:

— Hai, Lampa, să mergem la piață!

La drept vorbind, mă tem să merg în mașină cu ai mei, tot timpul mă aștept ca automobilele să se dezmembreze în mers. De aceea prefer să mă deplasez cu mijloacele de transport în comun.

— Nu e nevoie, avem de toate acasă!

— Prostii, m-a repezit Iulia, cumpărăm mai multe legume: cartofi, varză, ceapă. Profită de faptul că am timp liber.

— Mai bine odihnește-te, am încercat eu să scap, citește și tu o carte, uită-te la televizor, eu merg foarte bine cu Autoline.

— Prostii, a pufnit Iulia. Ia plasele și coboară! mi-a poruncit apoi.

După ce am înțeles că e mai ușor să accept decât să mă contrazic, am luat supusă plasele și m-am urcat în Piersică. În primele minute totul a mers minunat, dar imediat Iulecika a început să tragă nu știu ce manetă, iar de sub capotă s-a auzit un geamăt groaznic, care îți îngheța sufletul.

— Ce-i asta? am întrebat-o, înlemnită de frică. Ce e?

Învârtind volanul ca și cum nu s-a întâmplat nimic, Iulecika mi-a explicat foarte liniștită:

— A intrat un șoarece în ventilator!

— Ce?

— Am sub capotă un cuib de șoareci, mi-a explicat Iulia. Uneori intră un șoarece sub pală.

— Groaznic!

— Ce să mai vorbim, apoi trebuie să le adun cadavrele.

— Oprește imediat! i-am poruncit eu, simțind că îmi vine să

vomit.

— De ce? s-a minunat Iulka, dar apoi a frânat.

— Deschide chiar acum capota și gonește animalele nefericite!

— Ce spui! a zis Iulia dând din mâini. Sunt minus douăzeci de grade afară, o să înghețe sărmanii!

— Păi așa o să moară în chinuri!

Deodată s-a băgat cu nasul în volan și a început să râdă în hohote.

— Ei, ce e așa de amuzant aici? m-am indignat eu.

— Oh, Lampeț, a bolborosit ziarista noastră, ștergându-și lacrimile. Ei, nu se poate să fii atât de credulă!

— Vrei să spui...

— Judecă și tu, cum să fie șoareci în mașină? Și mai ales la motor!

— Păi și geamătul?!

— Am dat drumul la căldură. E rece, uite, de-aia urlă. Uite.

Și Iulia, pornind ușor din loc, a tras iar de ceva. În cabină s-a auzit iar un strigăt incredibil, care sugera niște chinuri de moarte.

— Și face des așa? am întrebat-o eu, zgribulindu-mă.

— De fiecare dată, până se încălzește.

Ascultând geamătul neîntrerupt, care-ți sfâșia sufletul, am luat o decizie fermă: o să mă duc la piață numai pe jos. Mai bine car singură douăzeci de kilograme, decât să îngheț de groază.

Așteptând să se facă liniște, am luat telefonul în camera mea și m-am apucat să sun. De data aceea, Kolosova mi-a răspuns imediat:

— Alo.

— Vă rog să mă scuzați, nu ne cunoaștem, dar trebuie să-l găsesc neapărat pe Ragozin Nikolai Fiodorovici.

Anna Konstantinovna a amuțit. Apoi m-a întrebat:

— Cine sunteți? Prezentați-vă.

— Evlampia Andreevna Romanova.

— Asta nu-mi spune nimic, mi-a spus dama sec. Ce treabă aveți cu Ragozin?

— E greu de explicat, dar am mare nevoie de el!

— Veniți, mi-a spus dama scurt și mi-a dictat adresa.

Anna Konstantinovna semăna cu o profesoară de țară: o față simplă rusească, un nas fără formă. Vârsta damei era greu de stabilit: ba mi se părea o tanti de cincizeci de ani care arată bine, ba o fată care îmbătrânise devreme. Avea un permanent de prost gust, care face părul să semene cu blana unui berbec bolnav. Sprâncenele, ca niște linii destul de strâmbe, coborând spre tâmple, în mod clar nu fuseseră pensate niciodată. Pielea feței îi era mată și parcă murdară, iar silueta ei amintea de un sac plin cu făină.

— Dezbrăcați-vă! mi-a poruncit rece gazda.

Mi-am pus scurta în cuierul modest și am intrat în cameră. Din piept mi-a ieșit o exclamație de uimire. Pe masă se aflau două computere, puțin mai departe o imprimantă, un fax și o grămadă de alte dispozitive ale căror luminițe multicolore licăreau.

— De ce aveți nevoie de Nikolai?

După ce am ezitat o secundă, i-am spus o poveste sfâșietoare. Stătusem în spital cu Nastia Zveghințeva. Murise pe neașteptate, lăsând o scrisoare pe care trebuia să i-o transmit lui Ragozin. Pe plic e precizată adresa: strada Miroslavskaia. Dar acolo locuiesc niște studenți...

Anna Konstantinovna a oftat adânc.

— Deci Nastia a murit! Multă durere i-a adus lui Kolenka...

— De ce?

Kolosova a răsucit o brichetă în mână, apoi a scos un pachet de Zolotaia Java și mi-a spus:

— Au învățat împreună la Institut. Nikolașa era îndrăgostit de ea, ca un adolescent. Pur și simplu s-a uscat de amor. Îi ducea buchete, bomboane...

Dar Zviaghințeva nu era interesată de cavaler. Atunci Nikolai s-a hotărât să ajungă cel mai bun prieten al Nastiei, iar în rolul acesta a avut mare succes. Nastenka îl considera pe băiat un prieten de suflet, îi cerea sfaturi legate de îmbrăcăminte și machiaj, îl lua cu ea la cumpărături. Kolia îi ducea supus sacoșele, făcea cafea, își liniștea prietena...

Nastia nu avea nicio rudă în afară de o bunicuță bătrână, o bătrânică mică și liniștită, ca un șoricel. Părinții fetei, pasionați de schi, fuseseră prinși într-o avalanșă când ea nu împlinise doi ani.

— Oare nu avea niciun frate? am întrebat-o mirată.

Anna Konstantinovna a ridicat din umeri.

— Nu știu precis, n-am făcut niciodată cunoștință cu această *mademoiselle*.

Nastenka nu voia să se căsătorească, îl aștepta pe prințul pe cal alb. Din punct de vedere material era înstărită; evident, îi rămăseseră niște bunuri de familie și un apartament uriaș cu șase camere, pe o stradă foarte prestigioasă, Alekseia Tolstogo.

După absolvirea Institutului, fata a început să muncească, a îngropat-o pe bunică și s-a dedicat trup și suflet cauzei dragi. Kolia, ca și mai înainte, stătea în spatele ei, sperând în taină că prietena îi va remarca în cele din urmă fidelitatea. Totuși, a ieșit altfel.

— Ea unde lucra? am întrebat-o când nu m-am mai putut abține.

— La revista *Arta estradei*, mi-a explicat Kolosova. N-am spus c-a fost cu Nikolașa la Facultatea de Jurnalism de la Universitatea din Moscova?

Pe scurt, ca obligație de serviciu, Nastenka mergea des la

concerte și la tot felul de spectacole, nu rata nicio șansă de a merge la vreo lansare sau petrecere, presupunând, și pe bună dreptate, că în afara scenei, idolii sunt mai amabili și mai comunicativi. Zviaghințeva scria des și mult, era binevoitoare, îi lăuda în primul rând pe cântăreți și pe muzicieni, iar pentru asta era îndrăgită.

Dar la una dintre lansările acelea și-a găsit prințul, pe Oleg Skotinin, care avea douăzeci și trei de ani. Numele de familie al tânărului, să spunem drept, nu suna prea bine[1], de aceea, pe afișe, apărea Leo Sko.

Oleg venise dintr-un orășel provincial să cucerească capitala, dar nu singur, ci însoțit de mamă. Trebuie să recunoaștem că e un pas cam ciudat pentru un cântăreț dezghețat, dar Leo Sko era un adevărat copil sălbatic atât în exterior, cât și în interior. Mama lui era o damă care arăta foarte bine. La cincizeci de ani, arăta de modă veche și cumva foarte cuviincioasă. Nu mergea niciodată la petreceri zgomotoase, dar se afla mereu în culise în timpul concertelor, iar artiștii se obișnuiseră cu silueta ei înaltă și uscățivă, îmbrăcată în fuste incredibile, umflate, și bluze drepte, din fibră acrilică. Dar, în ciuda stilului simplu, Natalia Andreevna Skotinina avea în mod clar bani frumoși, pentru că Leo Sko făcuse trei videoclipuri, apăruse pe ecran și era difuzat în mod regulat la radio. Mama îl adora cu patimă pe fiu și nu făcea rabat la nimic pentru el.

Când Nastia și Oleg își începuseră aventura pătimașă, unele artiste o preveniseră pe simpatica jurnalistă:

— Auzi, Nastiona, mai bine nu te legi de frumosul ăsta. Ai grijă ce soacră o să primești. O să dormiți toți trei în același pat.

Dar, spre surprinderea tuturor, Natalia Andreevna s-a comportat cu totul altfel. Îi spunea fiecărui cunoscut:

— Nastenka e o comoară. O noră ca ea am visat

dintotdeauna: frumoasă, inteligentă... E o pereche grozavă pentru Olejek.

Anna Konstantinovna a amuțit.

— Și ce-a fost mai departe? am zorit-o eu.

— Nimic, a spus povestitoarea dând din umeri. Nastia și-a lăsat serviciul, a început să stea acasă și nu l-a mai sunat pe Kolia, ceea ce m-a bucurat foarte mult.

— De ce?

— Vedeți dumneavoastră, mi-a explicat liniștită Kolosova, eu și Nikolai ne-am căsătorit. La drept vorbind, nu-mi prea plăcea când persoana asta îl suna și-i cerea să vină imediat la ea. Apropo, vă rog să mă scuzați, nu m-am prezentat.

Și mi-a întins o carte de vizită. Am aruncat un ochi pe text: „Doctor în științe fizico-matematice, profesor la Academia de Studii Economice și Management.“ Auzi, profesoară de țară!

— V-ați dat seama că sunt mult mai mare decât Nikolai? m-a întrebat cu severitate Kolosova.

— Da.

— Relațiile noastre au devenit mai degrabă amicale, mi-a spus oftând. Din partea mea, materne... L-am iubit sincer pe Nikolai, dar pe Nastia n-am putut s-o suport. De aceea m-am bucurat foarte tare când ea, după ce s-a căsătorit, a dispărut din peisaj.

— Deci unde-l pot găsi pe Ragozin?

— Habar n-am.

— Păi tocmai mi-ați spus că sunteți soția lui! i-am spus indignată.

— Ne-am despărțit.

— Când?

— Acum doi ani. De aceea am și închiriat apartamentul de pe Miroslavskaia. Nikolașa s-a dus acolo, dar apoi a dispărut.

— Cum?

— Pur și simplu m-a sunat odată și a spus că pleacă.

— Unde?

— N-a spus. A răbufnit în telefon: „Apartamentul e liber, folosește-l.“ Ei, și mi-am dus acolo nepoata. De ce să fie apartamentul liber, având în vedere că e plătit?

— Și nu știți unde locuiește?

— Nu!

— Doamne! am răbufnit eu. Ce fac cu scrisoarea?

— Nimic, mi-a răspuns cu răutate Kolosova, rupeți-o și aruncați-o. Din moment ce Zviaghințeva a murit, oricum, puțin îi pasă.

— Ei, ce spuneți, trebuie să-l găsesc pe Ragozin.

— Căutați-l, a spus Kolosova pufnind. Dar nu contați pe ajutorul meu.

— Dar unde a lucrat?

Încercam să mă apropii altfel de fortăreața inaccesibilă.

— Habar nu am, mi-a spus Kolosova.

— Nu știți care e locul de muncă al soțului?

— Suntem divorțați.

— Bine, dar unde a lucrat când erați căsătoriți?

— Am uitat, mi-a spus interlocutoarea zâmbind sincer. Vă rog să mă scuzați, nu mai pot continua discuția, trebuie să plec la serviciu, mi-a spus apoi.

Împinsă de gazda lipsită de amabilitate, am ieșit pe coridor. Când am ajuns în prag, am întrebat-o:

— Poate vă amintiți ceva legat de Nikolai. Chiar nu vă pare deloc rău de răposată?

— Niciun pic, a spus matematiciana, scuturându-și părul făcut permanent, și m-a împins pe scară.

N-am avut niciodată parte de un asemenea eșec.

[1] În limba rusă, *skot* înseamnă „vită“.

7

Mi-am înecat amarul într-o cafea respingătoare în cea mai apropiată cafenea. Am primit în plus o ruladă tare ca piatra cu o umplutură necunoscută, din fructe. Numai checurile poloneze Kiwi puteau fi mai rele decât produsul acela de cofetărie. Dar mie, în linii mari, puțin îmi păsa de calitatea mâncării, în cap îmi roiau gânduri și cel mai important dintre ele era: unde îl găsesc pe Ragozin?

După ce m-am mai gândit puțin, m-am hotărât să mă duc la Facultatea de Jurnalism de la MGU[2]. Poate își mai aducea aminte cineva de fostul student.

Fabrica de ziariști și de prezentatori radio și de televiziune se afla chiar în centru. Ferestrele clădirii galbene dădeau chiar spre Kremlin. În curte se târau pe zăpadă câțiva studenți. Preocupată, i-am întrebat:

— Ce căutați?

— Carnetele, mi-a explicat scurt o fată cu nas ascuțit.

— Carnetele de student?!

— Îhî.

Nici n-am apucat să-i întreb cum ajunseseră documentele în nămeți, că la primul etaj al clădirii vechi s-a deschis o ferestruică, iar câteva carnețele albastre au căzut ca niște pietre.

— Uite ce belea, a spus un băiat cârlionțat oftând și ridicând

unul.

— Cine le aruncă?

— Raisa Mihailovna Buciborskaia, predă istoria literaturii universale. E foarte rea, dacă ceva nu e în ordine, aruncă pe fereastră carnetele și spune: „Dacă n-ai minte, măcar să faci educație fizică.“

— Da, n-ați avut noroc, le-am spus zâmbind.

— Dar e tare bătrână, a spus studentul întristat, scuturându-și blugii. Are cam o sută de ani, mai puțin în niciun caz.

— Și noi, la Conservator, am avut o muiere ca asta, le-am împărtășit eu experiența mea tristă. Uita tot, încurca numele, era ceva de groază!

— Ha! a strigat tânărul. A noastră are o memorie de elefant. Credeți-mă, dacă vii la cursul ei iarna, aruncă o privire în jur și spune printre dinți: „Mi se pare că vara trecută n-ai putut descrie scutul lui Ahile. Ei, hai, răspunde acum!“ Ține minte toate prenumele absolvenților, e pur și simplu un elefant!

A mai gemut și s-a plâns multă vreme, dar eu mă îndreptam deja spre holul spațios. Din moment ce dama avea o memorie minunată, era indicat să mă adresez ei.

În vremurile îndepărtate, când se construise clădirea Universității din Moscova, căruia în prezent i se spunea „cea veche“, nu se făcuse economie la bani și nu se impusese nicio limită pentru suprafața pentru construcție. Facultatea de Jurnalism impresiona prin dimensiuni: o scară uriașă de marmură, coridoare extrem de largi, ferestre și uși incredibil de înalte. Dar toată frumusețea aceea se murdărise și se scorojise. Nu se mai făcuse demult nicio renovare.

Băgând capul pe ușa pe care scria „Decanat“, am întrebat:

— Buciborskaia în ce amfiteatru are examen?

O fătucă grăsuță cu ochelari rotunzi, de modă veche, și-a ridicat privirea dintr-un ziar și a spus veselă:

— Raisa Mihailovna face frigărui din studenți în sala 209. Dacă se poate, mai bine veniți altădată, astăzi e tare pornită.

După ce i-am mulțumit bunei secretare, m-am dus pe un coridor și m-am uitat la uși.

Camera 209 era o încăpere cam mică, plină cu scaune turtite și stricate. La fereastră, stând mândră cu fața la fereastră, se afla o femeie tânără, zveltă, cu păr negru, într-un elegant costum sobru.

— Vă rog să mă iertați, Raisa Mihailovna Buciborskaiaunde e? am întrebat.

— Vă ascult cu atenție, mi-a spus fata și s-a întors.

Mi-am pierdut darul vorbirii. Trupul de fată, cu talie subțire, piept mare și gât zvelt avea un cap de bătrână. Obrajii, fruntea și chiar bărbia erau brăzdate de riduri, ochii îi erau căzuți, iar gura îi devenise o linie. Dar vocea era sonoră, chiar tânără. Interesant, cum o fi reușit să-și păstreze o asemenea siluetă? Poate că petrecea zile întregi în sala de fitness?

Dama a făcut câțiva pași în față și mi-a spus tăios:

— Ei? Ce grupă? Nu vă țin minte.

Îmi ațintisem privirea asupra pantofiorilor ei negri eleganți, cu toc de zece centimetri. Am bâiguit:

— Nu vreau să dau examen.

— Atunci de ce-ai venit? a spus Buciborskaia încruntată și s-a așezat repede.

— N-ați cunoscut, din întâmplare, un student pe nume Ragozin?

— Kolia? Desigur, îl țin minte, e un tânăr foarte destoinic. Spre deosebire de majoritatea, n-a citit *Iliada* și *Odiseea* în întregime, și nici varianta repovestită. Și-a meritat notele de opt pe care i le-am dat.

— De ce nu zece? am întrebat-o.

Raisa Mihailovna și-a scos portțigaretul, a pus în el o țigară

subțirică, maronie, și mi-a spus foarte liniștită:

— Materia asta numai profesorul o știe excepțional, restul... să dea Domnul să se descurce măcar satisfăcător.

— Nu știți cumva unde s-a angajat după ce a terminat MGU?

— De ce vă interesează asta? m-a întrebat Buciborskaia.

Am fost nevoită să-i povestesc din nou despre spital, despre moartea Nastiei și despre scrisoare.

— Zviaghințeva, mi-a spus profesoara oftând, o ființă de o prostie absolută, fără nimic în cap! În fiecare sesiune se prezenta la examen de câte opt, zece ori, nu învăța nimic, se gândea numai la straie și la coafor, iar Nikolașa o urmărea peste tot, ca un paj credincios. O pereche extrem de nepotrivită.

— Știți unde lucra el?

Raisa Mihailovna a oftat.

— Nikolai era extrem de interesat de religie. Mai întâi s-a angajat la revista *Știință și religie*. Acum doi ani ne-am întâlnit din întâmplare la Conservator și Ragozin m-a anunțat cu bucurie că s-a dus la mensualul *Credința*. Părea foarte, foarte mulțumit.

— N-am văzut la chioșcuri revistele astea...

— Nici eu, mi-a spus Buciborskaia zâmbind. Poate că au un tiraj foarte mic, dar Kolia radia când vorbea despre serviciu.

— Ar fi interesant să știu unde se află redacția...

— Draga mea, mi-a răspuns cucoana cu dispreț, pentru asemenea situații există ghiduri.

Simțindu-mă o studentă nechibzuită care spusese numai prostii, mi-am luat repejor la revedere și am ieșit pe coridor.

Ceasul arăta aproape cinci. Poate că angajații plecaseră deja de la redacție. Dar nici nu știam adresa. După ce am coborât la metrou, am cumpărat de la o tarabă o cărțulie subțirică, *Ziare și reviste din Moscova*. Publicațiile nu erau trecute în ordine alfabetică, ci, evident, după *rating*. În orice caz, lista nu începea

cu *Alfabet*, ci cu *Megapolis*. Și se termina cu *Credința*, pe strada Koniușenkova. Interesant... Oare unde se afla? Auzeam pentru prima dată de ea. După ce am stat pe o bancă câteva momente, m-am hotărât să plec acasă și m-am înghesuit în vagonul arhiplin. Înăuntru, mulțimea indiferentă mă împingea spre ușile închise. După ce am reușit să-mi fac loc, am încercat oftând să scot din buzunar un roman polițist, dar ceva destul de tare mă tot împungea într-o parte. M-am întors și am văzut o fetiță de vreo treisprezece ani cu o pufoaică argintie și o căciuliță amuzantă, tricotată, cu șnururi în două culori.

— Vă rog să mă iertați, mi-a spus politicos copilul, s-a smucit vagonul... V-am împuns cu cartea.

Mi-am coborât privirea. Cu o mână frumoasă, cu unghii verzi, adolescenta ținea un manual zdrențuit de algebră.

— Oare poți să înveți ceva într-o asemenea situație?

— N-am deloc timp, mi-a spus fata oftând ca un adult, iar mâine am lucrare de control, nu vreau s-o dezamăgesc pe Milocika. Suferă foarte tare dacă primesc vreun șase!

— Cine?

— Profesoara de matematică, Liudmila Ghennadievna. Noi îi spunem Milocika.

M-am uitat cu atenție la interlocutoare. La școala lui Kiriușka, profa de algebră avea o poreclă minunată: Piticul cel Rău.

— Chiar e drăguță?

— Desigur, a continuat eleva fără viclenie, la noi toți sunt drăguți.

— Oricum, e mai bine să citești acasă.

— Păi merg două ore, a spus fetița oftând. De ce să pierd timpul degeaba? Locuiesc la Bibirevo, iar școala e pe Tverskaia, pe Aleea Degtiarnîi.

— N-ai găsit o școală în apropiere?

— Asta e unică în Mosova. La noi vin elevi și din regiune.

— Și de ce e așa de bună școala ta?

— La noi, profesorii sunt oameni, dar în alte părți, sunt niște vipere, mi-a explicat liniștită fetița. La noi nu urlă, nu ne pun patru și ne explică bine, pe înțeles și în detaliu.

— Poate e un colegiu scump, i-am spus cu invidie, oftând.

— Ce spuneți? a spus fetița, începând să râdă. Părinții mei nu mă pot ține la o școală cu plată! E o școală extrem de obișnuită, Nr. 1113, de stat. Pur și simplu, acolo porcii nu se acomodează. A fost unul, dar a plecat.

— Ei, ia mai spune-mi o dată adresa, am rugat-o.

— Aleea Degtiarnîi, chiar lângă hotelul Minsk, mi-a răspuns politicos fata și a început să-și croiască drum spre ieșire.

În dimineața următoare, când limbile ceasului abia se apropiau de cifra nouă, am intrat în holul larg al școlii. O garderobieră destul de rotofeie, în vârstă, cu ochelari pe vârful nasului, cosea gaica unei scurte negre. Când m-a văzut, a zâmbit.

— Uite, porcușorii, nu-și dau jos scurtele, ci le trag de pe ei... Le rup gaica și apoi dau fuga la mine: „Tanti Nadia, coase-o, mă ceartă mama.“ Și așa cos eu toată tura.

Mi-a zâmbit din nou.

— Spuneți-mi, unde e directoarea?

— Mergeți la etajul unu.

Am urcat scara abruptă. Mă gândeam că poate directoarea se află la oră, dar s-a întâmplat să fie acolo. O oră întreagă am descris, în culorile cele mai negre, soarta lui Kiriușka. În cele din urmă, Tatiana Alekseevna a oftat.

— Bine, m-ați convins, deși nu se cuvine la jumătatea anului, dar băiatul trebuie ajutat. Mergeți în camera 39, acolo e profesoara de matematică, Milocika, adică Liudmila Ghennadievna. Spuneți-i că v-am trimis eu. În clasa ei o să vină

și poznașul dumneavoastră.

La ora trei am aranjat toate formalitățile. Am scris cererea, am luat actele de la fosta școală și le-am dus la cea nouă. Am tot alergat pe coridoarele spațioase. Din săli nu se auzeau strigăte isterice, iar în timpul pauzelor, copiii gălăgioși nu se băteau și nu se înjurau. Probabil că în școala aceea scandalurile nu erau la mare preț.

Însuflețită de succesul înregistrat, la ora patru am intrat în redacția revistei *Credința*. Mai bine zis, nu era o redacție propriu-zisă. Angajații ocupau trei cămăruțe într-o clădire veche, cu trei etaje, care, evident, așteptа să fie demolată. După ce am deschis prima ușă, am întrebat încetișor:

— Unde-l pot găsi pe Ragozin?

— Nu știu, mi-a răspuns o femeie într-un costum vișiniu.

— Pe Kolia? s-a interesat un tânăr în blugi albi, complet nepotriviți pentru sezon.

— Da, am spus bucuroasă.

— Și-a dat demisia, s-a mutat în altă parte.

— Unde?

Băiatul a ridicat din umeri.

— Habar n-am.

— Știe cineva?

— Poate Valia? a sugerat femeia.

— Chiar așa, a spus băiatul, pocnind din degete. Mergeți în camera de alături și întrebați de Titova.

Ascultătoare, am apăsat clanța celeilalte uși. Într-un spațiu minuscul de cinci metri erau înghesuite două birouri destul de mici și vreo două scaune simple. Locul din dreapta era gol, iar la cel din stânga, o fată cu o coadă de modă veche făcea corectura. Nu avea computer; angajata lucra ca în epoca de piatră, subliniind greșelile cu pixul.

— Sunteți Valentina Titova?

Copila și-a ridicat ochii nemachiați și buzele fără urmă de ruj și mi-a răspuns scurt:

— Da.

— Vreau să-l văd pe Nikolai Ragozin, spuneți-mi...

— De ce? m-a întrerupt Valia.

După ce-a ascultat povestea despre scrisoare, a deschis sertarul, a scos țigările și mi-a spus:

— Nu-l mai căutați pe Kolia, nu mai există.

— Cum nu mai există? am întrebat speriată. A murit?

— Considerați că s-a stins.

— Nu înțeleg...

Valia a aprins bricheta și mi-a spus sec:

— Nu mai e pe lumea asta!

Mi-am desfăcut scurta, m-am strecurat în mod grosolan în birou, m-am trântit pe scaunul liber și i-am spus:

— Nu pricep deloc ce-mi spuneți.

Titova a început să tușească. Am așteptat răbdătoare până când Valentina s-a liniștit, și-a șters lacrimile, și-a suflat zgomotos nasul și a spus:

— Kolia s-a îndepărtat de lume, s-a dus la mănăstire.

— Unde? am întrebat-o.

— La mănăstire, mi-a repetat Titova. Acum e călugăr. N-a fost niciodată normal, ținea post, respecta sărbătorile, întârzia adesea la serviciu. Redactorul nostru șef începea să-l ocărască, dar Nikolașka, cu privirea în pământ, îngăima: „Vă rog să mă iertați, am fost la liturghie.“ Într-un cuvânt, era omul lui Dumnezeu. În drum spre casă, le dădea de pomană tuturor săracilor. De câte ori am râs de el și i-am zis: „Ăștia, *oameni străini*, sunt mai bogați decât tine de o sută de ori. Având în vedere afacerea pe care o au, lor ar trebui să le fie milă de noi.“ Dar Kolia dădea doar din cap și spunea: „Domnul a poruncit să împărțim.“ Și a continuat așa. Nikolai s-a apucat să le dea celor

în suferință tot ce avea: haine, bani, mâncare. „Mie nu-mi trebuie mult“, bolborosea el, „doar nu porți două perechi de pantofi și două căciuli în același timp.“ Apoi și-a lăsat barbă și mustăți, nu s-a mai tuns, n-a mai folosit parfum și nici deodorant. Iar acum un an a plecat la mănăstire.

— Știți adresa?

Valentina a scos o agendă zdrențuită și a bâiguit:

— Era pe aici... Aha, uite-o. Kazakino!

— Ce?

— Așa se cheamă orășelul: Kazakino.

— Și cum se ajunge acolo?

— Habar n-am, m-a repezit Titova. Nici nu știu dacă e acolo sau nu! mi-a spus apoi.

M-am întors acasă dezamăgită. Mănăstire! Oare în vremurile noastre se mai ascunde cineva de lume în spatele unor ziduri puternice, ca să-și ducă zilele în rugăciune?

— Ai adus ceva gustos? s-a interesat Iulia.

— Ce-ai pofti? am întrebat-o, punând cu grijă pe scaun, lângă intrare, punga cu ouă.

— Ei, un tortuleț sau un chec...

— Nu, n-am nimic dulce, dar, dacă vrei, o să fac o plăcintă. Am ouă și făină...

Dar nici n-am apucat să termin propoziția, că Mulia, plină de bucurie, neștiind ce să facă de fericire la vederea stăpânei dragi, a sărit în mare viteză și a aterizat pe scaun. Punga plină cu ouă a trosnit. Lichidul galben a început să curgă pe jos. Mopsul, nedumerit, și-a ridicat laba și s-a uitat la ea.

Ada și Rachel, venite în fugă, nu s-au tulburat și au început să lingă vioaie „omleta“.

— Piei din ochii mei! am șuierat.

Mopsul a început să pufăie supărat și a sărit jos.

— Trebuie să-i spălăm labele și burta, a spus Iulia oftând.

Mulka, hai în baie! a strigat apoi.

M-am uitat tristă la pungă. Poate că n-ar trebui să mai luăm ouă. În ultima vreme, nu ajung mai departe de hol.

După ce am luat restul de sacoșe, le-am dus în bucătărie și m-am apucat să scot produsele. În aceeași clipă, din hol s-a auzit vocea vioaie a lui Seriojka:

— E gata mâncarea? Sper că o să avem pârjoale la cină!

Știind foarte bine ce se va întâmpla, am început să urlu ca nebuna:

— Nu, stai! am zis și am zburat în hol.

Dar era târziu. Spunând „Cum nu? Nu avem ce mânca?“, Serioja, în mare viteza, s-a așezat pe scaun.

S-a auzit un trosnet: erau cele câteva ouă care scăpaseră ca prin minune.

— Idiotule! am spus supărată.

— Ce-am făcut? a întrebat mirat și s-a ridicat.

Picături galbene cădeau pe jos.

— Ce-i asta? s-a minunat și mai tare băiatul.

— Ouă, i-am răspuns scurt.

— Ouă? Ale cui?

— De găină. Erau pe scaun. Mai întâi a sărit Mulia, acum te-ai așezat tu!

— Nu sunt eu idiot, voi sunteți proaste, a spus Seriojka. N-ați strâns la timp, acum trebuie să-mi spăl pantalonii.

— Da, cum să nu, am spus oftând și m-am dus după cârpă.

Nici n-am apucat să ajung la baie, că ușa de la intrare s-a deschis larg și Kiriușka, cu un urlet de bucurie, a intrat în casă.

— Stai puțin, oprește-te! am strigat noi în cor, dar deja se trântise pe scaun și se apucase să-și desfacă șireturile de la ghete.

— Cretinule, l-a ocărât fratele cel mare.

— Ce aveți? s-a minunat Kiriușka.

— Nimic, a oftat Iulia, dați jos pantalonii, frați drăguți.

— Ce se întâmplă? s-a auzit din spatele ușii vocea Katiei, care a intrat repede.

— Nu te mișca! a început să urle Seriojka.

Dar Kiriușka nu s-a pierdut și a tras scaunul de sub mama lui, care se pregătea să se așeze. Katiușa, care nu se așteptase la o asemenea surpriză neplăcută, s-a prăbușit jos.

— Prostule, s-a enervat Seriojka, ridicând-o pe Katerina.

— Ei, ce glume mai faci și tu, Kiriușka, i-a reproșat Katia. Eram gata să mă lovesc.

— Dar paltonul e curat, i-a răspuns băiatul.

— Se pare că nu, a spus Iulia. Pe jos e numai gălbenuș.

În timp ce ei se certau în continuare, m-am strecurat încetișor în bucătărie și am văzut cu groază că gustoșii și extrem de scumpii colțunași „De la Palîci“ se transformaseră într-un terci prea puțin apetisant. Nu, pentru nimic în lume nu mai cumpăr ouă.

---

[2] Universitatea de Stat din Moscova.

8

Orășelul Kazakino se afla în regiunea Moscova. De la gara Kratovo am mers cam patruzeci de minute cu un autobuz ce răsufla greu, mirosind a benzină. Când vechiul Liaz a frânat în centrul pieții, m-am minunat sincer. Ei, cui i-o fi venit ideea să numească localitatea asta formată dintr-o singură stradă orășel?

O magistrală destul de largă cobora agale în josul pieții. Pe casa de la colț se vedea o tăbliță pe care scria Prospekt Marksa. În mod evident, transformările democratice nu ajunseseră până la Kazakino, sau autoritățile din oraș deciseseră să nu mai cheltuie bani pentru noile indicatoare. De o parte și de alta a drumului se aflau case negre de lemn, stând într-o rână. Din loc în loc se vedeau fântâni – probabil nu aveau apă curentă. Era o asemenea liniște, de parcă toți locuitorii muriseră; numai din loc în loc, în depărtare, striga din răsputeri un cocoș care credea că e dimineață. Zăpada pârâia veselă sub picioare, lumina soarelui mă lovea în ochi. Îi țineam mijiți. La Moscova nu vezi o lumină atât de curată și de strălucitoare; în Kazakino mirosea a mere Antonovka.

În spatele meu s-a auzit un pârâit și un plescăit ciudat. M-am întors. Un cal mare, lățos, trăgea o sanie plină ochi cu sticle de Coca-Cola, pungi de arahide în zahăr și cutii de Pringles. Am chicotit involuntar. Da, progresul ajunsese departe: în loc de

lemne, pe sanie se căra mâncarea preferată a americanilor – respingătoare și deloc folositoare.

Calul era condus de un tânăr cu o pufoaică scurtă de culoare deschisă și blugi de culoare închisă. Picioarele în ghete de piele strălucitoare se legănau în aer, iar cu mâinile îmbrăcate în mănuși scumpe de antilopă trăgea de hățurile murdare.

Când m-a văzut, „vizitiul“ a zâmbit și mi-a strigat:

— Hai, mișcă, trecătoareo!

Am izbucnit în râs. Tânărul a zâmbit și mai tare și mi-a explicat:

— Audi al meu n-are șanse să treacă pe aici, intră cu burta în zăpadă. Deși, Niurka mea poate să ajungă oriunde...

— Unde e mănăstirea de aici? l-am întrebat.

„Vizitiul“ a tras de frâu.

— Jos, peste râpă. Mergeți drept înainte, fără să cotiți, o să ajungeți chiar la poartă, numai că e de bărbați.

— Știu, i-am spus dând din mână și am pornit în direcția indicată.

Drumul larg se îngusta treptat, devenind o potecă; de o parte și de alta se întindea pădurea. Era o liniște minunată, numai sub picioare scârțâia tare și vesel zăpada.

Deodată, poteca a cotit la stânga. Mi-a apărut în fața ochilor un mic cimitir sătesc, iar după el o biserică veche din cărămidă roșie. Era clar că se făceau reparații în clădire: pereții erau înconjurați de schele, nu aveau geamuri, dar cupolele aveau o strălucire aurie, de sărbătoare. N-am observat niciun om pe șantier; am zărit doar o căldare goală răsturnată lângă intrare.

— E cineva aici? am întrebat tare.

Am auzit ecoul răsunând și dispărând în pădure.

Poteca continua în spatele clădirii. Acolo, în curtea din spate, am văzut o construcție de cărămidă cu două etaje.

Intrarea se făcea printr-o ușă de fier minunată, pe tocul căreia se vedea soneria. Am apăsat butonul, iar undeva, în depărtare, s-a declanșat un tril vioi. Ferestruica din ușă s-a întredeschis, un ochi căprui s-a ațintit asupra mea, iar gura invizibilă m-a întrebat politicos:

— Ce doriți?

— Ragozin Nikolai Fiodorovici locuiește aici?

— Vă rog să așteptați puțin, mi-a răspuns glasul cu aceeași politețe ireproșabilă, iar ferestruica s-a trântit.

M-am sprijinit de perete și m-am zgribulit. Gerul mi se strecura treptat sub scurtă, deși mai aveam două pulovăre groase. Oricum, era frig, iar cizmele nu erau destinate plimbărilor prin pădure. Degetele de la picioare mi se transformaseră în surcele înghețate. Clipele au trecut chinuitor. În cele din urmă, zăvoarele au început să zăngăne, iar ușa s-a deschis.

În prag se afla un tânăr înalt, îmbrăcat în ceva care semăna mult cu un halat negru de satin, legat la mijloc cu un șnur împletit. Băiatul avea pe cap o căciuliță neagră, iar barba deasă îi acoperea complet obrajii. Numai ochii, care îi străluceau puternic, îi trădau vârsta reală – vreo douăzeci și cinci, treizeci de ani, nu mai mult.

— Cum vă pot ajuta, fiica mea? m-a întrebat blând.

Uimită de o asemenea adresare, l-am întrebat:

— Ragozin Nikolai Fiodorovici?

— Nu, sunt Părintele Filaret, mi-a explicat tânărul.

— Dar unde e Ragozin?

Părintele Filaret a oftat.

— Nu e nimeni aici cu numele ăsta.

— Cum așa? l-am întrebat întristată. Uite ce ghinion... Am mers atât de mult, am obosit, am degerat ca un câine și degeaba...

Tânărul a dat din cap.

— Nu m-ați înțeles. Domnul Ragozin acum poartă numele Părintele Ioan.

— Slavă Domnului, e aici!

— Nu luați în deșert numele Domnului, mi-a spus mecanic Filaret. Da, e aici, a adăugat apoi.

— Chemați-l, vă rog.

— Să mergem în anticameră, mi-a spus interlocutorul, arătând spre o ușă mică de lemn.

Am pornit ascultătoare în direcția indicată și am ajuns într-o cameră mică, măturată, a cărei podea era făcută din scânduri cam inegale. Într-un colț se aflau icoane, iar pereții erau împodobiți cu tablouri religioase. Singura discrepanță era tăblița din colț: „Responsabil cu paza împotriva incendiilor e Părintele Teoctist.“

Bărbatul care a intrat după mine s-a așezat pe un scaun și mi-a spus:

— Vă ascult.

— Trebuie să-l văd pe Ragozin, adică pe Părintele Ioan.

— Fiica mea, mi-a spus Părintele Filaret cu o expresie sinceră de răbdare creștinească pe chip, ați venit la o mănăstire de bărbați, unde numai eu am fost binecuvântat pentru a discuta cu femeile.

— Nu vă sunt fiică, a spus iute limba mea. Vă sunt, mai degrabă, mamă sau soră mai mare.

— Slujitorii lui Dumnezeu n-au vârstă, mi-a explicat liniștit tânărul. Mai bine explicați-mi scopul vizitei.

După vreo zece minute, după ce mi-a ascultat povestea, a spus fără emoții:

— Așteptați puțin în anticameră.

Nici n-am apucat să deschid gura, că interlocutorul a ieșit repede, atingându-mă ușor cu „halatul“. Timpul trecea iar încet.

În cameră era foarte cald. Mi-am descheiat scurta, mi-am dat jos căciula și mi-am desfăcut fularul. Nici n-apucasem să mă încălzesc, când mi-am dat seama că mă pasc noi pericole. Tare voiam să mănânc și, mai rău, să fac pipi. Ca un făcut, din interiorul mănăstirii au început să se strecoare mirosuri de mâncare gătită: cașă din hrișcă, proaspăt pregătită, și ceva copt – pâine sau plăcinte. În mod clar, călugării se pregăteau să ia masa. Mi-au venit imediat în minte capitole din romanul lui Melnikov-Pecerski[3], *Prin păduri*. Scriitorul descria cu mare plăcere stilul de viață al servitorilor Bisericii, dedicând multe pagini mâncării de post: ciuperci, sărături, murături, fructe, kisel, dulceață, nuci...

Stomacul a început să mi se strângă. După vreo zece minute eram la capătul puterilor, dar tot nu-mi dădeam seama ce-mi doresc mai mult: să merg la masă sau la toaletă. Când ambele mele dorințe au atins apogeul, ușa s-a deschis, iar în cameră au intrat doi inși. Unul era deja cunoscutul Părinte Filaret, iar al doilea, un bărbat nu prea înalt, slăbuț, cu o bărbuță rară, roșcată.

— Sunteți Nikolai Fiodorovici Ragozin! am spus sărind bucuroasă în sus.

— Părintele Ioan, m-a corectat liniștit cel care intrase. Părintele Filaret mi-a spus că aveți o problemă ce nu poate fi amânată, care necesită prezența mea, mi-a zis apoi.

Ametită de înfloriturile de modă veche ale stilului său de a vorbi, de o corectitudine ireproșabilă, am început să-i prezint lucrurile pe scurt. Nikolai mă asculta fără să mă întrerupă. Ochii lui ușor ieșiți din orbite, de un verde murdar, n-aveau niciun fel de expresie, iar pe față nu se vedea niciun fel de emoție. Numai când am pomenit de moartea Nastiei s-a închinat repede. Era foarte greu să vorbești cu el. Iar monologul nu poate fi numit „dialog“. După ce am repetat de trei ori

același lucru, fără să mai aștept vreo reacție, n-am mai rezistat și l-am întrebat:

— Nikolai, adică Părinte Ioan, mă auziți?

— Vă mulțumesc că v-ați asumat povara de a veni aici, pentru a-mi spune despre alinarea roabei lui Dumnezeu Anastasia, a spus Ragozin oftând.

Am sărit în sus.

— Deci o să mă ajutați?

Tânărul, fără să i se clintească vreun mușchi, a spus:

— O să mă rog pentru sufletul celei abia ridicate la cer.

— Păi în cazul ăsta nu e nevoie de rugăciuni, i-am spus pufnind, ci de acțiuni concrete. Haideți să ne înțelegem: mâine o să vă aduc dolarii și scrisoarea, iar dumneavoastră o să-l căutați pe Egor.

Ragozin și-a ridicat încet privirea grea, ca de plumb, și mi-a răspuns:

— Lucrul ăsta e imposibil.

— Cum așa? l-am întrebat trăsnită.

— Pentru mine, grijile pământești nu mai există, acum viața mea e închinată lui Dumnezeu.

— Ei, ce să spun! Dar banii? Treizeci de mii!

Ragozin mi-a replicat liniștit:

— Aici nu ne trebuie aur.

— Păi nici nu e al dumneavoastră, ci al copilului Egor. Nastia s-a bazat pe dumneavoastră!

Ceva ce semăna cu iritare s-a ivit în ochii interlocutorului.

— Trecutul e mort. Acum vă rog să-mi permiteți să mă retrag.

Și, cu un mers alunecos, s-a îndreptat spre ușă.

— Stați puțin, i-am spus bărbatului, repezindu-mă după el.

Nikolai s-a oprit, uitându-se în urmă. M-am oprit și eu repede. Parcă mă năpustisem asupra unui perete. În ochii

slujitorului Bisericii nu se reflecta nicio emoție – nici durere, nici bucurie, nici furie, nici părere de rău, numai o liniște mormântală, pustie. Grijile pământești chiar că nu mai existau pentru Părintele Ioan, interesele lui erau limitate de zidurile mănăstirii. În mod clar, nu mai avea rost să vorbesc cu el, cu atât mai puțin să-i fac vreo rugăminte.

— Vă rog să mă iertați, am bâiguit.

Părintele Ioan și-a plecat încet fruntea și s-a strecurat pe coridor. În cameră a pătruns mirosul amețitor de apetisant al cașei din hrișcă.

După ce mi-am înghițit involuntar saliva, m-am uitat la Părintele Filaret și am întrebat cu tristețe:

— Ce e de făcut?

Tânărul a dat din cap.

— Nu se știe.

— Tare bun preot mai sunteți, niciun sfat nu puteți da! am izbucnit eu.

Filaret mi-a zâmbit ușor.

— Mă tem că sfaturile mele n-o să vă placă.

— Și anume?

— Domnul nu-i dă niciodată omului o cruce mai mare decât cea pe care o poate duce...

— N-am înțeles...

— În mod evident, banii și găsirea tânărului sunt niște încercări care nu au fost trimise Părintelui Ioan, ci dumneavoastră.

— Adică eu trebuie să-l caut pe Egor?

Filaret a dat din cap.

— Răposata a murit știind că ultima ei dorință o să fie negreșit îndeplinită. Ar fi un mare păcat dacă nu i s-ar îndeplini.

— Ei, știți ce? Eu nu mai am ce face! Am familie, copii,

trebuie să fac mâncare, să spăl...

— Astea sunt chestiuni trupești, trebuie să vă gândiți și la suflet. Dacă Egor e în pericol și are nevoie de ajutor?

— Dracu' mai știe care-i situația!

Filaret și-a făcut cruce și mi-a spus:

— Fiecare își alege drumul. Acum vă rog să mă scuzați, timpul meu e limitat. De fapt, e timpul să plecați, drumul nu e așa de scurt.

Ca să vedeți ce grijuliu era!

— Aici e o toaletă?

— În lăcaș sunt numai bărbați, mi-a explicat liniștit tânărul, nu puteți intra.

— Dar atunci...

— În gară, m-a sfătuit Fiodor, căutați în gară.

M-am cuibărit sub cel mai apropiat brad din pădurea pustie. Eram gata să mor de frig și de rușine, încurcându-mă în scurtă, pulovăre și pantaloni. Soarele dispărea în spatele bisericii, iar pe drum se întindeau primele umbre albastre.

„Buni mai sunt călugării ăștia", îmi spuneam îmbrăcându-mă. „Au dat afară un călător... Nici măcar un pahar de apă nu mi-au oferit. Cum rămâne cu mila creștinească?" Judecând conform literaturii universale, înainte, la mănăstiri, întotdeauna ți se dădea de mâncare, ba chiar ți se oferea loc la masă.

Trăgându-mi obosită picioarele, am ajuns în piață, mi-am petrecut cam o oră și jumătate în stație și, în cele din urmă, m-am urcat în autobuz complet înghețată. Dacă mi-ar fi înfipt cineva în cap un bețișor de lemn, aș fi arătat ca o înghețată.

În vagon era un curent îngrozitor. Deși mă așezasem departe de fereastră, dinții au început să-mi clănțăne. Atunci, din fericire, a trecut pe lângă mine o femeie care vindea băuturi alcoolice. Mi-am cumpărat un păhărel de vodcă și un

sandviș cu un parizer respingător. Cu ochii mijiți, am dat vodca peste cap.

Lacrimile îmi curgeau râu din ochi. „Apa de foc“ ieftină, care mirosea puternic a *samogon*[4], mi-a alunecat precum o avalanșă fierbinte pe gât și s-a prăbușit ca o piatră în stomac. Lăsată pe spătarul canapelei, mă uitam apatică la troienele, casele și firele electrice pe lângă care trecea trenul. Ce să mai spun, pierdusem ziua absolut degeaba! Ce aiureală!

---

[3] Pavel Ivanovici Melnikov (1818-1883), scriitor rus, cunoscut pentru operele *Prin păduri* și *Pe dealuri*.

[4] „Băutură de contrabandă“ (rusă în original).

9

Noaptea n-am putut dormi. Când, în cele din urmă, am reușit să ațipesc, în fața ochilor au început să-mi apară tablouri uimitoare. Uite un tânăr necunoscut, aproape adolescent, slab, jerpelit și murdar: stă într-un gang cu o căciulă la picioare. Lângă el e o tăbliță: „Ajutați-l pe Egor să ia o pâine.“ Apoi apare fața Nastiei, ciudat de albă. Buzele ei vinete bâiguie: „Lampa, caută-l pe Egor, dă-i paraii. Auzi, să i-i dai!“

Fața i se lățește, dimensiunile i se măresc, ochii îi ies din orbite, obrajii și bărbia îi plesnesc și iese la iveală un craniu galben. „Lampa“, îmi spune sever, țintuindu-mă cu orbitele goale, „dă înapoi banii, că altfel te blestem.“

Fără a putea scoate vreun cuvânt, încep să gem. Craniul s-a apropiat foarte mult de fața mea. Începe să turuie: „Lampadel, Lampadel...“ De groază, ochii mi se deschid larg.

La lumina nesigură, tremurătoare a lămpii de veghe, am văzut chiar în fața mea o siluetă rânjind ironic.

— Aaa! am început să urlu, plină de groază, dându-mi seama că nu s-a terminat coșmarul. Ajutați-mă, salvați-mă! O să dau înapoi banii, totul până la ultimul bănuț, să nu te îndoiești.

Mutra groaznică s-a tras înapoi și am văzut fața îngrijorată a lui Seriojka.

— Lampadel, ce prostii spui?

— Doamne, am spus eliberând un oftat, ce porcărie am mai

visat.

— Se vede, a zis Seriojka pufnind. Inițial am crezut c-ai dat drumul la televizor.

Apoi și-a îndreptat privirea spre măsuță și, arătând cu degetul, mi-a spus:

— Așa deci, ai băgat în tine două ciocolate, vreo zece mandarine și un sandviș cu salam. Și ai citit cărțulia *Mâini însângerate*. Știi, cu un asemenea cocteil luat înainte de culcare, până și pe Terminator îl apucă dracii.

Mârâind nemulțumit, s-a dus în camera lui. Tot gemând și dând disperată din capul care mă durea, m-am așezat pe canapea. „Ce bine, prietene, că nu știi adevărul!“ i-am spus în gând.

Și totuși, în noaptea aia n-am putut adormi. După ce m-am întors de pe o parte pe alta, am luat o decizie înțeleaptă: dacă Ragozin nu vrea să-l caute pe Egor, atunci o să mă ocup chiar eu de asta. Nastia îmi dăduse o posibilă adresă: Aleea Novokislovski, numărul 29. Poate că locuia încă acolo!

Dimineața a adus ninsoare și o încălzire a vremii. Iulecika se plângea:

— Mă doare piciorul.

— Reacționează la schimbările vremii, i-a explicat Katia. Nu-i nimic, ia un antinevralgic. Apropo, azi sunt de gardă, să nu mă așteptați.

— Și eu vin târziu, a spus Kiriușka.

— De ce? l-a întrebat fratele cel mare.

— Pregătim un spectacol pentru 8 martie, i-a explicat băiatul. O să fiu urs.

— Mai bine erai Lupul cenușiu, a spus Seriojka pufnind.

Dar Kiriușka n-a băgat în seamă ironia și a fugit.

I-am condus pe toți ai casei, am strâns masa, am scos câinii la plimbare și am plecat în căutarea lui Egor.

Ușa apartamentului nu se deschidea. După ce am stat pierdută pe scară, am sunat la vecini. Imediat a apărut un cap de fată cu o căciuliță de cauciuc. Din găurile făcute îi ieșeau șuvițe de păr unse cu ceva cenușiu. În mod clar, fata încerca să-și facă acasă, în condiții de apartament, niște șuvițe scumpe.

— Pe cine căutați? m-a întrebat capul.

— Pe Egor.

— Nu locuiește nimeni cu numele ăsta aici.

— E vecinul dumneavoastră.

— Al meu?

Ei, doar nu al meu!

— Al dumneavoastră, al dumneavoastră.

— Niciodată! m-a repezit fata și a strănutat.

Am întins un deget spre ușa roșie.

— Egor locuiește aici?

— Nu.

— Dar cine?

— Cine, ce?

— Ei, cine locuiește acolo?

— Acum nimeni, mi-a explicat fata.

— Apartamentul e gol?

— Nu, de unde ați scos asta?

— Chiar dumneavoastră ați spus.

— Eu?! a exclamat indignată vecina. Eu?!

— Ei, doar ați spus că apartamentul e gol.

— Așa e, Reghina e la serviciu.

Simțeam că-mi transpiră spatele sub scurtă și pulovăr. Da, pentru a discuta cu una ca ea trebuia mai întâi să mănânc o mână de cașă, de preferat cu miere, pentru a avea mai multe calorii.

— Deci Reghina locuiește aici?

— Ei!

— Și unde lucrează?

— La agenția Siluet.

— Cum ajung acolo?

— Ți-ai găsit biroul de informații! a zbierat fata și a trântit ușa, care a trosnit.

Am mai stat puțin la fereastră, am fumat o țigară și am plecat. Așa, să găsim cel mai apropiat telefon și să formăm 09.

— La telefon 83, mi-a răspuns monoton o voce neutră.

— Dați-mi numărul de telefon de la agenția Siluet.

— Sunați la serviciul cu plată, a reacționat imediat operatorul.

Degetele au format ascultătoare celălalt număr. De data aceea mi s-a răspuns altfel la întrebare.

— Spuneți-ne telefonul dumneavoastră...

— Sun de la un telefon public!

În ureche s-au auzit imediat bipuri dese. S-a închis. După ce am învârtit discul antediluvian, am sunat din nou la informații.

Operatorul s-a dovedit a fi amabil:

— Nu putem da informația.

— De ce?

— Păi pa ce adresă trimitem factura pentru serviciu?

— Ei... Vă spun adresa mea de acasă, notați.

— Chiar e ridicol, a pufnit fata și a închis.

La bucătărie, furioasă pe serviciul de informații atât de avid de bani, am aflat în cele din urmă adresa agenției Siluet, dar nici n-am apucat să-mi notez informația, că a sunat cineva la ușă.

— Cine poate să fie? s-a minunat Iulecika, șchiopătând spre ieșire.

După o clipă, a strigat bucuroasă:

— Volodia!

M-am uitat pe coridor. Maiorul Kostin își punea în cuier

scurta veche vătuită; demult trebuia să-și fi cumpărat alta. De fapt, nici ghetele nu arătau tocmai bine.

Ne cunoaștem din ziua în care a fost răpită Katia. Maiorul a devenit repede un apropiat al familiei. Toți ai casei îl adoră, căci fiecare se bucură de atenția lui Volodia: lui Serioja i-a făcut un carnet de conducere special; la vederea lui, angajații de la circulație îi dau imediat onorul și fac plecăciuni în urma automobilului, pe Kiriușka l-a lăsat să-i examineze și să-i curețe arma din dotare, Iulecika află de la Volodia despre tot felul de cazuri interesante, astfel că, la ziar, are faimă de reporter de cronică criminală extrem de informat...

Kostin și-a scos ghetele și a zâmbit bucuros.

— Uite, am dat o fugă pe la voi, am puțină treabă. Țineți asta.

Și i-a întins Iulecikăi o cutie mare de zefir în ciocolată, pe care ea îl adoră, iar mie, niște romane polițiste groase.

— Mulțumesc! am exclamat noi.

Nu darul era prețios, ci gestul. Mopșii, care stăteau pe hol, lătrau încet. Rachel a început să fornăie.

— Ei, aveți și voi un cadou, a spus Volodia râzând și a scos din geantă trei oase de cauciuc: două mici și unul uriaș, amenințător.

Bucuroși, câinii au început imediat să ronțăie jucăriile.

— Dar unde sunt Klaus și Semiramida? a întrebat maiorul, scoțând niște șoareci albi, de jucărie. A, uite-i. Luați, copii.

— Ai luat cadouri pentru toți? l-am întrebat. Hai la bucătărie. Ai noroc, la prânz avem carne de berbec cu usturoi.

— Lampa, mi-a spus Volodia emoționat. Ești o minune, ești un geniu al bucătăriei.

— Nu mă mai linguși așa, i-am răspuns sever și i-am pus în farfurie o bucată uriașă de carne. Așadar, ce ți s-a întâmplat?

— Am primit un apartament! a bolborosit prietenul,

înfigându-și degetul în carnea moale, aromată.

— Ei, da! a exclamat Iulecika. În sfârșit!

Până atunci, Volodia locuise în condiții îngrozitoare – e adevărat, chiar în centrul Moscovei, aproape de Piața Smolenskaia. Clădirea în care se afla apartamentul lui era o casă veche, cu două etaje. Maiorul avea două camere într-un apartament, niște cămăruțe minuscule, întunecoase și deloc confortabile. În clădire mereu se strica ceva – ba se oprea curentul, ba apa. Se înțelege, nu era ghenă de gunoi și se întâmpla să fie probleme și cu căldura. Jumătate dintre camerele din apartament se închiriau, iar în celelalte își duceau zilele niște bătrâni de care nimeni nu avea nevoie... Nu era nicio speranță că se vor îmbunătăți condițiile la Kostin. Apartamentul avea o suprafață mult prea mare, iar Kostin nu avea bani să-și cumpere unul. Volodia face parte dintre acei angajați ai Ministerului de Interne care fac cinste uniformei și nu iau niciodată mită.

— Cum ai reușit să primești un apartament? l-am întrebat încântată.

— Pur și simplu am avut mare noroc, a bolborosit maiorul cu gura plină. Sau n-am avut noroc, ci o întâmplare nefericită m-a ajutat: a murit Fiodor Mihailovici.

Bătrânul Meșkov trăia chiar lângă bucătărie, într-un salon uriaș, aproape de patruzeci de metri. Și-a dus zilele liniștit, cu o pensie mică. Se părea că nu are rude.

— Așa că uite, a continuat Volodia, mânuind repede furculița, nici n-a apucat trupul să se răcească, că a și apărut un moștenitor, fiul lui. Și s-a dovedit a fi nimeni altul decât proprietarul de la Onobank.

— Și de ce nu și-a ajutat tatăl? l-a întrebat Iulia.

— Nu știu, a spus Kostin ridicând din umeri, dar acum plodul ăsta vrea să transforme căsuța noastră în birouri, așa că-

i mută în altă parte pe locatari. Mi s-a propus un apartament cu două camere în Kurakino.

— Unde e asta? m-am minunat eu. Aud numele ăsta pentru prima dată.

— La jumătatea drumului spre Petersburg, a pufnit maiorul lingând farfuria. După zece minute de mers, ajungi la Bologoe.

— Nu, pe bune, unde e asta? s-a interesat Iulia.

— E un cartier nou, abia au început construcțiile, ne-a explicat Volodia.

— Păi e metrou acolo? a întrebat Iulia.

— Se promite.

— Când?

— În anul 2025.

— Glumești!

— Deloc, a spus Kostin zâmbind.

— E bun apartamentul? am intervenit eu.

— E pur și simplu minunat. Două camere de douăzeci și, respectiv, șaptesprezece metri, o bucătărie de cincisprezece, la etajul cinci, într-un bloc de cărămidă. Numai că o să fiu nevoit să mă scol la șase dimineața, pentru că până la serviciu fac aproape două ore și jumătate.

— E rău, i-am spus posomorâtă.

— Dar eu sunt proprietarul, a spus Volodia oftând.

— Știi, am o idee, s-a înviorat Iulia. Vecina noastră, Ninulia...

— Ce? m-am minunat eu.

— Locuiește cu fiul ei, care e elev, într-o garsonieră. Ieri s-a plâns că-i e greu. Băiatul aduce uneori prieteni, e de înțeles, dar Ninka trebuie să stea în bucătăria de cinci metri. Acum dau fuga la ea, poate e de acord să faceți schimb, e un apartament așa de minunat...

Iulia, animată, și-a luat cârjele și s-a îndreptat spre scară.

— Ei, Lampudel, a spus Kostin zâmbind sătul. Ce mai faci?

Iar te joci de-a detectivul particular, sau te-ai liniștit?

Dar nici n-am apucat să răspund la atac, că din hol s-a auzit soneria. În mod evident, Nina nu era acasă. Dar în ușa deschisă au apărut brusc câteva siluete: două mari și două mai mici.

— Katiușa, s-a auzit un glas nervos, cu o tonalitate înaltă, ești bucuroasă?

— Vă rog să mă iertați, am zis pornind spre coridor, Katia e la serviciu.

— Ce să spun! a exclamat un bărbat înalt, gras, cu păr de culoare închisă. Ei, nu-i nimic, haideți să băgăm lucrurile.

M-am retras. În hol au apărut mai întâi două valize, apoi o geantă verde pe care scria Adidas, după care câteva boccele. În spatele curajosului au apărut proprietarii: o tânără șatenă cu față rotundă și două fetițe identice – parcă erau două bobițe de hrișcă.

— Cine sunteți? m-am minunat eu.

— Prieteni vechi ai Katiei, mi-a spus bărbatul zâmbind și a întins mâna. Să facem cunoștință. Eu sunt Ivan, aceasta este soția mea, Liusia, iar aici sunt fetițele, Ania și Tania.

— Bună ziua, au spus în cor gemenele și și-au scos căciulițele cu dungi, tricotate.

— Katiușa ne-a invitat, mi-a spus repede Liusia. Ne-a tot spus „Veniți când puteți“ și uite că, în cele din urmă, ne-am hotărât să le arătăm copiilor Moscova.

— Dar, vă rog să mă scuzați, de unde sunteți? am întrebat.

— Din Kemerovo, au spus musafirii zâmbind strălucitor. Poate că ați auzit de el?

Am dat din cap pierdută și am bâiguit:

— Desigur, sunt foarte bucuroasă să vă văd.

Bărbatul a luat valizele, iar soția sacoșele.

Din amabilitate, am ridicat geanta și imediat i-am dat drumul. Bagajul verde se mișca de parcă era viu, ca și cum

respira iritat.

— Ce-i asta? am spus tresărind.

— O, Doamne! a zis Liusia oftând, am uitat complet.

S-a aplecat repede și a desfăcut fermoarul. Din adâncurile genții a ieșit un bichon gras, respirând greu, cu blană galben-murdară, și s-a uitat la lume cu niște ochi căprui, bolnavi.

— Ce-i asta? am repetat eu pe pilot automat.

— Un cățeluș, mi-a explicat Liusia. N-am avut cu cine să-l lăsăm, a trebuit să-l aducem la Moscova. Sper că nu vă deranjează. E așa de liniștit, de inteligent, de educat...

— Sigur că nu, am asigurat-o eu, și noi avem câini...

— Știm, știm, a spus Liusia dând din cap. Mi-a povestit Katiușa.

După ce i-am lăsat pe musafiri să se acomodeze, m-am dus la bucătărie și i-am dat telefon Katiei la serviciu.

— Ei, ce s-a întâmplat? a pufnit nemulțumită. Mă grăbesc foarte tare, a fost adus un bolnav.

I-auzi, să vorbești despre un bolnav pe care îl operezi de parcă e un pui fript...

— Și la mine a fost adus... ceva!

— Ce? a întrebat Katia nedumerită.

— Patru musafiri din Kemerovo. Tata Vania, mama Liusia, fetele Ania și Tania și bichonul. Deocamdată nu știu cum îl cheamă.

— Și ce caută la tine? s-a minunat Katerina. Uite pe ăsta, doi centimetri cubi, a spus repede.

— Ce cubi? am zis enervată.

— Vorbeam cu sora medicală, mi-a explicat Katia.

— Musafirii au venit la tine!

— La mine?!

— Ei, da, jură că tu i-ai invitat, că ai fost atât de insistentă încât i-ai convins...

— Nu-i cunosc, mi-a spus Katia oftând. Ei, doar n-o să dai oamenii afară în stradă. Bine, când o să mă întorc acasă, o să ne lămurim.

M-am uitat direct la Volodia. Și-a ridicat imediat mâinile sus.

— Nu mă omorî, nu sunt vinovat, n-am fost la Kemerovo. Apropo, Katerina se duce acolo regulat, în deplasare.

Ce-i adevărat e adevărat. Spitalul central din orașul mineresc e condus de un fost coleg de grupă al Katiușei, Kostia Nosov. O invită adesea să câștige un ban în plus. Nu poți să trăiești din salariul oficial de chirurg. Cu toate gărzile, de zi și de noapte, și calificările, abia ajungi la o sută de dolari. Așa că trebuie să ia pacienți cu plată.

În baie a început să vuiască apa, pe coridor s-a auzit larmă; câinii începuseră să facă cunoștință cu musafirii.

— Ei, am plecat, a spus Volodia.

După ce am închis ușa în urma lui, am intrat în camera musafirilor.

— Vă rog să mă scuzați, trebuie să mă duc la treabă.

— Desigur, desigur, mi-a răspuns amabilă Liusia, duceți-vă. Să fac ceva de mâncare?

— Faceți ce doriți.

Le-am dat permisiunea și am plecat repede.

Abia când am ajuns la metrou am început să râd. Îmi imaginam ce mutră o să facă Iulia când o să se întoarcă de la vecină!

10

În mod clar, agenția nu o ducea bine. Se afla la parterul unui bloc, departe de centru. Și, deși la intrare străluceau niște litere aurii de jumătate de metru – Siluet –, în interior avea clar nevoie de renovare, și una rapidă, căci, după ce mă așezasem pe o măsuță, lângă o funcționară simpatică, în fața noastră a căzut o bucată mare de tencuială, dezlipită din tavanul plin de crăpături.

Totuși, funcționara nu s-a tulburat. A scuturat repede rămășițele albe care căzuseră pe ea și m-a întrebat:

— Lenjerie, paltoane, pardesie?

— Vă rog să mă scuzați...

— Ce să vă arăt? Lenjerie...

— Am nevoie de Reghina!

— Plotnikovae ocupată.

— Unde e?

Funcționara a răsfoit o agendă modestă și apoi mi-a răspuns:

— La forumul tinerilor pictori... Body art. Dacă doriți, chemați-o pe Stella, e la fel ca Reghi.

— Nu, i-am spus scurt, numai pe Plotnikova o vreau. Apropo, unde are loc forumul?

— La Casa de cultură „Gurbunov“, mi-a explicat fata, dar ține o săptămână și Reghi e ocupată până la ora unsprezece

noaptea. Știți și dumneavoastră, îi ia mult spălatul, dar și desenul...

Am dat din cap, deși nu înțelegeam ce legătură are spălatul.

— Luați-o mai bine pe Stella, a insistat administratoarea, e la fel, aproape sunt identice, numai că poartă la picior patruzeci și doi. De fapt, și Claudia Schiffer are la fel...

— Mulțumesc, o să mă gândesc, am bolborosit și am pornit spre Casa de cultură.

Uite, nu mă gândisem că o prezentare de modă poate stârni un asemenea interes. Sala destul de mare gemea de oameni care trăncăneau veseli. E adevărat, arătau în ton cu evenimentul. Nu se vedeau dame elegante cu poșetuțe de firmă și podoabe unicat, nici bărbați în smoching. Fotoliile erau ocupate de o mulțime îmbrăcată în cel mai incredibil mod: un sacou albastru de piele, o fustă de mătase sau un sarafan alb cu catarame și cizme de vârsta a treia, o vestă tricotată cu ochiuri mari și bocanci de munte...

De fapt, asemenea ținute nu tulburau pe nimeni. Până și un băiat cu pantaloni roz, scurți până la genunchi, dresuri negre și o cămașă verde de flanel se potrivea de minune cu restul.

— O cunoașteți cumva pe Reghina Plotnikova? l-am întrebat.

— Cine e? m-a întrebat tânărul cu pantaloni roz. Pictoriță, ziaristă?

— Nu, model.

— „Cuierele“ sunt în culise, mi-a explicat interlocutorul și a scos din buzunar un portțigaret.

În spatele scenei se agita un număr impresionant de oameni.

— Unde o pot găsi pe Plotnikova? am întrebat o fată pe care o prinsesem de mână.

Era îmbrăcată într-un halat albastru de satin și purta un

batic colorat.

Parcă era profa de tehnologie de la școală.

— Acolo, a spus fata arătând cu o unghie înspăimântătoare, de un verde închis, undeva, într-o parte.

Dar, în direcția indicată, se aflau doar trei băieți cu capul ras, în chiloți și desculți. După ce mi-am înfrânat dorința de a afla dacă le e cumva frig, am întrebat răbdătoare:

— Unde e Reghina?

— Reghi e cu Motia, mi-a explicat unul.

— În camera nouă, a spus al doilea.

— După pian, a adăugat al treilea.

În spatele uriașului Bechstein se afla, într-adevăr, o cămăruță minusculă. Am împins pianul și am intrat. O fată înaltă, într-o rochie roșie cu dantelă, a strigat iritată:

— Valea, lăsați-mă să mă odihnesc!

— Sunteți Reghina? am întrebat încet.

Manechinul s-a ridicat iritat, a aruncat într-o parte un pahar de plastic gol și a întrebat cu furie:

— Ce vrei?

Fără să vreau, începusem s-o admir: părul scurt, de culoare deschisă, era tuns fără cusur; ochii mari și albaștri, sub sprâncenele negre, aruncau fulgere; nas subțire și ascuțit, buze pline, cărnoase și uimitoare și piele strălucitoare... Într-un cuvânt, fata era frumoasă ca un înger, dar principalul ei atu era silueta. Talia îi putea fi cuprinsă cu două degete, picioarele îi porneau din gât și n-avea nici urmă de cute de grăsime. Rochia o îmbrăca de parcă îi era a doua piele.

Fata și-a încruntat fruntea desăvârșită și m-a întrebat grosolan:

— Ce vrei? Niște monștri! Nu mă lasă nici să mă cac, nici să halesc. Pictori! Îți plătesc doi bani și te fac să stai până noaptea!

Și a dat din picior. Pe gleznă se vedea un tatuaj: un desen

roșu-albastru, format din triunghiuri și pătrate.

Fierbând de indignare, a sărit spre mine. Atunci mi-am dat seama cu uimire că Reghina e goală.

— Rochia e pictată, am spus fără să gândesc.

Plotnikova și-a plesnit șoldurile zvelte.

— Desigur, doar e un concurs de *body art*. Mai grosolan spus, sunt picturi făcute chiar pe corp. Dar cine sunteți?

— Mătușa lui Egor...

— Cine?

— Ei, locuiește cu dumneavoastră în apartament. Egor e nepotul meu...

— Prostii, a spus Reghina dând din cap. Nu pricep nimic... Care Egor? Locuiesc singură, n-am *boyfriend*.

— Așa deci... Dar cine a locuit acolo înaintea dumneavoastră?

— Stella, mi-a explicat Plotnikova. Stella Egorova, lucrăm la aceeași agenție, se numește Siluet. S-a mutat și m-a sfătuit să vin eu în locul ei. Apartamentul e bun și nu e deloc scump.

— Și de ce n-a vrut să mai stea?

— Dracu' știe, a spus „cuierul", ridicându-și umerii pictați, poate că s-a certat cu proprietăreasa.

— Deci nu-l cunoașteți pe Egor.

— Ascultați, doamnă, a spus lung Reghina. Nu știu niciun Egor. Lăsați-mă-n pace, pentru Dumnezeu, mi-au dat numai juma' de oră pentru țigară. Credeți că e ușor să te fâțâi pe scenă?

— Cred că nu, am răspuns, numai că nu vă obligă nimeni, vă puteți duce să măturați pe stradă. E o profesie bună, toată ziua stai în aer curat.

O propoziție scurtă, scuipată de frumoasă, a rămas în aer. Am trântit cu plăcere ușa. Sper că fierbea de furie Claudia aia Schiffer!

Simțind că furia care se tot aduna mi se ridică în gât, m-am întors la Siluet. Administratoarea a oftat.

— Doar v-am spus, Reghina e ocupată, luați-o pe Stella.

— Vreau să vorbesc puțin cu ea.

— Vai, a spus fata desfăcându-și brațele, Egorova a plecat.

— Unde?

— Acasă.

— Cum de i-ați dat drumul în mijlocul zilei de lucru?

— Nu sunt comenzi, a spus angajata oftând tristă. Înainte era altfel, acum e vai de noi, mi-a spus dintr-odată sinceră.

— Dați-mi telefonul Stellei! i-am cerut eu și am și început să butonez.

— Alou, s-a auzit de partea cealaltă a firului.

— Stella?

— Da.

— Trebuie să vorbesc cu dumneavoastră.

— Despre ce? m-a întrebat lung și elegant fata.

— O să vă spun detaliile când ne vedem, i-am răspuns pe același ton.

— Veniți acum, mi-a spus fata mai aspru, seara sunt ocupată.

A trebuit să mă duc pe Prospekt Varșavski.

Gazda chiar semăna incredibil cu Reghina: păr la fel de blonduț, ochi mari, prostuți, albaștri și o gură capricioasă. Doar pielea nu era prea reușită, iar asta pentru că, în mod evident, manechinul își pusese pe fețișoară un strat de fond de ten, gros cât un geam incasabil. Chiar și-așa, pe nas și pe bărbie i se vedeau porii dilatați, iar obrajii păreau cumva inegali. Dar silueta! Picioarele îi erau tare lungi, talia avea o dimensiune incredibilă – vreo cincizeci de centimetri –, avea șolduri de copil și piept mic.

— Așadar, despre ce o să ciripim? m-a întrebat fata și m-a

condus în bucătărie.

Mica încăpere arăta cochet și spunea că proprietara este o femeie tânără. O asemenea cantitate de funde roșii, căni, farfuriuțe și burețele n-ar putea fi suportată de un bărbat.

Stella a luat ceainicul și l-a pus pe aragaz. Mâinile fetei, care se terminau cu niște unghii perfecte, incredibil de lungi, erau mari, late și nu prea frumoase. Nici picioarele, încălțate cu niște papucei simpatici din antilopă cu pompoane roșii, nu semănau cu ale Cenușăresei. Deși, la o asemenea înălțime, ar fi ciudat să porți treizeci și cinci. Stella avea cam un metru optzeci. Eu am un metru șaizeci și port pantofi numărul treizeci și nouă. Cât despre cizmele de iarnă, prefer în general numărul patruzeci...

— Ați venit să tăceți? a pufnit gazda.

Mi-am revenit:

— Nu, desigur. Dați-mi adresa lui Egor.

— A cui?

— A lui Egor.

De uimire, Stella a căscat ochii.

— Cine mai e și ăsta?

— Egor Valentinovici Pavlov, fratele Nastiei Zveghințeva. A locuit în apartamentul de pe Novokislovskaia, înainte să vă mutați dumneavoastră acolo.

Stella a început să râdă.

— Vă rog să mă scuzați, dar n-am habar cine a închiriat apartamentul înaintea mea. Și de ce să știu?

— Ei, uneori, oamenii, când pleacă, își lasă noua adresă proaspeților locatari, în caz că îi caută cineva!

Modelul și-a scuturat părul perfect.

— Nu, nu mi s-a dat nicio adresă și niciun număr de telefon.

— Dar cum ați găsit apartamentul ăsta?

— Foarte simplu. Am cumpărat revista *Din mână-n mână* și am dat telefon.

— De ce v-ați mutat aici?

— Interesant! a explodat Stella. Sunt supusă unui interogatoriu! N-am ce face, trebuie să răspund la întrebările dumneavoastră! M-am certat cu proprietăreasa. Ne-am înțeles pentru o sută de dolari pe lună, iar apoi a vrut o sută cincizeci, după care două sute, așa că am plecat.

— Dați-mi telefonul proprietăresei.

„Cuierul“ a dat din umeri.

— L-am aruncat demult.

A trebuit să plec fără să aflu chiar nimic.

Nu-mi place deloc când ziua trece degeaba, așa că am pornit spre casă într-o dispoziție groaznică. Pe drum am analizat situația apărută și m-am hotărât: în ziua următoare, chiar de dimineață, o să mă înființez pe Novokislovski. Poate că Reghina are un mod de viață boem: se culcă în zori și se scoală la amiază. O s-o iau pe fată caldă, din pat, și o să aflu adresa proprietăresei. Liniștindu-mă puțin, am intrat destul de vioaie pe hol și am scos o exclamație. Aproape toată podeaua era acoperită cu ziare.

— Ei, renovăm?

— Nu, a pufnit Iulia, ieșind din bucătărie.

— Ce e cu podeaua?

Iulecika a dat ochii peste cap.

— Musafira face pipi.

— Care? Liusia? Sau gemenele?

— Nu, câinele lor, desigur, bichonul cam prost. Parcă s-a scos dopul din cadă. Cum poate să fie atâta apă într-un corp așa de mic?

Ca și cum ar fi înțeles că e vorba de el, cățelușul, respirând greu, s-a târât în bucătărie.

— Are foarte mulți ani, i-am spus împăciuitoare, poate că a fost stresată pentru că a fost scoasă din mediul ei obișnuit. Nu-i

nimic, o să fie bine. Cum o cheamă?

— Mumu, a spus Iulia chicotind.

— Cum?!

— Chiar așa, a confirmat fata, Mumu.

Doamne, ce nume! Ce, îl citiseră pe Turgheniev?

— Mumu, de ce faci peste tot bălți? l-am întrebat.

Dar nici n-am apucat să termin propoziția, că bichonul apatic, respirând greu, s-a crăcănat, iar de sub fundul îndesat a început să-i curgă un șuvoi strălucitor.

— Ei, a spus solemn Iulia. Ce ți-am spus!

— Poate că are nevroză, am bolborosit luând ziarul.

— Tu o să faci în curând nevroză, mi-a promis Iulecika. Eu nu pot să spăl pe jos cu ghipsul ăsta, așa că toată urina e a ta.

După ce-am înfășurat o cârpă pe mătură, am întrebat-o:

— Dar unde sunt musafirii?

— S-au dus să se plimbe.

— Bine, o să spăl acum și apoi o să fac cina.

— Liusia a făcut tot, m-a informat Iulia și a ridicat capacul tigăii.

Prin bucătărie a început să plutească un miros respingător, acru.

Mâncare de varză acră! Singurul lucru pe care, în casa noastră, în care se mănâncă de toate, nimeni nu-l pune în gură. De fapt, nu suntem mofturoși, înfulecăm cu aceeași pasiune și plăcinte de casă, și pelmeni cumpărați. Dar combinația de varză acră, crenvurști și pastă de tomate ne provoacă pe toți să dăm același răspuns: „Mulțumesc, nu vreau.“

Înfuriată, m-am apucat să arunc „delicatesa“ în chiuvetă, dar apoi m-am răzgândit. Pe urmă n-am gândit că sigur Katia va încerca să afle de la musafiri cât timp au de gând să stea.

În apropierea cinei, dețineam deja o informație puțin liniștitoare. În primul rând, Katiunia își adusese aminte de

familia cea drăguță.

— Liusia e soră medicală la reanimare, mi-a șoptit ea încet, spălându-și mâinile. Chiar i-am spus așa: „Dacă veniți la Moscova, treceți pe la noi.“

— Și i-ai dat adresa!

Katia a dat din cap în tăcere.

În timpul cinei ne-am lămurit că familia a venit „nu pentru multă vreme“.

— Pentru vreo trei săptămâni, nu mai mult, a explicat Liusia. Vrem să le arătăm fetelor capitala, să cumpărăm câte ceva. Ei, să mergem și la teatre, la muzee, la expoziții...

— Ce bine e pentru moscoviți! s-a băgat în discuție și Ivan. Sunt atâtea instituții de cultură, pe când la noi...

Și a început să mănânce repede varza. M-am ridicat de la masă fără să mă fi atins de bunătatea aceea.

Instituții culturale! Păi sărmanii locuitori ai capitalei nici nu le vizitează! E bine dacă, după o zi grea de muncă, mai au putere să se uite la televizor.

— Ce avem la cină? a început să strige din coridor Seriojka. Sper că pârjoale!

După ce-a intrat în fugă în bucătărie și a văzut varza, a făcut o mutră nemulțumită și a bâiguit:

— Ei, Lampeț, de câte ori...

— Seriojenka, fă cunoștință, l-am întrerupt eu repede. Sunt musafirii noștri de la Kemerovo. Apropo, Liusia a pregătit cina.

— Mă bucur, a spus băiatul cu o voce joasă. Aș vrea un ceai, n-am chef să mănânc, m-a rugat apoi.

Nici Katia, nici Kiriușa, nici Iulia nu se atinseseră de crenvurștii din varză. De fapt, familia venită în vizită a mâncat aproape tot. Liusia a pus resturile într-o farfuriuță și le-a dat bichonului.

— Adoră varza.

Apoi, toți s-au dus în camerele lor, iar în bucătărie am rămas numai eu și Mumu, care-și devora melancolică cina.

— Să te ajut? s-a oferit Katia, căscând disperată.

— Nu-i nimic, mă descurc.

Muntele de farfurii s-a mutat treptat din chiuvetă în uscător. Ce mâncare dezgustătoare! Mi-era silă să spăl vasele. În momentul acela mi-au ajuns la ureche niște sunete ciudate, ca niște horcăieli. M-am întors. Nefericitul bichon se afla lângă frigider, aplecându-și capul lățos.

— Ei, draga mea, ce e cu tine?

Mumu s-a încordat și dat afară toată mâncarea pe care tocmai o înfulecase. Trupul mic al cățelușei tremura, codița pufoasă îi atârna moale, urechile i se lipiseră de cap, iar blana i se zburlise.

— Ei, sărmana, am spus oftând și strângând grămada deloc apetisantă, nici tu nu poți suporta varza, te înțeleg foarte bine. În opinia mea, un asemenea fel de mâncare nici măcar nu trebuie să fie gustat.

Mumu și-a ridicat codița și a dat sfioasă din ea. Am mângâiat cățelușa. La urma urmei, ea n-avea nicio vină.

Când ceasul arăta ora zece, am început să sun la apartamentul de pe Novokislovski. Dar nimeni nu venea la ușă. Poate că fata dormea. După ce am tras de clanță și am bătut cu piciorul de vreo două ori, ca să fiu sigură că aude, mi-am scos țigările și m-am așezat pe pervaz. Trebuia să fi venit mai devreme. De unde oi fi tras concluzia că Reghina o să doarmă până la amiază? Poate că fata era deja la Casa de cultură „Gorbunova“ și trebuia să merg din nou acolo.

Țigara mirosea cam ciudat, ca o cârpă putrezită. Am adulmecat. De fapt, fumez de puțin timp și nu mă descurc prea bine. Oamenii trag fumul în piept, eu îl înghit. Toate încercările de a fuma cum trebuie au fost sortite eșecului. De fiecare dată

m-a apucat o tuse groaznică, enervantă. Dar fumul „înghițit“ îmi stârnește un sentiment de liniște. Iar țigările mentolate îmi plac cel mai mult, iar în clipa aceea chiar fumam una. Atunci de unde venea mirosul?

Nici n-am apucat să-mi pun întrebarea, că din gaura cheii apartamentului Reghinei a ieșit un fir subțire și albăstrui de fum.

Am zburat la vecină mai iute ca fulgerul și am sunat.

— Ce vrei? m-a întrebat un bărbat răgușit, într-un tricou cam murdar. Arde?

— Chiar arde! am început să urlu. Reghina arde!

Bărbatul a adulmecat și a dat fuga la telefon. În mai puțin de cinci minute, au început să urle sirenele în curte, iar pe scară au apărut câțiva băieți cu cască, niște bețe în mâini și cutii în spate. Acționau cu precizie și disciplină. Ușa a fost spartă într-o clipită și norii de fum negru-albăstrui s-au învălătucit pe scară. Eu și bărbatul am început să tușim.

— La o parte! ne-a ordonat unul dintre băieți, care căra ceva portocaliu. Nu sunteți la teatru, ce-ați rămas așa?

Dar eu și băiatul pe jumătate dezbrăcat am urcat doar câteva trepte, urmărind în continuare toată scena.

— Lioșa, a spus bărbatul.

— Ce? l-am întrebat nedumerită.

— Așa mă cheamă, mi-a explicat vecinul. Ei, mulțumesc, dacă mai era puțin, ardeam toți. Uite ce mai boarfă! Probabil s-a îmbătat, a zis apoi.

— Obișnuiește?

— De câte ori a venit în patru labe... a spus Lioșa oftând. Acum trei zile am ajuns acasă, iar Reghina era în picioare, se legăna și se chinuia să bage cheia în ușă... Mi-am băut ceaiul, am luat și cina, am dus gunoiul, ea încă se chinuia, băga numai pe lângă. Ei, i-am luat atunci cheia și am deschis. Și uite ce e

ciudat, era beată moartă, dar nu mirosea deloc. Poate că luase ceva împotriva mirosului.

Sau se legăna din cauza drogurilor. Dar n-am apucat să-i spun cu voce tare ideea ce-mi venise, că unul dintre băieți, ieșind pe scară, a întrebat sec:

— O știe cineva pe proprietară?

— Da, m-am grăbit eu să răspund. De ce? O cheamă Reghina Plotnikova, e model la agenția Siluet, dar acum este, cel mai probabil, la Casa de cultură „Gorbunova“, la festivalul de *body art*.

— Rămâneți aici până sosește poliția, a spus băiatul, să dați declarație.

— De ce? m-am minunat eu.

Pompierul mi-a făcut semn cu degetul.

— Veniți aici.

Nedumerită, m-am dus la el. Apartamentul avea două camere, focul atinsese numai dormitorul. Coridorul și sufrageria, pe care le-am văzut din mers, erau aproape neatinse, dar peste tot erau funingine și un miros neplăcut. Însă dormitorul era negru de tot, iar patul arăta ciudat, cu lenjeria arsă. Câțiva pompieri strângeau pânza de brezent.

— Puteți s-o recunoașteți? m-a întrebat băiatul.

— Pe cine?

Pompierul mi-a arătat cu degetul spre fereastră. I-am urmărit mâna cu privirea și am simțit imediat că stomacul mi se face ghem. Pe jos, cu mâinile ridicate într-un mod ciudat, cu pumnii strânși, zăcea un cadavru a cărui parte superioară era arsă complet. Nu i se putea distinge fața: era toată arsă, numai dinții îi străluceau în gura care era, nu se știe de ce, deschisă. Umerii, mâinile, pieptul – totul era numai cărbune. Mai jos de mijloc se vedeau niște pantalonași albaștri din care îi ieșeau picioarele incredibil de albe. Stângul avea un tatuaj pe gleznă:

un desen roșu-albastru format din triunghiuri și pătrate.

Capul începea să mi se învârtească, mirosul respingător îmi irita nările. Pompierul a început să-mi spună ceva, dar cuvintele treceau parcă prin vată. Vedeam puncte negre, parcă îmi pusese cineva un pansament pe față și stinsese lumina.

Când mi-am venit în fire, am auzit o voce.

— Fiecare al treilea incendiu se întâmplă din cauza unui muc de țigară nestins, mi-a explicat bărbatul cu cască. Oamenii ăștia parcă sunt făcuți să ardă. Bagă în ei pe săturate și apoi fumează în pat. Le vorbim, îi speriem, le explicăm, dar degeaba. Bețivului i se pare că poate orice. Plapuma e sintetică, perna e de modă nouă, a luat foc imediat. Bine că ați observat la timp.

Și pompierul care-mi nota informațiile, când a aflat că Reghina era manechin, a oftat și a spus lung:

— Aaa, e clar, poate că a băut și uite rezultatul.

— Are rude?

Am dat din cap.

— Habar n-am.

Și asta era adevărat.

11

Am ajuns acasă legănându-mă. Spre fericirea mea, Iulecika dormea, iar ceilalți se duseseră la treburile lor. M-am târât la bucătărie și am descoperit cratița care se afla pe aragaz. Mirosul respingător de carne prăjită m-a lovit în nas. Din fericire, avem chiuveta chiar lângă aragaz, așa că am reușit să ajung la chiuvetă ca să vărs cafeaua băută la metrou.

După ce am băut un ceai tare, m-am prăbușit pe pat și am dormit tun până dimineața următoare. O singură dată a aruncat o privire Katia în cameră și m-a întrebat:

— Lampa, ți-e rău?

— Mă doare capul, am o migrenă, i-am spus adormită.

Apoi mi-a ajuns la urechi un sunet și mi s-a înfipt în mână un ținținar.

— Au, m-am văitat eu întorcându-mă pe o parte.

— Încet, mi-a spus Katia, ți-am făcut o injecție cu un analgezic, dormi.

Fie analgezicul a acționat ca un somnifer, fie prietena mai pusese în seringă și un narcotic, cert este că m-am trezit abia la unsprezece dimineața.

Soarele strălucitor bătea în fereastra cu jaluzelele ridicate. M-am împleticit până la bucătărie, ținându-mă de cap. Pe masă se afla un bilet de la Katia: „Să nu faci nimic, odihnește-te.“ Mai jos scria și Iulka: „M-am dus la Nina.“

Lângă frigider strălucea o baltă proaspătă, probabil Mumu își făcuse iar de cap. După ce mi-am pus ceai, m-au uitat tâmp la muntele de vase murdare. Și ce să fac ? Cel mai mult voiam să le las pe toate baltă, să mă duc înapoi în pat, să mă înconjur de romane polițiste, să-mi pun la căpătâi o cutie de bomboane de ciocolată Korkunov, scandalos de scumpe, dar extrem de gustoase, și să mă cufund în povești captivante inventate. Și chiar inventate, pentru că, în realitate, morții arși arată respingător, iar carne prăjită sigur nu voi mai putea înghiți multă vreme. Dar copiii m-au împiedicat să-mi pun planul în practică. Treizeci de mii de parai e o sumă groaznică, incredibilă, cu ea poți să cumperi o casă de vacanță, un apartament sau un jeep! Poate că dacă era vorba de o sută de dolari, nu mi-aș fi făcut atâtea gânduri, dar treizeci de „verzișori“! „Nu, trebuie să-l caut neapărat pe Egor. Sper că domnul Ragozin, în ciuda sfințeniei lui, o să ajungă în iad după ce-o să moară“, îmi spuneam punându-mi scurta. „Ei, și de ce am norocul ăsta mereu? De ce trebuia să primesc eu cheia de la casetă? Doar în salon, în afară de Ira, Nastia și Iulia, se mai afla și Anna Ivanovna, care era foarte vioaie, avea numai o mână ruptă. Ei, de ce nu i-a dat Irocika ei cheia, de ce m-a ales pe mine?!“

Lângă scara blocului de pe Novokislovki se înghesuiseră vecinii surescitați.

— Uite-o! a început să strige un bărbat neras și m-a arătat cu degetul.

După ce a văzut că, surprinsă, am dat înapoi, tânărul și-a dat jos căciula de iepure de un gri murdar și m-a întrebat:

— Nu m-ai recunoscut, eu sunt! Eu, Lioșa!

Femeile care stăteau lângă el s-au întors și au început să mă măsoare din cap până-n picioare cu priviri suspicioase.

— Bine că ați observat la timp, a spus una oftând.

— Pur și simplu e o nerușinare, a șuierat alta, trebuie s-o chemăm pe Nadka la ședința locatarilor! Din moment ce închiriezi apartamentul, trebuie să ai grijă să aduci oameni cuviincioși. Puteam să ardem toți.

— Ei, de unde să-și dea seama? a spus a treia zâmbind, o femeie tare grasă într-un palton cenușiu vătuit, care îi făcea silueta, oricum nu prea zveltă, să semene cu un tanc. Uite, la doi s-au instalat niște ceceni, de ei trebuie să te temem, nu de o fată rusoaică...

— O drogată și o prostituată, a spus prima chicotind.

— De unde știi? nu s-a lăsat grăsana. V-ați înțepat împreună?

După ce mi-am pierdut interesul pentru scandalul care creștea, l-am întrebat încet pe Lioșa:

— Unde pot s-o găsesc pe proprietăreasa apartamentului ars?

— Nadka e sus acum, la ea. E cu poliția și încă cineva, mi-a explicat Lioșa cu plăcere. Hai la mine, bem o cacao.

— Tare mai am nevoie de Nadia asta.

— Să mergem, să mergem, mi-a spus grăbit tânărul. Nadiuha, înainte să plece, trece pe la mine.

Lioșa trăia singur și nu-l prea interesa ordinea. Tapetul ieftin bielorus se rupsese din loc în loc, linoleumul de la bucătărie se uzase, iar perdelele semănau mai degrabă cu niște cârpe murdare. Dar, într-un asemenea apartament, proprietarul se simțea în largul lui și foarte confortabil.

— Cât să-ți pun? m-a întrebat el, scoțând o cutie galbenă uriașă, pe care era fața iepurelui Quicky.

— Cacao? m-am minunat eu. Credeam că glumești!

— Nu, a spus Lioșa începând să râdă, îmi place de mor. Dacă mori de frig la serviciu, iei una caldă și gata. E super!

— Unde muncești? l-am întrebat pentru a întreține

conversația.

— Sunt paznic la un garaj. O zi la serviciu, două acasă, mi-a explicat Lioșa, gustând cacao. Dar tu?

După ce-am ezitat o clipă, am spus dintr-odată:

— Detectiv particular.

— Ei, ca să vezi! mi-a spus bărbatul. O femeie cu un asemenea loc de muncă!

Câteva secunde ne-am bucurat de „cea mai îndrăgită bătură a copiilor“, apoi, pe neașteptate, Lioșa a bâiguit:

— Ascultă, aș avea nevoie de tine...

— De ce?

— Vezi ce situație e, mi-a spus moale gazda, aici toți spun: „Reghinka, beată, a adormit cu țigara în pat...“

— Și ce?

Lioșa s-a scărpinat în capul nu prea curat, s-a uitat pe fereastră și, în cele din urmă, s-a hotărât să-mi spună:

— Păi se lăsase de fumat.

— Ei, m-am minunat eu. Serios?

— Aha, a confirmat Lioșa, de o lună. Luam țigări de la ea, dar la un moment dat mi-a spus: „Iartă-mă, Lioșcik, m-a chinuit rău tusea. Și-mi strică și tenul.“ Avea mare grijă de frumusețea ei. Uneori, când sunam la ușă, avea fața plină ba de kefir, ba de smântână. Zicea că e mască. Și apoi...

Brusc a amuțit.

— Ce? l-am zorit eu.

Lioșa se uita pe fereastră în continuare.

— Dacă tot ai început, termină ce ai de spus.

— Îți dai seama, ce treabă, a început să tune „informatorul“. O singură dată i-am făcut avansuri, așa ca vecinul. „Hai“, i-am zis, „să ne uităm la televizor.“ Dar ea a început să râdă: „Te rog să mă ierți, Lioșka, nu prea mă interesează bărbații.“ Ei, și m-am retras. Dar are vizor la ușă...

Și iar a amuțit. De fapt, mi-era clar și fără explicații. Voise să aibă o idilă cu frumoasa, dar ea îi dăduse papucii cavalerului cam sărac și neinteresant. Așadar, începuse să se uite pe vizor.

— Și pe cine ai văzut?

— Bărbați chiar nu prea veneau la ea, mi-a explicat Lioșa, mai mult femei machiate, toate ca ea, cu blănuri elegante și parfumuri care se simțeau de pe scară! Paris! Ieri, de exemplu, cu aproximativ o oră înainte să-mi bați tu în ușă, a venit un băiat. Ce e interesant este că a deschis ușa cu cheia lui, apoi a intrat repede în apartament. N-a stat mult, ei, poate o jumătate de oră maxim, după care a plecat. A scos cheia, a încuiat și a dispărut. Credeam că l-a trimis cineva de la serviciul ei, dar apoi a izbucnit focul...

— Poți să-mi spui cum arăta musafirul?

Andrei s-a încordat.

— Destul de înalt, cam de un metru optzeci, slab de tot, roșcat, cu ochelari. Seamănă cu ăsta care cântă în trupa aia... E un prostovan...

— Ivanuški International? Apollon Grigoriev?

— Da! Era exact Grigoriev, pistruiat.

Nici n-am apucat să diger informația, că din hol s-a auzit o voce obosită:

— Lioșik, unde ești?

— Nadka, a spus gazda bucuroasă. Vino la bucătărie! a strigat apoi.

O femeie slabă, chiar ofilită, a apărut în prag și s-a trântit pe un taburet.

— Vrei o cacao? se agita băiatul. Bea, te mai liniștește!

Dar musafira a dat din cap disperată, apoi a început să plângă febril.

— Ei, ei, bâiguia agitat Lioșa. De ce te tulburi așa? Tu ești bine, sănătoasă...

— De ce mi se întâmplă asta mie? De ce? scâncea Nadia, ștergându-și lacrimile cu mâneca nu prea curată a pulovărului. Cu ce l-am mâniat așa de tare pe Dumnezeu? Mai întâi Viktor, apoi mama, acum incendiul... Trebuie să zugrăvesc, n-am bani... Ce oroare, ce nebunie! Și mă mai cheamă și la poliție...

Și a început din nou să plângă.

Am așteptat până când Nadia a început din nou să se șteargă și am întrebat-o încetișor:

— Nadiușa, dar unde găsiți chiriașii?

Femeia a mai scâncit de vreo două ori și mi-a răspuns liniștită, pe neașteptate:

— Dau anunț în *Din mână în mână*, e un ziar. Primii chiriași așa au venit, iar apoi Stella a adus-o pe Reghina.

— Și cu Stella de ce nu v-ați înțeles?

Nadia și-a ridicat umerii slăbuți.

— Era cam ciudată. Mai întâi totul era bine, nu o vedeam. Fratele a venit în locul ei, citise anunțul, și tot el a adus garanția. E adevărat, mi-a arătat buletinul.

Nadia a remarcat că era o viză de Moscova și l-a întrebat: „Dacă nu e secret, de ce s-a hotărât Stella să se mute cu chirie?“ „M-am căsătorit recent“, mi-a răspuns băiatul cu plăcere, „am și un copil, iar două femei în aceeași bucătărie nu se împacă. Uite, și ne-am gândit să-i găsim ceva surorii mele. Să nu vă îndoiți, e o fată liniștită, nu bea, e toată ziua la serviciu...“

Și i-a dat Nadiei plata pe trei luni în avans. Proprietăreasa s-a liniștit și i-a dat cheile. Timp de un an nu s-a auzit nimic de la chiriașă. Dar chiria venea regulat, vecinii nu se plângeau de gălăgie, așa că Nadiușa n-avea motive de neliniște. Apoi, într-o zi, Stella a sunat-o, i-a spus că o să plece și i-a propus-o pe Reghina drept chiriașă. „E o fată bună“, își lăuda Stella prietena, „n-o să fie probleme.“

Nadiușa și-a crezut chiriașa, iar Reghina și-a adus lucrurile.

Și noua chiriașă era îngrijită, nu întârzia cu banii, nu făcea scandaluri, păstra curățenia în apartament, ba chiar angajase niște moldovence și schimbase tapetul în camere. Dar uite ce întâmplare groaznică, înfricoșătoare...

— Cum îl chema pe fratele Stellei? Mai ții minte?

Nadiușa și-a tras nasul.

— Nici nu l-am întrebat.

— Cum așa? m-am minunat eu.

— Păi de ce să-l întreb? a murmurat Nadia bând din băutura rece, care prinsese pojghiță. Stella închiria apartamentul, așa că în buletinul ei m-am uitat.

— Dar înaintea Stellei cine a mai locuit la dumneavoastră?

— Liusia Parfenova, studentă la medicină.

— Și mai înainte?

— Zina Terentieva, pictoriță.

— Și înaintea ei?

— Nimeni, Zinulia a fost prima. Uite de ce am început să închiriez apartamentul: mai întâi a murit Viktor, soțul meu, apoi mama. Așa că sunt orfană, nu are cine să mă ajute...

Și Nadiușa a început din nou să țipe isteric. I-am ascultat bocetele haotice aproape cu sânge rece. Se tot plângea de loviturile sorții, care mai întâi îi luase soțul și mama și era să-i ia și apartamentul. Dar era ciudat că, atunci când își amintea de morții dragi, draga Nadenka repeta același lucru:

— Au murit, m-au lăsat fără niciun ban.

Cel mai probabil nu jelea oamenii, ci sursa de bunăstare ce o reprezentaseră. Însă, când își amintea de întâmplarea cumplită din seara trecută, niciodată nu o compătimea pe Reghina. De fapt, a spus asta:

— Doamne, uite ce ghinion am. Fata a ars și n-a apucat să-mi dea banii, azi era chiar ziua de plată.

Într-un cuvânt, Nadiușa îmi plăcea din ce în ce mai puțin,

probabil de aceea i-am cerut mult prea dur:

— Hai, dați-mi telefoanele și adresele Parfenovei și Terentievei!

— Păi de unde să le am? a spus Nadiușa plesnind din palme. Au plecat de aici și au dispărut.

— Unde învăța Parfenova? am insistat.

— La Institutul 2 de Medicină, mi-a explicat proprietăreasa.

— Iar Terentieva?

— Ea nu învăța, era pictoriță. Știu doar că e membru al Uniunii Artiștilor Plastici, mi-a arătat legitimația.

— Pe fratele Stellei nu l-ați mai întâlnit?

— Nu, mi-a răspuns Nadejda. Păi el a plecat din Moscova.

— Unde?

— Ei, am întrebat-o odată pe Stella unde îi e ruda, iar ea mi-a explicat că parcă a emigrat în America, dar dacă e adevărat sau nu, numai Dumnezeu știe. Poate a mințit.

Când am ieșit afară, m-am zgribulit. Și în anul acela iarna era geroasă. Deci nu aflasem nimic, în afară de faptul că, înainte de moartea Reghinei, venise un băiat înalt, roșcat, și că Stella are un frate...

Vreo zece minute am stat la metrou, gândindu-mă cum să procedez, și, în cele din urmă, m-am dus din nou la agenția Siluet. De data aceea, Stella era acolo. Fata, chemată de administratoare, zâmbea fals când a ieșit în hol. Dar, când m-a văzut, grimasa falsă i-a dispărut imediat de pe față și manechinul a șuierat fără pic de amabilitate:

— Ei, ce mai vrei? De ce te ții după mine?

— O fată așa de frumoasă trebuie să învețe să vorbească politicos, i-am dat eu replica. Ai auzit ce s-a întâmplat cu Reghina? am întrebat-o.

Stella a dat din cap.

— Hai, trebuie să vorbim, i-am spus oftând.

— Cine ești? a spus „cuierul“ furios.

Am scos din buzunarul interior legitimația vișinie pe care scria cu litere aurii FSB[5] și i-am fluturat-o în fața nasului perfect.

— Serviciul Federal de Securitate, agent Romanova.

Achiziționasem documentul, dacă-i putem spune așa, din pasajul dintre stațiile de metrou Tverskaia și Cehovskaia. Aveam și o legitimație de angajat al Ministerului de Interne, numai că, la un moment dat, mi-a luat-o maiorul Kostin și m-a făcut să promit că nu voi mai pretinde că mă ocup de cercetări penale. Dar el nu știe despre FSB, așa că am conștiința curată. Din păcate, n-am văzut niciodată adevărații angajați ai departamentului atât de renumit și, la drept vorbind, nu știu cum se prezintă în fața celor din jur. Arată pur și simplu coperta legitimației sau o deschid? Își spun numele? Poate că trebuie să-mi spun și gradul? I-am luat ca model pe eroii principali din *The X-files*. „Bună ziua“, spun ei, „FBI, agenții Mulder și Scully.“

Uite, așa mă prezint și eu. Din fericire, compatrioții mei nu întâlnesc prea des adevărații angajați ai organelor, așa că literele aurii FSB acționează în cele mai multe cazuri într-un mod hipnotic. Uite, Stella a deschis mai întâi gurița plină, fermecătoare, apoi a bâiguit:

— Bine, să mergem.

Fata m-a condus într-o cameră cam întunecoasă și, după ce s-a trântit într-un fotoliu destul de jerpelit, mi-a spus repede:

— Nu știu nimic.

— N-o știați pe Reghina? am întrebat-o zâmbind.

— Doar ne salutam, m-a repezit Stella.

— Dar ați sfătuit-o să ia apartamentul.

— Ei, și ce-i cu asta? Eu plecam, iar Reghinei i-a plăcut casa.

— Dar spuneați că nu știți nimic.

— Păi nu știu. Pur și simplu am zis și eu că mă mut, iar ea mi-a spus: „Dă-mi telefonul, dă-mi telefonul.“

În mod clar, Stella era nervoasă. Sub stratul gros de machiaj începuseră să-i apară broboane de sudoare. Oare de ce se spoiește atât de vulgar? Oare speră să ascundă defectele pielii? Ei, dar asta e o prostie... Fondul de ten face ridurile și imperfecțiunile să fie și mai vizibile.

— Deci nu puteți să-mi spuneți nimic despre Reghina, am tras eu concluzia. Dar despre frate? am întrebat-o tăios.

— Al cui frate? m-a întrebat Stella nedumerită.

— Al dumneavoastră.

— N-am rude, a pufnit manechinul.

— Da? Dar proprietăreasa apartamentului, Nadia, își aduce aminte că el v-a închiriat apartamentul.

— A, da, a bâiguit Stella. De fapt, Andrei n-are nicio legătură cu mine.

— Și de ce s-a prezentat drept frate?

— Înțelegeți, a început să explice „cuierul“, e fiul celei mai apropiate prietene a mamei, Natalia Komarova. Ne-am petrecut împreună copilăria. Părinții noștri nu aveau mulți bani, așa că își luau concediu pe rând. O lună stătea Natașa cu noi, o lună mama mea... Așa ne aruncau de la unul la altul... Uite, eu și Andrei ne-am prezentat mereu ca frate și soră. Ei, și când ne-am făcut mari, prietenia s-a întărit. El mi-a rezolvat tot felul de probleme, în spatele lui am trăit ca în spatele unui perete de piatră.

— Și acum vă ajută?

Stella s-a întristat.

— Nu, soția lui l-a împins să emigreze în America. Are acolo o cunoștință. Și au plecat.

— Demult?

— Au trecut doi ani.

— Andrei Komarov?

— Nu, Andrei Semionov, are numele tatălui.

— Dar patronimicul?

— Mihailovici, Andrei Mihailovici Semionov.

Am oftat pierdută. Iar dădusem peste o pistă falsă. Trebuia să le caut pe studenta la Medicină și pe pictoriță. Poate că ele auziseră de Egor!

Acasă, Katia m-a întâmpinat cu sufletul la gură.

— Ai auzit că-i dau un apartament lui Volodia?

Am dat din cap.

— Ca să vezi, a spus Katiușa râzând bucuroasă. Iulka a convins-o pe Nina să facă schimb. Kostin o să locuiască pe scară cu noi. Doar că...

— Ce?

— Pierde spațiu. Acolo are două camere, iar aici doar una.

— Dar e lângă noi, i-am spus zâmbind, poate că nici nu mai cumpără de mâncare.

Seriojka îmi povestise cum o cunoscuse pe Iulia. Vecinii făcuseră un schimb, astfel că în apartamentul de două camere aflat lângă cel cu trei al Katiei s-au mutat o bunică și nepoata ei. Apoi bătrâna a murit și Seriojka s-a căsătorit cu Iulia. În capătul coridorului au făcut o ușă, obținând astfel un apartament de cinci camere. Dar în decembrie, speriați de una dintre fostele paciente ale Katiușei, arhitectă de profesie, am făcut un schimb și ne-am mutat. Femeia afirma că sub ferestrele casei noastre o să treacă o linie de metrou de suprafață. Dar în 31 decembrie, când ne aflam în noul apartament, Evghenia Nikolaeva a venit la noi, cu lacrimi în ochi:

— Am confundat zona, am confundat zona, a spus arhitecta, plângând în hohote. Metroul ușor o să treacă prin altă parte.

— Pe unde? a întrebat-o Seriojka, scăpând cutia cu cărți.

— Pe unde?

— Pe aici, a spus Evghenia Nikolaevna, gemând și mai tare.

— Pe unde?! a întrebat și Katia, înroșindu-se.

— Pe aici, a bâiguit prietena.

— Vrei să spui că șinele o să fie puse sub ferestrele NOULUI nostru apartament? a spus Seriojka.

Evghenia Nikolaevna dădea din cap, fără să poată rosti vreun cuvânt.

— Pisici! a răbufnit Iulia.

M-am uitat îngrozită la cutii. Da, chiar așa era – „Pisici!“ Cu toate că nu pot să suport cuvântul ăsta; în opinia mea, dacă tot îți cere sufletul, mai bine înjuri zdravăn, nu apelezi la înlocuitori.

— Nu vă mai scoateți lucrurile, a început să piuie Evghenia Nikolaevna, nu e nevoie. Agenta mea imobiliară o să vândă repejor apartamentul ăsta și o să vă cumpere unul nou, într-un colțișor liniștit...

— În parc, lângă mare, a spus Katia chicotind.

Evghenia Nikolaevna n-a înțeles ironia. A spus repede:

— Cum doriți, putem căuta și în parc. Uite, în Sokol există un sat particular, iar lângă Academia Timiriazev este o pădure foarte frumoasă.

Dar nu voiam să pornim în alte aventuri. Așa că ne-am folosit de faptul că, timp de jumătate de an, o tranzacție imobiliară poate fi contestată. Seriojka a deschis proces, iar judecătoarea a considerat construcția metroului de suprafață un factor decisiv și a anulat tranzacția. Mai ales că, așa cum s-a lămurit în procesul anchetei, partea adversă știa foarte bine de viitoarea linie de metrou ușor. Și așa ne-am întors în vechiul apartament.

— O afacere țigănească, a pufnit Seriojka atunci când am început să punem lucrurile la loc.

— De ce țigănească? s-a minunat fratele cel mic.

— Un țigan a cumpărat niște ouă cu cincisprezece ruble, le-a fiert și le-a vândut la piață cu cincisprezece ruble, i-a explicat Seriojka.

— Și unde e avantajul? a insistat Kiriușka.

— Păi asta îl tot întrebau, a pufnit povestitorul, dar el le tot explica: „În primul rând, am zeamă de carne, în al doilea rând, îmi fac de lucru toată ziua!“

— Păi de la ouă fierte se face zeamă de carne? s-a minunat Kirka.

— Tocmai despre asta e vorba, a continuat fratele cel mare cu veselie. Afacerea țigănească e o chestie ciudată! Așa și noi cu apartamentele: am plătit o mulțime de bani pentru camion și hamali, ne-am mutat și ne-am întors, iar la sfârșit, totul e ca înainte. Ei, Doamne, am fi putut să ne petrecem timpul mai cu folos!

Tăceam, dar în suflet eram absolut de acord cu el.

— Gândește-te, a spus Katia încântată, treaba iese foarte bine! Volodia e aici, la doi pași. Putem să mâncăm împreună!

Aha, apoi mai spargem un perete și o să fim proprietarii unui apartament uriaș, ce ocupă toată scara! De fapt, bucătăria Ninei e vecină cu a noastră, așa că peretele ar trebui spart acolo. Va ieși o sufragerie minunată...

Clocotind de planuri frumoase, m-am dus la baie și am descoperit pe jos o grămadă aromată.

— Katia! am început să urlu. Unde sunt Liusia și Ivan?

— Au plecat prin magazine, mi-a explicat prietena mea, iar fetele sunt în cameră.

Am crăpat ușa dormitorului oaspeților și i-am spus uneia dintre gemene:

— Ania, fă curat în baie, Mumu a făcut caca.

— Eu sunt Tania, mi-a răspuns fata foarte liniștită, Ania e la Kirill.

— Bine, Tania, fă curat după Mumu.

— Mumu e fata preferată a mamei, a spus Tania chicotind. Nu e câinele meu, n-are decât să se deranjeze mama.

De mirare, mi-a pierit vocea. Tania și-a ridicat privirea triumfătoare și apoi și-a îndreptat-o spre televizor.

— Dar Liusia a plecat la magazin, am încercat s-o îndemn pe fetița obraznică.

— O să se întoarcă, mi-a explicat Tania, și o să strângă.

— Dar miroase! am spus indignată. Chiar nu ți-e rușine!

— Mie?! m-a întrebat indignată fata. Niciun pic. De unde să știu că Mumu a făcut asta? Dacă mopșii sau terrierul dumneavoastră s-au căcat?

Luată prin surprindere, am început să mă justific:

— Mulia și Ada nu-și permit niciodată așa ceva, iar Rachel, iartă-mă, face cât un cal, dar aici e vorba de o grămăjoară mică.

— Dacă nu vă place, n-aveți decât să curățați, mi-a spus foarte liniștită Tania și s-a apucat să deschidă o pungă cu chipsuri.

Apoi s-a uitat repede la mine și mi-a spus:

— De fapt, noi am venit în vizită, gazda nu trebuie să ne pună să spălăm pe jos. Apropo, nu sunteți prea amabili.

— Noi?

— Da.

— Și cu ce v-am supărat?

— Ne-ați dat o cameră mică, când mai este una goală, iar tata sforăie ca turbat, nu poți să dormi. Nu ne-ați cumpărat niciodată tort...

M-am întors și m-am dus la bucătărie. O fetiță mai obraznică nu mai văzuse nicicând lumea! „O să se întoarcă Liusia și Ivan și o să le explic tot! I-am pus în aceeași cameră, nu am luat tort... Copilul repetă în mod clar cuvintele părinților. Deși nu mai e chiar un copil, cred că a făcut deja treisprezece

ani, e o persoană aproape adultă“, îmi spuneam. Cuprinsă de o indignare serioasă, am trântit ceainicul pe aragaz și m-am dus în baie. Totuși, trebuia curățat... Dar din „camera de meditație“ a ieșit Tania cu o cârpă în mână.

— Taniușa, sunt foarte bucuroasă că ți-ai schimbat totuși opinia, i-am spus acră.

— Eu sunt Ania, mi-a explicat fetița și a zâmbit larg. Mumu a făcut mizerie acolo, dar am curățat.

— Mumu? am spus prefăcându-mă uimită. Poate ai curățat degeaba, poate că Mulia sau Ada au făcut asta.

— Păi ce importanță are? a zis Ania zâmbind. Miroase foarte tare! Apoi, mopșii dumneavoastră sunt educați, pe când a noastră...

Și a dat din mână.

O urmăream în tăcere pe Ania spălând cârpa în baie. Ca să vezi, erau gemene, dar total diferite. Uite, să mai crezi în teoriile moderne ale educației. Nu, cea mai importantă e genetica. Cu ce ai primit lucrezi!

În ziua următoare am plecat la Institutul 2 de Medicină, în căutarea studentei Liusia Parfenova.

La decanat mi s-a spus cu amabilitate că Liudmila Nikolaevna își încheiase cu succes studiile, primise diplomă de merit și fusese repartizată la.... Institutul Sklifosovski, secția de traumatologie.

A trebuit din nou să iau metroul și să urmez traseul cunoscut. Nu știu ce se întâmpla, dar în ultimul timp nu făceam decât să merg în cerc și fără prea mult rost, ca o mârțoagă bătrână care duce apă.

După ce am urcat la etajul șase, am străbătut coridorul cunoscut, îndreptându-mă spre cabinetul medicilor. Primul care a apărut a fost doctorul Koza. De fapt, nu m-a recunoscut și m-a întrebat nervos:

— Pe cine căutați?

M-am hotărât să nu-i mai amintesc de Iulia și i-am răspuns pe același ton:

— Pe Parfenova.

— Liudmila Nikolaevna! a început chirurgul să urle atât de tare încât pixurile din paharul de plastic au început să tremure, aveți un vizitator!

— Vin, s-a auzit din cealaltă cameră o voce moale, un contralto din piept.

Pe ușa mică de lângă fereastră a ieșit o grăsună foarte frumoasă, care semăna cu o bezea de vanilie. Două lucruri o făceau să semene cu produsul fabricii Udarnița: părul alb și pielea incredibil de roz, așa cum numai copiii mici sau porcușorii de lapte o au. Ai fi vrut să-i spui fetei Milocika, în cel mai rău caz Liudocika, dar Liudmila Nikolaevna nu-ți venea deloc s-o strigi. Hainele chirurgicale apretate îi stăteau drept pe silueta plinuță; pe cap îi tremura boneta de hârtie de un verde delicat.

— La mine ați venit? s-a interesat bucuroasă.

Am dat din cap. Stanislav Fiodorovici continua să scrie foarte repede pe o hârtie și chiar nu voiam să vorbesc în prezența lui.

— Sunteți fiica Șemiakinei? m-a întrebat Liudmilocika neliniștită. Ce să vă spun, e un caz complicat, trebuie operată...

— Putem vorbi între patru ochi? am întrebat-o încet.

Koza s-a oprit din scris, a pufnit, dar nu s-a mișcat din loc. Mutrișoara roz de traumatolog proaspăt scos din cuptor s-a făcut roșie-vișinie, dar vocea nu i-a tremurat:

— Veniți aici.

Am ieșit pe coridor. Liudmila a deschis ușa vecină și am intrat într-o cămăruță.

— Despre ce vreți să vorbim? a pufnit neașteptat de

supărată. O lăsați pe mamă singură trei săptămâni, cu piciorul rupt, și acum veniți să vorbiți în șoaptă!

În tăcere, am scos din buzunar legitimația vișinie și i-am fluturat-o doctoriței sub nas.

— Deci nu sunteți fiica Șemiakinei! a spus luminată.

— Nu, desigur, sunt agent Romanova, pur și simplu n-am vrut să mă prezint așa în fața tuturor, biroul nostru nu are nevoie de reclamă. Spuneți-mi, cunoașteți pe cineva numit Egor?

— Egor?

— Platov Egor Valentinovici, am precizat.

Liudmila a dat din cap.

— Aud de el pentru prima dată.

— Țineți minte apartamentul din Novokislovskaia?

— Desigur, am locuit acolo.

— De ce ați plecat?

— M-am căsătorit, mi-a explicat Liudocika, înroșindu-se din nou, Petia e moscovit. Uite, m-am mutat la el.

— Și cine a venit în locul dumneavoastră?

— Zinocika Terentieva. Soțul meu i-a propus să închirieze apartamentul. E un loc foarte potrivit, e mereu lumină.

— Electrică? m-am minunat eu.

— Nu, a spus Liuda începând să râdă, ceea ce o făcea să arate iar tânără. Lumina zilei, desigur. Zina e pictoriță, căuta un loc pentru atelier. Apartamentul din Novokislovskaia e pe colț, e soare toată ziua, de dimineață până la șase, șapte seara. Ei, i-a plăcut foarte mult, iar Nadejda nici nu cerea mult, doar o sută de parai, și nu venea niciodată să te verifice. Pe scurt, nu era o simplă proprietăreasă, ci aur curat. Ei, Doamne, dacă nu m-aș fi căsătorit, aș fi locuit acolo și acum...

În clipa aceea, ușa s-a crăpat și s-a ivit un cap.

— Liudmila Nikolaevna, a spus repede sora medicală,

Siniakova face gălăgie, cere să fie mutată din 717. Amenință că o să facă reclamație.

— Bine, Sveta, a spus Parfenova oftând, o să văd. Uite ce necaz pe capul meu.

Numărul mi-era cunoscut. În salonul ăla fusese Iulecika.

— Dar ce e cu 717? am întrebat curioasă.

Liudmila a oftat posacă.

— Bolnavii sunt tare superstițioși. Când se pun în pat, ne întreabă imediat: „Nu cumva a murit cineva în patul ăsta?“ Ei, spuneți, se poate găsi într-un spital ca Sklifosovski un pat în care să nu fi murit cineva? Păi aici paturile au treizeci de ani vechime, sunt niște tancuri de fier, abia le împingem spre sala în care se face bandajarea. Așa că le spunem că e un loc norocos. Firește, îi mințim. „Ce spuneți acolo? Din salonul ăsta pleacă toți pe picioarele lor, chiar și fără baston!“ Dar în 717 a murit o fată tinerică, de tromboembolie, iar acum o săptămână, o bătrână. Uite, acum bolnavii fac gălăgie, se tem.

— Anna Ivanovna, am bolborosit eu. Avea o mână ruptă.

— Nu, Novohatkina, s-a minunat traumatologul. Avea glezna ruptă. Am pus-o în 717. A murit noaptea de tromboembolie! Uite, de aceea spune Siniakova „Mutați-mă de aici neapărat“.

— Și o mutați?

— Nu, desigur, a spus Milocika ridicându-și umerii grăsuți. Dacă le facem mereu bolnavilor pe plac, știți ce o să fie?

— Ce?

— Nimic bun! Aici e traumatologie, nu clinică de nevroze! Siniakova o să rămână tot acolo.

— Dar dacă moare și ea de tromboembolie....? am bolborosit eu. Poate e o infecție în salon?

Parfenova s-a întristat.

— Tromboembolia nu e contagioasă. E pur și simplu o

coincidență fatală, mistică, iar acum bolnava face scandal. Cum să procedez?!

— Închideți salonul pentru o vreme, am sfătuit-o, iar după ce pleacă toate femeile care au stat în el, îl deschideți din nou!

Liudmila s-a uitat la mine o clipă în tăcere, apoi a pufnit:

— Ce spuneți? Păi la noi oamenii stau cu lunile. Nu sunt locuri, îi punem și pe coridoare! Și cine o să fie de acord să se închidă salonul?

— Dați-l bărbaților, sunt mai curajoși!

— Bărbații, când sunt bolnavi, sunt mult mai răi decât femeile, mi-a spus traumatologul. Vă rog să mă credeți, am experiență!

„Nu prea multă“, mi-a trecut prin minte, dar cu voce tare am spus:

— Dați-mi adresa.

— A cui?

— A Zinei.

După aproximativ o jumătate de oră coboram la stația de metrou Prospekt Mira. „Unde să mă duc acum?“ mi-am spus. Liudmila Nikolaevna, când roșie, când palidă, mi-a spus adresa pictoriței Zina. Mă uitam cu atenție la hârtiuță. Locuia la doi pași, pe strada Novoslobodskaia. „În fine, să începem cu pictorița. Sunt cel mult zece minute de mers, dar mai întâi să-i dăm telefon. Dacă e plecată?“ Dar Zina era acasă și nu s-a minunat deloc de telefon.

— Vă aștept, mi-a răspuns scurt femeia. Blocul meu e la cinci minute de mers pe jos de Mendeleevskaia. Mergeți la dreapta până la semafor și o să vedeți pe partea cealaltă un bloc mare, luminos, din cărămidă. La parter e un magazin universal. Intrarea e prin curte!

Am ajuns cu bine până la Novoslobodskaia, am ieșit din metrou, am ajuns până la magazinul universal și am intrat pe

sub arcadă. În fața ochilor mei se întindea o curte minusculă. O scară mică și îngustă ducea în sus; în stânga se înălța o poartă de fier, masivă. Pe o platformă mică, în fața scărilor, se înghesuiau oameni, în principal femei transpirate, zburlite, cu genți în carouri, uriașe. Fără să înțeleg nimic, am urcat pe scara îngustă și am ajuns într-o altă curticică de dimensiunea unei batiste. În stânga era un bloc de cărămidă, în dreapta niște uși și iar femei ciufulite cu gentoaie din care ieșeau suluri de salam, pungi cu pesmeți și nu mai știu de ce, ținând în mână și câte o punguță în care fuseseră puse cu grijă, în grămezi ordonate, țigări vărsate.

— Aici e depozit de produse angro? am întrebat-o pe una dintre femei, care părea cea mai liniștită. Dar cum intru în bloc?

Femeia mi-a zâmbit trist și mi-a explicat încet:

— Draga mea, aici este Centrul de Reținere și Arestare Preventivă nr. 2.

— Ce?

— Închisoarea Butîrka... Noi aducem pachete cu alimente.

— Vă rog să mă scuzați, am bâiguit, simțind că frigul îmi străpunge scurta, nu știam...

— Bine că nu știai, mi-a spus femeia oftând. Nici eu n-aș fi venit aici în veci dacă nu era vorba de dragul meu fiu! Intrarea în bloc e jos, la poarta de fier e o sonerie. Înainte curtea era deschisă, acum doi ani au închis-o. Ei, e de înțeles, e gălăgie, larmă și au mai făcut din scări toalete. Dar unde să te duci? Aici e un closet, dar e mereu stricat.

— Și de cât timp îi aduceți mâncare? am întrebat-o.

Interlocutoarea a tăcut puțin, apoi mi-a răspuns:

— E al treilea an.

— Groaznic! am spus fără să vreau.

— Nu-i nimic, a spus femeia oftând, a fost deja procesul, în

curând o să fie trimis la penitenciar. I-au dat șapte ani.

— Pentru ce?

Femeia a dat din mână.

— Du-te la treaba ta. Ai copii?

— Doi, i-am răspuns mecanic.

— Bucură-te că nu știi unde e Butîrka, a spus femeia, trăgând o concluzie la discuția noastră, și a împins gentoiul extrem de greu spre intrare.

Zina Terentievna și-a mijit ochii și m-a întrebat:

— V-a trimis Adel?

Fără să apuc să mă gândesc, i-am zis:

— Nu.

— Ca să vezi, s-a întristat pictorița, credeam că a venit vreun cumpărător de la salon.

— Liuda m-a trimis aici, i-am spus repede.

— Cine?

— Ei, Liuda Parfenova. E medic. A închiriat înaintea dumneavoastră apartamentul din Novokislovski.

— A, Mila, s-a bucurat Zina. Minunat, intrați.

Am intrat într-o cameră mare, transformată în atelier. În mijlocul spațiului de aproape douăzeci de metri se afla un șevalet, lângă perete erau puse tablouri, iar pe rafturi erau tot felul de prostioare: capete din ghips, vaze ceramice, globuri din *papier mâché*.

— Ce doriți? m-a întrebat pictorița înviorată. Un peisaj, o natură moartă?

Fără să aștepte răspuns, a început să-și prezinte pânzele. Totuși, după ce a observat că posibila clientă nu manifestă niciun entuziasm, a spus repede:

— Pot să fac o copie la comandă, fără nicio problemă.

Am măsurat atelierul cu privirea și am întrebat-o:

— Văd de ce ați închiriat apartamentul... Încăperea asta e pur și simplu șic.

Zina a oftat adânc.

— Uitați-vă pe fereastră.

M-am uitat și am tresărit involuntar. În fața ochilor mi-a apărut un perete cu sârmă ghimpată, turnuri de pază și o clădire sumbră de cărămidă.

— Închisoarea, mi-a explicat Zina. Butîrka cea de tristă amintire. Nu pot să lucrez aici, atmosfera e apăsătoare. Am închiriat un alt apartament, pe ăsta îl dau. Numai că, în ultima vreme, nimeni nu vrea să vină aici. E de înțeles... E un loc posac, provoacă durere, iar piața imobiliară are multe oferte.

— Nu puteți să vindeți apartamentul ăsta și să luați unul într-un alt cartier?

Zina a început să fumeze. Scoțând rotocoale de fum, mi-a explicat:

— Casa noastră e cunoscută agenților imobiliari din Moscova. Totul e frumos aici; are cărămidă, lift, ghenă de gunoi, parchet. Numai că închisoarea e în curte. Uite, vecinii mei au avut noroc, au vândut un apartament de trei camere cu douăsprezece mii de dolari.

— Păi asemenea prețuri nu există!

— Ba există, a spus trist Zina, pentru o casă ca asta. Ei, ați ales ceva?

— Vreau un tablou ca al lui Egor.

— Ca al cui?

— E o cunoștință. Egor Valentinovici Platov a achiziționat de la dumneavoastră o chestie minunată: doi mopși într-un coș, cu o fată într-o rochie albă lângă ei...

Ochii pictoriței au licărit surâzători. Mi-a spus:

— În mod clar mă confundați, n-am pictat niciodată așa ceva!

— Cum așa? am insistat. Nu-l mai țineți minte pe Egorușka Platov, buna voastră cunoștință? L-ați sfătuit să închirieze apartamentul Nadiei. Apropo, de ce v-ați mutat?

— N-am mai avut bani, mi-a explicat mecanic pictorița. Nu cunosc niciun Egor și n-am recomandat nimănui apartamentul, pur și simplu m-am mutat, mi-a spus apoi. Apropo, am uitat acolo un radiator cu ulei. Am sunat la apartamentul din Novokislovski, mi-a răspuns o femeie, mi-a spus că o cheamă Stella, am rugat-o să-mi dea radiatorul, a propus să mă duc la ea spre seară. Am ajuns mai devreme cu două ore, am încurcat orele. Stella îmi spusese să vin la nouă, iar eu îi zisesem că o să ajung la nouăsprezece. Ei, și m-am dus la șapte.

N-a răspuns nimeni când a sunat, iar Zina s-a enervat. Nu e deloc aproape, e păcat să piardă timpul așa, pe drum. Dar apoi ușa s-a deschis puțin, în prag a apărut un băiat tare roșcovan, ca un clovn, și, după ce i-a spus că e fratele Stellei, i-a adus radiatorul. Zina nu a fost primită în apartament.

— Un homo foarte politicos, a pufnit pictorița, amintindu-și situația. Mi-a băgat sub nas radiatorul și a bubuit: „Ia-l.“

— Homo? am întrebat eu.

— Înrăit, mi-a explicat Zina.

— Aveți ochi pentru asta? Puteți stabili de la prima vedere orientarea sexuală?

— N-a fost greu, mi-a spus Zina zâmbind. Avea unghiile date cu ojă albastră, cercei în urechi și mirosea ca un magazin de parfumuri.

---

[5] Abreviere de la *Federal’naia slujba bezopasnosti*, Serviciul Federal de Securitate.

12

Seara, când toți s-au dus în camerele lor, am întrebat-o pe Katiușa:

— Spune-mi, tromboembolia e contagioasă?

— Ce tot ai cu boala asta? mi-a spus Katerina oftând adânc. Nu, nu e contagioasă, deși în ultima vreme tot ce se știa despre capacitatea de infectare a unor boli este pus sub semnul întrebării.

— N-am înțeles...

— Ei, despre ulcer s-a spus mereu că se formează. Bolnavul n-a mâncat ce trebuie, a avut un mod de viață necorespunzător, a fumat, a fost nervos, așa că uite rezultatul. Dar ultimele cercetări arată clar: ulcerul are altă origine, cel mai probabil una bacteriană.

— Și se poate lua?

— Prin urmare, da, folosind aceeași veselă. Acum se spune că pneumonia, cancerul și infarctul sunt și ele boli de familie.

— Cum așa?

— Ei, dacă o face unul, atunci toată familia se molipsește.

— Infarctul e o infecție?

Katia și-a deschis brațele.

— Ți-am spus, astea sunt ultimele cercetări.

— Dar tromboembolia?

— Despre ea n-am auzit așa ceva.

— Așadar, dacă e contagioasă, atunci e clar!

— Ce? s-a minunat Katia.

— Ei, uite, într-un salon se aflau niște femei. Mai întâi moare una din cauza unui tromb deplasat – apropo, e foarte tânără –, apoi alta. E adevărat, apucaseră s-o ducă în alt spital. Apoi moare și a treia. Pare că e o epidemie.

Uimită, Katerina se uita la mine cu ochi mari.

— Au murit toate deodată?

— Nu, pe rând, dar într-o perioadă scurtă.

— De tromboembolie?

— Da.

— Prostii, m-a întrerupt categoric Katia, așa ceva e imposibil!

— Păi chiar tu mi-ai spus de noile teorii științifice!

Katia a sărit indignată de pe canapea.

— Ascultă, Lampa, tromboembolia nu e ciumă, nu se transmite prin aer.

— Și atunci de ce au murit atâția oameni?

Katiunia a căzut pe gânduri, apoi mi-a spus oftând:

— În medicină se întâmplă uneori fenomene inexplicabile. Uneori vine un bolnav care n-are nimic grav, dar dimineața, ce să vezi, e mort. Sau, dimpotrivă, e adus cu salvarea la terapie intensivă, în ultimul stadiu, pur și simplu nu mai are zile. Ce să vezi, după o săptămână merge pe coridoare. Apropo, printre medici sunt mulți oameni credincioși, pentru că unele lucruri nu pot fi explicate decât prin intervenție divină.

— Deci în salonul 717 a avut loc o coincidență mistică, am bolborosit eu.

— Chiar așa, a spus Katiușa, sau...

— Sau?

— În spital e un maniac care trimite femeile pe lumea cealaltă.

— Cum?

— Există medicamente care accelerează coagularea sângelui, o astfel de injecție cu o doză mare poate duce la o tragedie.

Noaptea m-am tot foit în pat, întorcând și pernuța de pe o parte pe alta. În cele din urmă, după ce mi-am făcut loc între mopși și am împins-o pe Rachel pe podea, mi-am pus gândurile într-o oarecare ordine. Așadar, cum s-au desfășurat evenimentele? Mai întâi a plecat pe lumea cealaltă Irocika, apoi Nastia, mutată în alt spital, după care lucrul neplăcut, dacă moartea poate fi numită „lucru neplăcut“, i se întâmplă unei anumite Novohatkina, adusă în locul Annei Ivanovna. Ce să spun, un lanț al coincidențelor fatale! Oare niciun angajat de la salvare n-a avut suspiciuni? „Oprește-te, Evlampia, în clipa asta te interesează o singură problemă: unde îl găsești pe Egor, ca să-i dai cei treizeci de mii de dolari și să dormi liniștită“, mi-am spus. Dar se pare că băiatul n-a locuit niciodată în apartamentul din Novokislovski. De ce scrisese Nastia pe plic adresa aceea? Așa, fără să găsesc vreo concluzie sau ceva constructiv, pe la cinci dimineața am pătruns în împărăția lui Morfeu.

Ziua a început cu scandal. După ce am auzit niște strigăte puternice, de nemulțumire, m-am uitat spre coridor.

— E o nerușinare, a spus Kiriușka, stând într-un picior. Acum trebuie să mă schimb. O întârzii la prima oră!

— Uită-te pe unde mergi, căscatule, l-a „liniștit“ fratele mai mare, ducându-se spre lift.

— E un câine mare și își face nevoile peste tot, insista Kiriușka.

— E stresată, i-a luat Liusia apărarea lui Mumu, a suportat foarte greu zborul cu avionul, i-a ieșit sufletul, sărmănuța. Acasă nu i se întâmplă așa ceva.

— Uite, trebuia s-o fi lăsat acasă, a repezit-o băiatul, sărind

într-un picior spre baie.

Liusia s-a uitat pierdută spre mine.

— Mi se pare că Kiriușka nu e prea bucuros de prezența noastră...

— Prostii, i-am spus fățarnică, pur și simplu i-e frică să nu întârzie la școală. Altfel, iubește mult animalele.

— Se pare că Mumu i-a supărat pe toți, a insistat Liusia. E adevărat, e cam ciudat. Aveți animale, dar nu le iubiți pe ale altora.

— Nu, nu, m-am apărat eu, mângâind demonstrativ bichonul cârlionțat, e o făptură minunată, e fermecătoare. Ei, face caca și pipi, dar cui nu i se întâmplă!

— Fedia e un băiat bun, a spus Kiriușka, care ieșise din baie, numai că face pipi și e surd.

— Care Fedia? l-am întrebat eu și Liusia, amândouă nedumerite.

— E un proverb, ne-a explicat băiatul, legându-și ghetele. Poți să înlocuiești numele... De exemplu, Mumu nu e o fată rea, numai că face pipi și e surdă.

— Cățelușa mea aude minunat, s-a indignat Liusia, e ageră ca o capră neagră.

— Așa e vorba, a spus elevul chicotind și a ieșit în fugă pe scară.

Din curte s-au auzit claxoane. Seriojka își zorea fratele.

— Fetița mea iubită, a început Liusia. Dacă n-ar fi fost sărăcia asta blestemată, am fi locuit la hotel, am fi mâncat la restaurant, nu la oameni fără milă. Cățelușa mea, micuța mea, hai să te sărute mama. Suferă așa de tare, copila! Acasă nu și-a permis niciodată așa ceva, pisicuța...

— Încetează, mamă, și-a întrerupt una dintre gemene mama. Și la noi în apartament își face nevoile. Pur și simplu are o fire mizerabilă și e răsfățată peste măsură.

— Ce spui, Tania? s-a indignat mama. Mumu e un înger!

— Vai, vai, vai, a spus fata, dar cine face pipi noaptea pe coridor și lasă mormane pe prag?

Nemulțumită, Liusia și-a deschis gura, dar n-a scos niciun sunet.

— Și nu trebuie să lași nimic pe masă, pentru că Mumu e un cur de hoț, a continuat Tania.

— Tatiana! a spus Ivan sever, uitându-se la ea din hol. Ce e expresia asta? Unde ai auzit-o?

— La tine, tăticule, l-a repezit fata. Ce i-ai spus aseară mamei când ai aflat că a greșit mărimea și ți-a cumpărat o curea mai scurtă pentru pantaloni? Nu mai ții minte? „Numai un cur bătrân și prost ca tine poate să facă o asemenea idioțenie!“

Ivan a rămas perplex, neașteptându-se la așa ceva, dar Liusiei îi revenise vocea.

— Auzi, obraznico, imediat, dar imediat să-i ceri scuze tatălui tău. Și apoi, ce-i permis lui Jupiter nu-i permis boului. Mai întâi să ai succes în viață, apoi...

„Înjură-i pe ai tăi“, am completat eu în gând.

Dar Liusia n-a mai apucat să termine fraza începută, pentru că Tania și-a întrerupt mama:

— Vai, vai, vai! Ei, ce mare lucru a obținut? Chiar tu i-ai spus mătușii Lena: „Al meu fătălău și-a pierdut serviciul, acum se tolănește toată ziua pe canapea și scuipă în tavan, iar eu trebuie să-i dau de mâncare, de băut, și să-l spăl.“ Și l-ai adus pe tăticu’ la Moscova cu un singur scop...

— Care? s-a interesat mult mai simpluța și mai naiva Ania. Cu ce scop l-a adus mama aici pe tata?

— Ca să nu se îmbete turtă și să dea foc la apartament în lipsa noastră, i-a explicat liniștită Tania. Chiar ea i-a spus mătușii Lena: „E mai ieftin să-l iau pe idiot la plimbare prin

capitală decât să pierd ce am agonisit cu greu.“ Să mergem, Anka, acum dau desene animate la televizor.

Gemenele au fugit. Ivan stătea cu gura căscată, neputând să scoată vreun cuvânt. Liusia a lăsat-o mecanic pe Mumu jos.

— Nu-i acordați atenție, am încercat să dreg situația neplăcută, de vină sunt adolescența, stresul hormonal. La treisprezece ani, toți devin imposibili...

— Deci sunt un fătălău! a început să urle Ivan și, dând un picior cuierului, a pornit spre Liusia.

Cizmele lui Seriojka au căzut cu un zgomot surd din dulap.

— Încet, încet, a început să bâiguie Liusia. Ce, n-o știi pe Tania? Dumnezeu știe ce mai născocește. Minte...

— Hai să vorbim! a bubuit Ivan, trăgându-și soția în cameră.

Tulburată, am rămas pe coridor. Din camera lui Kiriușka se auzea hohotul vesel al gemenelor: fetele se delectau cu programul de la televizor. După ce am mai stat puțin, m-am hotărât să mă duc la bucătărie. Atunci mi-au ajuns la ureche niște lovituri surde, ritmice. Veneau din camera în care soțul înfuriat își trăsese soția.

Am ezitat două secunde. Bubuitul s-a întețit și s-a auzit un geamăt ușor. Doamne, Ivan o omoară pe Liusia în apartamentul nostru! O să vină miliția, o să ia criminalul, o să-l ducă la Butîrka și o să fiu nevoită să duc pachete și să stau de vorbă cu fete obraznice! Nu știu care scenariu mă speria mai tare: să stau la coadă pe Novoslobodskaia cu o pungă cu țigări sau să le cresc pe gemene. Dar n-aveam timp să le analizez.

Picioarele m-au dus singure în camera musafirilor. Deschisesem deja gura ca să urlu: „Încetează, Ivan!“

Dar tabloul văzut m-a cutremurat până în adâncul sufletului. Soțul și soția stăteau pe canapeaua al cărei spătar se lovea de perete, scoțând sunete înspăimântătoare, iar gemetele veneau din gura Liusiei, care era extrem de mulțumită de

situație.

După ce am putut să mă mișc din nou, m-am întors pe coridor. „Ei, nu mai pricep nimic din viața asta!“ mi-am spus. În aceeași clipă, din camera copiilor a apărut capul Taniei.

— Ei, nu vă neliniștiți, mi-a explicat fetița, așa fac mereu! Mai întâi se înjură, apoi sar în pat. Tăticu’ nu poate s-o facă decât după ceartă. Mămica chiar s-a dus la doctor, a dat trei sute de ruble! Dar ghiciți ce-a sfătuit-o?

— Ce? am repetat mecanic, simțind că ochiul începe să mi se zbată ușor.

— Enervați-l mai des pe soț, a spus Tania chicotind. Trei sute de ruble a dat, mi-a repetat apoi, mai bine mi-ar fi cumpărat o bluză mulată.

— Tan, ia uită-te! Ce tare! s-a auzit vocea Aniei din camera copiilor.

Capul Tatianei a dispărut. Am rămas din nou singură pe coridor; de data aceea eram stană de piatră. Deodată, în jurul cuierului a început agitație. Era Mumu, care, după ce își desfăcuse melancolic labele, făcea o baltă uriașă lângă cizmele lui Serioja, perfect curățate.

— Nu te sfii, draga mea, am încurajat eu cățelușa. Dacă lucrurile continuă așa, o să încep și eu să fac pipi.

Mumu a oftat și s-a dus în cameră. Am scris repede pe un bilet „Liusia, pregătește masa“ și am ieșit din casă. Pur și simplu nu puteam să mă uit în ochii musafirilor după întâmplarea aceea.

Afară se dezlănțuia viscolul. Zăpada îmi năvălea peste față în rafale, mă înțepa și îmi intra în guler. Sub picioare plescăia amestecul de sare, nisip și noroi. Un trecător și-a deschis umbrela... Am stat o clipă, apoi m-am zgribulit și am pornit iute spre metrou. Moscoviții sunt pe nedrept nemulțumiți de metroul din capitală. Cumpără orice ziar și o să vezi în paginile

lui plângerile cititorilor: în orele de vârf foarte multă lume, stațiile din cartierele noi sunt insuficiente, o parte dintre scările rulante, din cauza uzurii, nu se mai pot folosi, peste tot se face comerț... Și: „Vă rugăm, încetați să mai vindeți mâncare! Oamenii se murdăresc unul pe altul cu ketchup.“

Fac parte dintr-o categorie rară a populației, care e pur și simplu entuziasmată de metroul moscovit. Nu ies la orele de vârf, între stațiile terminus și cartiere mărginașe circulă microbuze frumoase Autoline, salut comerțul, îmi cumpăr un roman polițist și mă delectez cu el cât zboară trenul prin tuneluri, iar în ceea ce privește chiflele, clătitele și cafeaua... Păi ne putem murdări hainele oriunde! Dar metroul are un avantaj uriaș. Acolo pot să gândesc liniștită. Unii s-au obișnuit să facă asta acasă, la birou sau în fotoliu, la lumina lămpii... Poate că în altă casă te poți relaxa, dar nu la noi. Uite, ieri, de exemplu, când abia mă întinsesem pe canapea și reușisem să mă concentrez, a intrat Kiriușka rugându-mă să-i cos un nasture, iar după cincisprezece minute a dat buzna Seriojka și a început să urle:

— Lampeț, draga mea, calcă-mi cămașa, am nevoie de una albă pentru mâine.

Nici n-am apucat să scot fierul din priză, că au început să ceară câinii afară. Cum m-am întors cu turma acasă, a prins glas Iulecika:

— Lampușecika, ajută-mă să mă spăl, nu pot s-o fac singură cu piciorul în ghips.

— Roagă-l pe soțior, am încercat să scap.

— Păi a adormit!

A trebuit să mă duc la baie, să înfășor în mușama piciorul Iuliei și să-i frec cu grijă spatele, în timp ce ea gemea de durere:

— Vai, vai, mai cu grijă, să nu strici ghipsul!

Nici n-am apucat să spăl cada, că a venit Katia de la serviciu

și, pentru a-i ține companie, am cinat toți a doua oară. Într-un cuvânt, pe la zece și jumătate am rămas singură cu un Mont Blanc de vase murdare, respingătoare. E adevărat, mi s-a oferit ajutor. Mai întâi a bâiguit Iulia:

— Sărmana Lampușa, nu pot să spăl farfuriile acum, a început să mă doară piciorul. Lasă-le, o să le spăl dimineață.

Apoi a venit Kiriușka:

— Lampocika, nu vrei să te ajut?

— Nu vreau!!!

— Și de ce te enervezi așa? s-a indignat Kirka. M-am oferit să te ajut din tot sufletul.

Dar fraza cea mai frumoasă a rostit-o Seriojka, care apucase să se trezească.

— Lampeț, a bâiguit băiatul, căscând de-i trosneau fălcile. Sărmana Lampudel probabil a obosit. Hai, lasă vasele, odihnește-te...

Credeți că mai departe a spus: „O să le spăl eu în locul tău?“ Uite că n-ați ghicit.

— Odihnește-te, Lampușecika, nu poți să te obosești așa de tare. LE SPELI MÂINE!

De furie, am scăpat în chiuvetă aproape toată sticla de Fairy și o jumătate de oră m-am chinuit să scap de spuma abundentă.

În sfârșit, pe la douăsprezece, când toate treburile au fost terminate, m-am trântit pe canapea, am întins picioarele și... în aceeași clipă a intrat repede în cameră Katia. Ochii îi ardeau plini de patimă.

— Nu dormi? m-a întrebat. Ascultă, am inventat un mod cu totul nou de a face operația de tiroidă!

— Te rog să mă scuzi, am bâiguit, nu mă pricep deloc la chirurgie.

— N-are importanță, a spus Katerina dând din mână, lucrul cel mai important este să mă asculți și să nu mă întrerupi.

Trebuie să-ți spun asta...

Pe la unu a terminat în cele din urmă să-și verse sufletul și, simțind plăcere că și-a îndeplinit misiunea, s-a dus la culcare. Iar eu am rămas pe canapea, dând din capul gol ca o statuetă chinezească.

În metrou nu trage nimeni de tine, mulțimea de oameni gălăgioși trece ușor pe lângă scaune, pasagerii nu-și acordă nici cea mai mică atenție... Pe scurt, e locul cel mai potrivit pentru a-ți relaxa mintea. De fapt, cel mai mult îmi place stația Kievskaia. Acolo e o cafenea într-un colț ascuns; cei care vin în capitală habar nu au că acolo, în spatele coloanelor, există un Metro-express, unde poți să mănânci o clătită în singurătate.

În ziua aceea mi-am urmat cu sfințenie programul de distracție. Mai întâi mi-am cumpărat o nouă Serova cu copertă de hârtie, apoi, după ce am ezitat o clipă, am băgat în celălalt buzunar o Poliakova și am pornit spre clătite. Am dat gata într-o clipită un capucino și un burritto, capul mi s-a luminat și mi-au apărut gânduri coerente. După ce m-am lins pe buze, am mai luat un hot-dog american.

„E greu să-l găsesc pe Egor... Dar ce știu, de fapt, despre băiat? Practic nimic, în afară de faptul că e fratele Nastiei și că ar fi locuit pe Novokislovski. Și cine mai poate ști despre el? Numai rudele Nastiei – soțul, soacra... Apropo, trebuie să aibă și ea vreo rudă: un unchi, o mătușă, o bunică îndepărtată... M-am hotărât, o să mă duc la soțul Nastiei, la acest cântăreț Leo Sko... O să intru în lumea lui Oleg Skotinin și o să încerc să-l scutur puțin. De fapt, Nastia se temea de soț și de mămica lui, afirma că sunt gata s-o omoare...“

După ce am mai băut un capucino, mi-am făcut un plan clar. O să-l sun pe Skotinin și o să-i spun că sunt ziaristă, dar nu una din țară, ci din străinătate. Lumea noastră a muzicii ușoare e atrasă de tot ce este străin, așa că n-o să refuze să primească

un scribălău de la o *News Pop Magazine*. Pe de altă parte, nu se va mira nimeni dacă ziarista va începe să pună întrebări chiar intime. La urma urmei, asta e meseria.

Plină de entuziasm, m-am dus repede să caut un telefon public care să funcționeze.

13

Skotinin era acasă. Când a aflat că îl deranjează Luisa Ferrari, a început imediat să facă pe cocoșul:

— Vă aștept cu nerăbdare, drăguța mea. Notați-vă adresa.

După ce am aflat adresa, am căzut pe gânduri. Desigur, atât domnul Skotinin, cât și mămica domniei sale mă văzuseră la Sklifosovki, la patul Iuliei. Cu toate că era foarte posibil să nu fi acordat atenție rudelor celorlalte fete, trebuia să-mi iau măsuri de siguranță. De regulă nu mă machiez, ei, îmi dau cu puțin ruj de un maroniu deschis. În ziua aceea, însă, am folosit toată trusa de cosmetică: mi-am fardat obrajii, mi-am dat cu rimel, mi-am conturat niște buze pline, de un roșu strălucitor.

Blocul uriaș din cărămidă galbenă era înconjurat de un gard de fier monolit. Mai lipseau sârma ghimpată de deasupra și niște turnuri de pază. De fapt, gardianul, mai bine zis, agentul de pază, se afla într-o căsuță mică de la intrare.

— Pe cine căutați? m-a întrebat bărbatul.

— Pe Skotinini.

— Vă rog să mă scuzați, mi-a spus politicos, dar ferm gardianul, nu vreau să vă supăr, pur și simplu respect ordinele primite de la conducerea cooperativei. Așteptați o clipă!

A tras mai aproape telefonul și a început să butoneze. Îl urmăream supusă îndeplinind ritualul.

— Natalia Andreevna? Aveți musafiri.

După ce a primit permisiunea, bărbatul a deschis portița și am intrat într-o curte spațioasă, plină ochi de mașini străine. Automobile locale nu existau acolo.

Ușa apartamentului familiei Skotinin era întredeschisă. În prag se afla o damă slăbuță cu pantaloni negri și un pulovăr gri-închis.

— Bună ziua, Luisa, a spus zâmbind bucuroasă și ieșindu-mi în întâmpinare. Sunt mama lui Leo, Natalia Andreevna. De fapt, voi, străinii, nu sunteți obișnuiți cu patronimicul, de aceea vă rog să-mi spuneți pur și simplu Natașa.

Îmi zâmbea frumos și mi-am dat seama că nu mă recunoaște și chiar crede că sunt jurnalist străin.

— Ei, nu sunt chiar atât de străină, i-am spus râzând în timp ce intram în holul decorat foarte elegant, am trăit toată viața în Rusia. Tata e italian, de la el am numele ăsta frumos.

— Intrați aici, draga mea, în bucătărie, a susurat Natașa. Să stăm de vorbă ca acasă, simplu, fără ceremonii.

M-am trezit într-o cameră uriașă, de aproape treizeci de metri. Am fluierat în minte, spunându-mi: „ Uite, dacă Volodia se mută în apartamentul Ninei, o să ne facem și noi o bucătărie ca asta!“

Pe un perete erau dulăpioare de un maro deschis, cu tot felul de instrumente. Un aragaz electric elegant se afla lângă o mașină de spălat la fel de elegantă. În apropierea lor era un frigider uriaș, cu trei compartimente, de culoarea cafelei cu lapte. Pe faianța bej era prinsă o bară nichelată, cu niște cârlige pe care atârnau tot felul de prostioare: niște frumoase mănuși roșii și șervete de luat vasele și perii pentru spălatul lor... Puțin mai departe, aproape de mijlocul camerei, se afla o masă ovală, acoperită cu o față de masă dantelată, de mușama. I-am aruncat o privire plină de invidie – demult vreau și eu una, dar nu mă lasă inima. O asemenea chestie costă trei sute de ruble și de

fiecare dată mi se face groază când mă gândesc să dau atâția bani.

Pe masă, pe pervaz și chiar în colț, lângă balcon, se aflau flori – buchete uriașe, bogate de trandafiri roșii, roz și vișinii. Am o părere foarte bună despre trandafiri, deși îmi plac mai mult lalelele, dar o asemenea cantitate era apăsătoare; pur și simplu arătau ca niște mături, toată frumusețea trandafirilor se pierdea.

Natașa mi-a urmărit privirea și mi-a zâmbit iar larg.

— Leo adoră trandafirii.

— Ca Alla Borisovna Pugaciova.

Mă grăbisem să m-arăt informată și făcusem o greșeală.

Skotinina s-a încruntat.

— Doamna Pugaciova acceptă numai flori galbene, dar pe fiul meu îl încântă numai cele roșii. Admiratoarele știu, așa că uite, se străduiesc să-i facă pe plac lui Olejek. Fiul meu are un succes răsunător. Cântecul lui, *Orfanul*, e de trei săptămâni în fruntea topurilor. Fiul meu...

Știu, știu, era suficient să dau drumul la radio sau la televizor, că din boxe se revărsa o melodie nepretențioasă, din trei note, cu niște cuvinte uimitor de rudimentare – „Sunt orfan, sunt orfan. Ai plecat, ai plecat, sunt orfan, sunt orfan...“ și așa mai departe, în același stil. Pe mine, educată cu Bach, Mozart și Prokofiev, mă trec transpirațiile în fața unei asemenea „creații“, dar generația Pepsi este entuziasmată, și, la urma urmei, adolescenții asigură succesul cântecului, nu vreo doi cârcotași care au făcut Conservatorul.

— Fiul meu... a început din nou mama.

Gura nu i se mai închidea; pe masă apăruseră câteva albume cu fotografii. Numai Oleg apărea în ele, ceea ce era puțin ciudat, dacă ne gândim că a fost căsătorit. Dar nu era niciun fel de fotografie de nuntă sau de familie, numai domnul

Skotinin în tot felul de ipostaze: fie aproape gol pe plajă, fie îmbrăcat în smoching la nu știu ce recepție.

Natașa nu mă lăsa să spun niciun cuvințel. Vorbele ei curgeau într-un șuvoi liniștit și astfel am aflat multe lucruri „interesante“.

Oleg e genial. Genialitatea lui s-a manifestat pentru prima oară în copilărie: la trei ani, băiatul clămpănea la pian *Mica serenadă nocturnă*, la cinci a învățat o sută de exerciții nemuritoare pentru vioară, la șapte putea să interpreteze fugi la orgă...

— Vă rog să mă iertați, am spus croindu-mi drum prin oceanul de informații glorificatoare, din câte țin minte, domnul Skotinin nu e din Moscova...

— Da, mi-a confirmat mama, Olejek a crescut în Podmoskovie, în orașul Razino, la două ore de mers din capitală. Soțul meu a fost militar, dar a murit de timpuriu...

— La Razino era orgă? am întrebat-o ridicând neîncrezătoare din sprâncene.

Este un instrument uriaș, dacă nu chiar colosal. Nu orice oraș european se poate lăuda cu faptul că are o orgă. În Moscova se pare că sunt numai trei, în sălile Conservatorului: sala mare, sala mică și sala Ceaikovski. Cel mai bine orga răsună în biserică. Apropo, în bisericile catolice e un instrument absolut necesar slujbei. Se cântă la el cu mâinile și cu picioarele, e o muncă grea, iar un copil de șapte ani, chiar și genial, nu se poate descurca nicicum, pur și simplu nu are înălțimea necesară.

După ce și-a dat seama că a greșit, Natalia a început să dea înapoi.

— Nu m-ați înțeles bine. Olejek interpreta la pian fugi scrise pentru orgă.

Ei, asta era mai aproape de adevăr, deși era la fel de puțin

credibil.

Următoarea jumătate de oră am ascultat odele... Ei, n-a fost un copil, ci o cutie de rahat în ciocolată. Imaginați-vă desertul acela lipicios, respingător de dulce, oriental, acoperit cu un strat gros de glazură din cacao! Ei, cum e? O chestie extrem de grețoasă. Uite, începuse deja să mă ia amețeala din cauza cuvintelor mamei, dar Natașa, fără să observe nimic, mergea mai departe.

— Totul, absolut totul arăta educația uimitoare a lui Olejek. La treisprezece ani mânca precum un diplomat la o recepție, cu furculița și cuțitul, și folosea mereu șervetul. Toată masa era uimită când mânca Olejenika. Era o plăcere să-l vezi.

Am pufnit. La treisprezece ani, băiatul învățase să folosească cuțitul și o adusese pe mamă într-un asemenea extaz încât și în prezent era încântată. De regulă, o asemenea bucurie o simt părinții unor copii înapoiați mintal, când reușesc să folosească olița.

— Câți ani are fiul dumneavoastră?

— Douăzeci și cinci, mi-a răspuns prea repede Natalia.

Și mi-am dat seama că minte. Probabil copilul cel drag avea treizeci de ani. Publicul lui Leo Sko e format din adolescente, cărora un artist care se îndreaptă spre patruzeci li se va părea un bătrânel ros de molii.

— Pot să vorbesc cu Leo?

— Desigur, draga mea, a susurat mama. Olejecika, ai musafiri! a strigat apoi.

Nici n-au apucat vorbele ei îngrijite să se împrăștie prin bucătărie, că în cameră a și intrat domnul Skotinin. Cred că pur și simplu așteptase în hol.

La vederea siluetei fragile am exclamat fără să vreau. Când eram harpistă luam parte la tot felul de concerte, așa că știu foarte bine câte vicleșuguri pun la cale artiștii pentru a arăta

impozant pe scenă: încălțăminte cu o talpă foarte groasă, corsete care-ți strâng burta, munți de fond de ten, unghii artificiale, bust fals... Nu pot să le enumăr pe toate, dar exemplele cele mai vizibile, precum Iosif Kobzon, căruia îi aluneca mereu peruca, deveniseră subiect de anecdotă... Însă Leo îi depășise pe toți. Pe scenă era un băiat înalt, destul de slab, cu bucle lungi, ondulate și față de adolescent depravat. De fapt, despre fața lui Leon nu pot spune nimic clar. Era întotdeauna machiat strident, iar bretonul des îi ajungea aproape până la bărbie. Însă în clipa aceea, în fața mea se afla un om nu prea zvelt, care nu atingea un metru șaizeci și cinci. Părul negru, tuns scurt, îi era zburlit. Ochii mici, de un verde murdar, se afundau în fața mică, cu nas lung. Arăta ca un șobolan.

— Dragul meu, a început mama să se agite pe scaun, vrei o cafeluță?

— Mamă, a bolborosit cu reproș băiatul, doar știi că beau numai ceai.

Vreo cincisprezece minute, afișând o expresie de entuziasm, i-am pus creaturii întrebări despre planuri de creație, apoi, în cele din urmă, m-am apropiat de scopul vizitei.

— Cititorii noștri ar vrea să afle despre viața dumneavoastră personală...

— Nu sunt căsătorit, a spus repejor Leon și s-a uitat la mămica.

Ea, cu un aer nonșalant, tăia un chec.

— Oare n-ați fost niciodată la oficiul stării civile? am spus.

Oleg s-a încordat, dar mama a spus:

— Olejek a avut o soție, dar acum e liber.

— Ați divorțat?

S-a lăsat tăcerea. Apoi Leo a bolborosit:

— Nastia a murit.

— Groaznic! Demult?

Cântărețul, fără să se gândească, i-a dat gurii frâu liber:

— Acum nouă zile.

Felul în care s-au mișcat umerii Natașei m-a făcut să-mi dau seama că mămica îl înghiontea pe fiu sub masă, cu piciorul. Dar prea târziu... Cuvintele nu sunt vrăbii...

— Ce catastrofă! am început, dându-mi ochii peste cap. Ah, ce stăpânire de sine trebuie să aveți! V-ați pierdut soția adorată, dar nu v-ați întrerupt lucrul. Deci ieri s-au împlinit nouă zile?

Leo a dat din cap în tăcere.

— Ei, ce să spun, am insistat pe aceeași temă, tocmai ați luat parte la *Metelița*...

— De unde știți? a spus șuierând, făcându-se roșu ca sfecla.

Ce mare secret!

— Am dat aseară pe Disk Kanal și am aflat știrile.

Era perfect adevărat. Aseară, cheaună de oboseală, m-am uitat la televizor și am dat din întâmplare peste o emisiune despre muzica ușoară.

Din nou s-a lăsat o tăcere neplăcută. În cele din urmă, Leo a spus:

— Oamenii își cumpăraseră bilete, pe ei nu-i interesează ce s-a întâmplat. Showbizul e nemilos cu artiștii!

Ce spuneți, mai e și filosof! Îți vine să-l crezi, dar, de fapt, pur și simplu n-a putut refuza cei zece mii de dolari sau cât o primi pentru un concert!

— Povestiți-mi despre soția dumneavoastră, i-am cerut eu. O să fac un material de-o să plângă oamenii în hohote.

Oleg s-a uitat neajutorat la mama lui, care bătea darabana cu degetul pe masă și mi-a spus tăios:

— Vă rog să mă iertați, Luisa, dar nu vrem să facem cunoscută povestea asta.

Sunetul numelui străin mi-a zgâriat urechea. Eram gata s-o

întreb cine e Luisa, dar atunci mi-am adus aminte că eu sunt italianca Luisa Ferrero și, furioasă din cauza prostiei pe care aș fi făcut-o, am întrebat-o cam tăios:

— Dar de ce? Domnul Skotinin se rușinează de soție? Doar a murit.

— Uite ce-i, draga mea! a strigat Natașa, scoțând din frigider tot felul de bunătăți. O să luați cu noi o mică gustare și o să ascultați povestea asta tristă.

Urmărind-o tăind în fâșii subțiri somonul foarte puțin sărat, excelent, m-am lăsat pe spătarul scaunului și am acceptat:

— Bine, cum spuneți dumneavoastră.

Skotinin a venit din Razino la Moscova cu dorința fermă de a cuceri capitala. Mămica iubitoare, temându-se să lase singur copilul în fața ispitelor din marele oraș, l-a însoțit la poalele Olimpului muzicii.

A investit totul în cariera fiului. A vândut la Razino un apartament minunat, de patru camere, aflat pe strada centrală Lenina, la nr.1, iar cu suma obținută – cincisprezece mii de dolari –, familia a pornit spre orașul viselor.

Însă realitatea s-a dovedit a fi crudă. Banii, care la Razino păreau mulți, o sumă incredibilă, la toate studiourile de înregistrare din Moscova erau considerați mărunțiș. Oleg s-a întristat. Mai mult, pe atunci avea un repertoriu clasic, cânta romanțe. Băiatul chiar urmase o școală de muzică, unde fusese învățat să-și folosească vocea destul de bine. Dar romanțele nu erau cerute de nimeni și dacă aveai mai puțin de douăzeci de mii de verzișori, nu discuta nimeni cu tine...

Mai mult, familia Skotinin n-avea unde să locuiască. Au fost nevoiți să închirieze un apartament într-un cartier mărginaș. Apoi au început cheltuielile pentru costume. Doar se știe că în lumea showbizului ești apreciat în funcție de haine, iar țoalele la modă costă o grămadă de bani...

Într-un cuvânt, suma aceea se topise, și cam degeaba. Cel mai probabil, Oleg ar fi completat rândurile zecilor de provinciali care iau decizia să impresioneze capitala și, în cele din urmă, se trezesc la gunoi, dar doamna Soartă și-a spus cuvântul.

În ziua aceea, Leo începuse să cânte romanțe la un concert organizat de angajații de la Konstantin Bank, cu ocazia zilei de naștere a directorului. Cântecele acelea lungi, plictisitoare, despre vizitii înghețați, nu erau dorite de nimeni, dar directorul era cunoscut drept un mare meloman, frecventa Conservatorul, așa că angajații recunoscători au făcut efortul acela, pregătind însă pentru ei ceva mai vesel: grupul Pisicuțele și cântărețul Viktor Siu.

Leo și-a cântat sârguincios partea. A fost aplaudat politicos, dar nu i s-a cerut niciun bis. Sala împietrise așteptând bucuroasă. Pe scenă își făceau apariția Pisicuțele: patru fete apetisante, cu niște bustiere strâmte și fustițe incredibil de scurte.

Nici n-a apucat Leo să ajungă în culise, că i-a ieșit în întâmpinare impresarul lui Viktor Siu.

— Auzi, Oleg, a bolborosit Ivan Lazarevici liniștit, vrei să câștigi o mie de parai?

Skotinin, care primise numai o sută de dolari pentru prestație, a dat din cap bucuros.

— Atunci vino încoa', i-a spus Ivan.

Leo l-a urmat supus pe impresar, care l-a condus pe cântăreț în cabina de machiaj și i-a spus:

— O să-ți punem peruca, o să te mânjim pe față și apoi pe scenă...

— Aici? s-a minunat Oleg. De ce?

Ivan Lazarevici a deschis ușa camerei vecine fără să spună un cuvânt. Skotinin l-a văzut pe Viktor Siu prăvălit pe canapea.

— Uite, admiră-l, a spus impresarul oftând, s-a drogat și acum e în lumea lui! Dacă jigodia asta nu țopăie pe scenă ca o maimuță peste o jumătate de oră, trebuie să plătesc cinci mii de dolari penalizare. Ție îți dau o mie, patru îmi rămân în buzunar.

— Vrei să mă dau drept Siu? s-a minunat Skotinin. N-o să iasă bine.

— Ba o să iasă foarte bine, l-a liniștit Ivan. Cu peruca, machiat, în costum... nici mama ta n-o să te recunoască.

— Dar vocea? a insistat Leo. Și nici nu-i știu repertoriul!

— Repertoriul! a pufnit impresarul. Ce, e Luciano Pavarotti, ca să aibă repertoriu? E play-back! Mergi pe scenă și deschizi gura când trebuie. Să stai cât mai departe de spectatori și gata. Repertoriu! E ridicol, pe bune.

— Nu, mi-e frică, a bâiguit Leo.

— O mie cinci sute, i-a spus scurt Ivan.

Skotinin se tot îndoia. Când l-a văzut stând pe gânduri, impresarul i-a spus repejor:

— O mie șapte sute și pune peruca.

Oleg s-a schimbat, a ieșit pe scenă ca Viktor Siu, s-a adaptat frumos la muzica ritmică și a părăsit scena în ovațiile furtunoase ale sălii încântate.

În ziua următoare, Ivan Lazarevici l-a sunat acasă pe Leo.

— Auzi, Skotinin, vino la mine.

— De ce? a întrebat Leon.

— Am o treabă, i-a spus impresarul.

Oleg a răspuns chemării și a primit o propunere atrăgătoare.

— L-am trimis la dracu’ pe Viktor Siu, i-a explicat Ivan. M-am săturat de idiot, ba ia opiu, ba se încurcă cu muierile, ba se înțeapă. Uite ce-i, lasă-ți cântările bisericești și vino la mine. Ai voce, se pare că știi notele, o să fac din tine om.

Uitându-se la fața uimită a lui Skotinin, a adăugat:

— De fapt, te fac om și dacă nu faci diferența între do și la, trebuie doar să m-asculți.

Și așa a început ascensiunea lui Oleg Skotinin, transformat de abilul Ivan în Leo Sko. După un an, tânărul urla pe orice program de televiziune și umplea cu prezența lui eterul. Banii curgeau gârlă. Ivan își freca mâinile de bucurie. Chiar pe vremea aceea a venit la Oleg tânăra ziaristă Nastia Zviaghințeva, să-i ia un interviu.

A început o idilă furtunoasă. Cântărețul moale, chiar fără voință, se temea de felul în care o va primi mama pe viitoarea noră, dar Nastenka, deși orfană, era o fată cu o avere bogată. Uite, apartamentul luxos, cu multe camere, din centru, aflat într-unul dintre cele mai prestigioase blocuri din Moscova, a fost al ei. Așa că Natașa a considerat că partida este potrivită. S-au dus pe ascuns la starea civilă. Imaginea lui Leo, un cântăreț liber, nu se prea potrivea cu imaginea de om căsătorit, de aceea a fost trecută sub tăcere căsătoria oficială. Dar zvonurile începuseră să se strecoare ca niște șerpi, prin culise. Atât Nastia, cât și Oleg zâmbeau cu viclenie când ziariștii obraznici îi întrebau direct:

— Sunteți căsătoriți?

Natașa ciripea:

— E treaba copiilor, eu nu sunt la curent, dar pe Nastenka o ador.

Se părea că vor avea o viață plină de bucurii, dar după perioada luminoasă a succesului a venit vremea rea a nenorocirilor, care nu l-a ocolit nici pe Skotinin.

Mai întâi a murit pe neașteptate Ivan – s-a îmbolnăvit de gripă și a murit. Leo a suportat lovitura, căci de toate treburile a început să se ocupe Natașa. Apoi s-a îmbolnăvit Nastia, dar treaba asta a fost mai grea. Fata, nu se știe cum, a făcut

schizofrenie. Nastenka, din fata drăguță, veselă și plăcută, a ajuns o făptură plină de furie, care le povestea tuturor despre mârșăviile făcute de familia Skotinin.

— Uneori eram pierdută, mi-a spus Natașa oftând. Era absolut convinsă că vrem s-o omorâm ca să-i luăm apartamentul.

— Pur și simplu devenea animal, a spus Leo dând din cap, mai ales primăvara și toamna. Uite când a început coșmarul! Mânca foarte puțin, numai cumpărat de ea, se temea să folosească până și săpunul. Mulțumesc lui Fiodor Nikolaevici...

— Cine e ăsta? am întrebat.

— Un psihiatru foarte mare, mi-a explicat Natașa, profesorul Rostov. A făcut niște preparate și Nastia a început să se mai liniștească. Pur și simplu începuse să arate ca un om. Nici nu vă puteți imagina câți bani și eforturi m-a costat ca aiurelile Nastiei să nu ajungă în ziare! De fapt, până și prietena ei cea mai apropiată, Lesia Galina, a întrerupt legătura cu ea. Imaginați-vă, Lesia lucrează la revista *Cântecul vostru*, e șef de secție. Într-o zi, Nastia s-a dus la redactorul-șef și i-a spus că Leska i-a furat bijuteriile de familie: inelele mamei și ale bunicii, cerceii... Ei, nu-i o aiureală?

— Dacă era adevărat? am întrebat provocator, prefăcându-mă naivă.

Natașa a bătut din palme.

— Draga mea, n-avea niciun briliant! Apartament, da, dar nimic mai mult! Dacă ați fi văzut în ce stare se afla apartamentul când am venit aici.

— Groaznic, a intervenit Leo, era o vizuină murdară de iepure. Tapetul era zdrențuit, tavanul se prăbușea... Nastia, după moartea bunicii, a locuit într-o singură cameră, în celelalte nici nu intra, și nici n-avea bani pentru renovare, așa că noi am băgat mulți bani în el... Socotiți și dumneavoastră: am

cumpărat multe, aici sunt numai lucruri noi, numai pereții sunt vechi.

— De fapt, nici nu mai sunt toți pereții, a spus Natașa zâmbind. Înțelegeți, am iubit-o sincer pe Nastia, era un copil curat, luminos, naiv și vesel... Dar uite ce boală ciudată! Personalitatea i s-a schimbat total, nu mai era deloc fata pe care Olejek a luat-o de nevastă, ci un fel de hienă gata să se arunce asupra noastră pe ascuns. Și problema era că Olejek nu putea nicicum să se despartă de ea.

— De ce? am întrebat precaută.

Concentrat, Leo a început să-și pună cafea în cană.

— Dumneavoastră aveți curaj să dați afară în ger, dintr-o casă călduroasă, pe o cățelușă bolnavă, care face mizerie pe covor?

— Nu!

— Uite, Nastenka chiar ni se părea că este un cățeluș fără pic de rațiune, mila ne-a împiedicat să luăm măsuri radicale, a spus mămica oftând. De fapt, uneori se mai trezea în ea, din senin, fosta Nastenka, dar era și mai rău.

— Da, am spus oftând, e mai mult decât neplăcut.

— Ce să mai spunem, a continuat Natașa, imaginați-vă cât s-ar fi bucurat ăia de la Megapolis dacă ar fi ajuns corespondenții lor la Nastia! Ce le mai spunea oamenilor!

— Ce să mai vorbim? a pufnit Leon. Cu puțin timp înainte de a muri, soția și-a rupt piciorul. Se dusese după pâine... A alunecat și a căzut.

— Ați lăsat-o singură? am întrerupt-o.

— Iarna și vara, da, a explicat Skotinin, dar când se complicau lucrurile, o internam la clinică de la Rostov. De fapt, a fost dusă cu salvarea la Sklifosovski, noi chiar n-am știut nimic, înregistram un clip nou. Am venit acasă, iar pe telefon aveam un mesaj.

— Evident, ne-am dus imediat la spital, a început să explice Natașa, am dat bani tuturor – infirmierelor, surorilor medicale –, ca să aibă grijă de ea... În fiecare zi ne-am dus cu mâncare proaspătă și fructe... Ghiciți ce s-a întâmplat?

— Ce? am întrebat, deși știam răspunsul.

— Le povestise tuturor vecinelor de salon că vrem s-o otrăvim ca să-i luăm apartamentul!

— Groaznic! am spus, prefăcându-mă înspăimântată. Catastrofă!

— Chiar așa! a confirmat Leon. Medicul curant se uita la noi ca la niște monștri, a trebuit s-o îndopăm pe Nastia cu tranchilizante și s-o ducem în alt spital, unde au o secție specială de psihiatrie pentru cei cu traume. Am vrut să i se facă operație, să i se pună o articulație din aliaj de titan, așa cum i se pusese lui Primakov.

— Oare costă mult?

— O mie cinci sute de dolari e numai proteza, apoi sângele, medicamentele, chirurgul, anestezistul, surorile medicale... mi-a explicat Natașa. Nu cheltuielile ne îngrijorau, vă rog să ne înțelegeți, Leo chiar o iubea pe Nastia. Iar cât despre apartament...

— La început, eu și mama chiar nu aveam unde locui, ne tot mutam în apartamente cu chirie, a întrerupt-o Oleg pe Natașa, apoi lucrurile au început să meargă bine. Puteam și eu să-mi cumpăr apartamentul meu, dat din moment ce Nastia îl avea pe ăsta... Cine știa că o să aibă obsesia asta!

— Bine că n-ați avut copii, i-am spus oftând. Se spune că nebunia se moștenește. Apropo, poate că Nastia a moștenit schizofrenia de la părinți? Se spune că ar avea un frate nu tocmai normal, Egor...

Natașa și-a ridicat sprâncenele uimită.

— Frate? Egor? Aud pentru prima dată. Cât despre părinții

nurorii, din păcate, n-am ce să spun, nu i-am cunoscut.

— Tatăl și mama ei făceau alpinism, a explicat Leon, au murit în munți, se pare că au fost acoperiți de o avalanșă. De fapt, nici Nastia nu prea știa. Bunica ei a crescut-o, iar bătrânei nu-i plăcea să povestească despre moartea fiicei și a ginerelui. E o femeie atât de ciudată! Aruncase până și fotografiile rudelor... N-avea nici măcar una, nici poze cu Nastia, din copilărie, nici cu tatăl și mama ei. Pur și simplu e uimitor...

— Nici pe bunică n-am prins-o, a spus Natașa ridicând din umeri. Oricum, despre frate n-am auzit, trebuie să fie vreo greșeală. Ei, dar ajunge despre lucruri triste, mai bine hai să vorbim despre noul nostru cântec...

M-am arătat încântată, așa că a trebuit să ascult o jumătate de oră miorlăitul jalnic al lui Leo, care se așezase la pian. Totuși, lucrurile progresaseră extrem de mult; în trecut, publicul ar fi aruncat repejor în domnul Skotinin cu niște cartofi stricați. Dar în zilele noastre, dacă apelezi la niște trucuri tehnice în timpul concertului, poți să-i întreci fără nicio greutate pe Mick Jagger sau pe Adriano Celentano. Dar totul are un sfârșit. Venise momentul să-mi iau la revedere de la drăguța familie. Natașa m-a condus în hol și mi-a întins un pachețel mic, plat.

— Dragă Luisa, primiți un cadou modest, ultimul CD al lui Leon. Deocamdată nu e pe piață, dar zilele astea o să aibă loc lansarea. Mă bazez foarte mult pe caracterul dumneavoastră, vă rog, nu spuneți nimănui despre tragedia noastră. Nastenka e moartă, nu e bine să-i tulburăm liniștea...

— Puteți să contați pe tăcerea mea deplină, dar am și eu o rugăminte.

— Care? m-a întrebat precaută doamna Skotinina.

— Spuneți că Rostov e un medic minunat?

— Excepțional! a exclamat pătimașă mămica.

— Dați-mi adresa lui sau numărul de telefon, prietena mea

are un necaz cu soțul...

— Vă rog, a spus Natașa cu o evidentă ușurare. Notați numărul de telefon.

În stație, după ce m-am așezat pe o băncuță să aștept metroul, am desfăcut pachetul și m-am uitat la CD. Kriușka va fi foarte mulțumit când va primi discul pe care nu-l are nimeni. În orice caz, faima lui o să crească foarte mult în clasă. Ei, păcat că nu mi-a trecut prin cap să-i cer un autograf lui Leo. Când am scos ambalajul, în fața ochilor mi-a apărut o cutiuță de plastic. Am rămas mută. Să nu credeți că era un tablou porno. Nu, totul era extrem de cuviincios. Pe un peisaj frumos – toamna în pădure – era scris: „De la Leo, cu dragoste, pentru tine.“ Dar uimirea nu mi-a fost stârnită de disc. Pe el se aflau niște dolari. Am numărat mecanic verzișorii – trei sute –, sub care se afla o hârtie cu niște cuvinte: „Tăcerea e de aur.“ Deci Natașa se hotărâse să plătească ziarista pentru a evita scandalul. Da, costă mult păstrarea intactă a imaginii. Poate că Luisa Fererro nu e singura care a primit bani.

14

Acasă am fost întâmpinată de tristul Kiriușka.

— Iar un patru? l-am întrebat și i-am întins discul lui Sko.

— Ce tare! a început să urle băiatul. Nu, chiar am primit doi de zece, profele sunt așa de tari, mai ales Milocika.

— Și-atunci de ce nu ești vesel?

Școala hotărâse să se joace *Scufița Roșie* de 8 martie, iar Kirka primise rolul ursului.

— Stai puțin, stai puțin, păi în povestea asta unde apare Moș Martin? Sunt lupul, bunica, vânătorii...

— Milocika a hotărât că o să mai fie iepuri, arici, o coțofană, o vulpe și alte animale. Scufița Roșie le întreabă pe drum...

— De ce?

— Ei, ce nu înțelegi? a spus Kiriușka clocotind. Ca să aibă fiecare un rol, că altfel se supără. Unul primește rol, altul nu.

— Și sunt multe animale? l-am întrebat zâmbind.

— Douăzeci, mi-a răspuns Kirka fără să clipească.

— Doamne, păi în pădure nici nu trăiesc atâtea.

— Păi mai avem și o gâscă, o rață, o vacă, a început băiatul să enumere, altfel nu iese corect.

Așadar, avea nevoie de costum, și de unul frumos, cu cap și labe.

— Și de unde să-l iau? m-am minunat eu.

— Ei, Lampușa, mi-a spus plângător Kiriușka, gândește-te!

Până la sosirea Katiei și a lui Seriojka, am scormonit prin subsol. Din fericire, nici Ivan, nici Liusia, nici gemenele nu erau acasă.

Mai întâi am încercat să-i dau lui Kiriușka o haină veche de astrahan maronie și o căciulă identică.

— Sunt foarte frumoase, încercam să-l conving pe băiat. O să cumpărăm o mască, o să acoperim fața...

— Nu, a refuzat Kirka, e o monstruozitate.

A respins o vestă din blană de oaie, apoi un pled pufos și un costum maro de velur. Cu cât goleam geamantanele, cu atât se lungea mai mult fața lui Kiriușka. Când s-a zărit fundul valizelor acoperit cu ziare, a început să plângă. Scâncind, îmi spunea:

— Da, Lioșka o să fie iepure, iar părinții i-au făcut un costum așa de frumos! Anka Piriutina e vulpe, are o coadă de o jumătate de metru și bot de vulpe... Iar eu, o haină veche!

Chiar în toiul bocetelor a apărut Seriojka. Când și-a văzut fratele plângând și gențile răvășite, Serioja a luat imediat problema în mâini.

— Ei, hai, șterge-ți mucii, i-a poruncit, ai văzut ce umezeală e aici. Costum de urs? Nicio problemă, acum ți-l aduc.

— De unde îl iei? l-a întrebat Kiriușka, trăgându-și nasul.

— Știi unde lucrează Mișka? m-a întrebat Serioja, luând cheile de la mașină. La Teatrul Tânărului Spectator. Uite, o să ne dea un costumaș. Așteaptă, îți fac rost de un urs.

Înveselit, Kiriușka a dat fuga să-și facă lecțiile, iar eu am pornit spre bucătărie, unde am descoperit un alt prânz necomestibil, preparat cu inspirație de Liusia: supă din crupe de hrișcă, semănând mai degrabă cu o cașă din hrișcă cu fidea, și o plăcintă cu brânză dulce care părea o gumă uriașă din cauza cantității extrem de mari de griș. Pur și simplu avea un dar uimitor de a face mâncare neapetisant!

Cam pe la zece, când toți, după ce refuzaseră supa și plăcinta, mai puțin Liusia și Ivan, au plecat în camerele lor, a apărut Serioja cu o pungă uriașă.

— Ohoho! a început să urle Kiriușka și s-a dus repede să se schimbe.

Katia și Iulia, care se aflau în sufragerie, unde se uitau la televizor, au strigat tare:

— Vino și la noi!

După vreo zece minute, când pe ecran un agent secret își îngropa dușmanii învinși, Kiriușka a intrat în cameră repede și a strigat:

— Ei, cum e?

Iulia a deschis gura, Seriojka a pufnit în râs, eu am început să înfulec popcorn repede. Ca nu cumva să fiu nevoită să vorbesc, mi-am umplut gura cu floricele. Numai Katia a rămas calmă și a spus apăsat:

— Ești pur și simplu minunat, un ursuleț adevărat!

— E tare! a spus Kirka, sărind entuziasmat.

Din cauza botului uriaș cu ochi strălucitori și nas negru de mușama, vocea îi suna înfundată.

— Nu te sufoci? l-a întrebat Iulia. Cum o să respiri?

— E cam cald, a bubuit Kiriușka, și miroase îngrozitor, dar arta cere sacrificii. Lucrul cel mai important e că e un urs adevărat. Mâine o să crape toți de invidie!

— Știi anecdota despre agentul american? a întrebat Seriojka oftând.

— Ce treabă are aici spionul? m-am minunat.

— CIA a pregătit un rezident, a început Seriojka să explice. Vorbea rusa ca un rus, era îmbrăcat în hainele noastre, a studiat zece ani situația. Ei, a fost lăsat în Siberia. Intră el în sat și minte că e vânător și că s-a pierdut în pădure. Dar femeia în casa căreia a intrat agentul cheamă imediat miliția și predă

spionul. Ăsta e șocat! Nu mai rezistă și întreabă: „Pentru Dumnezeu, bunico, cum ai ghicit că sunt de la CIA?“ Iar bătrâna spune: „Dragul meu, uită-te în oglindă, doar ești negru!“

— Și totuși nu înțeleg ce treabă are anecdota asta, a spus Kirka precaut.

— Păi uită-te și tu în oglindă, a spus fratele cel mare oftând. Mișka mi-a adus costumul în pungă, nu l-am desfăcut...

— Ei? s-a minunat Kirka, învârtindu-se în fața oglinzii. Și ce-i cu asta?

— Păi, cap de prost, ai pe tine un costum de urs alb!

— Ei, și? a întrebat din nou Kiriușka.

— Cum „ei, și“? a intervenit Iulia. Ursul alb nu poate să se întâlnească cu Scufița Roșie, doar locuiește în nord.

— Ca să vezi, a pufnit Kirka. Mașa Griușina de la noi e păun, o să spui că păunii locuiesc în regiunile meridionale?

— Nu, am răspuns pierdută.

— Păi vezi, a spus Kiriușka și, tare mulțumit, s-a dus repede să se schimbe.

— Aș vrea să văd și eu pădurea asta în care se află urși albi, păuni și Scufița Roșie, a spus Katia chicotind.

— O s-o vezi, i-a promis Iulia, o s-o vezi la spectacolul de 8 martie.

Doctorul Rostov putea să mă primească abia vineri, așa că dimineața m-am dus la revista *Cântecul vostru*, s-o caut pe Lesia Galina.

În holul spațios, în spatele unui birou pe care se afla un computer și un telefon vorbea o fată slăbănoagă îmbrăcată în culorile curcubeului. Părul violet îi era zburlit, pieptul costeliv, plat, era îmbrăcat într-un pulovăraș portocaliu strâmt, în urechi avea un kilogram de fier, iar încheieturile osoase îi erau strânse de brățări împletite din metal și din pietricele.

— Pe cine căutați? a spus printre dinți creatura, rumegând gumă.

— Lesia Galina unde se află?

Fără să spună niciun cuvânt, secretara a întins mâna într-o parte și a pus degetul pe una dintre uși.

— Lesia Petrovna e în cabinet.

M-am dus în direcția indicată. În mod evident, Galina fusese promovată, căci pe ușă era o plăcuță frumoasă, nichelată, pe care scria „Redactor-șef adjunct“. Mai jos, cineva lipise niște cuvinte decupate: „Tăietorul de ouă.“

Am chicotit și am împins ușa frumoasă, imitație de nuc. Cămăruța era cam mică și plină de aparate: computer, imprimantă, xerox, fax, scanner și încă vreo două cutiuțe de plastic cenușii pe care nu le cunoșteam, ale căror beculețe verzi clipeau fermecător. Având în vedere că lângă fereastră se afla un birou uriaș cu un teanc de manuscrise și un fotoliu înalt de piele, nu mai rămăsese niciun pic de spațiu. Chiar și pentru cele patruzeci și cinci de kilograme ale mele. Mă minunam cum poate Lesia Galina să se strecoare în spatele biroului, pentru că femeia care stătea în fața mea atingea un chintal jumate.

Trupul fără formă era înfășurat într-o amplă hlamidă neagră. În mod clar, Lesia încerca, cu ajutorul hainelor, să arate mai zveltă. Ținea un dosar în mâinile mari, care semănau cu niște chifle.

Galina a lăsat hârtiile și, cu o voce din piept, m-a întrebat:

— La mine ați venit? Cu ce problemă?

I-am studiat cu atenție fața: avea ochi căprui, leneși, nas drept, bine definit, o gură plină, frumos conturată, și sprâncene care se ridicau spre tâmple. Dacă n-ar fi fost monstruos de grasă, s-ar fi putut spune despre Lesia că e frumoasă. Și părul ei era frumos – o coamă bogată de bucle negre ca pana corbului –, iar dinții, pe care i-am văzut o clipă, străluceau de albi ce erau.

Dar și culoarea feței era minunată – un roz delicat, ca de piersică.

— Ați cunoscut-o pe Nastia Zviaghințeva?

Lesia a luat un pix de pe birou și mi-a răspuns:

— Desigur, am învățat în aceeași grupă. Dar dumneavoastră cine sunteți?

— Am fost internate în același salon. Când a murit, Nastia mi-a lăsat o scrisoare, m-a rugat să i-o transmit fratelui ei, Egor. I-am promis, dar Zviaghințeva s-a stins pe neașteptate, n-a apucat să-mi dea adresa fratelui. Vreau să îndeplinesc ultima dorință a răposatei, credeam că mă puteți ajuta. Nastia a spus că sunteți prietena ei cea mai bună.

— Da, a spus Lesia oftând, am fost prietene în facultate, după aceea a luat-o fiecare pe alt drum.

— De ce?

— Așa a vrut viața, a spus Galina, care în mod evident nu dorea să intre în amănunte. Dar Nastia n-avea niciun frate Egor. De fapt, n-avea pe nimeni, părinții și bunica i-au murit, a mai rămas un unchi.

— Unchi?

— Ei, da, un unchi. Platov Lev Konstantinovici. Se pare că e fratele răposatului tată.

— Și atunci de ce o chema Zviaghințeva?

— E numele soțului.

— Păi el se numește Skotinin!

— E adevărat, dar Oleg e al doilea soț. După prima căsătorie, Nadia a devenit Zviaghințeva.

— A mai fost căsătorită înainte de Leo Sko?

— Da, a făcut-o în primul an. Dar n-au stat prea mult împreună, cred că mai puțin de jumătate de an, apoi s-au despărțit.

— Și de ce nu și-a schimbat Nastia numele când s-a căsătorit

a doua oară?

Galina a zâmbit.

— V-ați dori s-aveți un nume așa de frumos precum doamna Skotinina?

— Ei, de ce nu, e un nume „aristocratic“, am zis. Dar unde îl găsesc pe fratele ei? am continuat.

— Nu există niciun frate, a spus Lesia oftând. În ultima vreme, Nastiona era foarte bolnavă, i se schimbase personalitatea, inventa lucruri care nu existau... Nu există niciun Egor, puteți arunca scrisoarea.

Mă uitam pierdută la ziaristă. Poate că aș fi crezut faptul că Nastia începuse să aiureze... Dar banii? Treizeci de mii de dolari americani nu sunt o închipuire. Există în realitate. Pipăisem perna dimineața, încercând să aud foșnetul bancnotelor. E drept că n-am auzit nimic, dar bancnotele erau acolo, sub fața de pernă din velur, cu o pisică brodată. Nu, Egor există. Problema este unde îl găsesc...

Am ieșit în anticameră, ținând în mână biletul cu adresa aproximativă a lui Lev Konstantinovici Platov. Lesia nu știa exact nici numele străzii, nici numărul.

— Am o memorie vizuală fenomenală, mi-a explicat scriind pe hârtie, dacă trec o dată pe undeva, țin minte drumul pentru totdeauna. De la stația de metrou Dinamo înainte, pe lângă parc, până la semafor...

După ce mi-a dat planul, Lesia și-a ridicat ochii frumoși și mi-a spus:

— Duceți-vă, vă rog, la Lev Konstantinovici, dar aveți în vedere că Nastiona avea o fantezie bolnavă. Am fost foarte apropiate și n-am auzit niciodată să aibă vreun frate...

În anticameră m-am așezat într-un fotoliu și am început să mă gândesc la pașii următori. Fătuca vopsită nu-mi acorda nici cea mai mică atenție, pur și simplu rezolva plictisită un rebus.

Ușa care dădea în coridor s-a deschis larg și a intrat în fugă o fetiță într-o fustă mini din piele și o bluziță verde.

— Auzi, Petiuncik! a început ea să urle. Unde e poșta noastră?

Fata, fără să-și ridice privirea din revistă, i-a spus:

— La expediție.

— Păi du-te după ea.

— Chiar acum?

— Chiar acum! s-a enervat nou-venita. Și cât mai repede, te rog!

Secretara s-a ridicat încet. Era foarte înaltă, cred că aproape atingea doi metri. Șoldurile subțiri de copil îi erau strânse în pantaloni de piele. Labele picioarelor erau pe măsura înălțimii – mărimea patruzeci și cinci, nu mai puțin. Oftând tristă, a plecat, lăsând în urma ei un miros greu, sufocant, de Fahrenheit.

— Vă rog să mă iertați, am început eu, căci nu mă mai puteam abține, e bărbat?

Fata în fustă mini a chicotit.

— ĂSTA nu e nimic... Îl cheamă Petia și nimeni nu știe ce sex are. De fapt, e foarte probabil să fie de sex masculin, pentru că se duce la toaleta pentru bărbați.

— Ca să vezi, mă minunam eu în continuare, am crezut că e fată. Are cercei, brățărușe împletite, e machiat...

— Păi să-i spuneți, a spus fata râzând din toată inima, o să se bucure. De fapt, în redacția noastră sunt mulți pedofili, am putea spune. Alți băieți nu sunt, doar fete.

— Nu înțeleg...

— Păi ce e de înțeles? a pufnit fusta mini. Șefii își aleg angajații după chipul și asemănarea lor. Redactorul-șef, Pusik, caută băieței, iar Leska, fetițe.

— Vreți să spuneți că Galina...

— E lesbiană, a spus foarte liniștită jurnalista. Activă aș spune, chiar foarte activă. Le angajează numai pe cele care sunt de acord s-o facă să se simtă bine. Aici e pur și simplu un bordel, casă de toleranță...

M-am uitat la fețișoara plină de furie a fetei și am răbufnit:

— Dar pe dumneavoastră, vă rog să mă iertați, cine v-a angajat? Pusik sau Lesia?

Bârfitoarea s-a înroșit. În momentul acela, ușa s-a deschis din nou și în anticameră au intrat o mulțime de oameni gălăgioși. Folosindu-mă de prilej, m-am strecurat afară.

Vremea se hotărâse dintr-odată să ne amintească faptul că februarie este ultima lună de iarnă. Cerul negru și greu se rupsese și în spațiile dintre nori apăruse soarele. De pe acoperișuri curgeau șuvoaie de apă, sub picioare se formaseră pur și simplu mări și oceane... Dar la lumina soarelui se schimbă dispoziția omului.

Am luat-o vioaie prin bălți. Nu puteai găsi un loc mai uscat, nici nu se vedea asfaltul sub șuvoaiele tulburi... Deodată, ochii mi-au căzut pe un mare panou publicitar: „Cele mai bune cadouri pentru 23 februarie sunt la magazinul Roata. Intră și cumpără.“ Chiar așa, venea Ziua Armatei Sovietice. Mă rog, așa se numea cândva sărbătoarea. Bărbații, chiar și cei care n-au purtat niciodată uniformă militară, primesc cadouri. Trebuia să iau și eu ceva pentru Seriojka și Kiriușa, mai ales că aveam în portofel trei sute de dolari pe care Luisa Ferrari îi primise să-și țină gura.

Demult nu mai fusesem în magazinele de produse industriale, fapt ce mi-a produs o adevărată plăcere. Mergeam alene prin raioane și mă uitam la lucrurile frumoase. „Nu, e bine că acum poți cumpăra orice. Singura problemă o reprezintă banii. Dar, la urma urmei, îi poți face“, îmi spuneam. Dar după o oră de plimbat prin raioane, entuziasmul mi-a

scăzut ușor. Prețurile erau năucitoare, de câteva ori nici nu le-am înțeles. Numărul acela cu atâtea zerouri era un preț sau un cod comercial? În cele din urmă, picioarele m-au dus la secția de tricotaje, unde, pe niște pari lungi, atârnau amestecate haine pentru bărbați și femei. Mi-a plăcut foarte mult un costumaș dintr-un jerseu plăcut la atingere. Și culoarea era frumoasă. Așa arată frunzele căzute în parc... Prețul nu mă speria – doar cinci sute de ruble. Lângă el, pe un umeraș, se legăna un sac de un gri murdar, pe a cărui etichetă scria: nouăsprezece mii.

— Fiți amabil, m-am adresat vânzătorului, de ce e diferență așa de mare de preț?

Băiatul s-a apropiat fără chef de tejghea și mi-a spus printre dinți:

— Primul costum e un lucru ieftin de producție locală, făcut de fabrica Znamia, iar al doilea e un produs italienesc, unic, design de autor.

Am pipăit „produsul italienesc“, apoi l-am întors pe dos. Din tivurile prost finisate ieșeau ațe putrezite. Dar produsul fabricii Znamia era finisat cu grijă, era o bucurie pentru ochi.

După ce mi-am spus că oricum nu vede nimeni eticheta, am luat costumul de cinci sute de ruble și am intrat în una dintre cabinele de probă. Nu mă înșelasem. Atât fusta, cât și jacheta îmi veneau minunat. Având îndoieli, m-am apucat să-l studiez din toate părțile. Să-l cumpăr sau nu? Pur și simplu era o decizie hamletiană. În primul rând, arăta uimitor, parcă fusese croit pentru mine; în al doilea, îmi părea rău de cinci sute de ruble; în al treilea, toate hainele mele sunt uzate; în al patrulea, mai bine îi luam lui Kiriușka niște ghete Crocodil, demult visa la ele... În cabina de alături, doi bărbați discutau o problemă asemănătoare. Unul a tunat:

— Să-l iau pe ăsta sau pe cel albastru?

Celălalt a pufnit.

— Îhî.

Primul a continuat:

— Poate să iau și unul vișiniu?

— Îhî.

— Hai să mă uit la maro...

— Îhî...

— Poate e mai bine albastru?

— Îhî.

— Ascultă, Oleg, s-a enervat primul, nu mai știi să vorbești?

— Știi ce, Gorka, a șuierat al doilea, alege mai repede, n-am timp.

La auzul vocii lui am înghețat. Am o memorie auditivă rar întâlnită, impresionantă. Nu numai că, în calitate de muzician profesionist, aud fiecare instrument dintr-o orchestră, dar și reținimediat vocile. Bărbatul nevăzut a continuat între timp:

— Vrei să te dai mare în Kukuevo ăla al tău.

— Ține-ți gura, a spus primul, și dă paraii mai repede.

Am tras încetișor draperia și prin crăpătură l-am văzut pe Leo Sko, însoțit de un blond destul de plin, cu niște buze umede respingătoare.

— Ia, a spus Oleg și i-a dat grasului un teanc gros de bancnote verzi. Ia, șantajistule.

— De fapt, sunt fratele tău, a pufnit blondul.

— Uite ce-i, Gorka, a bolborosit Leo, îți dau pentru ultima oară!

— Ha, i-a răspuns obraznic fratele și apoi au ieșit din cabina de probă.

Vreo două minute am stat să diger informația, apoi am fugit în magazin îmbrăcată în costum. Gorka! Probabil era un diminutiv de la Egor... Fratele lui Oleg! Uite despre cine vorbise Nastia! Interesant... De ce nu spusese Skotinin nimic despre existența lui? Dar n-aveam timp să cad pe gânduri.

— Aici au fost niște bărbați, m-am năpustit asupra vânzătorului.

— Aici toată ziua sunt cumpărători, mi-a răspuns el liniștit.

— Un blond grad și unul brunețel... Au ieșit din cabina de probă...

— Au plecat.

— Unde?!

— Nu mi-au dat raportul, a pufnit băiatul și a schimbat subiectul discuției. Luați costumașul?

Dar deja goneam spre ieșire, fără să iau în seamă urletul neobosit al alarmei. După ce am ieșit din raion, am dat să alerg înainte, dar după câțiva metri m-am oprit. În jur era o mare agitație. Zeci de bărbați și femei roiau în preajma vitrinelor... Era pur și simplu imposibil să-i găsesc pe Egor și Oleg!

— Uite-o! s-a auzit deasupra urechii mele o voce bubuitoare, iar niște mâini puternice mi s-au înfipt în umeri. Stai, hoață!

— Cine? Eu?

— Nu, eu, mi-a spus ironic un bărbat uriaș în uniformă neagră de paznic. Te-ai gândit să fugi, boarfă...

Abia atunci mi-am dat seama că mă aflu la vreo două sute de metri de intrarea în secția de tricotaje, că sunt îmbrăcată în costumașul simpatic de culoarea frunzelor căzute și înconjurată de mulți cască-gură care așteaptă să iasă un scandal.

— Hai, hai, hai, mi-a spus paznicul împingându-mă.

— Cum îndrăzniți?

— Mișcă, hoață! mi-a ordonat paznicul.

Următoarea oră am pierdut-o dând explicații directorului de raion.

— Înțelegeți, am văzut o cunoștință și am fugit automat după ea, am uitat complet.

— În costumul nostru, a spus proprietarul oftând.

— Mi-am lăsat în cabina de probă hainele și geanta cu bani.

Asta ce arată?

— Jora, verifică! a poruncit directorul.

După câteva minute, un băiat deloc amabil mi-a adus blugii vechi, pulovărul și scurta. Băiatul le ținea la distanță, de parcă îi era teamă că o să se murdărească.

— Uite, a spus aruncând hainele pe canapea.

— Da, a zis proprietarul, ați lăsat niște haine scumpe... Mai bine le aruncați la gunoi.

M-am enervat.

— Unde e geanta?

— Nu mai era nimic în afară de haine, a spus tânărul chicotind. Tanti, nu mai spune prostii. Plătește costumul, ori chemăm miliția!

— Deci mi-au furat gentuța! am zis neliniștită. Una mică, umflată, imitație de lac...

— Ei, cum rămâne? m-a întrebat directorul. O să plătiți?

Mi-am băgat mâna în buzunarul interior al scurtei. Întotdeauna îmi țin banii în locuri diferite: o parte în gentuță, pentru orice eventualitate, iar alta, destinată cheltuielilor pentru casă, în scurtă. Nu fac asta pentru că mă tem de hoți, ci fiindcă atunci când am toată suma la îndemână cumpăr mai mult decât trebuie. Uite, în ziua aceea mă hotărâsem să merg la angro.

Directorul a luat bancnota de cinci sute de ruble și mi-a spus scurt:

— Sunteți liberă!

Însoțită de privirea disprețuitoare a vânzătorului, am ieșit repede din raion și, fără să mă mai opresc nicăieri, am ieșit afară. Frigul mi-a înmuiat imediat genunchii. Iarna nu port niciodată fustă, prefer pantalonii, bine măcar că în ziua aceea nu era chiar ger, iar dresurile erau destul de groase. Uitându-mă la picioare, am tresărit și mi-a venit să plâng. Urmând un

vechi obicei femeiesc, îmi pusesem un dres rupt pe sub blugi. N-are cine să mă vadă dezbrăcată și-mi pare rău să dau atâția bani pe Omsa-velur! Mi-a venit imediat în minte o anecdotă: „La radioul din Armenia cineva întreabă ce este o damă șic. Răspunsul: este cea care, sub pantaloni, nu are dresul rupt.“ Apropo, unde-mi erau blugii și pulovărul? Se aflau pe canapeaua directorului! Plecasem extrem de enervată din cabinet, luându-mi numai scurta. Poate că ar fi trebuit să mă întorc să mă schimb? În niciun caz, să le stea în gât hăinuțele mele! Și, afișându-mi mândră găurile dresului negru, am pornit spre metrou.

Dar la intrare mă aștepta o nouă umilință. În buzunar nu aveam nicio copeică, așa că am fost nevoită s-o implor jalnic pe dispecera de serviciu:

— Vă rog să mă înțelegeți, mi-au furat geanta. Aveam în ea cheile de la apartament, portofelul... Fiți bună, lăsați-mă să trec fără bani!

Femeia în vârstă, îmbrăcată în uniformă, și-a îndreptat ochii asupra scurtei mele destul de murdare, chinezești, apoi i-a coborât pe genunchii mei aproape goi.

— Cheile, spui, și banii, a zis zâmbind. Hai, pleacă de aici, vagaboando.

— Nu aveți dreptul să alungați un pasager!

— Nu ești pasager! a răcnit femeia. Ești o cerșetoare. Cumpără bilet și poți să mergi.

— Păi n-am bani...

— N-ai bani, nu mergi cu metroul! mi-a explicat dispecerul. Pleacă de aici până nu vine miliția, mi-a spus apoi.

M-am dus lângă casa de bilete și am rugat-o sfioasă pe o femeie într-o haină de blană frumoasă, din nurcă:

— Fiți amabilă, n-ați putea să-mi dați și mie pentru o călătorie?

— Ești cam tânără să ceri de pomană, mi-a spus pufnind și a plecat.

Nu mi-a dat rublele necesare nici o fată care purta o căciulă tricotată. Nici un tânăr într-o scurtă vătuită, nici un bărbat cu o servietă elegantă... Și se mai spune că cerșetorii câștigă extraordinar de bine! În cele din urmă, disperată, am atins mâneca unui băiat cu ghiozdan, cam de vârsta lui Kiriușka. Adolescentul a oftat și mi-a dat monedele.

— Îți mulțumesc! am exclamat călduros, cumpărând un bilet de o călătorie.

— N-aveți pentru ce, mi-a spus supărat tânărul. Mai bine nu vă mai înțepați... Poate că aveți copii, mi-a spus apoi, uitându-se la dresul meu.

— De ce să mă înțep? m-am minunat eu.

— Bine, a zis tânărul dând din mână. Dar mai bine vă gândiți la familie. Le e greu când mama e așa.

După ce mi-a aruncat replica aceea deloc copilăroasă, tânărul a dispărut în mulțime. Am rămas în picioare lângă automate. „O să-mi spăl chiar azi scurta!“ mi-am spus.

15

Noaptea, urmărind umbrele care alunecau pe tavan, am analizat situația creată. Ce păcat că-mi pierdusem gentuța, aveam în ea hârtiuța cu adresa lui Platov Lev Konstantinovici. Trebuia să mă duc din nou la Lesia... Și dispăruseră astfel și cei trei sute de dolari, să nu mai vorbesc despre chei, abonamentul de metrou și pieptene. Plus rujul, tușul de ochi, pudra... Cosmeticele mele erau de foarte bună calitate, Dior autentic, cumpărate de la reprezentanță. Cadoul lui Seriojka de Anul Nou. Și mai aveam și buletinul! Iar într-un mic buzunăraș se afla batista făcută de mână, cu monograma E.R. Kiriușka mi-o cususe pentru serbare. Nu știu de ce, dar cel mai mult îmi părea rău de batistuța cu litere inegale.

Trăgându-mi nasul întruna, mi-am spus că așa a fost să fie și mi-am îndreptat atenția către alte probleme. Deci Oleg avea un frate Egor... Atunci de ce nu-mi spusese de el? Păi nici nu-l întrebasem! Dar ar fi putut să reacționeze la auzul numelui cunoscut. Ei, ar fi putut să spună: „Nu Nastia are un frate, eu am.“

Nu, a tăcut. Și Natașa la fel. Deci are doi copii? Și l-a părăsit pe unul de dragul celuilalt? De fapt, se mai întâmplă.

După ce m-am învârtit sub plapumă și le-am gonit pe rând pe Mulia și Ada, am luat o decizie. În ziua următoare trebuia să mă duc la Razino ca să aflu totul despre familia Skotinin. Natașa

lăsase să-i scape faptul că locuiseră pe strada Lenina, la nr.1... Uite, de la adresa asta o să și începem. În cartea de imobil rămân însemnările timp de secole... O să-l găsesc pe Egor și o să stau de vorbă cu el. Desigur, poate că e o prostie, dar e singurul bărbat cu un asemenea nume care mi-a apărut în cale. E adevărat, Oleg îi spusese fratelui Gorka, dar era mai degrabă un apelativ copilăros, un diminutiv afectiv care vine de la Egor.

Până la Razino am făcut nu două ore, ci trei cu personalul. Piața gălăgioasă a gării era agitată; acolo se aflau tot felul de corturi multicolore cu o multitudine de produse – fructe, pâine, jamboane și produse lactate. Ca să vezi, parcă nu plecasem din Moscova. Erau același peisaj și aproape aceleași prețuri, ei, poate cu o rublă mai mici.

Strada Lenina, căruia locuitorii din Razin nu se grăbeau să-i schimbe numele, pornea de la gară și se întindea în jos, spre chei. Și atunci am avut parte de o lovitură cumplită. La numărul 1 era Casa de Cultură a orașului. „Centru de petrecere a timpului liber“ scria pe o firmă grosolană cu litere mari, aurii.

Am intrat și, de la o garderobieră vorbăreață, am aflat imediat o mulțime de lucruri interesante. Clădirea aceea a fost dintotdeauna o instituție de cultură, iar altă stradă Lenina nu exista în Razino...

Când am ieșit, am pornit hotărâtă spre primăria orașului. Chit că mor de oboseală, o să aflu adevărul de la șeful biroului de evidență a populației.

La drept vorbind, pur și simplu am avut noroc. Maiorul Filimonov, care răspundea de documentele privind locuitorii orașului, era bolnav de gripă. Îi ținea locul un căpitan slăbuț, cu păr blond-deschis. Își trăgea nasul întruna. Mi-a ascultat cu atenție povestea, deschizând ușor gura. În mod clar, băiatului nu-i scoseseră în copilărie polipii.

— Numai dumneavoastră puteți să mă ajutați, i-am spus

mototolind febril în mână o batistă, numai dumneavoastră. Nu mai am cui să mă adresez...

— Nu vă tulburați, a bolborosit căpitanul, luați-o ușor.

— Acum un an, am început eu, doamna Natalia și domnul Oleg Skotinin mi-au dat niște bani cu împrumut.

Prin urmare, voiam să-mi cumpăr un apartament. Skotininii erau prietenii mei apropiați. Am luat banii pe doi ani și nu mi-au cerut niciun fel de dobândă. Lucrurile mi-au mers bine, adunasem suma necesară și mă hotărâsem să le înapoiez datoria. Dar uite ce ghinion, la casa Skotininilor din Razino, aflată pe strada Lenina la nr.1, nu fusesem niciodată până atunci și le-am pierdut numărul de telefon. Skotininii sunt oameni extrem de delicați și niciodată n-o să mă sune, pentru că nu vor s-o deranjeze pe datornică. Am venit la Razino, dar pe strada Lenina, la numărul acela...

— E Centrul pentru petrecerea timpului liber, a spus căpitanul oftând.

— Chiar așa, am spus bucuroasă, cel mai probabil am confundat, poate e numărul doi...

— Acolo e autogara.

— Trei...

— Școala pentru tinerii muncitori...

— Doamne, am spus tristă. Ei, ce mă fac, e totuși o sumă de bani!

— E o sumă mare? m-a întrebat milițianul.

— Treizeci de mii de dolari, i-am spus.

Văzând că i se aprinseseră atât urechile, cât și gâtul, i-am spus repejor:

— Numai că nu-i am la mine, se înțelege!

— Și cum vă pot ajuta? a spus căpitanul oftând.

— Uitați-vă puțin în documente, unde au domiciliul...

Tânărul căpitan a ezitat vreo două secunde. Când l-am

văzut îndoindu-se, am început să scâncesc și am scos din buzunar batista. În mod clar, blondușul nu putea rezista în fața unei muieri plângăcioase, pentru că a bâiguit supărat:

— Numai să nu plângeți.

— N-o s-o fac, i-am spus repede.

— Deci Skotinina Nadejda...

— Natalia, Natalia Andreevna.

— Anul nașterii?

Am căzut pe gânduri. Fiul, cel mai probabil, avea vreo treizeci de ani, așadar mămica trebuie să aibă peste cincizeci, deși arăta foarte bine.

— Cam 1945...

— Ce înseamnă cam? s-a minunat milițianul.

— Nu știu exact.

— Așa, iar el... Oleg Skotinin. Spuneți-mi patronimicul.

— Nu știu cum îl chema pe soțul prietenei mele, am bâiguit tulburată. Natașenka l-a făcut pe Oleg în afara căsătoriei și niciodată nu i-am văzut iubitul, am încercat să-i explic. Oleg e încă tânăr, deocamdată își folosește doar prenumele.

— Bine, a spus căpitanul oftând, o să încercăm. Bine măcar că nu le cheamă Ivanov pe cunoștințele dumneavoastră!

Am petrecut pe coridor cam o jumătate de oră, stând pe o bancă tare de lemn. Chiar în fața ochilor mei se afla un afiș: „Atenție, sunt dați în urmărire.“ M-am uitat cu atenție la fotografii: niște imagini prost tipărite, cum se spune la noi; persoane de naționalitate caucaziană. Cum ai putea să-l identifici pe infractor folosind asemenea fotografii? Trei fețe aproape identice se uitau la mine de pe perete. Totuși, în colț se afla o fotografie foarte clară: o față simplută, oarecum simpatică, cu un nas ca un cartof, ochi rotunzi și pleoape ușor umflate. Gura mică și bărbia fără trăsături precise indicau o fire destul de simplută, fără o voință prea puternică. Ce faptă o

fi comis băiatul acela obișnuit, care părea cu puțin mai mare decât Seriojka?

M-am ridicat și m-am apropiat ca să citesc literele mici tipărite sub fotografie. „Kozlov Andrei Petrovici, născut în 1978, este căutat pentru comiterea unor crime grave. Semne distinctive: o aluniță mare sub omoplatul stâng. Dacă-l rețineți, aveți grijă, criminalul este înarmat.“

Am strigat de uimire! Era un criminal în serie, dar ce față plăcută avea! Nicio secundă nu m-aș fi îndoit de el. Cu un asemenea băiat m-aș fi dus într-o pădure sau într-un loc pustiu și întunecat. Ei, ca să vezi ce dezamăgire! Dar o dezamăgire și mai mare mă aștepta. Căpitanul cel slăbuț mi-a spus:

— Aici, la Razino, nu e niciun Skotinin.

— S-au mutat! am exclamat, prefăcându-mă surprinsă. Dar unde or fi trăit înainte să se mute? Dacă aș ști, aș putea întreba vecinii, poate știu unde s-a dus Natașa...

— Nu m-ați înțeles bine. De fapt, n-au fost niciodată înregistrați la noi.

— Nu se poate, am bâiguit.

— Ba se poate. Niciun om cu numele Skotinin n-a locuit în Razino. Orășelul nostru nu e prea mare, majoritatea oamenilor se cunosc între ei. Mai mult, dacă v-au dau cu împrumut o asemenea sumă, înseamnă că o duc bine, au vreo afacere de succes. Iar aici, de fapt, sunt foarte puțini oameni de succes.

— E un singur Razino în regiune?

— În regiunea Moscova, da, dar nu sunt sigur dacă în toată Rusia.

Extrem de dezamăgită, am ajuns cu greu la gară și m-am apucat să studiez mersul trenurilor. Evident, ziua aceea nu era ziua mea norocoasă. Următorul personal spre Moscova era abia la ora cinci.

— Ce să fac? am întrebat-o pierdută pe casieră.

— Dă fuga la autogară, o să ajungi cu autobuzul, m-a sfătuit ea.

Am pornit în direcția indicată, dar am avut din nou un mare ghinion. Un autobuz tocmai plecase, iar altul pleca după șase.

După ce m-am întors la gară, m-am așezat pe unul dintre scaunele respingătoare din plastic din sala de așteptare. N-aveam ce face, asta mi-era soarta. Trebuia să aștept trenul, timp în care puteam să citesc un ziar sau să mă duc la bufet. Timpul trecea extrem de greu. Răsfoiam apatică *Alfabetul* când, deasupra capului meu, a început să bubuie o voce:

— Atenție, trenul pentru Moscova sosește la linia unu. Staționează trei minute. Îndepărtați-vă de marginea peronului. Repet...

— E trenul pentru capitală? am întrebat bucuroasă un bărbat care era absorbit de un volum al Marininei[6].

— Stați liniștită, mi-a răspuns el, nu e personalul, ci unul cu vagoane de dormit.

— Care e diferența? l-am întrebat mirată. Pot să-mi cumpăr bilet?

— Probabil, a bolborosit bărbatul, fără să-și ridice privirea din romanul polițist. Dar biletul costă de patru ori mai mult decât cel pentru personal. De fapt, dacă sunteți așa de bogată...

Dar deja alergam spre casă. Biletul chiar era mai scump, dar mi-am strivit imediat avariția, care își ridicase imediat capul. În loc de trei ore, trenul cu vagoane de dormit o să facă numai cincizeci și cinci de minute și o să mă pot întinde într-un pat dintr-un vagon cald, n-o să mai tremur de frig pe canapeaua de lemn.

Extrem de mulțumită de mine, am urcat în vagon, am găsit compartimentul trei și, după ce m-am trântit pe pat, am văzut căsuțele murdare din Razino deplasându-se ușor pe lângă mine.

— Nu doriți un ceai? m-a întrebat o însoțitoare, băgându-și capul pe ușă. Avem Lipton și Pickwick. Dacă doriți să mâncați ceva, vă propun supă cu tăiței la pahar, piure...

Și a enumerat o listă destul de lungă. Da, timpurile s-au schimbat mult. În trecut, călătorul primea doar un pahar de ceai roșu ca o cărămidă, a cărui culoare minunată nu se datora plantelor de calitate, ci adaosului de sodă alimentară; de asemenea, mai primea și două bucățele mici de zahăr împachetate într-un ambalaj pe care scria „Ministerul Căilor de comunicație“.

— Auzi, tanti, s-a auzit de sus.

În fața nasului meu au apărut două călcâie goale.

— Faceți-mi o supă de găină.

— Imediat, fiule, a spus iute însoțitoarea de tren și a dispărut.

S-a auzit un scârțâit ușor, apoi de pe patul de sus a sărit un tânăr. Când m-a văzut, a zâmbit plăcut.

— Bună ziua. Uite, mi s-a făcut foame.

Am simțit că o mână invizibilă mă strânge de gât. În fața mea se afla extrem de periculosul Kozlov Andrei Petrovici, născut în anul 1978: fața aceea simplă, drăguță, cu un nas ca un cartof, ochi rotunzi cu pleoape ușor umflate, gură mică și bărbie fără trăsături precise...

— La Moscova? m-a întrebat Kozlov zâmbind.

— Da, am piuit eu și am apucat clanța ușii.

— Unde vă duceți? s-a minunat infractorul. Dar ceaiul?

— A început să mă doară capul, am piuit, simțind că un șuvoi respingător și lipicios de sudoare îmi străbate spatele.

— Stați puțin, mi-a spus băiatul, n-aveți nevoie de însoțitoare. Vă dau acum un antinevralgic.

— Am alergie la el, i-am spus și am ieșit repede pe coridorul lung.

Cu o linguriță de plastic, însoțitoarea amesteca în paharul înalt și alb.

— În compartimentul trei e un criminal! i-am strigat.

Femeia a exclamat și a scăpat păhărelul. Covorașul vișiniu-închis, cu modele negre, a absorbit imediat lichidul gălbui; la suprafață a rămas doar o moviliță de tăiței ce semănau nu niște viermi aburinzi.

— Cum adică un criminal? m-a întrebat însoțitoarea răgușită.

— Kozlov Andrei Petrovici. Trebuie să fie reținut cu precauție, e înarmat și foarte periculos...

— Stai aici, mi-a spus femeia și a fugit.

Am rămas în compartimentul de serviciu. Dinții îmi clănțăneau – fie de groază, fie de frig. În cele din urmă, ușa s-a deschis cu zgomot și au apărut doi bărbați.

— Mergeți înapoi în compartiment, mi-a ordonat unul.

— În niciun caz, am început să mă împotrivesc. O să mă omoare, e un maniac!

— N-o să vă facă nimic, mi-a explicat al doilea, doar nu e prost. Nu e nicio oprire până la Moscova. Unde o să se ducă dacă vă împușcă? I-ați spus ceva?

— I-am spus că mă duc până la însoțitoare să-i cer o pastilă pentru durere de cap.

— Uite, întoarceți-vă, altfel o să intre la bănuieli.

— Dar...

— Nu vă îngrijorați, o să avem grijă!

Picioarele abia mă mai țineau, dar am reușit să ajung în compartiment, unde m-am prăbușit pe pat gemând.

— Vai, ce rău vă e, mi-a spus criminalul compătimitor. Acum o să aducă ceaiul.

În clipa aceea, însoțitoarea, vânătă de groază, a băgat pe ușă două pahare: unul cu ceai, altul cu supă.

— Luați banii! i-a strigat băiatul.

— Mi-i dați pe urmă! a strigat tanti și s-a evaporat.

Băiatul a început să mănânce supa, suflând în lingură.

— Se răcește ceaiul, a spus întorcându-se spre mine. Beți-l.

— Mulțumesc, am bâiguit așezându-mă mai departe de măsuță și mai aproape de ușă. Îmi place rece.

„Dacă o să mă atace, o să încerc să o zbughesc pe coridor...“ mi-am spus.

— Fiecare cu moftul lui, a remarcat filosofic criminalul și a râgâit.

M-am zgribulit în pat. „Doamne, ajută-mă, mântuiește-mă și salvează-mă, du mai departe necazul ăsta, după porunca știucii...“[7] Totuși, știuca nu prea e din sfera divină...

Cât timp am scormonit în adâncurile memoriei în căutarea unei rugăciuni adevărate, oricare ar fi fost ea, criminalul s-a ridicat și, sprijinindu-se ușor în mâini, și-a urcat trupul pe patul de sus. Apoi s-a auzit foșnetul unui ziar. Mi-am tras sufletul... Și așa am călătorit până la Moscova: Kozlov era desăvârșit de calm, iar eu tremuram la fiecare foșnet.

Când trenul a început să intre în gară, în spatele ușii s-a auzit un zgomot, apoi patru milițieni au intrat în compartiment.

— Prezentați actele, ne-a ordonat cel mai înalt în grad.

Cu o mână de gheață i-am întins cărticica vișinie. Un milițian a aruncat în ea o privire rapidă și apoi a spus:

— Puteți pleca.

Cu viteza a patra am zburat din vagon și, fără să simt pământul sub mine, am pornit înainte. Dintr-odată, picioarele au refuzat să mă mai asculte și, ca să nu mă prăbușesc, m-am sprijinit de un stâlp cenușiu, plin de pete de murdărie. Ochii înregistrau mecanic tot ce se întâmpla: milițienii ieșeau din compartiment, trăgându-l pe Kozlov.

— Ei, băieți, ce-aveți, ați înnebunit? a spus tânărul indignat.

Imediat a fost plesnit peste ceafă.

Călătorii care alergau în jur se uitau curioși la patrulă; chiar și o cucoană care vindea plăcinte rămăsese cu gura deschisă. Grupul pitoresc a dispărut la capătul peronului. Mi-am revenit și am pornit încet spre clădirea gării. Câtă groază! Am mers în compartiment cu un criminal extrem de periculos, m-am aflat, pot să spun așa, la un pas de moarte! Apoi m-au copleșit alte emoții. „Ei, dar buni mai sunt milițienii noștri! O femeie fragilă, modestă și liniștită îi pune pe urmele lui Kozlov, căutat de mult timp, și ce să vezi? Nici „mulțumesc“ nu mi-au spus. Ei, dați-mi măcar o diplomă! O s-o arăt tuturor și o să mă laud...“

Când am ajuns la bufet, atrasă de plăcintele apetisante, am intrat și m-am hotărât să mănânc. Tare mai aveam chef să beau ceva... Ceaiul adus de însoțitoare rămăsese pe măsuță.

Suflam peste lichidul fierbinte, simțind că trupul mi se relaxează treptat. În minte au început să-mi apară gânduri normale. „Ei, ca să vezi, am bătut atâta drum fără niciun rost! Oare câte orașe din țara noastră se numesc Razino? Uite, o să termin acum de mâncat și o să mă duc la Biblioteca Lenin, o să iau atlasul...“

— Ia stați o clipă, s-a auzit deasupra mea o voce. Să vedeți ce chestie mi s-a întâmplat!

Mi-am ridicat ochii din păhărelul de plastic cu cafea. Era să-mi pierd cunoștința! Lângă mine, cu o tavă în mână, se afla Kozlov.

— Aaa, am început eu să gem.

— Însoțitoarea asta de tren, capră fără creier, a continuat băiatul, nu știu de ce a decis că sunt infractor și m-a turnat la milițieni!

— Deci nu sunteți criminalul Kozlov? am spus fără să gândesc.

Băiatul a pus jos chifla din care mușcase și mi-a spus:

— Doamne ferește, sunt medic, mă pregătesc să ajung internist. Vă rog să mă scuzați, nu m-am prezentat... Stas Rasszakov. Sunt absolut sigur că n-am fost condamnat, nici închis, că nu beau și nu fumez... Uite ce-am pățit!

— Ei, Kozlov e pur și simplu dublul dumneavoastră, am insistat eu.

Rasszakov a pufnit:

— Aha, și la milițieni s-a spus asta. Uite ce bucurie! Bine măcar că mi-ai dat drumul imediat. Au un computer, mi-au luat amprentele, le-au comparat și m-au dat afară, chiar fără să-și ceară scuze. Voiam să mă duc să-i dau una peste ceafă însoțitoarei, dar m-am răzgândit.

— Vă rog să mă scuzați, am bâiguit.

— De ce? s-a minunat tânărul. Tot drumul ați stat ghemuită într-un colț. Mă gândeam că, păcatele mele, sunteți bolnavă rău de tot. Poate că v-a speriat însoțitoarea? De-asta am și venit acum, să vă liniștesc.

Și-a înfipt în pâinea moale dinții desăvârșit de albi. După ce mi-am pus cu grijă paharul plin pe masă, i-am spus:

— Mă grăbesc să ajung acasă...

Rasskazov a dat din cap.

— Drum bun.

Fiindu-mi frică să mă întorc și chinuită de o sete monstruoasă, am pornit iute spre metrou. Nu, în mod clar, nu era ziua mea norocoasă!

---

[6] Alexandra Marinina (n. 1975), scriitoare rusă de romane polițiste.

[7] Formulă magică dintr-un basm popular rusesc.

16

Vizita la bibliotecă principală a țării n-a făcut decât să complice problema. În vasta Rusie nu se mai găsea niciun alt Razino. Am găsit Razinsk, Razinskaia pustoș, Razinogorie, Razinokamsk și încă vreo câteva locuri a căror denumire avea ca rădăcină Razuin... Dar Razino era doar unul, cel din care tocmai mă întorsesem.

Extrem de tristă, am pornit cu greu spre ieșire și, după ce mi-am pus scurta, m-am uitat la ecranul unui mic televizor portabil în fața căruia stătea absorbită garderobiera.

— Un' să te uiți, un' să te uiți! urla în aplauzele sălii o bătrână vioaie cu o basma înflorată. Aici toți îs cosmonauți!

— Ei, ca să vezi, a spus entuziasmată garderobiera și s-a uitat la mine. Ce muiere mai e!

— Ce? am întrebat automat.

— E un concurs de strigături, dar ce complicate sunt!

În timp ce-mi puneam căciula, s-a schimbat imaginea de pe ecran. O fată grăsuță, pufoasă, dând cu patimă dintr-un picior ce semăna cu un burlan, striga:

Pe râu plutește un topor
Din satul Kukuevo,
Ei, n-are decât să plutească,
Lemn de două parale...

— Ha, s-a bucurat din nou bătrâna, uite ce-a mai găsit...

Dintr-odată, am simțit că nădușesc. Kukuevo!

Mi-am adus aminte că Oleg îi spusese fratelui: „Gata cu alesul, în Kukuevo al tău orice țoală e bună.“

Sau cam așa ceva. La drept vorbind, pe atunci credeam că Leo folosise numele Kukuevo fără niciun rost. Ei, uneori oamenii mai scapă câte o frază precum „E din Găinărime“ sau „A venit din Prostești“. Dar dacă exista într-adevăr Kukuevo?

După ce i-am dat înapoi scurta băbuței care se tot veselea, m-am dus cu pași repezi înapoi la atlas. Imaginați-vă, am găsit imediat Kukuevo. În ghid scria că e o așezare de tip urban. M-am uitat la ediție – era din 1984!

Da, fie Kukuevo ajunsese chiar oraș, fie se făcuse și mai mic. Satul se afla în regiunea Kalujskaia și, potrivit hărții, era înconjurat de o pădure.

Apoi mi-a mai venit în minte o altă idee genială. I-am cerut bibliotecarei amabile o selecție de materiale despre Leo Sko. Zâmbind frumos, fata a pus pe masă treizeci de tăieturi din reviste și ziare. O oră întreagă am studiat cu atenție materialele și am ajuns la concluzia că toate seamănă incredibil, iar, lucrul cel mai important, toate conțin informații identice despre copilăria și tinerețea lui Leo.

Nu se născuse la Moscova și nici nu-și petrecuse acolo cea mai mare parte a vieții. Tatăl, militar, încetase din viață când băiatul abia împlinise cinci ani. Mama era profesoară de muzică. Niciun cuvânt despre soție, nuntă sau moartea Nastiei, deși ultimul articol apăruse cu o zi în urmă. De fapt, nu avusese parte de niciun fel de scandal care se iscă adesea în jurul stelelor. Se pare că Leo ducea un mod de viață corect: nu bea, nu se droga, nu se bătea cu miliția, nu încălca reguli de circulație și nu se ducea la prostituate. Nimeni nu-l acuza de homosexualitate, dar lista lungă a femeilor cucerite nu era

făcută publică. E adevărat, în unele articolașe se vedeau rânduri: „Leo al nostru supermodern a venit la serată într-un articol vestimentar incredibil – indispensabili brodați –, însoțit, ca de obicei, de fermecătoarea Nastia Zviaghințeva.“ Dar mi s-a părut că ziariștii fuseseră preocupați mai degrabă de hainele lui decât de însoțitoare. Despre Nastia se vorbea în trecere, pe scurt...

Și încă un detaliu care mă intriga! În toate materialele despre, cum să spun, perioada premoscovită din viața lui Leo se vorbea în treacăt. Și, lucru care era total de neînțeles, în articole se menționau diverse locuri de naștere ale idolului: Razinskoe, Razinodolie, Razinoslovsk. Dar eu, care studiasem atlasul din scoarță în scoarță, știam că nu există asemenea orașe și localități.

După ce am înmulțit în minte treizeci de articole cu trei sute de dolari, am oftat. Da, Natașa a fost nevoită să dea o grămadă de bani pentru a închide gura tabloidelor avide de bârfe.

Deși lucrul era de înțeles. Imaginea unui cântăreț tânăr, liber, adorat și iubit de fete nu presupunea și o soție. Apropo, mulți artiști nici nu recunosc că au o pereche. Nu trebuie să căutăm prea departe exemplele. Laima Vaikule trăiește de aproape douăzeci de ani cu un bărbat pe care-l numește „prietenul meu credincios“. Oamenii căsătoriți își ascund partenerii de viață așa cum se ascundea în URSS formula combustibilului pentru rachete. Oleg Gazmanov împrăștiase atâta ceață în jurul blondei care-l însoțise încât sărmanii gazetari se pierduseră: într-o zi scriau ceva, în altă zi altceva; prenumele erau diferite, dar femeia era aceeași! Făcuse totul pentru a nu-și pierde admiratorii și admiratoarele. E adevărat, sunt și excepții: Aleksandr Malinin și Emma, Alla Borisovna și Filia. Dar Leo Sko făcea parte din altă șleahtă și prefera să păstreze tăcerea asupra fericirii familiale.

Acasă m-am întors pe la nouă și am fost uimită de liniștea deplină, cumva incredibilă.

— E cineva aici?

S-a auzit un ciocănit și Iulia a ieșit în hol.

— Unde sunt toți?

— Seriojka i-a dus pe musafiri și pe Kirka la Krasnîe gorki.

— Unde?

— Seriojka a primit propunerea de a ține un seminar în weekend, ceva despre reclama în sistemul serviciilor bancare, mi-a explicat Iulecika, uite, și i-a luat pe toți cu el, m-a lăsat numai pe mine.

— Dar Katia?

— Și ea s-a dus, a luat și câinii.

Abia atunci mi-am dat seama că nici Rachel, nici mopșii nu mă întâmpinaseră schelălăind cu bucurie. Nu se vedeau nicăieri băltoace proaspete.

— Sper că în pensionatul ăsta nu au covor roșu, a continuat Iulia veselă, altfel după vizita lui Mumu o să fie nevoiți să cumpere mochete noi.

Asta chiar așa era!

— Totuși, e bine să rămâi uneori singură, a bolborosit Iulia, șchiopătând în urma mea spre bucătărie. Desigur, îl iubesc foarte tare pe Serioja, dar e așa de plăcut când ai tot patul la dispoziție. Deci mai întâi mă spăl pe cap, apoi mă bag în plapumă cu, uite, cutia asta minunată de bomboane Korkunov, îmi iau niște romane de dragoste, dau drumul la televizor și... Nimeni n-o să mă împiedice să fiu în al nouălea cer.

M-am uitat la ea și am dat din cap. Totul era minunat în planul ăla. Numai că, în loc de romane de dragoste, în patul meu s-ar afla numai romane polițiste... Apropo, situația mă încânta și pe mine. Până în regiunea Kalujskaia nu era puțin de mers, iar necunoscutul Kukuevo, firește, se afla departe de

calea ferată. Într-o zi, chiar dacă aș pleca la 6 dimineața, în mod clar n-aș reuși să mă întorc, așa că va trebui să înnoptez la Kaluga...

Îmi imaginam câte întrebări mi-ar fi pus ai mei: „Unde? De ce? Cine te-a obligat?“ Dar în clipa aceea era numai Iulia și știam foarte bine cum să-i spun...

— Auzi, Iulecika, am bâiguit, urmărind-o cum pune ceainicul pe foc. Am o treabă, nu te-aș fi rugat niciodată, dar trebuie neapărat, numai tu...

— Spune-mi direct, mi-a poruncit Iulia, și nu mai tremura. Ce s-a întâmplat?

Am început să răsucesc în mână lingurița de ceai, arătând extrem de tulburată.

— Ei?

— Chiar nu știu cum să încep...

— De la început, mi-a zis Iulia zâmbind. De fapt, știu, te-ai îndrăgostit, a adăugat apoi repede.

Am chicotit.

— Bine, bine, a zis Iulia, spune-mi repede...

— Numai, te rog, să nu le spui nimic alor noștri.

— Desigur, mi-a promis ea, înțeleg, nu sunt proastă. Nu te îngrijora, poți avea încredere în mine...

Pe scurt, povestea suna așa: la Conservator cunoscusem un tânăr foarte plăcut, blond, înalt, zvelt, cu ochi albaștri; în prezent, tânărul era bancher, necăsătorit, orfan și foarte interesat de mine; până atunci îmi trimisese buchete și bomboane, situație pe care o ascunsesem cu mare succes de ai casei, dar cu o zi în urmă mă invitase să-mi petrec weekendul la vila lui luxoasă care, apropo, avea bazin, saună și teren de tenis... Și uite, mi-am tot bătut capul, chinuindu-mă să inventez ceva...

— Tare bine a mai ieșit, m-a întrerupt Iulia. Du-te,

odihnește-te. Dar cum îl cheamă?

Pentru o clipă m-am tulburat. Nu mă gândisem să inventez un nume pentru iubitul meu.

— Ei? m-a grăbit Iulia. Nu vrei să-mi spui? mi-a zis supărată.

— Ce spui! Ivan! Îl cheamă Ivan!

— Dar numele?

— Ivanov!

— Ivan Ivanov?

— Da!!!

— Ce combinație interesantă! a pufnit fata. Ei, hai, arată-mi ce lucruri vrei să iei la tine, mi-a poruncit.

— La drept vorbind, nu m-am gândit...

— Nu te-ai gândit, m-a imitat Iulia. De fapt, nu te prea preocupă țoalele! Ține minte, bărbații iubesc cu ochii!

Și după ce m-a prins bine de mână, Iulecika m-a dus în camera ei. M-am supus. Ca să vezi, bărbații iubesc cu ochii! Întotdeauna am considerat că persoanele de sex opus iubesc cu un organ căruia natura nu i-a dat ochi.

O oră întreagă a răscolit Iulenka șifonierul, punând pe mine tot felul de bluzițe, fustițe, pulovărașe... Așa am înțeles de ce multe modele se apucă de băutură sau se droghează. E pur și simplu imposibil să suporți meseria de „cuier“.

— Așa, a bâiguit Iulia, iei pulovărele albastru, galben, roșu și verde, blugii, pantalonii de pânză, pantalonii trei sferturi, un halat, pantofi, rochia asta cu spatele gol și portjartierul...

— Ascultă, am spus încercând s-o opresc, mă duc numai pentru două zile. Și de ce aș avea nevoie de portjartier? Doar nu pot ciorapi...

Iulia se uita la mine cu ochii larg deschiși.

— Lampa, ești proastă? Pentru erotism. Deschizi halatul încet, încet și lași să se vadă lenjeria de culoarea sângelui și portjartierul, iar apoi, foarte erotic, începi să îl scoți... Păi Ivan

Ivanov al tău o să rămână mască!

Și chiar ar rămâne, pentru că, dacă în realitate ar avea loc o asemenea situație, m-aș încurca în elastice și cârlige...

— Și ia și asta, a zis Iulia, dându-mi în mână niște cârpe mici.

Precaută, am început să studiez chestiile de neînțeles: patru bucățele de danteluțe; două erau mai mici, una mai mare, iar ultima părea mai degrabă un săculeț dintr-un material mătăsos, de un verde închis.

— Asta ce e?

— Un costum de baie și o cămașă de noapte, mi-a explicat ea. Sunt foarte sexy!

Așadar, geanta de călătorie se umpluse ochi.

În cele din urmă, Iulia mi-a întins o cutiuță:

— Uite, poate că Ivanov al tău n-o să fie pregătit!

— Ce-i acolo?

— Prezervative.

— Chiar nu e nevoie!

— Dar ce faci cu SIDA? a protestat Iulia. Doar n-o să-i ceri să-i vezi analizele! Lampa, lasă, acum nu mai sunt vremurile de altădată. Cel mai important lucru este să te protejezi!

— Ție de ce-ți mai trebuie? Doar iei pastile!

— Jenka i le-a adus lui Seriojka din America, sunt cu gust de banane!

— Doamne, m-am minunat eu. Păi ce, trebuie să le mesteci?

Cu ochi mari, Iulia s-a uitat la mine o secundă, apoi a oftat.

— Știi, Lampudel, pur și simplu ești un om al peșterii!

Prin urmare, sâmbătă, fix la șapte, mă aflam pe scară, simțind că geanta grea mă trage în jos. După ce am ezitat puțin, am sunat la apartamentul vecin. Ușa a fost descuiată și a ieșit Nina ciufulită.

— Ce s-a întâmplat?

— Pot să las la tine o gentuță până luni?

— Las-o pe scaun, mi-a răspuns căscând de-i trosneau fălcile.

Am lăsat geanta de călătorie și am pornit repede spre gară cu o poșetă mică, în care intraseră portofelul, un roman polițist și pieptenele.

În lista mare a trenurilor de la Gara Kievski nu apărea niciun tren spre Kukuevo. Mai bine zis, nu exista nicio gară cu numele ăsta. Trebuia să mă urc în trenul de Kiev și să ajung până în orășelul Șerstniov, după aceea să iau un autobuz, o mașină, o căruță sau să încalec pe mătură. De fapt, mai era o variantă: să merg cu personalul până la Kaluga, iar de acolo să fac restul drumului pe bucăți. Eram înclinată să iau trenul de persoane și am avut dreptate. Am nimerit într-un tren uimitor cu scaune de avion, bufet și toaletă ecologică. Era un expres care zbura până la Kaluga fără oprire. Într-un cuvânt, mi-am petrecut timpul minunat, delectându-mă cu un nou roman polițist al Poliakovei. Dar la Kaluga buna dispoziție m-a părăsit imediat. Nu mergea nimic până la Kukuevo. Casiera de la autogară a răsfoit o vreme un caiet, apoi mi-a spus:

— Nu există un asemenea loc!

— Cum nu? m-am indignat eu. E între Ziablikovo și Voronovo.

— Ei, atunci du-te la Voronovo, m-a sfătuit cucoana.

M-am urcat în autobuz și am mers aproape o oră prin hârtoape. În cele din urmă, am început să zăresc niște blocuri cenușii. După ce m-am dat jos din autobuz, mai întâi m-am dus să caut o toaletă. Dar în spatele ușii cu pe care era o literă F strâmbă am descoperit un asemenea peisaj, că nu am riscat să intru, așa că am început să-i întreb pe aborigeni cum ajung la Kukuevo. Nimeni nu auzise de el. Nici femeia cu plăcinte, nici omul cu ziare, nici fetița cu fructe. Salvarea a apărut

întruchipată de un băiat de vreo zece ani, care ducea un rucsac uriaș.

— Kukuevo, a spus tânărul bucuros. Știu, acolo locuiește Lena Mamonova din clasa noastră și toți o tachinează din cauza asta. Ați auzit strigătura despre topor?

Am dat din cap și l-am întrebat:

— Dar unde e Lena?

— Acum e la școală, sunt ore.

— Unde e școala?

— Uite, casa gălbuie, dincolo de piață.

— Să mergem, i-am poruncit.

— Unde?

— Păi tu nu te grăbești să mergi la ore?

— Nu, mi-a spus lung băiatul. Mămica nu lucrează, așa că trebuie să spăl geamuri la o benzinărie, pe șosea. Ieri am primit o sută douăzeci de ruble!

La școală am fost nevoită să aștept clopoțelul. Eleva din clasa a cincea, slăbuță, ba chiar străvezie, mi-a explicat cu plăcere:

— Mai întâi trebuie să mergeți cu autobuzul până la Koșkarinsk, iar acolo, după ce treceți de râpă, o luați pe jos până la răspântia spre Alehino. De acolo...

— Câte ore mai ai? am întrebat-o pierdută.

— Două.

M-am așezat pe o băncuță îngustă, sub un panou pe care scria „Veteranii noștri“. De la bufet venea miros de varză acră, de la toaletă puțea groaznic, iar între ramele panoului se afla, cu labele în sus, un gândac mare și roșu. Poate aveau profesori buni...

La sfârșitul orelor, Lenocika, după ce și-a pus scurta vătuită cam murdară, mult prea subțire pentru februarie, a oftat trist.

— Uite că n-am avut noroc.

— De ce?

— Păi Serafima Antonovna, profa de istorie, ne-a ținut mai mult. Și am rugat-o, am tot rugat-o: „Vă rog să-mi dați drumul, pleacă autobuzul...“

— Și acum?

Lenocika s-a întristat.

— N-avem ce face, următorul e la cinci.

Dar nici n-am apucat să mă tulbur, că fetița a început să urle bucuroasă:

— Nenea Senia!

Un bărbat uriaș, îmbrăcat într-o pufoaică murdară, cu o căciulă de iepure roasă, s-a întors.

— Lenuha, ai pierdut autobuzul?

— Vai, n-am avut deloc noroc, s-a bucurat fetița, sărind pe loc. Uite ce bine, o să ne ducă nenea Senia.

— Păi cum să nu, ne-a asigurat bărbatul, cum să nu-mi ajut eu vecina. Luați loc, fetelor.

Și s-a apropiat de o motocicletă veche, scorojită, cu ataș.

— Aveți motocicletă? l-am întrebat aiurită.

— Ij-Planeta, mi-a explicat mândru nenea Senia, răspândind un miros sufocant de *samogon* băut cu o zi în urmă. Acum nu se mai fac așa. Ăsta e lucru adevărat, din fier.

A tras copertina de brezent, a ajutat-o pe Lenka să urce în ataș, apoi a încălecat și mi-a poruncit:

— Hai, urcă-te în spate și ține-te bine.

Învingându-mi disprețul, am cuprins mijlocul săteanului. Nenea Senia a lovit pedala cu piciorul, Ij a început să urle și să zboare, ca o piatră aruncată cu praștia. Niciodată nu avusesem ocazia să merg cu un asemenea mijloc de transport. Motocicleta urla ca un animal sălbatic înnebunit, vântul mă smulgea din șa... Nenea Senia spunea ceva, dar nu înțelegeam cuvintele. Omul lua curbele fără să reducă viteza; atașul sărea, iar eu, cu

colțul ochiului, vedeam capul Lenkăi bâțâindu-se. Coșmarul a durat mult. În cele din urmă, după ce a făcut un viraj extrem de strâns, nenea Senia a ieșit într-o piață mică. Urletul s-a stins.

— Ei, ce spuneți, fetelor? a început să fornăie șoferul, extrem de mulțumit de sine. A fost puțin vântuleț, dar am mers repede, nici nu se compară cu autobuzul ăla căcăcios.

— Mulțumesc, nene Senia, i-a spus Lenka melodios, ieșind de sub pânza de brezent.

— Nu scapi așa, a spus șoferul zâmbind. Să-mi aducă mămica o stacană.

— Sigur că da, l-a asigurat Lena. Să știi că noi facem *samogon*, nu-l cumpărăm.

Nenea Senia a început să grohăie fericit și a împins portița căzută într-o rână.

— Uite al naibii, a spus Lena oftând, vrea să-i dăm *samogon*. Și pentru ce? Oricum venea acasă. Și merge de parcă e turbat, mă doare fundul de nu mai pot.

— Aici e Kukuevo? am întrebat-o privind în jur.

În jurul pieței erau trei case: două negre, lăsate în paragină, și una destul de solidă, chiar cu acoperiș nou.

— Kukuevo, mi-a confirmat Lena. Dar pe cine căutați? m-a întrebat apoi.

— Pe Egor Skotinin.

— Aici nu e nimeni cu numele ăsta, mi-a spus fata cu convingere. La noi locuiesc numai patru familii: eu cu mămica; nenea Senia și bunica Asia; Valka; și, pe strada veche, Goșa. Nu mai e nimeni, dar mai bine întrebați-o pe mămica, ea îi știe pe toți, și pe vechii locuitori, și pe cei care au plecat. A lucrat la birou, a dat salarii.

— Du-mă la mama, i-am poruncit, regretând că nu luasem de la gară măcar un tort.

Lenka a pornit spre casa cu acoperișul din tablă zincată. Ușa

dădea într-o cameră mare, pe care iarna nu o foloseau, ci o transformau în magazie. Fata a împins o altă ușă, capitonată cu piele sintetică neagră, și a strigat:

— Mămică!

— Ai venit, capră, s-a auzit de undeva din interior.

— Am adus un musafir, a spus Lena îngrijorată.

— Da? s-a minunat femeia și a ieșit în holul mic. Ca să vezi, la noi rareori vine cineva...

— Vă rog să mă scuzați, am încercat să încep discuția.

— Ne-a adus nenea Senia, a spus fetița bucuroasă.

— Am înțeles, a spus mama râzând. Sărmanele de voi, ați avut de tras. Dezbrăcați-vă, să ne așezăm la masă, am făcut niște cartofi.

Era imposibil să refuzi o invitație atât de binevoitoare. Jumătate din bucătărie era ocupată de o sobă rusească. Femeia a scos din ea o oală de fontă și a pus-o pe masă. Cartofii albi, rotunzi scoteau aburi. A mai adus castraveți murați, varză acră și carne la borcan, pregătită în casă.

— Mâncați, mâncați, a spus femeia. Vreți un păhăruț? m-a întrebat apoi.

— Nu, mulțumesc, nu beau.

— Nici eu, a spus gazda începând să râdă. Mă cheamă Raia, dar pe dumneavoastră?

— Evlampia.

— Ați venit la noi cu treburi?

— Îl caut pe Egor Skotinin...

Raia a ridicat din sprâncene:

— Nu cumva îl confundați? Nu e aici niciun Egor.

— Dar a locuit cineva numit Skotinin?

— Oleg și Gheorghi, doi frați, dar apoi Oleg s-a căsătorit și a plecat, iar Gorka a rămas aici cu mama lor.

— Păi Natașa n-a plecat cu Oleg? m-am minunat eu sincer.

— Care Natașa? m-a întrebat nedumerită Raia.

— Mama lui Oleg.

— Pe mama lui o cheamă Anna Mihailovna, mi-a explicat Raisa. Natașa – probabil de Tatka vorbiți – e soția lui!

— Soția?! Natalia Andreevna, soția lui Skotinin? Păi e mai mare decât el!

— Nu cu mult, a spus Raia chicotind. Lenka, ia du-te și fă lecțiile! i-a poruncit fetei.

Când fata a dispărut în cameră, Raisa mi-a mai pus o grămadă de cartofi frumos mirositori și mi-a spus:

— Ascultă, o să-ți povestesc niște chestii!

17

La începutul anilor optzeci, Kukuevo era un loc extrem de înfloritor, toată viața de acolo se învârtea în jurul combinatului de prelucrare a lemnului. Se poate spune că, fără excepție, toți locuitorii lucrau în combinat. Acolo se făcea o mobilă nu prea elegantă, dar ieftină, care se vindea foarte bine la țară. Dar, la începutul perestroikăi, muncitorii și funcționarii, urmând moda, au început să se revolte. Vechiul director a fost învinuit de furt, muncitorii erau tare indignați că-și construise o casă de cărămidă la Alehino.

— Nemernicul s-a îngrășat din sângele nostru! strigau ei.

Directorul nu s-a împotrivit și i-a dat frâiele noului șef, care venea, cum se spune, din mediul muncitoresc.

Dar în scurt timp și-au dat seama că originea proletară nu e de ajuns pentru a conduce cu succes. Fostul stăpân avea legături foarte bune la Moscova, știa să încheie cu abilitate contracte, pe când cel nou nu făcea decât să strige întruna despre porcii care ruinaseră țara. După ce și-au dat seama că greșiseră, muncitorii s-au adresat fostului director. I-a întâmpinat într-un trening roșu, le-a primit petiția și a început să zâmbească.

— Voi, băieți, ați avut perfectă dreptate când spuneați că sunt hoț. Să știți că tot ce-am adunat îmi ajunge până la sfârșitul vieții, ba le mai rămâne și copiilor, și nepoților. Am pus

deoparte pentru mine, dar v-am permis și vouă că o să câștigați. Nu v-a plăcut? M-ați alungat? Să trăiți cu ăla pe care l-ați ales. Ochii au văzut ce au cumpărat. Acum săturați-vă!

Din ziua aceea a început ruinarea orașului Kukuevo, care a coincis cu sărăcirea țării. Oamenii și-au părăsit casele și s-au dus unde au văzut cu ochii, pentru a face un ban. Unii au avut noroc, căsuțele lor au fost cumpărate de orășeni și transformate în case de vacanță. Cei mai mulți au plecat în căutarea fericirii. Au rămas bătrânii, cei săraci cu duhul și Raia și Lenka.

Raia fusese înainte un om respectat, lucrase la combinat la contabilitate, dădea salariile. Știa toți locuitorii orașului și era extrem de informată despre veniturile lor. Se temuse să plece la drum, în necunoscut, cu o fetiță mică, abia născută. La Kukuevo avea gospodărie – vacă, purcei, grădină de legume –, nu murea de foame. E adevărat, viața devenise din ce în ce mai grea. Dar Raia nu era tristă. Nu s-au mai adus butelii cu gaz, a început să facă mâncare pe sobă. S-au închis magazinele, a trecut la produsele naturale, chiar și pâinea o făcea singură. E păcat doar că, din cauza datoriilor, au tăiat curentul. Ceilalți locuitori nu și-au plătit facturile, așa că li s-a tăiat lumina. De patru ani trăiau la lumina lămpii cu gaz și a lumânărilor, fără televizor.

— Dar frigiderul? am spus îngrozită. Cum vă păstrați produsele?

— Păi avem un beci, mi-a explicat Raia. E foarte adânc, aproape o ghețărie. Știi, omul nu piere pe pământ. Numai în oraș mori de foame, dar la țară ai cartofi, morcovi, castraveți, mere, doi purcei, găini și vacă… Nu, aici e mai bine. Câte n-am văzut eu la Moscova...

Dar nu toți locuitorii împărtășeau opiniile Raiei. Într-o bună zi, în sat au rămas numai patru familii: nenea Senia și soția, care beau tot timpul *samogon*, Raia și Lena, Valka, proasta satului, și familia Skotinin – doi fii și mama.

Anna Mihailovna Skotinina locuia la Kukuevo din vremuri imemoriale. Liniștită, sfioasă, chiar o femeie chinuită, lucra la lăcuire. Ania dădea cu lac articolele finite și pe la treizeci și cinci de ani a făcut astm. Nu avea pețitori, iar în sat era considerată fată bătrână. Mare a fost însă mirarea consătenilor când, aproape la patruzeci de ani, a dat naștere unui fiu, pe care l-a numit Gheorghi. Ce n-au făcut bârfitoarele încercând să ghicească cine atinsese „frumusețea“ aia, dar n-au ajuns la nicio concluzie. Anka trăia la fel ca înainte, fără bărbat, și nimeni nu venea pe ascuns în casa ei seara, dinspre grădină. În cele din urmă, „radio-șanțul în sarafan“ a hotărât că „autorul“ fiului este un inginer din Moscova, aflat în delegație, și s-au liniștit. Dar nici vorbă de așa ceva. Skotinina, care toată viața nu dăduse niciun motiv de bârfă, exact după un an a mai făcut un copil, tot un băiat, care a primit numele Oleg. De data aceea nu numai femeile, dar și bărbații începuseră să discute despre noutate. Cel mai tare erau chinuiți de întrebarea: „Cine o fi tatăl copiilor Skotinin?“ Dar în sat s-a observat imediat că băieții au tați diferiți. Gheorghi sau, cum era numit la Kukuevo, Gorka, se născuse albișor, aproape fără sprâncene și gene, iar pe la paisprezece ani se lățise și începuse să semene cu un urs. Apropo, era incredibil de leneș, chiar într-un fel patologic. Ca Ivan cel prost din poveste, putea să stea tolănit toată ziua pe sobă. Gorka renunțase la școală în clasa a cincea, presupunând pe bună dreptate că știința nu e pentru el. Scormonea prin grădina de legume și era mulțumit de soarta lui. Dar Oleg s-a dovedit a fi altfel: cu bucle negre și mișcări rapide. Frații se deosebeau nu numai la exterior, ci și la caracter. Skotinin cel mic învăța sârguincios și chiar se ducea la școala de muzică. Nu-i era lene să se ducă acolo cu autobuzul, o oră dus, o oră întors, pentru a învăța gamele. Numai că știința se dovedise a fi inutilă, pentru că, după terminarea școlii, au rămas amândoi la

Kukuevo. N-aveau bani pentru o călătorie la Moscova sau Kaluga.

Cu câțiva ani în urmă, când sătucul a murit definitiv, la Kukuevo a apărut o vilegiaturistă din Kaluga. Nu se știe ce-o adusese pe femeia aceea tânără, frumoasă și modernă în satul uitat de lume, dar a rămas la Raia, plătind generos pentru ședere.

În serile de vară, când Raia, după ce mulgea vaca, se așeza în pridvor să respire, Natașa venea lângă ea și se plângea de soartă.

— N-am avut noroc, Raia, îi spunea ea, nu mai am vârsta potrivită. Dacă aș fi ajuns în lumea muzicii ușoare, le-aș fi întrecut pe toate fetișcanele alea fără voce. Numai că a trecut timpul. Cine mai e interesat de o femeie care se apropie de cincizeci de ani?

Într-adevăr, Natașa avea o voce minunată. Uneori cânta pe prispă și atunci toți locuitorii satului, rămași acolo, veneau la gard să o audă.

Veneau și frații Skotinin. Mai mult, Oleg se împrietenise cu Natașa, se ducea adesea cu ea în pădure după flori. Soția lui nenea Senia, după ce-i văzuse o dată ieșind din pădure cu fața înroșită de căldură, a spus cu ironie:

— Ei, Anka, să te aștepți la nepoți, uite ce mulțumiți mai sunt.

— N-ai niciun Dumnezeu, a spus Anna Mihailovna enervată. De ce spui așa prostii? Păi Natalia Andreevna îi poate fi lui Olejek mamă! Ei, ce să facă băiatul în sărăcia asta a noastră? Uite, discută și el cu un om inteligent.

Nevasta lui Semion a oftat, dar n-a mai spus prostii. În trei septembrie, Natașa a plecat. Oleg i-a dus geamantanul până la autobuz. Era mult de mers, până la Mamonovka. Anna Mihailovna a început să-și facă griji abia la zece seara. Dar pe la

unsprezece, noaptea târziu, după cum spuneau sătenii, Skotinina a bătut la ușă Raiei.

— Ce s-a întâmplat, tanti Ania? a întrebat-o.

Anna Mihailovna i-a înmânat o foaie.

— Ei, hai, citește cu voce tare. Fără ochelari nu înțeleg.

Raia a aruncat o privire pe bilet și a scos o exclamație.

„Dragă Anna Mihailovna! Vă rog să nu vă faceți griji în privința lui Oleg. Am hotărât să ne căsătorim, așa că o să vină cu mine în oraș. Gândiți-vă și dumneavoastră, ce soartă îl așteaptă pe Olejek la Kukuevo? Fie o să înceapă să bea, fie o să devină argat. Eu însă îi pot oferi fericirea și educația necesară. Când o să ajungem, o să vă dăm adresa. Nora dumneavoastră, Natalia Kavalerova.“

Anna Mihailovna a ascultat mesajul și, fără să spună niciun cuvânt, a plecat. Gorka a rămas cu mama, petrecându-și zilele în trândăveală, fără probleme. Apoi bătrâna Skotinina s-a stins, pur și simplu a căzut cu fața într-un răsad de castraveți. Gorka și-a îngropat mama, dar în viața lui nu s-a schimbat nimic.

— Nici cartofi n-a pus! s-a indignat Raia. De lene s-a umflat de tot, nu se mai rade, nu se spală.

— Și ce-a mâncat? m-am minunat eu.

— Păi fura de la noi din grădină, a spus Raia oftând. Eu și soția lui Semion am hotărât că e mai bine să-i dăm noi decât să ne fure așa. Mistrețul rupe doi castraveți, dar calcă zece în picioare. Îi dăm și cartofi, și ouășoare... Dar în ultima vreme, Gorka al nostru s-a îmbogățit.

— Cum așa?

— Ascultă, mi-a spus Raisa.

M-am uitat la fața ei roșie, fericită, și am zâmbit. Degeaba vorbea mama Lenei despre frumusețea vieții la țară, se vedea că moare de plictiseală. Tovarăși de discuție îi erau numai soția lui Semion și proasta satului, Valka. Toate bârfele fuseseră

rumegate demult, nu mai rămăsese nimic. Și iată ce cadou: o femeie care nici nu se știe pentru ce a venit. Ei, oare nu e plăcut să arunci peste musafiră un munte de informații vechi? Raecika chiar întinerise împărtășind secretele altora.

Cu câțiva ani în urmă, chiar în ajunul lui șase septembrie, când locuitorilor din Kukuevo li se tăiaseră pentru totdeauna curentul electric, Gorka a venit la Raia. Ea s-a minunat sincer. Bărbatul era proaspăt ras, pieptănat oarecum și îmbrăcat într-un costum boțit.

— Auzi, Raika, a bubuit el, dă-mi niște bani cu împrumut.

— Mult? a întrebat precaută vecina.

— Să ajung până la Moscova. Ei, vreo douăzeci de ruble, a spus Gorka oftând.

— Ceri cam mult, l-a repezit Raia, care se hotărâse să nu-i dea mai mult de cinci. N-am atât.

Dintr-odată, bărbatul mereu apatic, chiar moale, a exclamat pătimaș:

— Nu fi scârțară, Rai! Dă-mi, ți-i dau peste o săptămână.

— Și de unde îi iei? a zis Raia zâmbind.

— O să mă îmbogățesc în curând, i-a răspuns enigmatic vecinul.

— Ai găsit o comoară în grădină?

— Îhî, o comoară, numai că e la televizor, i-a răspuns misterios Gorka.

Raia i-a dar suma cerută și multă vreme s-a gândit la spusele băiatului. Ce-o fi vrut să spună când a zis de televizor? Dar atunci li s-a tăiat curentul și emisiunile de la televizor au rămas o amintire. Gheorghi a dispărut o săptămână din Kukuevo, iar apoi, când s-a întors, a uimit-o nespus pe Raia, dându-i înapoi datoria, până la ultima copeică. Mai mult, adusese o geantă plină cu delicatese și avea pe el numai haine noi.

Raia și soția lui Semion făceau tot felul de scenarii. Gorka se purta enigmatic. O dată pe lună dispărea câteva zile, apoi se întorcea cu haine noi și alimente nemaivăzute. Ba mai mult. Într-o zi a apărut într-o mașină, un Jiguli nou. Vecinele erau nedumerite. Poate Skotinin s-o fi angajat? Dar nu puteau să priceapă ce fel se serviciu o fi ăla unde te duci o dată pe lună. Iar Gorka, ca și cum se distra pe seama lor, își afișa bunăstarea – o servea pe Lenka cu bomboane de ciocolată adevărate, iar pe soția lui Semion și pe Raia le chema la ceai. Erau foarte impresionate; în ceainic găseau infuzie adevărată, nu iarbă uscată, pe masă unt, salam, tort și chiar un borcănel de icre roșii.

Apoi Gorka a plecat.

— Mi-am cumpărat un apartament la Mamonovo, le-a explicat femeilor împietrite. Am vândut casa, iar pe banii primiți mi-am luat apartamentul. La Mamomovo e mai vesel, am curent, încălzire centrală. Așa că rămâneți cu bine.

— Auzi, fiule, cine a pus ochii pe casa ta ruinată? l-a întrebat soția lui Semion.

— Vilegiaturiștii, i-a răspuns scurt Gorka și a plecat.

— A plecat de mult? am întrebat-o.

— Păi alaltăieri, a spus Raia plesnind din palme. A lăsat tot – mobilă, veselă –, a luat numai cu un rucsac. Deși, dacă ne gândim bine, ce mobilă și veselă avea el? Niște lemne și oale murdare... Până și gândacii și-au dat duhul acolo.

— În Kukuevo nu e nimeni cu numele Egor? am întrebat-o pentru orice eventualitate, dându-mi foarte bine seama că iar nu căutasem unde trebuie.

— Nu, mi-a spus scurt Raia. A fost Egor Konstantinovici, un tâmplar, numai că e mort de douăzeci de ani.

— Bine, i-am spus oftând, mulțumesc pentru poveste și masă, dar acum trebuie să plec.

Raisa a început să râdă și mi-a arătat ceasul cu cuc.

— Unde te duci? afară e întuneric și nu trece niciun autobuz, n-ai cum să ajungi până la gară. Rămâi să înnoptezi aici.

M-am uitat la ceas – acul mic era la opt, cel mare la douăsprezece. La Moscova, la ora aceea, abia ne așezam la masă, gândindu-ne la emisiunile interesante de la televizor, dar la Kukuevo era târziu... N-aveam ce face, trebuia să dau curs invitației.

Raia mi-a așternut patul pe sobă. În scurt timp, în casă s-a lăsat o liniște adâncă. În camera mare, gazda sforăia ușor, liniștit, așa cum doarme un om cu conștiința curată; în cămăruța alăturată pufăia Lenka lângă un motănel. Doar la mine nu voia să vină Morfeu cu aripile lui ușoare. Soba răspândea o căldură plăcută. Perna mă înțepa insuportabil; evident, era umplută cu fân. Gazda grijulie mă învelise cu un cojoc mare, necăptușit, care fusese alb odată, dar devenise maroniu de murdărie. Blana de oaie emana un miros tare de grajd și am simțit că mă sufoc. Pe o ferestruică mică, neacoperită, se vedea luna uriașă, galbenă, care semăna cu o roată gigantică de cașcaval. Am încercat să deschid ferestruica, dar am văzut că cercevelele nu au ivăre. Probabil că primăvara o scoteau pur și simplu și o duceau în magazie, iar în timpul iernii o lăsau așa închisă, ca să păstreze căldura.

Din cauza căldurii sufocante a început să mă doară capul. Nu dorm niciodată cu fereastra închisă; Seriojka spune că în dormitorul meu poate trăi confortabil un urs polar. După ce mi-am luat cu grijă de pe umeraș scurta, am ieșit cu grijă afară. Voiam să respir puțin aer curat.

Liniștea din Kukuevo era impresionantă. La Moscova nu există atâta liniște, mai trece o mașină sau se aud oameni. Acolo însă aveai senzația deplină că ești singur pe lume. Picioarele m-

au purtat singure pe ulicioară, în jos, spre râpă. Era atât de bine! Aerul era curat, geros, cumva gustos, pe jos nu era fleșcăială, ci zăpadă albă, neatinsă...

După ce am mers vreo cinci minute pe străduța șerpuită, am dat de o poartă destul de mare cu o cutie poștală din metal. Pe acoperișul ei era scris cu vopsea albă de o mână nesigură: „Skotinina.“ Deci în fața mea era casa Skotininilor, vreau să spun casa părintească a lui Leo Sko. Pentru că nu mi-am putut stăpâni curiozitatea, am împins portița. S-as deschis brusc, fără zgomot, scârțâind din balamalele ruginite, și am intrat într-o curte mare, incredibil de plină de vechituri. Dar ce nu era acolo! Căldări găurite, butoaie, borcane, sticle și chiar o șenilă de tractor. Lângă pridvor erau trei trepte putrezite.

În interior, casa era mai mare decât a Raiei: o cameră uriașă în care se zăreau câteva uși care duceau în alte încăperi. Era frig. Mobila chiar era foarte puțină: o masă scâlciată, o canapea veche și un bufet antediluvian, de dimensiunile unui tanc.. Pe jos se afla un preș jumulit, făcut din cârpe. Într-un colț se umplea de praf un Tauras vechi, absolut inutil, cel mai ieftin din familia televizoarelor sovietice.

M-am uitat și în camera alăturată: nu era nimic, nici măcar mobilă. În cealaltă se afla un pat de fier cu fund de plasă și un șifonier ce semăna cu un coșciug cu oglindă. Am deschis ușile mici, care au scârțâit nemilos, și am descoperit acolo câteva bluze, o vestă și o fustă incredibilă, bleumarin cu trandafiri roz. Poate că Gorka nu dorise să arunce hainele festive ale mamei sau pur și simplu nu-i păsase. Din colțul drept se uita, cu ochi severi, Nicolae, făcătorul de minuni. Chipul sfântului era înnegrit, avea nevoie de o curățare. Podeaua din fața lui era mult mai uzată decât în restul dormitorului. Evident, Anna Skotinina își petrecuse multe ore în genunchi, cerând iertare de la Dumnezeu.

Din spatele icoanei se vedea un colțișor alb. Mi-am băgat mâna în spatele ei și am scos o scrisoare: „Kukuevo, regiunea Kalujskaia, oficiul poștal Alehino, strada Oktiabrskaia 8, Skotinina Anna Mihailovna.“ Deci poștașul venea din când în când în sat.

Am deschis plicul și m-am apropiat de fereastră.

Luna plină lumina splendid camera, așa că am putut să citesc următoarele rânduri:

„Mult stimată Anna Mihailovna! Vă deranjez pentru a patra oară, căci n-am primit niciun răspuns. Vă rog în numele lui Hristos, dacă apare Natalia Andreevna, anunțați-mă la adresa: Kaluga, strada Gogolia 7. Vă cer iertare pentru insistența mea, dar copiii suferă foarte tare, mai ales Egorușka – e încă mic. Cu respect, Piotr Stepanovici Kavalerov.“

Am băgat scrisoarea în buzunar și, inspirând cu plăcere aerul proaspăt, am pornit încet spre casa Raiei.

18

În dimineața următoare, la ora nouă, mă aflam în piața centrală din Kaluga. Strada Gogolia se afla la marginea orașului, așa că a trebuit să iau autobuzul. Casa de la numărul șapte se uita la lume cu rame albe și elegante și cu pereți proaspăt văruiți. Tocmai fusese renovată. M-am bucurat. Ștampila de pe scrisoare era din 1994. În cinci ani s-ar fi putut întâmpla orice, atât cu ea, cât și cu locatarii ei.

În spatele ușii apartamentului s-a auzit un lătrat. A apărut o fată de vreo șaptesprezece ani, într-un halat roșu de molton. Pe cap avea niște bigudiuri de fier de modă veche, cu elastic.

— Bună, mi-a spus fata, împingând în spate un câine negru cu botic de vulpe. Sunteți de la policlinică?

— Nu chiar, îl caut pe Piotr Stepanovici Kavalerov.

Fata a oftat și a bolborosit:

— Tata a murit. Dar dumneavoastră cine sunteți?

M-am tulburat ușor.

— Piotr Stepanovici o căuta pe Natalia Andreevna...

— Și ce-i cu asta? m-a întrebat cu răutate fata.

— Pot să vă spun adresa ei.

— N-am nevoie de adresa persoanei ăsteia, m-a repezit fata și mi-a trântit ușa în nas.

Hotărându-mă să nu mă las bătută, am sunat din nou la ușă. Dar în apartament era liniște. Apoi, din spatele ușii, s-a auzit

înfundat:

— Plecați până nu chem miliția.

Am strigat:

— Chemați-l pe Egor!

— Plecați, s-a auzit răspunsul.

M-am sprijinit de pervaz și mi-am scos țigările. S-a deschis larg ușa celuilalt apartament. Evident, vecina mă observase pe vizor.

— Aici nu se fumează, a spus o cucoană de vreo cincizeci de ani, tot cu bigudiuri de fier.

O fi vreo modă la Kaluga?

— Nu fac nimic rău, am încercat să mă justific.

— Așa spun toți, a continuat dama vigilentă, dar apoi sar toate blocurile în aer. Duceți-vă afară. De fapt, ce doriți?

— Am venit la Piotr Stepanovici...

— Ha, păi e mort de cinci ani.

— Mi-a spus fata. E tare obraznică.

— Să nu vă supărați pe ea, a spus cucoana cu cap de fier, îmbunându-se dintr-odată. Angelica a îndurat multe în viață.

— Nici nu mi-a dat voie să-l aștept pe Egor, m-am plâns eu.

Vecina a făcut ochii mari.

— Păi de unde ați venit?

— De ce contează asta? De la Moscova.

— Și cine v-a trimis?

Am ezitat o clipă, apoi i-am spus:

— Natalia Andreevna.

S-a auzit un zăngănit. Uimită, femeia scăpase cheile.

— Natașa, scârba, a bolborosit aplecându-se, cam târziu și-a dat seama. Toți au murit... Și ce s-a mai chinuit Petia, sărmanul.

— Nu mai înțeleg nimic, i-am spus.

— Sunteți rudă cu Natașa?

— Nu, m-am grăbit eu să-i spun, lucrez la o agenție de

detectivi, șefii m-au trimis să adun informații despre ea.

— A făcut ceva? s-a interesat bucuroasă femeia.

Încercam să scap.

— Nu, dar uneori ne angajează ziarele pentru a aduna informații.

— Ei, atunci vino-ncoace, mi-a poruncit cucoana și m-a tras într-un hol strâmt, care mirosea a ciorbă de varză. Dacă interesează ziarele, e foarte bine, e chiar foarte bine. S-au pregătit să scrie despre ea?

— Așa se pare, am spus ridicând din umeri. Dacă o să găsesc ceva interesant.

— Hai la bucătărie, mi-a spus femeia înviorată, o să-ți povestesc niște lucruri de-o să ți se ridice părul în cap.

— Mulțumesc, i-am zis cu recunoștință. Și pot să aștept la dumneavoastră până vine Egor?

Cucoana s-a oprit și mi-a spus:

— N-o să vină.

— A plecat?

— Nu chiar.

— Dar?

— L-a omorât.

— Demult?

— Acum cinci ani.

— Cine?

Femeia s-a așezat pe taburet și mi-a spus:

— Doar ți-am zis, o să-ți povestesc niște lucruri de o să ți se ridice părul în cap! Petka l-a omorât pe Egorușka, apoi s-a sinucis! Uite groaza! A omorât un copil de cinci ani, și numai din cauza javrei de Natașa.

M-am întors la Moscova cu capul bubuind. Lăsând la o parte înjurăturile nesfârșite spuse de înveninata vecină Zoia, situația arăta așa:

Piotr Stepanovici Kavalerov și soția lui, Natalia Andreevna, locuiau liniștiți la Kaluga. Piotr era contabil la o fabrică. Natașa preda muzică la școală. Duceau un mod de viață corect, nu făceau petreceri zgomotoase, își petreceau mare parte din timp în fața televizorului. Piotr era un bărbat tăcut, ordonat, tot timpul își făcea de lucru prin casă. Bătea întruna cu ciocanul și aducea cutii de lac pentru mobilă. Tot el se ducea la cumpărături, dădea cu aspiratorul și întindea cearșafurile în curte. Natașka își îngrijea mâinile – câștiga foarte bine dând lecții particulare de muzică. Se îmbrăca minunat, folosea produse cosmetice și nimeni din curte n-o văzuse cu părul ciufulit.

Zoia și vecina erau un fel de prietene. Uneori, seara, Natalia dădea fuga la ea fără să fie invitată, ca să bea un ceai. După ce lua o gură, două, Natașenka începea să se plângă:

— Ei, Zoinka, m-am plictisit de nu mai pot. Oare asta e viață? Soțul e un papă-lapte, un monstru, un lemn fără nicio emoție. Elevii sunt proști de bubuie... Ei, oare pentru o asemenea viață m-am născut?

Zoia, al cărei soțior trăgea serios la măsea, iar în puținele minute în care era treaz o trosnea zdravăn, se minuna sincer:

— Păi de ce nu-ți convine Petia? E treaz, muncitor, om de casă. Nu e bărbat, ci aur.

— Tu trebuia să fii soția lui, îi spunea Natașa oftând. Ați fi trăit minunat, ați fi pus varză la acrit, ați fi construit o casă de vacanță, ați fi strâns bani pentru o mașină... Vă potriviți de minune, dar eu sunt din alt aluat, n-am venit pe lume pentru o viață măruntă, ci pentru scenă și glorie. Dar uite care mi-e acum soarta, putrezesc lângă voi la Kaluga. Of, chiar nu mai pot s-o duc așa.

Natașa nu o prea iubea pe Angelica, fiica ei.

— Și cum o fi convins-o Petka să facă copilul? a întrebat

Zoia nedumerită. Nu dădea două parale pe tată. Odată, copilul plângea pe balcon. N-am mai rezistat și am deschis ușa la Natașa. Iar se spăla în baie sau dormea, nu mai știu. Uite, Petia o iubea de nu mai putea pe fată, o lua cu el peste tot. Apoi a apărut și Egorka...

— Și cum de-a acceptat Natașa să-l facă și pe-al doilea? m-am minunat eu.

— Din întâmplare, a spus Zoia zâmbind. Știi, uneori, femeii, deși rămâne grea, nu i se oprește ciclul. Așa s-a întâmplat și cu Natașka. Abia în luna a cincea și-a dat seama, dar era târziu! Și nu-ți poți imagina ce scandal i-a făcut soțului. Chiar s-a dus la Moscova să scape de copil, dar nimeni n-a acceptat, fiind în atâtea luni.

A fost nevoită să nască. Egorușka era slăbuț, nu dormea cu zilele. Piotr era pur și simplu negru când legăna căruciorul. Natalia nu se apropia de băiat. Pe fiu îl iubea și mai puțin decât pe fată.

Au trecut câțiva ani. Odată, Natașa, care-și petrecea mereu concediul singură, nu s-a mai întors acasă când au început cursurile. Piotr, neliniștit, a început să-și caute soția, dar parcă se evaporase. Nu lăsase nicio scrisoare, nici măcar un bilet scurt, și nu-i dăduse niciun telefon. Micul Egorka, care își adora mama deloc amabilă, își scotea zilnic din minți tatăl și sora.

— Unde e mămica? Vreau la ea!

Și Angelica, fata cea mare, suferea, dar nu o arăta.

După o săptămână, miliția a fost anunțată de dispariție.

Sărmanul contabil era negru la față. Vecinelor din curte le părea rău de bărbat, așa că îșI ofereau ajutorul. Dar el dădea din cap și făcea totul singur. Așa a trecut un an. Vara, Piotr a fost chemat la miliție. Când s-a întors acasă, arătând ca un om nebun, principala bârfitoare din curte, Nina Mihailovna, l-a întrebat:

— V-au spus noutăți despre Natașenka?

Dar Kavalerov a intrat tăcut în apartament. A uitat să încuie ușa și tocmai neatenția asta i-a salvat viața Angelicăi. Pe la ora trei ziua, Zoia, care deja își înmormântase soțul bețiv și avea anumite intenții față de Piotr, a ciocănit la apartamentul vecin, dorind să-l servească pe bărbat cu piftie de casă.

Nimeni n-a răspuns la ușă. Uimită, Zoia, care știa foarte bine că vecinii sunt acasă, a deschis ușa. În sufragerie o aștepta un tablou îngrozitor: pe canapea era Egoruşka, cu un cuțit în piept, lângă el Angelica, plină de sânge, iar pe jos, lângă fereastră, cadavrul lui Piotr. Pe masă era și un bilet: „Vă rog să mă iertați, oameni, nu mai vreau să trăiesc. Și n-are nimeni nevoie de orfani.“

Zoia era gata să leșine, dar a auzit venind de pe canapea un geamăt slab și a alergat să cheme salvarea.

Angelica a supraviețuit. Fata a fost multă vreme bolnavă, dar a supraviețuit. Egoruşka și Piotr au fost îngropați în cimitirul local. Curtea vuia, dezbătând cele întâmplate. Nu se știe cum se răspândise zvonul că lui Kavalerov i s-ar fi spus la miliție că soția lui trăiește liniștită la Moscova cu un alt bărbat. Dar, dacă era așa sau nu, nimeni nu știa exact, sectoristul posac păstra tăcerea, iar pe Angelica, după ce s-a întors de la spital, oamenii s-au temut s-o întrebe.

— Poate că boarfa aia a reușit să-și facă o stare bună în capitală, așa că trebuie să se scrie tot adevărul despre ea! Să știe toți că e o criminală! a spus vecina întristată.

— Piotr l-a omorât pe Egor, am contrazis-o eu.

— Nu, m-a repezit Zoia. Natașka! Criminal nu este ăla care apasă pe trăgaci, ci ăla care pune altuia pistolul în mână.

N-am știut ce să-i răspund.

— Tu știi unde locuiește vipera asta, nu? m-a întrebat Zoia oftând.

— Nu, i-am spus repejor.

— Ba știi, a insistat femeia, dar nu-ți fă griji, n-o să te întreb. Mi-e și silă să mă uit la jigodia aia, dar fă o faptă bună și transmite-i ceva Nataliei Andreevna.

Zoia s-a ridicat și a scos din sertarul mesei un plic mic.

— Uite, dă-i asta doamnei Kavalerova, sau cum o fi chemând-o acum, și spune-i că acum nu mai are nici soț, nici fiu, nici fiică.

Stând în personal, am deschis pachețelul și am tresărit. Pe genunchi mi-au căzut niște fotografii: un sicriu mic acoperit cu flori, în care se vedea o față micuță, ca de păpușă; lângă el, un sicriu mare, unde-și dormea somnul veșnic un bărbat slab cu nas lung, cumva ireal; un mormânt gol cu o cruce simplă, cea mai ieftină, de fier; un băiețel frumușel, creț și un bărbat trist...

M-am întors acasă pe la ora opt, iritată și furioasă. Ei, și ce aflasem? Păi nimic, băiatul părăsit de Natalia Andreevna nu era acel Egor pe care îl căutam, n-avea nicio legătură cu Nastia, în nici un caz nu putea să fie fratele ei.

Când am intrat în bucătărie, ai casei beau liniștiți ceai. Când m-au văzut, au lăsat imediat ceștile jos și au întors capul.

— Ce s-a întâmplat? m-am minunat.

— Nimic, mi-a spus repejor Iulia.

Kiriușka a chicotit, iar Katia mi-a propus:

— Vrei niște ceai?

— Nu.

— Am înțeles, a bolborosit Serioja, ești sătulă de iubire.

— Ce-ai spus? am întrebat uimită.

— Păi așa, a pufnit băiatul și a mai luat o bucată de tort.

Nu, era clar, ceva nu era în ordine cu ai mei.

Până și Mulia și Ada, ținându-și respirația, mă urmăreau cu ochii lor maronii. Chiar și Rachel voia să afle ceva. Iar pisicile au început să urle obraznic când m-au văzut.

Nedumerită, am făcut un duș și m-am întins pe canapea. „Așadar, mâine...“

Dar în clipa aceea a intrat Katia.

— Auzi, Lampa, mi-a spus sever, desigur, e treaba ta, dar cred că în familia noastră nu sunt chestiuni personale.

— Ce vrei să spui? am întrebat-o, neînțelegându-i propoziția nu prea coerentă.

— Bine, mi-a răspuns Katia, o să spun direct: ce fel de om este?

— Care om?

— Ei, fir-ar să fie, a spus prietena mea dând din mână, cel cu care te-ai dus în weekend!

Abia atunci mi-am adus aminte de cavalerul meu de la bancă, blondul elegant cu casă de vacanță, Mercedes, teren de tenis, și, în plus, singur pe lume...

— A, da... Nu-ți face griji, totul s-a terminat între noi, nu mi-a plăcut.

— Ai grijă, m-a amenințat Katia, căsătoria e o chestiune serioasă, nu ești singura...

— Ți-am spus, nu-ți face griji, i-am dat papucii cavalerului. Apropo, de unde ai aflat de călătoria mea?

— Iulia mi-a spus.

— Nesuferita! Am rugat-o să tacă, iar ea le-a spus tuturor!

— Nu te supăra, a spus Katiușa zâmbind, mi-a zis numai mie, iar eu nu știu să păstrez un secret.

Nici n-a apucat Katia să trântească ușa, că în cameră a dat buzna Kiriușka.

— Auzi, Lampușecika, vrei să spăl ceva în bucătărie? Ei, vasele, gresia, aragazul?

— Ai luat o mulțime de patru?

— Nu.

— Atunci de ce te-a apucat grija asta?

Kiriușka s-a așezat lângă mine pe canapea și a bolborosit:

— Cu tine e așa de bine, îmi ești pur și simplu ca o mamă adevărată!

— Spune-mi ce vrei. Ți-ai rupt pantalonii? Sau ne-a chemat directorul la școală?

— Ei, dar ce, crezi că am vreun interes? a spus băiatul. Pur și simplu am vrut să trec pe la tine să-ți vorbesc despre sentimentele mele.

— Mulțumesc, prietene, și eu te iubesc foarte tare, i-am spus emoționată.

— Să nu pleci de la noi, mi-a șoptit Kiriușka, nu trebuie să te căsătorești. Uite, mama tot încearcă de patru ani, și degeaba!

M-am ridicat în fund pe canapea. Fierbeam de răutate.

— Cine ți-a spus prostii le astea despre căsătorie?

— Iulia, dar am jurat că n-o să spun nimănui, a zis Kirka.

— Nu-i adevărat, n-a înțeles bine. N-am niciun logodnic, dar dacă o să am vreodată, ți-l arăt ție primul.

— Ooo! a început să urle Kirka, ieșind în goană din dormitor.

În ușă a dat peste fratele mai mare și a primit de la el un bobârnac.

— Auzi, Lampeț, a început Seriojka închizând ușa, desigur, înțeleg, ai obosit, dar trebuie să stăm puțin de vorbă.

Mă străduiam să nu izbucnesc în hohote de râs. Mai venise unul să mă convingă să nu fac pasul spre o căsătorie atât de fulgerătoare.

Serioja, între timp, răsucindu-și mustățile subțiri, îmi tot vorbea:

— Desigur, casa de vacanță și Mercedesul sunt lucruri frumoase, dar soțul și soția nu trebuie să fie legați numai de lucruri materiale. Lucrul cel mai important este ca sufletele să se potrivească, să aibă interese comune. Apropo, doar ai fost

soția unui om cu stare și, din câte mi-am dat seama, n-ai fost prea entuziasmată de prima căsătorie. Tovarășul de viață trebuie să fie absolut de încredere...

Spuneți, vă rog, câtă inteligență! Cred că putea să țină un curs despre psihologia și etica vieții de familie!

— Dacă nu ai sentimente profunde, mai bine refuză...

— Habar nu am despre ce vorbești, i-am spus oftând.

— Iulia mi-a povestit tot, mi-a răspuns Serghei, dar deocamdată n-am spus nimănui.

— Și să nu spui! M-am răzgândit!!! Nu mă pregăteam să mă căsătoresc, pur și simplu am glumit cu Iulia, dar ea a luat totul în serios. Ei, adu-ți aminte de tul!

Seriojka a început să chicotească. Iulecika uneori este extrem de naivă, iar de lucrul ăsta se folosesc cu nerușinare mârșavii colegi ziariști, jucând-o pe degete pe nefericită. În redacția lor minunată există următorul sistem: o dată pe săptămână, angajații se adună în biroul redactorului-șef și spun despre ce ar vrea să scrie în numărul următor. Asta înseamnă că-și anunță tema. Cine aduce cele mai multe teme interesante e cel mai tare, redactorul îi dă o turtă dulce, iar cine nu găsește niciuna, are parte de o mustruluială în public. Uite, Iulecika bântuia tristă pe coridor, nu-i venea nimic în minte, ora ședinței se apropia și anticipa neplăceri serioase. Și atunci a venit la ea Vanka Riumin, de la departamentul foto.

— Auzi, Romanova, a bolborosit el, am o temă interesantă, te lingi pe degete. Vrei? Ți-o dau ție...

— Vaniușa, a spus Iulia bucuroasă, păi eu...

— Ei, lasă, i-a zis colegul dând din mână, îmi cumperi o sticluță. Bine, la Grădina Zoologică a fost adus un pește-tul, mâine o să fie prezentat vizitatorilor.

— Ei, și ce-i cu asta? s-a minunat Iulia.

— N-ai înțeles, e vorba de peștele-tul. Știi ceva despre el?

— Desigur, cumpăr pentru pisici. E așa mic, în cutiuță.

— În cutiuță, da, a tachinat-o Vanka. Of, proastă mai ești, Romanova! Păi ăla e șprot, dar ăsta e tul.

— Și care e diferența?

— E un pește unic, a început să susure Riumin, au rămas numai câteva exemplare în lumea toată.

— Și de ce e așa de celebru?

— Peștișorul ăsta mic scoate din burtă niște fire care, mai apoi, se împletesc și fac bucăți uriașe de țesătură ajurată, extrem de frumoasă. De aceea i se mai spune și „tul“.

Iulecika nu prea avea cunoștințe din domeniul zoologiei. Se tot îndoia și întreba neîncrezătoare:

— Oare există așa ceva?

— Ei, hai că ești tare, Romanova, a început să fornăie Vanka. Doar n-o să-mi spui că n-ai auzit nici de viermele de mătase.

Argumentul despre viermele de mătase a convins-o, iar ea, bucuroasă, s-a dus fuga la ședință.

Când a venit și rândul Iuliei să facă anunțul, a început să povestească despre peștele-tul. În plină vervă, n-a băgat de seamă comportamentul ciudat al colegilor. Fotocorespondenții, în frunte cu Riumin, și-au acoperit fața cu agenda, doamnele de la secția de cultură chicoteau, iar bărbații de la sport zâmbeau ca niște ticăloși. Însă redactorul bătea iritat cu creionul în masă.

— Ei, Romanova, hai că ești tare, i-a spus Vanka după ședință. Era o glumă!

— Prostule, i-a spus Iulia, căreia redactorul îi spusese o mulțime de cuvinte „plăcute și delicate“.

— Nu, a început Vaniașka, tu ești proastă! Ei, cine se putea gândi că o să repeți cu voce tare prostiile alea? Vai, ești de groază!

După aceea, colegii au tachinat-o o săptămână întreagă pe nefericita fată, băgându-i sub nas imagini cu pești.

— Ai glumit? m-a întrebat Serioja.

— Ei, da, i-am răspuns, pur și simplu m-am distrat puțin. Gândește-te și tu: blond, bogat, burlac și orfan... Se poate așa ceva?

— Aha, a bolborosit băiatul. Atunci am plecat, dormi liniștită.

Dar în loc să mă odihnesc, m-am dus s-o caut pe Iulia și am găsit-o în baie.

— Ei, îți mulțumesc, i-am spus nervoasă.

— E o prostie, mi-a răspuns Iulecika, mi-a făcut plăcere să-ți dau țoalele!

— De ce le-ai spus unde mă duc?

— Eu? Am tăcut ca peștele pe gheață! Mai bine dă-mi pulovărul verde, vreau să-i scurtez mânecile.

Abia atunci mi-am dat seama că geanta cu lucruri se afla la vecina Nina.

Holul Ninușei era plin de cutii.

— Uite, a zis Nina arătându-mi muntele de lucruri, am adunat aproape tot. Mâine vine mașina.

M-am uitat la boccele, cutii și valize. Vai, mai bine suporți un incendiu decât o mutare!

— Doar patul a rămas, a cârâit Ninușa. De fapt, o parte din plăpumi e acolo.

I-am urmărit privirea și am văzut o pernuță frumușică de velur, cu o pisică brodată. Pisica zâmbea; avea la gât o fundă portocalie.

— Ca să vezi, am exact una la fel pe canapea! am exclamat.

— Păi toate sunt la fel, a zis Ninulia începând să râdă și mi-a întins geanta.

19

În dimineața următoare, după o clipă de ezitare, am sunat la Leo Sko. Natașa a ridicat receptorul.

— Luisa Ferrara vă deranjează. Trebuie să mă întâlnesc cu dumneavoastră.

— Ați scris și vreți să-mi arătați, a spus Natașa bucuroasă. Veniți, veniți, dar până în unu.

Am închis și mi-am spus răzbunătoare: „Dacă ai ști tu, *mămico*, ce-o să-ți arăt, nu te-ai mai bucura așa!“

Natașa era îmbrăcată în niște pantaloni strâmți și un pulovăr larg.

— Așteptați-mă la bucătărie, Luizocika, mi-a ciripit. Olejek nu e acasă, o să citesc eu.

A luat plicul, a scos fotografiile și a bâiguit aiurită:

— Ce-i asta?

— Fotografii cu Egor și Petia.

— Nu sunteți jurnalistă...

— Nu, și nu mă cheamă Luisa Ferrari.

Trebuie să-i dau cezarului ce-i al cezarului, Natașa și-a revenit imediat.

— Și ce doriți? m-a întrebat, ștergându-și zâmbetul prietenos.

— Să stăm puțin de vorbă.

— N-am despre ce să vorbesc, a spus Natașa și s-a ridicat

repede.

După o clipă de tăcere, mi-a spus:

— O să vă dau trei mii de dolari și vă vedeți de drum.

— Nu.

— Dacă vreți, cinci, dar nimic mai mult.

— Nu m-ați înțeles, i-am spus oftând și mi-am scos țigările. Nu mă interesează șantajul. Am nevoie de două lucruri: agenda Nastiei și niște informații despre rudele ei.

— De ce? m-a întrebat precaută Natașa. Ce treabă are Nastia?

— Lucrez la o agenție de detectivi și trebuie să-l caut pe fratele ei, Egor.

— V-am spus de mai multe ori, mi-a șoptit Natașa. N-are niciun frate Egor. Și n-am auzit niciodată numele ăsta.

Mi-am ridicat ochii spre ea.

— Ei, mă rog, numele l-ați auzit, dar dacă l-ați uitat, o să vi-l amintesc eu. Așa îl chema pe fiul dumneavoastră, băiețelul care plângea noaptea de dorul mamei și a murit fără să o mai vadă.

Pălind, Natașa a strâns în pumn micuța cană de cafea. Porțelanul fin a pârâit. Din mână au început să-i curgă mici șuvoaie de sânge. Doamna Skotinina a scâncit încet, apoi și-a dat ochii peste cap și a început să urle isteric:

— Ce știi tu despre viața mea, scârbă!

Din gura ei se revărsau înjurături însoțite de hohote de plâns și muci. Fardul aplicat cu îndemânare i se scurgea pe față; începuseră să i se vadă ridurile ascunse, petele și imperfecțiunile. De la nasul ei drept coborau spre bărbie două cute. Natașa arăta de șaizeci de ani.

M-am ridicat, am deschis frigiderul mare, am văzut o sticlă începută de vodcă Zolotoe kolțo și i-am turnat din ea pe palma rănită. Natașa a țipat și s-a oprit. I-am scos cu grijă cioburile înfipte și am mai stropit încă o dată tăieturile cu vodcă.

— Plasturii sunt în baie, în dulăpiorul cu oglindă, a bâiguit ea, plângând în continuare.

Am ajuns în baia uriașă, care era aproape în întregime ocupată de un jacuzzi roz, elegant, cu mânere nichelate. Am dat la o parte batalioanele de șampoane, companiile de creme, diviziile de geluri și am descoperit o mică farmacie. Judecând după selecția de medicamente, în apartament locuiau niște oameni sănătoși din naștere. O cutie de aspirină efervescentă, un flacon de laxativ, antiinflamatoare și antitusive. Niciun medicament pentru tensiune, inimă, ficat sau rinichi. Skotininii aveau doar constipație, durere de cap și tuse. Să-i invidiezi, nu alta. În casa noastră, cutia cu medicamente plesnește din cauza flacoanelor.

Natașa stătea în aceeași poziție. Nu-i mai curgea sânge. I-am acoperit rana cu un plasture.

— Nu e grav. O să doară până mâine, dar o să se vindece. Nu moare nimeni de la o rană ca asta.

— Uneori chiar vrei să mori, mi-a șoptit Natașa, apoi a luat sticla de vodcă, a scos niște șervețele dintr-un pahar frumos de cristal, l-a umplut până sus și l-a golit dintr-o înghițitură. Crezi că o duc bine?

— Ai primit ce ți-ai dorit, iar Domnul te obligă mereu să plătești. Ai avut un profit, apoi ai pierdut.

— Dacă m-ai putea înțelege! a bolborosit Natașa.

Mă uitam cu neliniște că o roșeață cumva stranie, vineție, îi cobora de pe frunte pe obraji. Se pare că sistemul de protecție al femeii fusese distrus. Fotografiile sau vodca o relaxaseră dincolo de orice limită. „Acum o să deschidă gura și o să înceapă să se jure, îngropându-mă în grămezi de informații inutile. O să fiu nevoită s-o ascult, altfel o să se enerveze și n-o să-mi dea caietul“, mi-am spus. Așa și era. După ce și-a sprijinit capul în mâini, Natașa a început să-mi spună o poveste lungă,

fără noimă.

Se născuse în anul 1945, într-o familie săracă, simplă. Mama a fost vânzătoare la piață, iar tata șofer. E adevărat, părinții nu beau, își iubeau copiii și-i educau cum puteau. Pur și simplu aveau prea mulți copii – cam opt. Dar Natașenka a avut norocul de a se naște ultima, de aceea era foarte răsfățată. Când fetița a intrat în clasa întâi, învățătoarea i-a sfătuit s-o dea în paralel și la școala de muzică. Mama a ascultat-o, mai ales că școala de muzică se afla chiar în curtea lor. Și atunci au văzut că Dumnezeu îi dăruise talent Natașei.

Fata avea o voce minunată și profesorii i-au spus că trebuie să aleagă o carieră de cântăreață. Dar când a primit diploma de bacalaureat, mama și tata i-au interzis categoric să se gândească la o carieră de scenă. Familia locuia la Tambov, era o singură noapte de mers până la Moscova, dar capitala părea un oraș îndepărtat, ca de basm. Iar Natașenka era o fetiță ascultătoare. Și așa a rămas să predea muzica în școala din orașul natal.

Au trecut niște ani lungi, plictisitori. Uneori, Natașa, cu inima pierită, se uita la televizor la Helena Velikanova sau la Edita Pieha. Și ce aveau ele mai bun? N-aveau nici voce, nici vreun talent deosebit... E adevărat, Pieha era frumoasă, dar Velikanova avea un ochi pieziș...

Din cauza tristeții adâncite, Natașa s-a căsătorit cu Petia și s-a dus la Kaluga. S-a apropiat, cum s-ar spune, de capitală, dar în viața ei nu s-a schimbat nimic. Pur și simplu a înlocuit o plictiseală cu alta. A ajuns din nou la o școală de muzică, având în plus soț și copii. Mai întâi a apărut Angelica, nu tocmai dorită, apoi Egor, total inutil. O vreme, Natașa chiar a încercat cu adevărat să devină o soție și o mamă bună; a învățat să facă și plăcinte. Dar aluatul nu creștea niciodată, copiii o iritau, iar soțul semăna cu un câine mare și prost.

Domnul o făcuse pentru scenă, glorie și strălucire, iar ea ducea o viață într-un colț uitat de lume, numărând bănuții. În pragul vârstei de cincizeci de ani, Natalia a făcut o nevroză, o depresie și a devenit complet apatică și indiferentă față de tot ce era în jurul ei.

Singura bucurie erau lunile de vară pe care și le petrecea în singurătate deplină, în locurile cele mai îndepărtate, de preferat fără curent electric, astfel încât gazda să nu aibă televizor. Pentru că, de la începutul perestroikăi, cutia idioată se transformase în principalul ei dușman. Văzând pe ecran fete fără voce, adesea fără nicio pregătire muzicală, Natașa se umplea de furie. Uite, era timpul ei. Dacă ieșea pe scenă, dacă începea să cânte... Numai că era târziu, niciun producător n-ar fi investit bani într-o cucoană de cincizeci de ani. E adevărat, Natașenka arăta cel mult de treizeci de ani, dar asta nu schimba lucrurile. „Soarta îi mângâie pe cei tineri și energici“, își spunea. Și ce dacă aveai o voce minunată... Dacă ți-a trecut timpul, n-ai decât să deschizi mai rar televizorul și radioul.

Dar nu se spune degeaba că nu poți scăpa de soartă. Clopotele destinului au început să bată când Natașa l-a întâlnit pe Oleg.

Băiatul se plictisea în Kukuevo al lui, lângă un frate trântor și o mamă aproape analfabetă. Avea o ureche muzicală de excepție, știa să cânte la pian și la chitară, dar ce rost aveau talentele astea într-un sătuc uitat de Dumnezeu? N-avea bani să se ducă la Moscova, nici haine cuviincioase, n-avea unde să locuiască în capitală...

Cele două suflete asemănătoare s-au apropiat. Nu le împiedica diferența uriașă de vârstă. Au petrecut toată vara în liziera pădurii, cântând melodii și făcându-și planuri, iar la începutul lui septembrie au luat în cele din urmă decizia să fugă.

În ziua aceea, au trecut mai întâi prin Kaluga. Imediat ce statul a permis populației să aibă economii în valută, Piotr Kavalerov și-a deschis un cont în dolari, în care depunea fiecare bănuț economisit. Natașa avea dreptul să se folosească de cecuri și, fără să stea pe gânduri, a scos suma adunată de soțul strângător.

La Moscova s-au dus ca mamă și fiu. Era mai mult decât simplu să fie rude de sânge. Pur și simplu Natașa a scris în buletin, la rubrica despre copii, datele lui Oleg Skotinin. Apropo, nici Angelica, nici Egor nu fuseseră trecuți în actele ei.

În capitală au închiriat un apartament la marginea orașului și au început lungul urcuș al Olimpului.

Au înțeles imediat că repertoriul lui Oleg, romanțele, nu prea emoționează publicul. Nu putea să cânte melodii străine, iar compozitorii nu voiau să-și ia pe cap un băiat începător. În plus, după o gripă, Oleg a pățit ceva la bronhii. Reușea să cânte o jumătate de oră, după care se declanșa o tuse convulsivă, iar din gât îi ieșea o voce răgușită și groasă. Cuplul se întristă și atunci avu loc povestea cu Viktor Siu.

Producătorul Ivan Lazarevici, un lup de estradă experimentat, s-a hotărât să-l promoveze pe Oleg în locul narcomanului Siu, inventând o soluție genială. Play-backul e atât de frecvent în muzica ușoară rusească, că oamenii care cântă live stârnesc uimire. În plus, Oleg avea ceva voce, așa că, în caz că apărea vreo problemă, putea să rămână fără probleme pe scenă pe scenă.

Dar pe Ivan Lazarevici l-a entuziasmat vocea Natașei – puternică și profundă. Pur și simplu femeia se plimba printre octave, atingând cu ușurință notele la și si. Era un briliant, iar producătorul ar fi lucrat cu ea cu mare plăcere. Dar vârsta! Nu poți să-ți faci debutul pe scenă la cincizeci de ani! La vârsta asta, dimpotrivă, oamenii părăsesc scena.

Și atunci, descurcărețul Ivan Lazarevici le-a propus o escrocherie genială. Înregistrau în studio vocea Natașei, iar la concerte Leo Sko țopăia și deschidea gura pe scenă. A urmat succesul, au apărut articole elogioase în ziare. E adevărat, o dată era gata să se ducă totul. Înregistrarea s-a oprit și Leo a înlemnit tulburat. Natașa, care nu și-a pierdut capul, a intrat în cabina sunetiștilor și a început să cânte. Oleg, bucuros, a început să se miște vioi, stând cu spatele la sală. Sunetiștii au primit o sumă mare de bani pentru tăcere. De fapt, fiind foarte la curent cu toate tainele muzicii ușoare, nici n-aveau de gând să ciripească, știind că showbizul e un fel de bazar: ca să vinzi, trebuie să păcălești!

Ivan Lazarevici a lăudat-o pe Natașa și a obligat-o să fie prezentă la toate spectacolele, pentru orice eventualitate. Sărmana a trebuit să ia imaginea unei mame anormale. De fapt, relațiile dintre ei chiar erau de mamă și fiu, nici nu putea fi vorba de ceva intim. Era un parteneriat strict de afaceri, care le aducea amândurora un capital destul de mare.

Apoi Ivan Lazarevici a murit, dar Natașa, pricepută la afaceri, a preluat cu o mână fermă frâiele conducerii. Era total fericită, ducea o viață uimitoare, neobișnuită, ieșiseră câteva discuri cu vocea ei, cântecele se difuzau la radio și la televizor, mulțimi de fani mâzgăliseră casa scării cu carioca... Uneori, când adormea, Natașa își spunea: „Așteptați. Peste vreo zece, cincisprezece ani, când Leo o să fie nevoit să se retragă, o să vă spunem tot adevărul.“ Natașa uita de faptul că ea va avea atunci peste șaizeci de ani. Apropo, odată cu înaintarea în vârstă, vocea ei nu suferise niciun fel de modificare și suna la fel ca înainte – clară și puternică. Aveau bani să-și facă toate poftele, nu-și refuzau nimic. Concediul și-l petreceau la Miami, iar la familia rămasă la Kaluga Natașa nu s-a mai gândit niciodată. Mai mult, un șef uns cu toate alifiile al uneia dintre

secțiile de evidență a populației din capitală i-a dat un buletin pe numele Skotinina.

Neplăceri au apărut o singură dată, când a venit Gheorghi. Omul l-a recunoscut pe cel care se agita pe ecran, Leo Sko, drept fratele lui și i-a făcut o vizită. Gorka n-a spus cum făcuse rost de adresă, dar a promis că spune adevărul despre Natașa și Oleg dacă nu-i dau bani. Gorka le-a propus o sumă scandaloasă – așa credea el –, o mie de dolari pe lună. Skotininii s-au prefăcut indignați, dar după plecarea tânărului au râs multă vreme pe seama lui. Pentru un concert în cluburi de noapte, Leo primea nu mai puțin de cinci mii. O mie nu le afecta deloc bugetul.

Într-un cuvânt, soarta le-a zâmbit. Leo a întâlnit-o pe Nastia, s-a căsătorit, a trebuit s-o inițieze pe fată în tainele afacerii. Dar tânăra soție a râs în hohote când a aflat cum prostește publicul perechea aceea drăguță... Apoi s-a îmbolnăvit, și-a rupt piciorul și... a murit.

— Pentru noi a fost o adevărată lovitură, a spus Natașa oftând. În primul rând, o iubeam sincer pe Nastia, în al doilea rând, nu mai voiam să apară în ziare articole despre nebunia ei, de aceea am și mutat-o într-un alt spital, unde aveau o secție de psihiatrie pentru asemenea pacienți. Am plătit o grămadă de bani! Și am avut noroc pentru că nici la Sklifosovski, nici în locul nou nu l-au recunoscut pe Leo. La concerte arată altfel: are perucă și machiaj, e urcat pe o platformă înaltă. Dar, oricum, ne era teamă. Aici au sunat de vreo două ori, au întrebat unde e Nastia, așa că, de spaimă, am dat alte numere ale clinicii.

— Nu vi s-a părut ciudată moartea ei? am întrebat-o. Schizofrenia, desigur, nu e o chestie prea plăcută, dar oamenii trăiesc cu ea zeci de ani. Și nici un picior rupt nu te poate trimite pe lumea cealaltă...

Natașa a luat dintr-un cârlig prosopul de vase, și-a suflat

nasul zgomotos și a întrebat:

— Crezi că am omorât-o? Sigur că nu. Îți repet, Leo și-a iubit foarte mult soția. Și nu suntem astfel de oameni, care intră în conflict cu legea. Ei, gândește-te și singură, cu banii noștri... Acum sunt peste tot clinici de psihiatrie particulare, unde poți să duci omul și să-l lași acolo ca într-o închisoare confortabilă, uitând de el. Dar noi am încercat s-o tratăm pe Nastia ambulator, i-am răbdat ieșirile și capriciile. N-aveam nevoie de nimic de la ea. Apartamentul? Of, Doamne Dumnezeule, păi mâine pot să cumpăr trei ca ăsta.

— Și totuși, e o moarte ciudată, am insistat eu.

— Ei, nu, a spus Natașa oftând, medicii ne-au explicat în detaliu. Nastiușa, pe fondul administrării de medicamente psihotrope, a făcut tromboflebită. A tot luat tot felul de medicamente și aspirine, dar n-au ajutat-o. Fractura și faptul că a stat numai culcată i-au complicat situația, s-a rupt un cheag și asta a fost! Oleg a plâns zile întregi.

„Dar a doua zi s-a dus s-o facă pe cântărețul genial la *Meteliță*“, mi-am zis eu ironic.

De fapt, nu cred că Natașa mințea, deși pentru dama asta minciuna mi se părea o obișnuință, așa cum este ceaiul pentru mine. Dar, într-adevăr, pe Nastia n-o otrăviseră ei; și îi văzusem pe Natașa și Oleg agitându-se în jurul fetei la Sklifosovski. Probabil că nu le trebuia apartamentul și aveau o mulțime de bani. Nu, moartea Nastiei era o coincidență tragică.

— Ia cinci mii de parai, mi-a spus interlocutoarea, și nu scoate o vorbă.

M-am ridicat de pe scaun și mi-am întins oasele cu plăcere.

— Văd că nu mă crezi că n-am nevoie de bani. De fapt, caut un bărbat pe nume Egor, a făcut parte din anturajul Nastiei.

— N-a pomenit niciodată de cineva cu numele ăsta, a bolborosit Natașa. Pe fostul ei soț îl chema Viktor.

— Dă-mi adresa lui.

Natașa a început să caute într-o agendă groasă, jerpelită.

— Nici nu mai știu dacă mai locuiește acolo, dar cred că doctorul Rostov știe mai multe despre Nastia. Știți, bolnavii sunt sinceri în fața psihiatrului. Dacă a existat vreun Egor, probabil undeva în trecut, înainte de căsătoria cu Oleg...

— E ciudat că Nastia nu v-a povestit despre frate...

Natașa, complet liniștită și extrem de mulțumită că discuția se îndepărtează încet de secretele ei, mi-a explicat cu plăcere:

— Păi nu suporta să-și aducă aminte de copilărie și tinerețe.

— De ce?

— Dumnezeu știe, deși e de înțeles. Tatăl și mama au murit, au pierit în munți în mod tragic. A fost crescută de bunica ei, care a murit imediat ce Nastia a făcut șaisprezece ani. Probabil că a dus o viață plină de dificultăți, grea. Nici nu-ți vine să crezi, n-are nicio fotografie din copilărie, nici măcar cu părinții. Spunea că bunica le-a aruncat pe toate.

— De ce?

Natașa a ridicat din umeri.

— Cine să mai priceapă? I-a venit așa o nebunealã în cap.

Am tăcut, nu mai aveam despre ce vorbi.

Apoi Natașa a bolborosit cu speranță:

— Poate că iei banii? Aș fi oarecum mai liniștită.

— Nu e nevoie, dar caută-mi agenda, i-am adus eu aminte.

— Uite, mi-a spus Natașa și mi-a întins o agendă mică, neagră și jerpelită. Dar de ce, dacă nu e secret, ai nevoie de Egor ăsta?

Fără să stau prea mult pe gânduri, i-am spus:

— I-a lăsat lui treizeci de mii de dolari.

Natașa a rămas o secundă cu gura deschisă, apoi a început să râdă în hohote.

— Ei, dar te pricepi la minciuni!

— Nu mă crezi?

— Normal că nu.

— De ce?

— Păi de unde lua ea o asemenea sumă? Nastiona era aproape săracă atunci când s-a căsătorit cu Oleg. Minte și tu cu măsură.

Acasă, răsfoind agenda scrisă pe toate părțile, mi-am spus: „Dar chiar așa... De unde avea Nastia grămada asta de bani?“

20

Câinii noștri adoră supa cu orez și copane, de aceea, de dimineață, m-am dus la angro după alimente. Mulia, Ada și Rachel mă urmăreau trist în timp ce mă îmbrăcam.

— Nu vă întristați, fetelor, vin repede, ieșim apoi la plimbare.

Din bucătărie a apărut Mumu și s-a așezat și ea lângă ușă.

— Vrei să spui că n-ai făcut pipi și ești gata să ieși?

Bichonul a întors capul spre stânga, iar Rachel mi-a spus delicată:

— Ham!

— Bine, le-am spus, dacă e așa, să mergem!

Haita de rase diferite a ieșit fuga în curte. Pisicile de pe afară nici n-au tresărit; stăteau lângă prag, pe scări. Pisicile îi cunosc pe mopși și pe terrier și nu se tem deloc de ei. Iar ei, care sunt obișnuiți să trăiască în preajma felinelor, adoră să le lingă pe locuitoarele subsolurilor. Uite, când iese la plimbare pechinezul din apartamentul patruzeci și trei, pisicile sar imediat în copaci și urlă îngrozitor. Pe câinii noștri îi considerau prieteni, iar pe Mumu o ignorau cu mândrie. Câinii au început să umble prin curte, arătându-și colții în bălțile acoperite de gheață din luna februarie. Deodată, Mulia s-a apropiat repede de bucata dreptunghiulară de asfalt negru, pe care dimineața se aflase mașina lui Serioja, și a început să latre

furioasă spre locul de parcare și să fornăie disperată. După o clipă i s-a alăturat Ada. M-am mirat. Oare mopșii erau atât de pricepuți încât puteau distinge mirosul stăpânului preferat?

Ne-am mai plimbat vreo douăzeci de minute și ne-am pregătit să ne întoarcem. Vremea urâtă și vântul alungaseră de pe scară toate pensionarele, așa că nu era nimeni să-mi spună cu buze țuguiate: „Cum de țineți atâția câini? Probabil câștigați cine știe câte mii!“

Rachel se agita pe lângă gard, ignorându-mi strigătele. Mulia, Ada și Mumu stăteau liniștiți lângă scară.

Am amenințat terrierul cu lesa și i-am poruncit:

— Ei, hai, vino aici imediat!

Dar terrierul Staffordshire, neascultător, știa foarte bine că n-o voi atinge nici măcar cu un deget, așa că nu se grăbea deloc.

— Uite ce nesimțită, am spus nervoasă și m-am îndreptat spre neascultătoare.

Nici n-am apucat să ajung la gard, că ușa grea de fier a scării s-a deschis huruind și în prag a apărut un băiat înalt, slăbănog, cu păr roșu ca în desene. Părul de culoarea morcovului de iunie îi fâlfâia în vânt, pe nas și pe obraji avea un evantai de pistrui mari, fața îi era palidă, ca a unui mort. Avea o geantă în mână. Fără să bage câinii în seamă, băiatul a luat-o înainte și a lovit-o cu piciorul pe Ada. Mopsul a început să schelălăie de durere. Băiatul a șoptit ceva cu răutate și a mai lovit o dată câinele cu piciorul. Mopșii au început să plângă – Ada din cauza durerii, Mulia pentru a-i ține companie.

— Ce faci, nemernicule? am început eu să urlu, luând-o de zgardă pe Rachel, care se zbătea.

Terrierul nostru Staffordshire este o făptură pașnică. Furia sălbatică se trezește în ea numai când cineva îi supără pe ceilalți membri ai haitei. Câinele de optzeci de kilograme e în stare să mă pună la pământ pe mine – n-am nici măcar

greutatea unui berbec. Prin urmare, am apucat zdravăn cu mâna dreaptă gardul, iar cu stânga am încercat să țin terrierul.

— Să nu îndrăznești să-mi atingi câinele! am început să urlu, simțind că-mi cade pe nas căciulița tricotată. Pleacă de lână mopși, altfel îi dau drumul terrierului!

Când băiatul s-a uitat o clipă la mine, am tresărit involuntar. Avea o privire de nemernic, goală, rece, cumva indiferent furioasă. Tare demult, în copilărie, am dat în curte peste un hingher care ducea la mașină un câine care urla. Omul ăla se uitase la mine exact la fel.

Mulia și Ada boceau în continuare, Mumu se așezase pur și simplu lângă scară, stând în fund. Băiatul a traversat curtea cu pași repezi, apoi a luat-o pe stradă. Mi-am desfăcut degetele amorțite. Rachel, ca un proiectil, a țâșnit spre mopși și a început furioasă să-și lingă prietenele. I-a rămas o fărâmă de tandrețe și pentru Mumu. După ce am luat-o în brațe pe Ada, care ofta de supărare, am început să urc. Ce monștri! Să dai cu piciorul într-un câine minuscul, care e doar cu puțin mai mare decât o pisică! Nu, trebuia să-i fi dat drumul lui Rachel. Ar fi văzut el! Nemernicul!

Ocărându-mă pentru că nu luasem atitudine, am intrat în apartament și am descoperit-o pe scaun pe Iulecika, tulburată.

— Tu ești, a zis oftând. Ce bine!

— Ce s-a întâmplat? m-am minunat eu.

Așadar, nici n-apucasem bine să ies cu haita, că s-a auzit soneria. Iulecika s-a uitat vigilentă pe vizor și a văzut un băiat cu păr roșu și un zâmbet politicos.

— Cu cine doriți? l-a întrebat.

— Cu Iulia Evghenievna Romanova, i-a răspuns musafirul nepoftit. Sunt de la policlinică, țin locul Albinei Lvovna, care s-a îmbolnăvit.

Iulecika voia să dea jos lanțul, dar când a auzit asta s-a

oprit. Albina Lvovna este medicul nostru internist din cartier. O știm foarte bine. Katiușa fiind chirurg, Albina e foarte amabilă cu noi, nu ne lasă niciodată să așteptăm și, în caz de nevoie, ne permite să o sunăm și acasă. Abia cu o zi în urmă, Iulecika vorbise cu Albina, care îi promisese că o să treacă miercuri pentru a-i prelungi concediul medical. Medicul se simțea minunat și nu se plângea de nimic. După ce a evaluat repede situația, Iulecika i-a strigat:

— N-am chemat pe nimeni, plecați!

— Deschideți, nu vă fie teamă, a protestat liniștit roșcatul. Albina Lvovna mi-a spus să fac o serie de injecții, ultima analiză de sânge nu e prea bună.

Și a ridicat în fața vizorului o hârtie.

— Nu mi s-a luat sânge, a spus Iulia, plecați.

Dar tânărul tot insista:

— Bine, n-o să vă fac injecțiile, dar dați-mi voie să sun la policlinică, trebuie să comunic faptul că refuzați ajutorul.

Dorința de a ajunge neapărat în apartament a făcut-o pe Iulia și mai suspicioasă. După ce a tras bine zăvorul, i-a spus:

— Plecați imediat! Apropo, acum se întoarce mătușa mea, se plimbă afară cu câinii. Dacă nu plecați, terrierul nostru o să vă rețină până la sosirea miliției.

Băiatul a înjurat scurt și a luat-o în jos pe scară.

— Sigur, mi-a spus Iulia, ușa noastră e de fier, are și zăvor, și lanț, dar oricum m-am speriat.

La drept vorbind, nici mie nu mi-a plăcut incidentul. Am sunat la policlinică. După ce am discutat cu Albina a fost și mai rău. Medicul internist s-a minunat și a spus:

— Ce injecții?! Și avem soră medicală, care e femeie, vine la domiciliu numai dacă e chemată. Și nu avem angajați roșcați!

Extrem de tulburate, l-am căutat pe Volodia Kostin. Când a auzit de peripețiile noastre, maiorul a venit cât a putut de

repede.

Iulia, tare speriată, după ce s-a uitat pe vizor, a spus:

— Veniți mai aproape de ușă.

— Eu sunt, i-a spus Kostin râzând.

Mai întâi a mâncat cu poftă vreo șase crenvurști și, după ce și-a umplut aproape ochi paharul, a luat o gură și a spus:

— Uite, fetelor, ascultați. În Moscova a avut loc o serie de furturi. Infractorul a acționat destul de sofisticat. Mai întâi s-a dus la policlinică și a căutat în cutia în care sunt puse rezultatele analizelor. Nimeni nu-i bagă în seamă pe pacienții care se uită la hârtii. Nimeni n-are nevoie de analizele altora, oamenii se preocupă numai de sănătatea lor.

— Și de ce îi trebuie hârtiile mele? a pufnit Iulia.

— E foarte simplu, a spus Volodia oftând. Pe hârtie se află prenumele, numele, patronimicul, anul nașterii și adresa bolnavului.

— Adresa? m-am minunat eu.

— Păi da, se pare că e foarte importantă adresa, ne-a explicat Kostin. Laboratorul insistă să se completeze cu acuratețe rubricile astea. Probabil fac un inventar al sectoarelor în care sunt cei mai mulți bolnavi. Mă rog, pentru noi asta n-are importanță. Un singur lucru e important: adresa e acolo.

Prin urmare, banditul scotea fișele, făcea copii xerox și apoi le punea la loc. După aceea se ducea liniștit la adresă și suna la ușă. Le arăta analiza bătrânilor – pentru că el, de regulă, se adresa pensionarilor și invalizilor – și le sugera să le facă injecții, să le dea tablete și să le verifice tensiunea. Femeile, mai ales, îi dădeau drumul „medicului“. Mai departe, e limpede: „doctorul“ drăguț își lega victima și lua ce voia.

— Dar chiar nu-i e frică? m-am minunat eu. Dacă mai sunt oameni în casă?

— Păi atunci pur și simplu ia tensiunea și pleacă, a explicat

Volodia. Parazitul chiar are un aparat de tensiune la el.

— Ei, ca să vezi, a bâiguit tulburată Iulia. Acum e clar.

— De fapt, nu prea, a spus Volodia oftând. Problema e că „internistul“ a fost ridicat. Acum e la Burîtka, își așteaptă procesul. Ticălosul a jefuit o mulțime de oameni. Au vorbit despre nemernic la emisiunea *Cronica infractorilor*, i-au arătat și fotografia.

— De ce? s-a minunat Iulia.

— Știu, am răspuns eu. Și au spus: „Dacă îl cunoașteți pe omul acesta sau ați avut de suferit din cauza acțiunilor lui, sunați la 02!“

— Exact, a spus maiorul zâmbind, chiar așa au spus. „Internistul“, evident, nu se grăbește să recunoască, de aceea avem nevoie de ajutor. Așadar, cineva a văzut reportajul și s-a hotărât să imite faptele „eroice“. Bravo, Iulka! N-ai cedat în fața provocării. Lampa, tu ai fi deschis imediat, fără să stai pe gânduri!

După ce-am înghițit fără să crâcnesc acuzația nedreaptă, m-am dus în dormitor să studiez agenda Zviaghințevei. În timp ce mâinile mele răsfoiau paginile, mintea îmi era preocupată de un singur lucru: unde mai auzisem de băiatul cu păr roșu? Cine îmi spusese cu puțin timp în urmă despre bărbatul care semăna cu Apollon Grigoriev, unul dintre Ivanușki?

O vreme am tot scormonit prin amintiri, fără să ajung la niciun rezultat, apoi m-am oprit și m-am concentrat asupra agendei. În mod evident, răposata Nastenka fusese tare zgârcită, pentru că agenda de telefon era plină de un scris mărunt, clar. Nu era nicio tăietură și niciun număr de telefon nu fusese scris cu creionul. Scrisese numai cu pix negru; din cauza asta, agenda părea că fusese completată dintr-odată, că nu se terminase în mod firesc.

Oftând, am început să sun. Când îmi răspundea cineva, îi

spuneam textul pe care mi-l pregătisem:

— Bună ziua, vă deranjează mătușa răposatei Nastia Zviaghințeva. Îi pun lucrurile în ordine și am dat peste o însemnare din jurnal, ceva despre o datorie. Vreau să înapoiez banii...

De două ori m-au întrebat cu nedumerire:

— Nastia? Zviaghințeva? Nu mai țin minte.

Cineva a bâiguit:

— E o greșeală, Nastia n-a luat nimic de la mine.

Și atunci adăugam repejor:

— Aici scrie Egor Ivanov...

Sau Petrov, Sidorov, Maiorov...

Dar oamenii îmi dădeau același răspuns:

— Nu e niciun Egor aici.

Eu insistam, dar oamenii negau. E adevărat, s-a găsit unul care mi-a spus imediat:

— Da, mi-a cerut pentru trei zile cinci sute de parai.

— Nu de la dumneavoastră, ci de la Egor, am spus încercând să dreg situația.

— Prostii, m-a repezit bărbatul, n-am auzit niciodată despre Egor. Aduceți-mi datoria!

Am stabilit o întâlnire la opt seara la cimitirul Vagankovo, lângă mormântul Fioklei Ivanovna Cebotariova. Speram că bărbatul pierduse ore bune pe drum, în căutarea unui mormânt ce nu exista!

După ce am ajuns aproape de finalul alfabetului, mi-am dat seama în cele din urmă că mă chinui degeaba. Celelalte pagini erau goale. Ultima conținea o listă de aniversări. Am trecut peste ele. Oleg, Natașa, Lesia, Galina...

Apropo, telefonul Lesiei și al minunatului Fiodor Nikolaevici Rostov nu erau în agendă. Poate că Nastia îi suna atât de des încât memorase numerele?

Am lăsat agenda inutilă pe canapea și am încercat s-o sun pe Lesia, ca să-mi mai dea o dată numărul de telefon al lui Lev Konstantinovici Platov, dar o voce cochetă mi-a spus:

— Lesia e în deplasare, se întoarce vineri.

M-am întristat, apoi m-am hotărât că momentan mă pot ocupa de fostul soț al Nastiei. În receptor s-a auzit o voce pretențioasă:

— Alou!

— Se poate să vorbesc cu Viktor?

— Vitiuncik, pisicuțule, ia receptorul! a început fata să urle atât de tare încât am tresărit fără să vreau.

După o clipă s-a auzit în receptor o voce seacă:

— Da.

Mi-am reprimat dorința de a-i spune: „Bună, pisicuțule, salutări de la fosta ta pisicuță.“ Așa că am răcnit:

— Viktor Zviaghințev?

— Chiar el.

— O cunoașteți pe Anastasia Zviaghințeva?

— E fosta soție, de ce?

— A murit, i-am spus.

Mă gândeam că omul nu se va tulbura sigur. Dar l-am auzit spunând înăbușit „Ooo“, apoi tușind.

După ce am așteptat vreo două clipe, am spus cu precauție:

— Trebuie să vorbesc neapărat cu dumneavoastră.

— Veniți, mi-a spus tânărul. Orehovskaia 12.

„Pisicuțul“ era, de fapt, un bărbat mare cât un rinocer, de vreo 150 de kilograme. Mai bine i s-ar fi spus „elefănțel“. Cât timp mi-am pus scurta în cuier și mi-am dat jos cizmele, o fetiță slăbuță mi-a aruncat o privire dintr-o cameră și apoi i-a spus:

— Pisicuțule, duceți-vă la bucătărie, în sufragerie e dezordine.

Dar „pisicuțul“, uitându-se posac la interlocutoare, a împins

ușa maronie.

— Intrați.

Nu știu de ce fetiței osoase i se păruse că nu e ordine în sufragerie. În opinia mea, camera era incredibil de ordonată, era curățenie și liniște ca într-un muzeu. Chiar mă deranja. De regulă, oamenii lasă pe jos cărți jucării, andrele pentru tricotat, ziare, căni cu ceai nebăut... Acolo însă erau o masă lăcuită fără cusur, o canapea, fotolii acoperite cu huse din goblen și dulapuri cu geamuri sclipitoare, în spatele cărora se aflau înșirate păhărele și pahare de șampanie.

— Luați loc, a bolborosit Viktor.

— Stați puțin, a poruncit fata care semăna cu un schelet și a întins pe un fotoliu o folie transparentă. Uite, acum vă puteți așeza!

— Nadejda! a spus bărbatul, dând din cap cu reproș.

— Are haine de stradă, a spus fără nicio reținere Zmeul-zmeilor cu înfățișare de om, o să murdărească tapiseria!

Am urmărit-o pe fata aceea perfecționistă în timp ce ieșea, apoi l-am întrebat:

— Poate că ar trebui să mă dezinfectez mai întâi? Să nu-mi spuneți că n-aveți dezinfectant.

„Pisicuțul“ s-a înroșit.

— Nadka e psihopată, e obsedată de curățenie. Spală podeaua de șapte ori pe zi, perdelele în fiecare marți, iar șosetele mi le dă mai întâi în clocot, apoi le calcă.

Am zâmbit. Genialul Adler[8] a spus că dacă omul devine obsedat de curățenie, cel mai probabil are conștiința murdară. Așadar, în sufletul fetei erau niște lucruri întunecate pe care încearcă să le ascundă făcând curățenie și spălând la nesfârșit.

— Ei, Doamne, o să plec, se plângea „pisicuțul“, nu mai pot să trăiesc!

— Dar de Nastia de ce v-ați despărțit?

— Ea a fugit de mine, mi-a spus extrem de sincer Viktor, dar apoi s-a oprit. La drept vorbind, cine sunteți dumneavoastră și ce vreți de la mine?

— Zviaghințeva Anastasia Valentinovna, i-am spus cât am putut de politicos, a lăsat un testament... Cea mai mare parte a averii îi este destinată fratelui ei, Egor Valentinovici Platov, dar în document apare adresa greșită.

— Dar dumneavoastră cine sunteți? a insistat Viktor.

Am ezitat o clipă. Cine se ocupă de obicei de îndeplinirea ultimei dorințe a răposatului? Avocatul? Notarul? Și se deranjează pentru un asemenea fleac?

— Executor judecătoresc.

Zviaghințev mă sfredelea tăcut cu privirea. Tăcerea se prelungea. Începuseră să i se strecoare îndoieli în suflet. „O, se pare că am dat greș. Executorul judecătoresc merge la casele condamnaților și le confiscă averea!“ mi-am spus. Dar era prea târziu să mă retrag.

În momentul acela, Viktor a prins viață și m-a întrebat:

— Dar la mine de ce ați venit?

Mi-am tras sufletul. Slavă Domnului, băiatul habar n-avea de chestiuni juridice.

— Speram că o să-mi dați adresa lui Egor Platov. Totuși, este fratele fostei dumneavoastră soții.

— De ce a murit? m-a întrebat Viktor.

— Tromboembolie, pe fondul unui traumatism.

— Aaa, ceva crunt, a spus lung Zviaghințev, dar mi-era clar că nu pricepuse nimic. Dar ați venit degeaba.

— De ce?

— Eu și Nastia am fost împreună doar patru luni, a spus Viktor oftând. După aceea a fugit. Nu știu nimic de rudele ei.

Mi-am amintit reacția pe care o avusese interlocutorul când auzise de „profesia“ mea și i-am spus sever:

— Un executor judecătoresc are dreptul să-i sancționeze pe cei care obstrucționează justiția. Nu se poate să nu fi auzit nimic despre fratele soției.

— Jur pe cruce, mi-a spus Viktor speriat. Știți, am avut o căsnicie tare ciudată, studențească. Nici n-am apucat să facem cunoștință cum trebuie. În mai ne-am căsătorit, am petrecut vara împreună, iar la începutul lui septembrie ne-am despărțit. Și nu mi-a povestit nimic despre ea.

— Chiar nimic?

— Ei, mi-a spus că părinții și bunica ei, care o crescuse, au murit...

— Dar unchiul? Lev Konstantinovici Platov?

— Aud pentru prima oară de el, s-a minunat Viktor. N-a venit nimeni din partea ei la starea civilă. Niciun suflet – nici unchi, nici mătușă.

— În timpul în care ați fost împreună, n-a apărut niciuna dintre rudele sale?

Viktor a dat din cap.

— De fapt, nu-i plăcea să-și aducă aminte de copilărie, nu povestea niciodată de școală. Ei, știți cum povestesc oamenii despre tot felul de pozne. Era foarte ciudat. O dată mi s-a părut că nici măcar nu e din Moscova.

— De ce?

— Am adus acasă zefir. Nastiona a întrebat de unde l-am luat, iar eu i-am răspuns: „De la maț.“ A făcut ochii mari: „De unde?“ Păi toată Moscova știe magazinul alimentar de pe strada Gorkogo. I se spune „la maț“, dar Nastia habar n-avea. Și tot încurca străzile. Odată ne-am înțeles să ne vedem pe Aleea Teatrului de Artă, dar ea mă aștepta pe bulevard, lângă noua clădire a MHAT[9]. Mi-a spus apoi că le-a confundat, dar mi-am dat seama de un lucru ciudat: nu știa deloc că teatrul ăsta mai are o sală! Vă imaginați?

— E uimitor, într-adevăr.

— Uite, a spus Viktor bucuros, desigur, am început s-o ironizez, dar Nastia s-a supărat și mi-a zis că bunica nu mergea la teatru și că nici pe ea n-o lăsa să se ducă. Apropo, de-aia Nastiona s-a hotărât să scrie despre muzica ușoară.

— Poate că într-adevăr nu era din Moscova? am spus gânditoare.

— Nu, mi-a spus Viktor zâmbind, avea viză de capitală și un apartament uriaș. Pur și simplu era o fată cam ciudată!

— Ați văzut-o pe bunica ei?

— Niciodată, bunica a murit când Nastia a terminat clasa a zecea. Desigur, a avut mult de tras. A trăit singură-singurică dintr-o pensie micuță și din bursă. Uneori nu avea bani să-și cumpere mâncare. De-asta s-a și despărțit de mine, a spus Zviaghințev oftând.

— Da? Am întrebat nedumerită. Păi dumneavoastră ce legătură aveați cu asta?

Viktor și-a dres vocea și s-a scărpinat la ceafă.

— Eram un tânăr prost. Îl mai țineți minte pe redactorul-șef al revistei *Epoha*, Zviaghințev Nikolai Ivanovici?

Am dat din cap. Cum să nu, revista fusese una dintre cele mai populare din perioada sovietică, tirajul ei ajungea la un milion de exemplare. Iar Nikolai Ivanovici adunase toate titlurile posibile: membru al Comitetului Central, deputat al Sovietului Suprem al URSS...

— Patronimicul meu e Nikolaevici, a spus Viktor zâmbind.

Uimită, l-am întrebat:

— Sunteți fiul lui?

Zviaghințev s-a tulburat.

— Nu, dar când eram în anul întâi la Jurnalism, am început să le spun tuturor că Nikolai Ivanovici e tatăl meu.

— De ce?

— Păi v-am spus, de prost, a zis bărbatul oftând și s-a uitat pe fereastră.

După ce a tăcut o vreme, a bolborosit:

— Ce să mai spun... Ascultați.

---

[8] Alfred W. Adler (1870-1937), medic și psihoterapeut austriac, fondatorul școlii de psihologie individuală.

[9] Teatrul de Artă din Moscova.

21

În realitate, Vitia era din orașul neînsemnat Kamîșinsk. A intrat la prestigioasa Facultate de Jurnalism de la MGU având o medalie de aur și doi ani de stagiu la fabrică. Comisia de admitere n-a mai zis nimic. Cu asemenea documente, băiatul intra garantat în anul întâi. Nici nu trebuia să mai dea examen!

Facultatea de Jurnalism a principalei universități a țării a fost dintotdeauna locul în care roiesc copiii părinților sus-puși. La mijlocul anilor optzeci, pur și simplu nu mai aveai loc să te miști. Oriunde te uitai, dădeai de fata vreunui redactor-șef sau de băiatul vreunui scriitor.

De aceea, Vitiușa nu prea se simțea în largul lui, așa că n-a spus nimănui despre părinți. Uneori, colegii de an, curioși, îl asaltau cu întrebări. Și atunci tânărul le spunea misterios:

— Părinții mei au legătură cu presa.

De fapt, era adevărat. Mama lucra ca portar la ziarul *Adevărul de Kamîșinsk*, iar tatăl, înainte de a începe să bea vârtos, obișnuia să repare mașina tipografică.

Odată, a venit la Vitiuk șeful grupei și, după ce au vorbit despre una, despre alta, s-a interesat precaut:

— Ascultă, ai un nume deosebit. Patronimicul tău e Nikolaevici. Nu cumva ești fiul, cum să spun, al lui Zviaghințev?

Vitia, al cărui tată avea un nume chiar comun, Nikolai Ivanovici, se pregătea să râdă, dar a remarcat în ochii

interlocutorului o sclipire de idolatrie și, fără să se gândească, i-a spus:

— Da.

Șeful grupei s-a făcut stacojiu. Extrem de precaut, l-a întrebat în continuare:

— Și de ce stai la cămin?

Vitiușa i-a dat imediat o explicație:

— Sunt fiul din prima căsătorie. Mama mea a murit, iar cu mama vitregă nu vreau să am de-a face, chiar am stat la mătușa mea ca să termin școala. Uite, tata l-a rugat pe decan să-mi dea loc la cămin. Dar să nu spui nimănui, nu-mi place să mă laud cu rudele mele. Apropo, nu iau bani de la tăticu', trăiesc din banii mei.

— Desigur, desigur, a spus tânărul dând din cap. O să tac, îmi pun lacăt la gură!

Dar pentru că tovarășii de an, până atunci nu prea amabili, au început să-l cheme la tot felul de sărbători și petreceri, Vitia și-a dat seama că șeful grupei a răspândit informația prin facultate. Iar când profesorul de comunism științific i-a zis că răspunsul lui este „excepțional", dar, de fapt, fusese chiar slab, Vitek și-a dat seama că bârfele ajunseseră și la profesori.

Zviaghințev ajunsese deja în anul al patrulea când în clădirea veche de pe Mohovaia a apărut o studentă din anul întâi, Nastenka. S-a aprins o idilă fulgerătoare care s-a încheiat cu o căsătorie rapidă. Vara au petrecut-o în mod plăcut. Vitiușa s-a mutat în apartamentul uriaș și pustiu al Nastiei, cu robinete care picurau și tavane din care cădea tencuiala.

La sfârșitul lui august, Vitek a spus:

— Peste un an o să fie repartiția, ar trebui să-mi fac viza la tine...

— Ei, bine, a spus Nastia râzând. De ce te ascunzi de mine? Tot anul știe al cui ești!

Bărbatul a fost nevoit să-i spună adevărul soției. Nastia s-a încruntat și apoi a început să se poarte rece, ca să nu spunem ostil. S-a culcat singură, iar dimineața a plecat înainte să se lumineze de ziuă. Vitiușa nu știa ce să mai creadă. A primit explicația abia pe la prânz. Venind de nu se știe unde, soția a pus pe masă cererea de divorț și i-a comunicat felul în care vedea problema.

— Sunt o fată fără o stare prea bună, i-a spus Nastia, deși nu se poate spune că sunt săracă. Singurul lucrul pe care îl am este apartamentul. Nu se știe cum se întoarce roata. Poate o să-l schimb cu o garsonieră și o să pot trăi din restul banilor. N-o să te iau în spațiu. La divorț o să obții dreptul la jumătate din locuința mea. Te rog să mă scuzi, nu vreau deloc s-o împart și cred că e mai bine să ne despărțim chiar acum.

Vitia a înlemnit, apoi i-a spus necăjit:

— Deci, în calitate de fiu al lui Nikolai Ivanovici Zviaghințev am fost bun pentru tine, dar ca băiat simplu nu mai sunt?

— Chiar așa, a confirmat Nastia. Eu sunt săracă și voiam să găsesc un soț bogat. Nu ești perechea mea. Hai să ne despărțim frumos.

— Păi cum așa? insista Vitia nedumerit. Am crezut...

— ...Că o să-ți fac viză de Moscova, a spus Nastia zâmbind. Niciodată! Mai bine nu pierde timpul și fă-i curte Lazarevei. E candidata cea mai potrivită: e moscovită, tăticu' e ambasador, mămica la fel.

— Ei, scârbă ce ești! i-a spus năuc Viktor. Și dacă refuz să divorțez?

Nastenka i-a zâmbit frumos.

— Mai întâi o să spun adevărul despre tine la facultate, iar apoi o să dau telefon la biroul lui Zviaghințev și o să le spun secretarilor că un fătălău se dă drept fiul lui Nikolai Ivanovici. Îți imaginezi reacția lui? Păi n-o să primești de lucru nici la

ziarul *Adevărul eschimosului*.

Pentru a-și păstra imaginea, Viktor a fost nevoit să dea fuga la starea civilă. Nastiona, e adevărat, nu l-a dat de gol, și-a ținut gura. Zviaghințev chiar s-a apucat să-i facă curte Lazarevei și, în apropierea Anului Nou, a primit viza de Moscova. Dar s-a nimerit ca soția lui să fie respingătoare, bolnăvicios de curată, enervantă și plictisitoare. Cu Nastia nu s-a mai întâlnit, n-au mai vorbit nici la telefon. N-a lucrat la ziar, socrul i-a găsit un locușor călduț la Agenția pentru Comerț Exterior. Dar cine ar fi crezut că agenția o să se scufunde în vâltoarea democrației! Deocamdată nu lucrează, iar lunile petrecute cu Nastia și le amintește ca fiind cea mai frumoasă perioadă din viața lui...

Lângă blocul nostru se afla un microbuz pe care scria „Serviciul de patrulă rutieră“. Plină de curiozitate, m-am apropiat și m-am uitat în el. Măruntaiele metalice ale mașinii erau pline de cutiuțe și de boccele puse de-a valma. Un bărbat nu prea înalt și slăbuț stătea aplecat deasupra uneia dintre ele. S-a ridicat și l-am recunoscut imediat: Serioja.

— Serghei? m-am minunat eu. De ce nu ești la serviciu? Și ce faci în automobilul poliției?

— Ai uitat, Lampa, mi-a răspuns băiatul, încercând să ridice un sac care părea plin de fier. Volodia se mută azi. Am cărat deja o jumătate dintre lucruri. Du-te sus.

Ei, ca să vezi, uitasem complet! Am dat fuga în fostul apartament al Ninușei. Ați observat ce sărăcăcios arată un apartament părăsit de stăpâni? Cu o zi în urmă, camera Ninei fusese confortabilă, chiar cochetă... În clipa aceea, însă, am văzut tapetul vechi, ros și murdar, decolorat pe alocuri, acolo unde fuseseră tablourile vecinei. Nici ușile nu arătau într-o stare mai bună. Podeaua era mai închisă la culoare în locurile mai umblate, iar cada era zgâriată.

— Aici e nevoie de renovare, am bolborosit eu.

— Și de una chiar serioasă, a mai spus Iulia, uitându-se cu lăcomie la cameră. Și bucătăria e lipită de a noastră?

Mi-am înăbușit un zâmbet și am dat din cap. Deci și ea se gândea ca mine, deja spărgea pereții în minte.

— Ce e aici, un șemineu? a întrebat Serioja suflând greu, apoi a lăsat jos o cutie care a zornăit.

— O șenilă de tractor, i-a explicat foarte liniștit Volodia.

— Ce? a întrebat Iulecika extrem de uimită. O șenilă?! Păi de ce-ți trebuie?

— A rămas de la partaj, i-a răspuns scurt Volodia, deschizând cutia. Și de unde e ceainicul ăsta?

— Nu înțeleg, a insistat Iulia.

Maiorul s-a uitat la ea și a bolborosit:

— E partea mea din apartamentul comun.

Katia, care apăruse nu se știe de unde, și-a pus mâna pe fruntea prietenului. Pentru prima dată, gestul ei nu m-a făcut să zâmbesc. Maiorul chiar se simțea rău. Probabil se scrântise ușor în procesul mutării. Să aduci o șenilă de tractor și să spui că e partea ta...

Uitându-se la fețele noastre îngrijorate, Volodia a scos o Zolotaia Java și ne-a explicat fumând. În apartamentul lor comun se afla un beci uriaș. Cândva, demult, cam prin anul 1918, locatarii îl împărțiseră, pe ușă încă se vedeau tăblițe pe care scria „Popov“ și „Fiodorov“. Dar generațiile următoare au început să-și arunce țoalele fără nicio noimă, unde apucau. S-au schimbat locatarii, familiile au venit și au plecat, dar beciul n-a fost niciodată golit în totalitate. Dar atunci, pentru că mai mulți se pregăteau să plece din casa aceea, au deschis toate dulapurile.

Din ele a zburat un morman de lucruri ale căror proprietari erau imposibil de stabilit: un cufăr cu haine de damă, o față de pernă plină cu veselă aproape spartă, un morman de discuri de

patefon, două aparate telefonice negre, antediluviene, vreo zece perne pe jumătate mucegăite, o haină de blană de vulpe care s-a făcut praf imediat și, cireașa de pe tort, o șenilă de tractor.

Rușii păstrează lucrurile, asta au învățat în urma frecușurilor nesfârșite ale vieții. Lucrurile pe care francezii sau germanii le aruncă imediat la gunoi rușii le duc la casa de vacanță și le bagă în magazie până vin niște vremuri mai bune, când poate vor avea nevoie de ele. Femeile din apartamentul comun au hotărât că „moștenirea“ trebuie împărțită. Volodia a primit șenila.

— Păi era mai bine să fi luat discurile, a spus Kiriușka oftând.

— Și de ce ai adus-o aici? a întrebat Seriojka neliniștit.

Kostin și-a desfăcut brațele.

— Păi dacă mi-au dat-o...

— Ai nevoie de ea? a întrebat Katia.

— Nu.

— Atunci arunc-o. De fapt, trebuia să lași șenila în apartamentul vechi, i-am spus.

— Păcat, totuși e un lucru bun, a zis Volodia. E din metal, n-are deloc plastic.

— O s-o păstrezi în mijlocul camerei? l-a întrebat ironic Katia.

Maiorul a oftat și a spus hotărât:

— Bine, Seriojka, du-o la gunoi!

Băiatul a sărit imediat.

— Și atunci de ce am cărat-o ca prostul până sus?

— Acum arunc-o la gunoi ca deșteptul, i-a zis Kiriușka.

Fratele cel mare i-a dat una peste ceafă, dar Kirka nu s-a lăsat mai prejos și i-a dat și el un picior. A început încăierarea.

Pe ușa rămasă deschisă a apartamentului nostru a năvălit toată turma, lătrând și mieunând prin fostul apartament al

Ninocikăi. Au apărut și gemenele, Ivan și Liusia... Era o larmă incredibilă.

— Ce e nerușinarea asta? s-a auzit de pe scară, iar în apartament a intrat pensionarul Diomin de la etajul inferior. Vreau și eu să mă odihnesc, dar aici e tămbălău.

Văzând-o pe Katia, care-i lua regulat tensiunea, bătrânelul s-a mai liniștit puțin, dar când a observat că Mumu face o baltă în prag, a început din nou să se agite.

— Ce măgărie! Ați făcut aici fermă de câini, pute în tot blocul. Ați umplut de mizerie Moscova, jigodiile astea mănâncă toate alimentele, oamenilor simpli nu le mai ajunge salamul. Și câți bani îți trebuie, la prețurile de azi, să hrănești o turmă ca asta! Păi sunteți niște escroci, comercianți, proprietari de cooperative și paraziți!

În capul sărmanului Diomin era un mare talmeș-balmeș, amestecase timpurile și epocile. În mod evident, bătrânul trăia în lumea lui și nu puteai începe o discuție cu un asemenea specimen. Dar Liusia înțelesese un singur lucru din tirada lui: adorata Mumu fusese jignită. Fără să bage în seamă privirile noastre imploratoare, și-a luat avânt ca un călăreț pe cal, agitându-și sabia.

— Cum puteți să urâți un câine?!

— Da’ mai dă-l dracului! a reacționat imediat Diomin și a scuipat cu sete.

Fleoșc! Flegma a ajuns chiar pe papucul de casă al Liusiei.

— Hei, unchișule, ai grijă, i-a spus Ivan enervat. De ce te legi așa de soția mea?

— Gura! a țipat Diomin. Acum o să sun la comitetul raional și o să vă dea afară pe toți!

— Moșulică, a ciripit geamăna Tania, îl știi pe Benia?

— Pe cine? a întrebat-o Diomin uimit.

— Pe Benia, i-a răspuns liniștită fata.

— Nu! i-a spus unchește pierdut.

— Ei, atunci du-te la mama lui, să faceți cunoștință, i-a spus Tatiana chicotind. Nu e departe, locuiește după colț!

O secundă au tăcut toți, apoi unchește a început să urle și a încercat să-i trosnească un baston Liusiei pe spinare.

— Să n-o atingi pe mama, ciupercă puturoasă! a urlat Ania.

— Acuma o să chem miliția, a zis Diomin.

— Păi e deja aici, i-a spus Seriojka oftând. Volodia, hai, intervino, arestează-le mai întâi pe Liusia, apoi pe Tania și, bineînțeles, pe Mumu. Înțelegi, se pișă peste tot, nu lasă oamenii cuviincioși să doarmă!

— Actele dumneavoastră, a spus Kostin ridicând amenințător din sprâncene și și-a scos legitimația roșie din buzunar.

— Ale mele? a spus Diomin pierdut. De ce?

— Ați intrat fără să fiți invitat în locuința cuiva, i-ați jignit pe proprietari...

— Păi fac gălăgie, a zis pensionarul începând să bată în retragere, fac mizerie pe scară, cresc câini...

— În zilele de lucru au dreptul până la unsprezece seara, l-a repezit maiorul, și nu există nicio lege împotriva câinilor!

— O, ai grijă, a zis unchește amenințându-l cu un pumnuleț uscățiv. Te-o fi cumpărat mafia, parazitule!

— Amenințarea autorității aflate în exercițiul funcțiunii se pedepsește conform legii, i-a spus Volodia grav. Puteți fi serios tras la răspundere!

— Mutantule! a început să urle bătrânelul. Un milițian adevărat trebuie să mă apere pe mine, veteran de război, muncitor și membru de partid, nu pe unii – Doamne, iartă-mă – cu viză provizorie!

— Ce legătură au cei cu viză provizorie? s-a minunat Iulia.

— Au, că sunt peste tot! Cecenii blestemați au spurcat toată

capitala, vând carne de câine! Chiar nu le e rușine să mănânce animale!

— Și vaca e vie, a intervenit Kiriușka.

— Dar câinele e prietenul omului, i-a replicat Diomin, nu e moral să faci plăcinte din el!

— Deci vă plac câinii? s-a minunat Liusia.

— Desigur, i-a răspuns bătrânul, dar uite, ăsta nu-mi place.

Și a arătat-o cu degetul pe Mumu, care stătea apatică, întinsă pe podeaua murdară. Liusia s-a înroșit și a deschis gura. Katia, dându-și repede seama că va începe iar scandalul, a spus imediat:

— Stop! Nu pricep de ce ne certăm! Liusia, ia câinele și du-te la bucătărie, se arde friptura.

Chiar venea miros de carne arsă din hol. Liusia a scos o exclamație și a zburat.

— Iar dumneavoastră, Mihail Stepanovici, a continuat Katia, liniștiți-vă, altfel o să vi se ridice tensiunea și o să stați din nou în pat.

— Vai, ai dreptate, Katiușenka, mereu ai dreptate, a început să bâiguie unchețul, retrăgându-se. Deja mă doare capul, mi se taie picioarele, văd tulbure înaintea ochilor...

Mergea cu spatele, străduindu-se să arate că e slăbit. Dintr-odată, s-a împiedicat de o boccea și a zburat, aterizând pe un sac. S-a auzit un trosnet, iar pe jos a început să curgă ceva galben.

— Ce tare, a spus extrem de entuziasmată Tania, unchețul a ocărât-o pe Mumu, dar acum s-a căcat pe el! Nu i-o fi rușine?

— Ce-i asta? a întrebat îngrozit Diomin. Ce e?

— Ouă, i-a răspuns Volodia oftând.

— Ale cui? a întrebat Diomin.

Plin de milă creștină, maiorul a explicat:

— Ale găinii. Bunicule, ați căzut pe sacul cu alimente, în

care erau zece ouă, mari.

— Păi cine pune mâncarea în fața de pernă? a spus Iulia indignată.

— Eu, i-a răspuns maiorul scurt. De ce, n-am voie?

I-am lăsat să se certe și m-am dus acasă. Foarte interesant... De ce la noi un produs atât de gustos și de util precum ouăle de găină, o adevărată bombă de vitamine, dispare înainte să-l punem pe masă?

22

Doctorul Rostov era extrem de ocupat. Am ajuns la el abia joi seara. Fiodor Nikolaevici arăta impunător: înalt, masiv, cu o coamă căruntă; mirosea a parfum scump, iar pe mâna dreaptă strălucea in inel de aur. Îmi aducea aminte de medicul nostru de familie, răposatul Igor Lvovici Ejov, pe care mămica îl chema imediat când fetița tușea de două ori.

Asemănarea a devenit și mai evidentă când Fiodor Nikolaevici și-a frecat mâinile, de parcă abia venise de afară, și m-a întrebat cu o voce moale, catifelată:

— Ei, ia spuneți... Ce s-a întâmplat, draga mea?

Nu voiam să pretind că sunt ruda unui nebun. Iar în cabinetul unui asemenea specialist nu e sănătos să pretinzi așa ceva. O să înceapă să-mi pună întrebări și totul o să iasă imediat la lumină. De aceea, i-am spus direct:

— Am venit să stăm puțin de vorbă despre Nastia Zviaghințeva.

Fiodor Nikolaevici și-a scos pipa, a umplut-o cu tutun, a început să fumeze cu grijă și mi-a spus:

— Sper că înțelegeți că informațiile despre bolnavi nu pot fi dezvăluite.

Am dat din cap.

— Atunci, a continuat Rostov, o să ne despărțim fără supărare, iar dacă doriți să aflați ceva, trebuie să veniți cu o

hârtie de la organele de miliție, în care îmi solicitați să fiu sincer. Apropo, nici asta n-ajută întotdeauna.

— N-am nicio legătură cu organele de miliție...

Psihiatrul a scos un rotocol gros de fum și a zâmbit.

— Draga mea, sunteți o ființă simpatică, dar, vai, sunt legat prin jurământul lui Hipocrate. Sfatul meu pentru dumneavoastră, ca jurnalistă, este mai bine să renunțați la subiectul ăsta. Domnii Skotinin s-au comportat ireproșabil, iar Nastenka e moartă. Ei, de ce să le mai producem oamenilor durere? Mie, de exemplu, nu-mi place atunci când jurnaliștii își bagă nasul în patul sau bucătăria cuiva pentru mărirea tirajului...

— Nu sunt de la ziar...

— Nu? Atunci de ce vă trebuie informații despre Nastia?

Ochii lui inteligenți, deosebiți, îmi zâmbeau deschis, așa că i-am spus tot adevărul: despre spital, despre dolari și despre Egor...

Fiodor Nikolaevici a devenit serios.

— Treizeci de mii! Sunt mulți bani, ați putea să-i păstrați, nu s-ar alarma nimeni.

Am rămas năucă. Să-i păstrez? Bani străini? Nici nu-mi trecuse prin minte.

Rostov a început să râdă.

— Glumesc, glumesc. La drept vorbind, m-ați uimit de două ori.

— Când?

— Prima dată când mi-ați spus că ați început să căutați un băiat necunoscut, iar a doua oară când am auzit suma... Ați văzut banii?

— Nu înțeleg...

— Ei, ați avut în mână bancnotele, un card, un cec...?

— Nu, bancnote adevărate, le-am verificat cu un creion

special.

— Cum?

— Ei, e un dispozitiv special cu laser, care seamănă cu un creion. La lumina lui, bancnotele false sunt galbene, iar cele adevărate albastre.

— N-am auzit niciodată despre așa ceva, s-a minunat Rostov.

— Nici eu, dar în ajunul Revelionului, o rudă de-a mea a fost înșelată la un punct valutar, i s-au dat dolari falși. Băiatul s-a certat groaznic, dar n-a mai avut ce face.

Casierul, zâmbind mârșav, i-a spus: „Păi scrie pe bani că sunt de la punctul nostru valutar? Prietene, i-ai schimbat pe stradă...“ Serioja, schimonosit de furie, și-a cumpărat un „creion“.

— Nastia a fost un om luminos, a spus Rostov oftând, în ciuda afecțiunii și a schimbărilor de personalitate.

— Ce s-a întâmplat cu ea?

— Schizofrenie, o afecțiune psihică.

— Și cum se manifestă?

— Prin schimbarea personalității: diminuare a caracterului activ, vid emoțional, autism... Apar tot felul de simptome diferite, așa-numitele simptome patologice productive.

— Ce-i asta?

— Pe scurt, delir, halucinații, tulburări afective, catatonie...

— Tromboembolie...

— Niciodată! Ce legătură are tromboembolia? s-a minunat Rostov. Desigur, bolnavii de schizofrenie au o mulțime de alte afecțiuni, de exemplu, ulcer duodenal, sau pot să apară pneumonia, apendicita, cancerul... Dar astea sunt boli ale trupului, iar schizofrenia este o suferință a psihicului, dacă așa vă este mai clar. Și, din păcate, apare la o vârstă fragedă.

— Uite, asta e o nenorocire, mi-a părut sincer rău de Nastia.

Să trăiești toată viața ca o idioată!

Fiodor Nikolaevici a început să lovească ritmic pipa de marginea scrumierei.

— Ei, ce legătură are idioțenia? Schizofrenia poate fi permanentă sau se poate manifesta sub formă de episoade. Nastia avea episoade. După ele se liniștea. Mulți bolnavi lucrează fără probleme, iar cei din jur nu bănuiesc nimic. Amintiți-vă numai de genialul Van Gogh. Și-a tăiat urechea într-un acces de nebunie... Și ce tablouri impresionante!

— Era schizofrenic?

— Fără îndoială, e de ajuns să te uiți la operele lui cu ochii reci ai medicului. Apropo, cel mai probabil și Goya, Bosch și Chagall aveau astfel de episoade... Oricât de paradoxal vi s-ar părea, mulți schizofrenici sunt incredibil de talentați: scriu cărți, pictează, fac muzică... Nastia, de exemplu, încerca să scrie poeme... În opinia mea, chiar pot fi citite. După ce s-a căsătorit cu Oleg, a scris vreo două cântece, nu sunt proaste deloc. Deși, desigur, era greu să trăiești cu ea, mai ales în ultimul an.

— De ce?

— Avea mania persecuției, a răspuns scurt psihiatrul. I se părea că soțul și soacra intenționează să o otrăvească. Așa că a început să mănânce separat, numai din pungi și cutii, de fapt. Apoi a încetat să mai mănânce pur și simplu, a trebuit să depun mari eforturi s-o fac să se apropie de supă.

— Trebuia să se ducă la restaurant...

— Ah, draga mea, mi-a spus Rostov zâmbind, Nastia încerca să mă convingă că Oleg cumpărase toți bucătarii din Moscova. E o stare de delir care nu i se supune logicii.

— Poate că trebuia să trăiască cu fratele ei?

— Înțelegeți, draga mea, mi-a spus doctorul, umplându-și din nou pipa, Nastiușa n-avea niciun frate. De fapt, n-avea pe nimeni, era singură. Dacă nu-i luăm în considerare, evident, pe

soț și pe soacră. Dar soțul nu e rudă de sânge, iar astfel de rude nu mai avea. De aceea v-am întrebat dacă e vorba de bani reali, dacă i-ați ținut în mână. Nastiușa putea să scrie o hârtie și să te convingă că e vorba de un cec. Avea o grămadă de fantezii. Deși...

— Ce?

Rostov s-a ridicat și, cu mâna la spate, a început să se plimbe prin cabinetul mic.

— Era o ciudățenie pe care am observat-o imediat. Pentru mulți bolnavi, mai ales femei, eu devin extrem de necesar. Mulți chiar se îndrăgostesc de mine, dar să nu vă gândiți că se întâmplă asta datorită frumuseții mele uimitoare. Nu, în cea mai mare parte a cazurilor, pacientele mele sunt ironizate acasă, nu sunt ascultate, problemele lor nu sunt luate în seamă. Eu însă le las să vorbească și încerc sincer să le înțeleg necazurile. Uite, și atunci doamnele au senzația că medicul e îndrăgostit și imediat apare în ele răspunsul. Faptul e foarte răspândit, iar un specialist cu experiență e obligat să îndrepte șuvoiul de sentimente spre matcă. Deși au loc adesea căsătorii între medici și paciente... Dar uite de ce am adus vorba despre asta... De regulă sunt la curent cu toate problemele bolnavei. Știu despre nuanțele relațiilor din familie, obiceiurile și pasiunile lor. Sunt un fel de confesor pentru bolnave. Uite, Nastia era o excepție. N-a scos niciun cuvânt despre copilărie și părinți. De câte ori încercam să aflu ceva, se închidea imediat și-mi spunea sec: „Tata și mama au murit când eram copil, bunica nu mi-a povestit niciodată despre ei.“

E adevărat, Rostov își făcuse impresia că fata ascunde ceva. Și i se mai păruse că bunica, de care Nastia își amintea fără plăcere, nu fusese nici ea prea sănătoasă. O dată Nastiușa i-a spus că bunica îi arsese toate fotografiile de familie. Altă dată i-a spus că bunica nu lăsa pe nimeni în apartament, fie lăcătuș,

fie electrician. Iar când s-a stricat robinetul de la baie, se spălau aducând apă cu cofeiul.

— Schizofrenia se moștenește?

— Nimeni nu știe exact, a spus Rostov ridicând din umeri. Deși există un studiu care confirmă transmiterea la urmași a acestei afecțiuni. Totuși, uneori atât tata, cât și mama și bunica sunt bolnavi, dar copiii, nepoții, strănepoții sunt sănătoși. Pe de altă parte, ieri a fost adus un tânăr care fusese perfect normal. N-a mai putut stăpâni mașina pe cheiul acoperit cu gheață și a căzut în râu. Rezultatul: a făcut apoi psihoză reactivă. Prin urmare, pe măsură ce tratez mai mulți bolnavi îmi dau seama că nu știu nimic.

— Deci Nastia n-a povestit despre niciun frate pe nume Egor?

— Niciodată. Am încercat s-o conving, dar degeaba, a fost un eșec profesional. Apropo, mai există o metodă interesantă, care uneori dă rezultate pozitive. Bolnavul este hipnotizat și îndemnat să-și retrăiască copilăria. Astfel se ajunge până la cea mai fragedă vârstă. Uneori îl ajută să scape de niște fobii. I-am propus asta Nastiei și m-a refuzat categoric, aproape cu furie. Apoi am decis să mai fac o încercare, dar a murit. Am senzația că i se blocase accesul la amintirile din copilărie. Dar cine, de ce și în ce scop a făcut-o?

M-am întristat. Iar nu aflasem nimic.

— Ar trebui să vorbiți cu prietenele ei, mi-a spus deodată Fiodor Nikolaevici.

— Cu Lesia Galina? Am fost deja la ea.

— Nu, Nastiușa avea un alt prieten. Ea îi spunea „prietenă“, dar eu mi-am dat seama că e bărbat. A venit aici cu ea, la clinică, de vreo două ori. Știți, am crezut că e logodnicul ei. Așteptați, mi-am notat undeva adresa.

Rostov a început să caute prin hârtiile împrăștiate și mi-a

spus în cele din urmă:

— Ragozin Nikolai Fiodorovici, strada Miroslavskaia, numărul 18.

Am oftat trist. Gata, cercul se închisese. Mă întorsesem la începutul căutărilor.

— Și a venit demult aici?

Rostov a început să ezite.

— Prin septembrie sau octombrie. În saloanele noastre e o atmosferă atât de plăcută încât bolnavii se simt ca acasă. Au paturi obișnuite, șifonier, măsuță de toaletă, televizor... Le creăm tot confortul unui dormitor. Desigur, nu pentru cei turbulenți...

Dar Nastiușa nu făcea niciodată rău, așa că Rostov i-a dat camera de pe colț, cea mai confortabilă, însorită și spațioasă.

Odată, pe la șapte seara, a intrat la Nastia fără să anunțe. Fata, care boțea nervoasă cuvertura de pe fotoliu, a început să râdă la vederea doctorului și a poruncit:

— Ieși, Kolian!

Spre marea mirare a lui Fiodor Nikolaevici, din șifonier a ieșit un băiat străin.

— Credeam că vine Oleg sau Natașa, a spus Nastia bucuroasă, așa că l-am rugat pe Nikolașa să se ascundă. Dumnezeu știe ce le-o mai trece prin cap...

Și, uitându-se la fața lungă a lui Rostov, a mai spus râzând:

— Fiodor Nikolaevici... este prietena mea. Nikolenka Ragozin știe totul despre mine.

Bucuros că-l văzuse în sfârșit pe omul care putea să-i povestească despre bolnavă, Rostov l-a condus pe Ragozin în cabinetul lui. Dar Nikolai a fost extrem de tăcut. Răspundea monosilabic, cu „da“ sau „nu“, și dădea din cap. Ei, Fiodor Nikolaevici și-a făcut impresia că știe mai multe decât povestește.

Afară se încălzise brusc. Ningea. Am dat fuga la metrou, croindu-mi drum prin amestecul lichid de nisip și sare. Ei, ce trebuia să fac? Să mă duc din nou la mănăstire, la Ragozin? Dar nici prima dată nu dorise să stea de vorbă cu mine! Extrem de supărată, după ce am cumpărat de lângă metrou o mulțime de alimente, am dat buzna în apartament și m-am întâlnit cu Seriojka, Katia și Volodia.

— Sunteți toți acasă? am zis.

Apoi m-a lovit în nas un miros puturos și am întrebat:

— Avem supă de mortăciune la masă?

— Ascultă, Lampeț, a spus Seriojka nervos, voiam demult să te întreb: de ce lipsești tu atâta? Ce treburi misterioase ai?

— Eu? i-am spus zâmbind fals. Ce spui! Ies numai după alimente, iar apoi fac curat, calc, spăl...

— Nu minți, m-a repezit Seriojka, Iulka spune că nu ești niciodată aici.

O, drace! Uitasem că, din cauza piciorului rupt, nu iese niciodată din apartament.

— Nu mai știe nici ea ce spune, ca toate mincinoasele, o ține numai pe-a ei. Doarme ore întregi în timp ce eu mă agit la bucătărie, iar când se trezește, nu mă găsește pentru că ies să cumpăr pâine.

Dar Seriojka nu mă credea. Mi-a spus tare și răspicat:

— Ei, e foarte ciudat... Dacă îți petreci timpul acasă, atunci de ce gătește Liusia? De fapt, avem numai mâncare necomestibilă, ceva de groază. Uite, ieri, la cină...

Ei, desigur, cu o zi în urmă avusesem la masă o combinație năucitoare de alimente: cașă de hrișcă cu brânză dulce, scrumbie și morcov coreean iute ca focul. Apoi ni s-a propus să bem kisel, iar când am vrut ceai, a rezultat că nu mai avem.

— Nu vreau s-o jignesc pe musafiră, i-am spus eu repede, încercând să mă salvez. Liusiei îi face plăcere să gătească.

— Și azi pe unde ai umblat?!

— Păi am fost după mâncare!

Mă pregăteam să dau un picior sacoșelor, dar mi-am adus aminte la timp de ouă și m-am oprit.

— Gata cu cearta! a poruncit Volodia și a luat plasele.

— Unde le duci? am intervenit eu.

— Le duc la bucătărie, doar sunt grele, mi-a explicat maiorul.

— Deci ești liberă? a insistat Seriojka.

— Absolut!

— Atunci hai cu noi după aragaz.

— Unde?!

Am aflat că Ninușa, când a plecat, a luat cu ea aragazul. De fapt, nu avea dreptul să facă asta, dar, pe de altă parte, dăduse pe Indesit o mulțime de bani, doar nu era să lase un aragaz foarte scump în vechea locuință.

— De ce să cumperi? m-am minunat eu. Ninocika și-a luat aragazul, deci poate să ni-l dea nouă pe cel din apartamentul nou.

— Nu se poate, a spus Katia oftând, acolo n-are aragaz.

Trebuia să mergem la magazin! În clipa aceea, din bucătărie s-a auzit un zgomot, urmat de exclamația scurtă a lui Volodia:

— Ouăle!

După ce am înțeles că iar nu vom mânca omletă, am spus disperată:

— Ei, bine, să mergem.

Dacă există vreun lucru care nu-mi place deloc, ăsta este umblatul prin magazine. De regulă, după zece minute începe să mă doară capul, așadar, cumpăr primul lucru pe care pun ochii și zbor afară. Dar ai mei sunt oameni meticuloși, iar un aragaz nou e un lucru foarte serios, de aceea trebuia să mă pregătesc

pentru un mare chin.

Începuseră deja să se agite în curte, încercând să aleagă mașina pe care s-o luăm.

— Urcați în Ford, mi-a poruncit Seriojka.

— Eu merg cu a mea, a răspuns Katia.

— Prostii! Doar nu mergem în șir indian! a izbucnit el. Și apoi, rabla are volanul într-o stare groaznică.

— Și ție îți cade toba, a intervenit Kiriușka.

— Eu nu am nici tobă, nici radiator, nici carburator, nici patru roți, a remarcat plin de venin Seriojka. De fapt, nici semnalizare n-am, asta e mașina mea.

— Uite, în ceea ce privește semnalizarea, ai dreptate, a spus Iulia.

— Stai puțin, stai puțin, a început să se agite băiatul, tu unde mergi?

— Cum unde? l-a întrebat soția supărată. Să cumpărăm aragaz! Oare o să-l alegeți fără mine? Probabil o să luați o porcărie ca să faceți economie, sau, dimpotrivă, o să aruncați banii aiurea!

— Cu cârje și în ghips?! a spus soțul nedumerit.

— De ce, e vreo lege care le interzice oamenilor cu piciorul rupt să meargă cumpărături?

— Și cum o să mergi?

— Pur și simplu o să-mi întind piciorul între scaune.

— Păi atunci trebuie să luăm două mașini, a spus Katia bucuroasă.

— În niciun caz, a repezit-o Seriojka, o să arătăm ca niște idioți.

Și atunci au ieșit din scară Ivan, Liusia și Mumu.

— Încotro? a întrebat Iulia.

— Cum adică? a întrebat Liusia supărată. Păi după aragaz. De fapt, Vania, înainte să fie dat afară, a lucrat la fabrică, el știe

ce să aleagă! Sau nu vreți să ne luați?

S-a lăsat o tăcere întreruptă numai de pufăitul ritmic pe care-l scotea Mumu, aflată în brațele stăpânei. Ușa scării s-a mai dat o dată de perete și au apărut gemenele.

— Dar de unde cumpără aragazul? De la piață? a întrebat Ania.

— Nu, acolo sunt numai rahaturi. Din magazin, i-a răspuns Tania. Trebuie să aibă garanție. Dumneavoastră, nene Volodia, nu vă neliniștiți. Mama mă ia mereu la cumpărături, pentru că știu să mă târguiesc, o să-l obțin la jumătate de preț!

Volodia a măsurat tribul cu privirea și a spus:

— Poate ar trebui să închiriem un troleibuz? Așa o să încapă toți!

— Bine, bine, i-a spus repede Katia, împingându-l pe Serioja, care era supărat, o să ne descurcăm foarte bine. Lampa, Iulia, Liusia și Volodia, o să meargă cu Fordul, iar Ivan, gemenele și Kiriușka o să vină cu mine.

După ce am încetat să ne mai certăm, am început să ne urcăm. Volodia, fiind mai mare, s-a urcat în față, Iulecika s-a înghesuit pe canapeaua din spate, la mijloc, astfel încât piciorul în ghips să stea între scaunele din față. Eu și Liusia ne-am așezat la margine, ținând în brațe cârjele. Liusia o mai ținea și pe Mumu, care dormea.

— Lasă câinele acasă! i-a poruncit Seriojka.

— Merge mereu cu mine, i-a explicat Liusia, sărutând botul pufos. Fetița mea iubită.

Seriojka a pornit motorul și am luat-o pe străzi. Băiatul mergea bine, dar, în opinia mea, prea repede. Fordul sărea peste gropi, Iulia țipa, eu și Liusia tăceam cu stoicism. Volodia a început să fumeze și să ne spună o poveste lungă despre mașina pe care trebuie s-o cumperi. Firesc, Seriojka avea o altă opinie și a apăsat și mai tare pe accelerație.

— Vai, vai, a spus Iulecika gemând, mai încet.

Seriojka a mai redus viteza. Iulia s-a potolit, dar s-a trezit Mumu. Bichonul încerca să iasă din îmbrățișarea mamei.

— A obosit, pisicuța, a spus Liusia și a dat drumul câinelui.

A trecut peste Iulia, s-a cățărat pe scaunul din față și a început să se urce pe genunchii lui Seriojka.

— Hei, hei, a spus șoferul enervat, încercând să alunge câinele.

În momentul acela s-a auzit un fluier supărat.

— Ei, drace, a bolborosit Seriojka punând frână.

Imediat a apărut un tânăr în uniformă.

Seriojka a deschis portiera.

— Asta ce mai e? s-a minunat milițianul.

— Mumu, a răspuns Seriojka, un câine.

— Iar tu ești Gherasim[10], a spus milițianul chicotind. Actele, vă rog.

— Ce am făcut, comandante? l-a întrebat Seriojka enervat, arătând cartea tehnică.

— Percheziție cu scopul descoperirii de arme.

— Păi nu avem arme! am spus toți în cor.

— Vă rog să ieșiți, ne-a cerut milițianul calm și a început să studieze locurile din spate și portbagajul.

— Ce aveți la picior? a întrebat uitându-se la Iulia.

— Are un aruncător de grenade, a pufnit Seriojka.

— Ai grijă, Gherasim, l-a amenințat milițianul. Circulați.

Seriojka a mers câțiva metri, apoi l-a luat la rost pe Volodia.

— De ce nu i-ai spus că lucrezi la miliție?

— Aș fi făcut și mai mult rău, a spus Volodia oftând. Pe drum, el e stăpân.

Grupul pitoresc a intrat în magazin. În față noastră țopăia Iulia, țăcănind vioi din cârje, în spatele ei venea Liusia cu Mumu în brațe, apoi Ivan cu gemenele, eu cu Katia și Volodia,

Kiriușka și Seriojka.

În afară de noi, nu mai era niciun client în magazinul uriaș. Am mers prin fața unor șiruri de aragaze.

— Ce mișto! a început să urle Kirka.

— Uită-te la preț! i-a poruncit fratele cel mare.

— 28.000! Cam mult, a spus Iulia.

— Dar e franțuzesc, a zis Liusia oftând, cu aprindere automată, grill...

— Uite! a strigat Kiriușka. E ieftin, doar o mie de ruble.

Ne uitam toți la monstrul uriaș acoperit de email maroniu.

— Groaznic, am spus.

— Caca, a zis Tania.

Ne-am tot uitat prin magazinul mare și am ajuns la o concluzie neliniștitoare: tot ce era scump nu era pentru buzunarul nostru, iar ce era ieftin îți făcea ochii să lăcrimeze.

— Dar și acolo sunt aragaze, a spus Liusia arătând spre sala vecină.

Am intrat și ne-am minunat.

— Interesant, a bolborosit Katia, aragazul ăsta, în sala cealaltă, costă zece mii, iar aici trei. De ce?

— Aici sunt mărfuri la preț redus, ne-a sărit în ajutor vânzătorul, cu defecte.

— Nu merge? Ce are? a întrebat Seriojka.

— Totul merge de minune, dar uite, smalțul e sărit aici, acolo e un mâner stricat.

— Tare, a spus Seriojka bucuros, o să luăm de aici. Uite, Boschul ăla e patru mii.

— Stai puțin, l-a potolit Iulia, nu poți să-l iei așa, imediat. Uite, apropo, lângă el e un Indesit destul de ieftin. Ce are?

— Mânerul e crăpat, ne-a explicat cu plăcere un alt vânzător, pe sacoul căruia era o etichetă pe care scria „Consultant responsabil“.

M-am uitat involuntar la uniforma celorlalți angajați. Fiindcă veni vorba, tot personalul din magazin era pe urmele noastre – trei băieți și casiera. În sala uriașă, plină ochi de aparate electrocasnice, nu se afla niciun alt cumpărător, iar angajații sperau că o să cumpărăm ceva de la ei. Văzând că niciunul nu are în piept o etichetă pe care să scrie „Consultant iresponsabil“, am chicotit involuntar. Proprietarul magazinului nu avea logică. Trebuia să realizeze o ierarhie a angajaților. De exemplu, „Consultant foarte responsabil“, „Consultant care ia decizii“... Seriojka fusese numit vicepreședinte la firma lui. Iulecika, auzind noutatea, ne spusese o anecdotă: „Vine acasă soțul tare mândru și spune: «Draga mea, acum nu mai ai niciun drept moral să te cerți cu mine.» «De ce?» «Am fost numit vicepreședinte.» «Ce să spun», pufnește soția, «în orice supermarket există un vicepreședinte la raionul de mere.» Soțul, înfuriat, se hotărăște să verifice, așa că sună la magazin și spune: «Vă rog, cu vicepreședintele de la raionul de mere.» «Imediat», se aude răspunsul politicos, «dar ce fel de mere? Vărsate sau ambalate?»“

— Hei, Lampa, mi-a spus Iulia împingându-mă, revino pe pământ.

— Luăm Bosch, am zis repede.

— Nu, Indesit, a protestat Iulia.

— Există și Electrolux, a spus lung Liusia.

— De fapt, există și Siemens, s-a înviorat Katia.

Au cerut să li se aducă instrucțiunile de folosire și au început să se certe aprig. Seriojka, Kiriușka și gemenele pocneau cu plăcere ușile cuptoarelor și învârteau butoanele. Volodia lăsa impresia că e profund interesat de o mașină de spălat Candy. Dar eu văzusem că maiorul pur și simplu moțăia cu coatele sprijinite pe mașina de spălat. La picioarele lui fornăia liniștită Mumu, abandonată de stăpână.

Vreo cincisprezece minute s-au certat pătimași, strigând unul la altul. Fiecăruia îi plăcea altceva și nimeni n-avea de gând să cedeze.

Nu poți să-i oferi unui fost om sovietic o paletă largă de produse. Pur și simplu nu e obișnuit cu așa ceva. Înainte, totul era simplu. Veneai la magazin și vedeai numai două feluri de aragaze: primul era al nostru, al doilea – bulgăresc. Era clar, trebuia să iei unul de import...

— Volodia! a spus Iulia enervată. La urma urmei, pentru tine cumpărăm! Care îți place mai mult?

Maiorul s-a trezit din somn și, arătând cu degetul spre mașina Candy, a spus:

— Pe ăsta.

Katia s-a uitat la el și a oftat.

— Nu.

— De ce?

— Pentru că asta e o mașină de spălat. Este, fără îndoială, utilă, dar nu poți să faci mâncare pe ea.

— A, da? s-a minunat el și, îndepărtându-se de mașina de spălat vase, a început din nou să moțăie liniștit.

În cele din urmă, am luat toți o decizie.

— O să cumpărăm Bosch, a spus Iulia. Hai, cât e?

Amabili, vânzătorii au făcut socoteala cu ajutorul calculatoarelor.

— 4.300, a spus unul.

— 5.100, a răspuns imediat al doilea.

— Nu înțeleg, a spus Seriojka. De ce aveți rezultate diferite?

— Vă rog să ne scuzați, au început vânzătorii să se scuze, sunt multe reduceri, de aceea n-am calculat cum trebuie.

Și atunci a intrat în scenă Tania.

— Dar ați văzut smalțul sărit într-o parte?

— Desigur, a spus „responsabilul“ dând din cap, din cauza

defectului a scăzut prețul considerabil.

— Dar zgârieturile de pe geamul cuptorului?

— Unde? s-a minunat consultantul.

— Uite!

— Nu e nimic!

— Ia uitați-vă mai bine!

— E praf.

— Tu ești un sac de praf, i-a spus Tania enervată, cască ochii. Păi ăsta nu e aragaz, e un aparat făcut din defecte: are trei butoane albe, două gălbui; pe arzător sunt pete, capacul e opac... Ori îl aruncați imediat, ori îl dați la două mii!

— Două?! au strigat vânzătorii îngroziți. Până și produsele noastre sunt mai scumpe. În niciun caz!

— Chemați-l pe șef! le-a poruncit fetița cea obraznică.

A apărut un bărbat într-un costum minunat, cu un telefon mobil în mână.

— Avem probleme?

— Dumneavoastră aveți probleme, i-a spus Tania apăsat. Dați-i afară pe vânzătorii dumneavoastră, sunt orbi. Lucrurile cu asemenea defecte trebuie returnate.

Discuția s-a aprins. Parcă vorbeau doi arabi la piață.

Noi tăceam plini de respect, înțelegând că se ocupă un profesionist. Tania făcea totul cu măiestrie. Mai întâi a ocărât aragazul, apoi, lăsând impresia că pleacă, a spus:

— Bine, să mergem în magazinul de pe Smolnaia...

La menționarea concurenței, proprietarul s-a înmuiat:

— Să fie 3.500.

— 3.000, a protestat liniștită Tania.

— Te bate Dumnezeu! a urlat vânzătorul. Eu l-am luat la prețul ăsta!

— Bine, 3.200, a spus fetița zâmbind.

— 3.500, a insistat bărbatul.

— Auzi, Taniuș, a spus Ania trăgându-și sora de mânecă, de ce să ia nenea Volodia un asemenea rahat? Cu butoane diferite, zgârieturi și smalț sărit? E o porcărie, nu aragaz!

— Bine, a reacționat imediat bărbatul. 3.400, transport și montare gratuite. E bine?

— Da, a spus fetița.

Proprietarul, ștergându-și fruntea transpirată cu o batistă călcată fără cusur, a dispărut în interiorul magazinului.

— Ei, Taniuha, i-a spus Seriojka entuziasmat, ai fost clasa-ntâi!

— Doar v-am spus, a spus fetița zâmbind, îl iau la juma' de preț...

— Și Anecika a fost grozavă, a spus Katia, a intervenit la timp. V-ați înțeles?

— Nu, a răspuns fetița simplu. De fapt, chiar așa mă gândeam... Ce-i trebuie lui nenea Volodia porcăria asta?

S-a lăsat o pauză. Apoi, Taniușka, vioaie, a tras hotărâtă concluzia:

— Și o prostie e utilă dacă e spusă la timp.

---

[10] Eroul din povestirea *Mumu* a lui I.S.Turgheniev.

23

În dimineața următoare, am făcut încântată lista de cumpărături. Din păcate, în ultima vreme, când intru în angro, uit jumătate din tot ce trebuie să cumpăr. După ce am scris lista, am făcut ceai. Înainte să mă duc la piață, trebuie să mănânc puțin, altfel încep să cumpăr tot felul de lucruri inutile din cauza apetitului uriaș.

Dar nici n-am apucat să mușc din sandvișul cu cașcaval, că s-a auzit telefonul. O voce de femeie incredibil de politicoasă a ciripit:

— Se poate cu doamna Romanova?

— Vă ascult.

Necunoscuta a devenit și mai dulce și a început să turuie:

— Vă deranjăm de la secția de tricotaje de la magazinul universal Roata. Mai țineți minte vizita dumneavoastră la punctul nostru comercial?

Cum să nu! Poți uita că ai fost bănuită de furt și alungată de acolo?

— Ce doriți? am întrebat cu răutate.

Nu înțelegeam cum făcuse rost funcționara de numărul meu de telefon.

— Am făcut curățenie în sală, a ciripit dama. Noi păstrăm curățenia, o dată pe săptămână scoatem din cabinele de probă dulăpioarele...

— Lucru pentru care vă felicit, am intervenit enervată, dar nici dacă sterilizați covoarele cu apă clocotită nu mai vin pe la dumneavoastră.

— Vă înțeleg, a spus femeia oftând trist. Dacă vreți, v-o trimitem acasă... Noi suntem vinovați!

— Ce să-mi trimiteți? am întrebat uimită.

— Gentuța.

— Mi-ați găsit gentuța?!

— Ei, da, s-a bucurat cucoana. V-am spus, o dată pe săptămână facem curățenie în spatele dulăpioarelor din cabinele de probă. Ieri le-am mutat, iar acolo am găsit gentuța cu buletinul și portofelul cu dolari. Directorul, cum a deschis buletinul, și-a adus aminte de dumneavoastră. E tare tulburat...

— Bine, am pufnit eu, vin imediat.

În magazin mi s-a înmânat, cu toate plecăciunile și grimasele posibile, lucrul pierdut. Apoi, directorul, ale cărui coroane dentare din metal și din ceramică sclipeau, mi-a dat un buchet de garoafe respingătoare, colorate în albastru. „Mătura“ era înfășurată într-o hârtie foșnitoare azurie.

— Vă rog să nu ne purtați pică, mi-a spus bărbatul, se întâmplă tot felul de lucruri.

Am luat opera aceea de artă ikebana și i-am răspuns:

— Bine.

În cafeneaua mică de la parter am cumpărat un pahar de ceai, două plăcințele cu carne și am început să studiez conținutul săculețului primit. Cei trei sute de dolari se aflau în portmoneu, în buzunărașul închis cu fermoar am descoperit buletinul, iar în compartimentul mare m-au întâmpinat o mulțime de hârtiuțe, printre care am găsit una cu adresa unchiului Nastiei Zviaghințeva. Aflându-mă într-o dispoziție extraordinară, m-am apucat să mănânc plăcintele. După două minute, atenția mi-a fost atrasă de comportamentul ciudat al

clienților. Sălița mică a pizzeriei era plină de clienții magazinului universal care doreau să mănânce și să se odihnească după ce bătuseră toate etajele. Măsuțele nu era suficiente, așa că unii mâncau chiar lângă vânzătoare.

Nimeni nu se așezase lângă mine, ocolind cu atenție scaunele goale. Poate că oamenii erau deranjați de buchetul pe care îl pusesem în fața mea?

Am luat florile respingătoare de culoarea prunei și i-am spus unei femei care avea un copil:

— Aici e liber.

— Nu, nu, mi-a răspuns mămica nervoasă și a tras copilul în altă parte.

— Mamă, a spus fetița începând să plângă, vreau să stau jos.

— Nu! a strigat mama. Nu vezi că tanti e bolnavă, are toată moaca plină de pete. Poate are SIDA sau sifilis!

Aveam moaca plină de pete?! Nu era posibil! Din copilărie am avut o piele minunată, ce-i drept, cam palidă, dar am trecut cu bine chiar și de vârsta adolescenței – n-am făcut acnee.

Am scos pudriera și m-am uitat în mica oglinjoară. În aceeași clipă, am scos un geamăt. La mine se uita o femeie cu fața brăzdată de niște pete albastre – parcă era fața unui cadavru. De la distanță semănam cu o vânătă putredă, din apropiere, cu un bolnav de rubeolă, mai bine zis, de albăstreală.

Plină de groază, mi-am atins obrajii cu degetele și abia atunci am remarcat că palmele îmi sunt acoperite de pete, de parcă vărsasem peste ele cerneală. Privirea mi-a căzut pe buchet. Era clar. Hârtia și florile se decolorau. Mersesem prin magazinul universal băgând nasul în garoafele respingătoare, delectându-mă, cum să spun, cu parfumul lor!

După ce am aruncat „mătura“ la gunoi, m-am dus repede la toaletă și am încercat să mă spăl. Dar nici vorbă! Spre deosebire de vopseaua de păr, care se duce imediat, asta îmi intrase în

piele definitiv. Poate ar fi trebuit să mă duc la directorul raionului de tricotaje, să-l întreb de unde luase buchetul și să-mi cumpăr de acolo o grămadă de hârtie de ambalaj? O să-mi frec cu ea părul și așa rezolv și problema vopsitului.

Săpunul lichid aflat la toaletă nu m-a ajutat. A trebuit să mă duc la raionul de parfumerie și să-mi cumpăr un burete exfoliant. După ce mi-am frecat obrajii până la sânge, am scăpat de vopseaua monstruoasă și m-am târât spre ieșire.

Nu, aveam o zi extrem de nefericită, în mod clar, Platov nu va fi acasă.

Lesia Galina nu se lăudase degeaba cu memoria ei vizuală. Pe hârtie scria: „Stația de metrou Recinoi vokzal, la ieșirea de la primul vagon, apoi la stânga, pe lângă magazinul universal până la poștă, din nou la stânga, un bloc lung, de patru etaje, ultima scară, în fața ei e un copac uriaș crescut în mijlocul unei bănci. Apartamentul e la parter, la stânga, lângă cutiile poștale.“

Totul a fost absolut exact, și magazinul universal, și copacul se aflau la locul lor. Dar am apăsat pe sonerie fără să sper nimic. Totul se potrivea mult prea bine. Poate că Lev Konstantinovici nu era acasă.

Totuși, ușa s-a deschis. În prag se afla un blond cu față alungită, îmbrăcat într-un halat de pluș murdar, cu mâneci zdrențuite.

— Cu cine doriți? m-a întrebat foarte amabil tânărul.

— Cu Lev Konstantinovici Platov, i-am spus zâmbind, arătând că nu am intenții rele.

— Din păcate, a spus gazda oftând, asta e imposibil.

Ei, vezi, știam eu.

— Dar când o să se întoarcă? Pot să-l aștept?

— Niciodată, a spus blondul dând din cap. Din nefericire, Lev Konstantinovici a murit.

— De tromboembolie! am spus sărind în prag.

Bărbatul a făcut ochii mari.

— De atac cerebral. Dar dumneavoastră, la drept vorbind, cine sunteți?

— Reprezentantul legii, i-am spus enigmatic. Are soție? Adică văduvă? l-am întrebat.

— Nu, a spus bărbatul dând iar din cap, mama s-a stins acum trei ani. De cancer, a spus repede.

— Deci sunteți fiul lui?

— Da, Iakov Lvovici Platov.

— Nastia Zviaghințeva este verișoara dumneavoastră?

Iakov s-a înmuiat.

— Nu chiar.

Dar mă strecurasem deja în micul coridor, împingându-l pe proprietarul apartamentului în interior.

— Foarte interesant! Lev Konstantinovici a fost unchiul Nadiei, deci dumneavoastră îi sunteți văr.

— Dar cine sunteți?

Fără să aștept invitația, mi-am dat jos scurta, am aruncat-o pe o mică comodă și m-am prezentat:

— Notar. Nastia a lăsat o moștenire rudelor. Uite, îi caut pe moștenitori.

Iakov a oftat.

— Intrați în bucătărie.

După ce a pus pe masă setul „pentru musafiri“ – o cutie de Nescafé, cașcaval și o pungă de biscuiți –, Platov m-a întrebat:

— Și e o sumă mare?

Am ridicat din umeri.

— Testamentul nu poate fi făcut public! O să spun numai că, în calitate de executor, a fost numit Egor, fratele Nastiei. El o să înmâneze banii.

În mod clar, Iakov nu întâlnise niciodată un jurist, pentru că îmi asculta liniștit aiurelile. Apoi m-a întrebat:

— Ei, și ce legătură am eu?

— Zviaghințeva a lăsat în document adresa lui Egor, dar nu mai este valabilă. Nu cumva știți unde locuiește?

Iakov a turnat în liniște apă fiartă în căni și a bolborosit:

— Mama n-o prea iubea pe Serafima Konstantinovna, comunicam rar.

— Pe cine? l-am întrebat nedumerită.

— Ei, pe sora tatei, pe bunica Nastiei, mi-a explicat Iakov oftând. Povestea noastră de familie e extrem de încurcată.

— Spuneți-mi-o, i-am poruncit eu și, pentru a-mi lua un aer oficial, am scos agenda în care scriam de regulă lista de cumpărături.

— Tatăl meu și Serafima Konstantinovna erau frați buni, a început Iakov. Doar că tata era cu zece ani mai mic... Prin urmare, Lev Konstantinovici nu era unchi după mamă, ci din partea bunicii.

Evident, Serafima Konstantinovna se căsătorise devreme, dar a rămas văduvă la scurt timp, cu un băiat în brațe. N-a mai căutat fericirea familială, l-a crescut încet pe băiatul pe care-l chema Vladimir, trăind modest, dacă nu în sărăcie. L-a educat pe fiu și l-a dat la Institutul de Filologie. Apoi și-a făcut și el o familie, i s-a născut o fetiță...

Lev Konstantinovici s-a căsătorit târziu, fiul i s-a născut și mai târziu. Prin urmare, Iakov, care este unchiul Nastiei, e puțin mai mare decât ea.

Soția lui Platov nu era prietenă cu Serafima Konstantinovna, nu și-au petrecut împreună nicio zi de sărbătoare, se sunau doar o dată pe an, în 31 decembrie, asta era tot. De aceea, Iakov nu o cunoștea pe Nastia.

Apoi istoria se încurcă. Fiul Serafimei Konstantinovna și soția lui au murit în munți, în timp ce schiau. Iar Nastia, nu se știe de ce, a fost dată la un orfelinat. Iakov a aflat întâmplător

asta. Lev Konstantinovici lucra la Ministerul Educației și se ocupa chiar de orfelinate.

Odată, într-o seară friguroasă de decembrie, Serafima Konstantinovna a apărut acasă la Platovi. Fără să ia în seamă grimasa plină de răutate a cumnatei, și-a chemat fratele în birou. Mai întâi s-a făcut liniște, apoi, din spatele ușii închise, au răzbit strigăte puternice. În cele din urmă, frumoasa Sima a ieșit în fugă pe hol și, fără să-și ia la revedere, a luat-o la goană. Transpirat, Lev Konstantinovici a venit la bucătărie.

— Ce voia? a întrebat soția cu răutate.

Platov a trântit nervos ceainicul pe aragaz.

— M-a rugat s-o caut pe Nastia prin orfelinate, spune că acum i-o dau!

— Dar Nastia nu locuiește acasă? s-a minunat Iakov.

Tatăl s-a oprit și i-a explicat repede:

— La școală i s-a descoperit o tuberculoză osoasă și a trebuit să fie internată într-o clinică de specialitate.

Dar, văzând că Lev Konstantinovici are gâtul încordat, fiul înțelesese că tata minte cu nerușinare.

După o săptămână, Iakov a venit acasă târziu și, ca să nu-și trezească părinții, care dormeau, și-a scos ghetele în hol și s-a strecurat pe vârfuri până la toaletă. La Platovi, grupul sanitar era lipit de bucătărie. Era groaznic de incomod. În orice caz, Iakov se jena să se ducă să urineze dacă era cineva la bucătărie. Și, firește, cel care se afla la toaletă auzea foarte bine vocile oamenilor din bucătărie.

Uite, în ziua aia, nici n-a apucat băiatul să-și facă treburile la toaletă, că la urechi i-a ajuns vocea nervoasă de soprană a mamei.

— Liovușka, nu te băga în asta, nu se știe cum o să se termine.

— Înțelege, Sonia, a răspuns tatăl, Sima e sora mea, Nastia e

nepoata mea, iar Valentin și Maia...

— Maia e o vacă, a protestat tăios mama, și Valentin al tău e un porc. Voiau dreptate, dar au făcut rău întregii familii. Adu-ți aminte, adu-ți aminte! De ce taci? Păi dacă n-ar fi fost ei, ai fi ajuns de mult ministru adjunct. Iar acum ești adjunct de șef de secție. Iar eu? Ce să mai spun, pe toți i-au făcut praf! Nici în Bulgaria nu putem să ne ducem. Și apoi, unde o s-o cauți? Poate că Nastia e demult la altă familie! Ei au fost decăzuți din drepturile părintești!

— Nu, a răspuns liniștit tatăl, e la Moscova, la Galina Soboleva, în Zelenograd. Și are numele Platov, iar patronimicul Valentinovna. Locuiește la o casă de copii, chiar i-o pot da bunicii! Păcat de fetiță! Apropo, știi, Maia, după ce a fost condamnată, a născut un copil pe care l-a botezat Egor... Uite, despre el nu se știe nimic, deși Soboleva a promis să afle unde e...

— Dacă îndrăznești să intri în asta, să știi că o să plec, o să divorțez, îmi ajunge! a început să urle mama, care era mereu politicoasă, chiar corectă. Ne-au distrus viața, chiar și Iașa o să aibă de tras! Gândește-te la fiu!

— Ușor, a întrerupt-o tatăl, o să-l trezești pe băiat.

— Nu e acasă, a răspuns mama, s-a dus la o zi de naștere.

S-a lăsat liniștea. Apoi Lev Konstantinovici a bolborosit:

— Eu, în afară de soră, n-am alte rude.

— Nu mai ai nici altă soție, nici alt fiu, i-a replicat Sofia Mihailovna. De fapt, o să-i pierzi și pe ăștia pe care îi ai dacă începi s-o ajuți pe Simka.

Brusc, tatăl a început să plângă. Mama s-a speriat și a început să bâiguie:

— Bine, bine, Liovușa. Am zis și eu așa, la mânie, pur și simplu mi-e necaz că din cauza Maikăi și a lui Valka aripile noastre au fost retezate. Ce să mai spun, dacă ai ocazia, ajut-o

pe Sima. Nastia, într-adevăr, nu e vinovată cu nimic, a suferit destul copilul, de la un an umblă printre străini. Dar ce, nebuna asta chiar a făcut și un băiat?

— Da, a confirmat tatăl, pe Egor.

— Cu cine?

— Cu Valentin, evident.

Mama a început să râdă:

— Liovușka, ești incredibil de naiv. Infractorii, chiar soț și soție, nu stau niciodată în aceeași celulă. Ea era la secția de femei, iar el la secția de bărbați! Ei, cum poate să fie copilul lui Valka?

— Nu știu, a bâiguit Lev Konstantinovici.

— Tocmai asta îți spun, a zis soția, poate că l-a făcut cu un gardian, credea că o să fie eliberată dacă e însărcinată... Doar că a fost și mai rău pentru ea. Așa-i trebuie! Javra!

— Sonecika, a șoptit tatăl, Maia pur și simplu l-a iubit prea mult pe Valentin și s-a dus orbește după el. Uite, el e nemernic și ticălos!

— Mereu îi iei apărarea, a pufnit mama. Mai trăiesc?

Tata a oftat adânc.

— Numai Dumnezeu știe. Infracțiunea e serioasă, n-au voie să primească pachete, vizite și n-au dreptul la corespondență. Într-un cuvânt, au fost îngropați de vii... Sima trăiește ca un automat. Și de aceea vreau s-o iau pe Nastia, poate o să-i fie mai ușor surorii... Mi-e milă de ea, nu mai are putere.

— Oho, a spus Sofia Mihailovna. Copii mici, belele mici. Dar odată ce cresc copiii, cresc și belelele. Bine atunci, dar chiar se află la Zelenograd?

— Absolut, a asigurat-o soțul, chiar la Zelenograd.

— E ciudat că n-au trimis-o dincolo de Ural, s-a minunat mama.

— Da, foarte, a recunoscut Lev Konstantinovici. Dar știi,

uneori sistemul mai greșește, de aceea i-au lăsat și numele... Totul e ciudat, dar pentru noi e mai bine că a ieșit așa. Brejnev a murit, dar noul stăpân...

— Mai încet, a șuierat mama, ai început să-ți dai drumul la gură! Mai întâi să scoți telefonul din perete, după aceea să trăncănești. Vrei să te duci la Maika și Valka?

S-a lăsat liniștea din nou. Apoi a început să șuiere ceainicul. Iakov, cu capul plin de informații, s-a strecurat afară din toaletă, uitând să mai urineze. Și tot așa, pe vârfuri, s-a întors în hol și, după ce a trântit ușa de la intrare, a deschis ușița dulapului.

În noaptea aceea a adormit spre ziuă, încercând să digere informațiile auzite. Așadar, Maia și Valentin Platov, despre a căror moarte tragică aflaseră toate cunoștințele, erau în viață? Mai mult, se aflau închiși pentru nu știu ce infracțiune groaznică, din moment ce le fuseseră aplicate niște măsuri severe, fără precedent. Interesant... Ce-or fi făcut?

A trecut o jumătate de an. Odată, Serafima Konstantinovna a venit din nou în casa lor, dar nu singură, ci însoțită de o fetiță slăbuță.

— Ea e Nastenka, i-a spus mătușa.

— De atunci, probabil, v-ați întâlnit des, i-am întrerupt povestea.

Iakov a dat din cap negativ.

— Nu, de fapt, nu ne-am văzut. Numai o singură dată. Nastia a venit cu o prietenă, o fată tare grasă, colegă de facultate, care avea niște probleme. Iar tata lucra în sistemul de educație. Uite, Anastasia l-a rugat să intervină. La plecare, i-a aruncat o frază tare ciudată...

— Care?

— Își punea pantofii în hol și i-a spus: „Vedeți, Lev Konstantinovici, cum s-a întors viața? Acum pot ajunge eroină

națională!“ Apoi a început să râdă și a plecat.

— Dar despre fratele ei, Egor, n-ați auzit nimic?

Iakov și-a întins brațele.

— Nu, n-am întrebat, dar acum nu mai am pe cine. Poate directoarea de la casa de copii știe, Soboleva Galina Vladimirovna.

— De ce credeți asta?

Iakov a luat o gură din cafeaua rece și a spus:

— A venit la noi înainte ca Nastia să se întoarcă la Sima. Tata a dus-o la bucătărie, iar eu eram din nou, întâmplător, la toaletă.

Da, se pare că băiatul își petrecuse copilăria la closet, trăgând cu urechea la discuțiile altora.

Gazda, ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic, a continuat:

— Ei, a venit și tata s-a încruntat, întrebând-o de ce venise acasă.

Galina Vladimirovna i-a zâmbit frumos.

— Păi voiați să discutăm subiectul care vă interesează la telefonul de serviciu?

Lev Kaonstantinovici a amuțit o clipă, apoi au început să șoptească cu ușa închisă. Iakov a prins numai câteva fraze.

— Fetița poate să se întoarcă în familie, a spus directoarea, dar băiatul e dat în alt loc. De fapt, dacă e nevoie, pot să vă dau adresa, deși e ilegal, dar pentru dumneavoastră, Lev Konstantinovici...

— Nu e nevoie, a întrerupt-o Platov, ne ajunge Nastia. O să spunem că nu există niciun Egor.

24

Am alergat spre metrou atât de tare, de parcă aveam sub picioare cărbuni aprinși, nu asfaltul înghețat din luna februarie. Mi se făcuse cald și, în ciuda vântului înghețat care-mi intra în oase, mi-am deschis scurta și mi-am dat jos căciula. Aerul rece mi-a învăluit capul și mi s-a strecurat sub guler. Mă trezisem oarecum.

Deci Egor exista! Nastia nu inventase nimic! Și, cel mai probabil, directoarea orfelinatului știa de soarta lui. Doar îi propusese lui Lev Konstantinovici să-i dea adresa!

Plină de entuziasm, am cumpărat de la un chioșc o plăcintă fierbinte, un păhărel de cafea și am înghițit prânzul dintr-o suflare, ca un pește piranha.

— E bună plăcinta? m-a întrebat o damă cu o pălărie neagră de piele.

— Foarte.

— Cu ce e?

Am rămas mută.

— Vă rog să mă iertați, n-am înțeles.

— Cum adică? s-a minunat femeia. Tocmai ați mâncat-o...

— Nu mi-am dat seama.

— Era dulce sau cu carne?

Ei, dar ce insistentă era!

— Cu carne.

— Ați cumpărat cu mere, a protestat vânzătorul.

Dama, după ce s-a înfășurat în haina strălucitoare din blană de nutrie, s-a îndepărtat de mine.

M-am hotărât s-o liniștesc, așa că i-am zâmbit și i-am spus:

— Mă grăbeam foarte tare și mă gândeam la ale mele. Uite, cafeaua chiar e minunată, tare, gustoasă.

— Beți ceai, a bolborosit dama.

M-am uitat la păhărelul din care atârna un fir cu o hârtiuță pe care scria Lipton. Chiar așa, ce să vezi! Dar la gust semăna foarte tare cu un capucino. După ce am aruncat paharul la gunoi, am pornit spre metrou.

„Acum o s-o pun pe Iulia să deschidă calculatorul, eu nu mă înțeleg prea bine cu el“, mi-am spus. „Sper că există o singură Soboleva Galina Vladimirovna...“

Nu știu de ce, dar cartela de zece călătorii nu voia deloc să intre în automat. Am împins-o, dar degeaba. S-a auzit un trosnet, apoi ceva a pocnit, iar automatul a început să urle, aprinzându-și beculețele multicolore.

— Ce faceți?! a strigat indignat dispecerul de serviciu, o bătrânică slăbuță care până atunci moțăise liniștită în ghereta de sticlă. Ei, nu vă e rușine? Sunteți om în toată firea și stricați automatul...

— Ca să vezi, m-am indignat eu, mi-a înghițit cartela magnetică. De fapt, dimineața am cumpărat-o, era de zece călătorii.

Dispecerul s-a apropiat și a lovit cu degetul în portofelul deschis:

— Păi uite cartela dumneavoastră! Ce ați băgat acolo?

Chiar așa, ce băgasem? În aceeași clipă mi-a trecut ceva prin minte și m-a străbătut un fior. Doamne, Serojka o să mă omoare! Cu o zi în urmă îmi dăduse cardul Visa și mă rugase:

— Auzi, Lampudel, fii bună, du-te până la banca noastră și

scoate toți banii.

— Tu nu poți? l-am întrebat uimită.

Seriojka a oftat.

— Nu e cardul meu. Secretara ține pe el banii pentru protocol, cadouri, primirea clienților... Se apropie 8 martie. Uite, șeful mi-a spus să iau cardul de la Marișka și să scot banii. E un idiot, crede că nu e frumos să se ocupe chiar secretara de cadourile pentru femei. Numai probleme am avut! M-am dus dimineață, banca era închisă, seara, tot închisă, iar ziua am treabă și uit! Hai, fii bună, Lampeț!

Am fost nevoită să accept. Prin urmare, cardul a ajuns în interiorul automatului.

O oră întreagă am fost nevoită să stau pe o băncuță, până a apărut în cele din urmă un bărbat de vreo șaizeci de ani, cu o valijoară murdară de un albastru închis. După ce a vorbit cu dispecerul, a spus scurt:

— Două sute de ruble.

— Vreți să-mi dați bani? l-am întrebat uimită.

Muncitorul s-a încruntat.

— Ce-ai, ești bolnavă? Dă-mi mălaiul.

— Pentru ce?

— Pentru deschiderea automatului. Ai scăpat aici cardul?

— Da.

— Hai, nu fi zgârcită. Doar nu ești săracă! Ai noștri n-au carduri, au mereu banii la ei!

— Cardul nu-i al meu, e al patronului, am încercat eu să-i explic.

— Bine, a acceptat muncitorul, atunci fă-o ca la carte.

— Cum așa?

— Scrie o cerere adresată șefului metroului, du-o la administrație, apoi așteaptă vreo două săptămâni... Numai că n-o să vă dea cardul.

— De ce?

— Ha! Dacă ați furat-o? Nu, o dau numai posesorului. Șeful tău o să fie nevoit să coboare din Mercedes și să vină încoa'!

A amuțit și a început să se scarpine concentrat în urechea stângă. Mi-l imaginam pe Seriojka urlând, așa că i-am întins două hârtii roz oftând.

— Treci la treabă.

— Bine, a spus omul bucuros.

Ochii îi râdeau.

Cel mai probabil, meșterul minți în legătură cu cererea, dar era prea târziu să mai dau înapoi. Îmi părea cam rău de cele două sute de ruble.

După ce am decis să mă pedepsesc, n-am cumpărat tortul Minunăție, ci am luat bomboane cu gem, pe care nu pot să le suport. În schimb, ai casei mănâncă bomboanele astea lipicioase cu mare încântare. Uite așa-mi trebuia dacă am fost neglijentă!

Acasă era liniște. Iulecika dormea liniștită, Ivan, Liusia, gemenele și toți ceilalți lipseau. Pe aragaz se afla prânzul. Am ridicat capacul. Prin bucătărie a început să plutească miros de carne mult prea fiartă; conținutul oalei semăna foarte mult cu o piftie dată în clocot. Arăta respingător, probabil și gustul era la fel. În orice caz, n-aveam de gând să încerc fiertura aceea.

Computerul se află într-o cămăruță de cinci metri, fără ferestre. Cândva fusese acolo o baie, dar Katia, când a unit apartamentele, a hotărât că un singur loc de spălat este mai mult decât suficient, așa că Seriojka și-a făcut acolo „biroul".

În principiu, știu să deschid computerul și chiar pot să umblu în el. Dar senzația persistentă că aparatul e mult mai deștept decât mine, în calitate de utilizator, face comunicarea dintre noi imposibilă. Mai mult, mașina, în mod evident, simțind că se apropie de ea un diletant, începe imediat să facă

nazuri.

Am apăsat pe buton și, ascultând huruitul ritmic, mi-am spus: „Poate e mai bine să aștept până se trezește Iulia?“

Dar degetele îmi erau deja pe mouse. Pe ecran a început să pâlpâie o lumină verde plăcută. Am dat un click și imediat mi-a apărut o ferestruică: „În imprimantă nu este hârtie.“ Ei, uite, a început. Nici nu mă apropiasem de imprimantă! După ce am închis fereastra, am intrat în programe. Am găsit ce-mi trebuia, dar ceva nu mergea. Mi-a apărut din nou un mesaj: „Scoateți foile mototolite.“ Drăcuind, am scăpat și de ea. Imediat, în colțul jos din dreapta a apărut imaginea unei agrafe uriașe de hârtie cu ochi. După ce mi-a făcut cu ochiul, mi-a spus: „Sfatul zilei. Mai întâi îndreptați bine foile, după aceea le băgați în imprimantă.“ Simțind că încep să fierb, am apăsat cu furie pe mouse. Nu știu cum, dar în fața ochilor mi-a apărut textul articolului pe care Seriojka îl scria pentru *Buletinul reclamei*. Am încercat să închid documentul, dar am avut un mare ghinion. O fereastră mizerabilă se împotrivea din toate puterile, cerând mai întâi respectarea text editorului, apoi anunțând crearea a nu știu ce document...

În cele din urmă, a apărut un text numai din cuvinte străine. Cu limbile străine stau prost. Cum se spune, citesc și traduc cu dicționarul. Am văzut cele două cuvinte de jos: *Yes* și *No*. Pentru ele, cunoștințele mele erau suficiente. Seriojka mă prevenise că, pentru orice eventualitate, e mai bine să fiu de acord cu computerul.

Așa că am apăsat pe *Yes*. Ecranul n-a tresărit. Am tot dat click, dar nu s-a schimbat nimic. Plină de transpirație și scoasă din fire, am șuierat:

— Ei, computerule, stai tu așa...

Și am apăsat pe *No*.

În momentul acela a apărut o linie albastră, niște puncte au

început să tremure și apoi s-a ivit un text cu un conținut deloc închegat. M-am uitat la ecran. În mod clar, era articolul lui Seriojka, vedeam titlu și numele autorului. Dar ce se întâmplase cu conținutul? Am avut nevoie de vreo cinci minute ca să-mi dau seama se ce întâmplase: mașina blestemată pusese paragrafele în ordine alfabetică. Mai întâi veneau cele care începeau cu litera A, apoi cu B și tot așa până la Z.

Cuprinsă de groază, am apăsat Esc, dar computerul a făcut o criză și mi-a afișat o fereastră: „Închiderea fișierului este imposibilă din cauza unei închideri incorecte.“ Asta era tot. Nu mai reușeam să fac nimic. Să nu mai spun că ecranul era împânzit de tot felul de mesaje, iar în colț apăruseră două agrafe ce-mi zâmbeau ticălos.

Cuprinsă de disperare, am apăsat pe mouse și imediat a prins viață imprimanta. După ce mi-a clipit bucuroasă din luminițe, a început să tipărească cu râvnă articolul lui Seriojka, chiar cel cu paragrafele aranjate alfabetic. Simțind că pur și simplu o să-mi pierd cunoștința, am tras foaia albă de hârtie. Aparatul a început să huruie supărat, computerul a început să mârâie și a murit.

M-am dus la bucătărie și m-am uitat cu tristețe la frigider. Nu, în mod clar, tehnica nu e pentru mine. Singurul lucru pe care-l pot face e să pornesc mașina de spălat și să spăl frigiderul.

— Ești acasă? a întrebat Iulia, intrând în bucătărie.

Ce întrebare prostească, având în vedere că eram în fața ei! Mai prostească decât asta e cea pe care o auzi la telefon duminica, la 8 dimineața: „V-am trezit?“ Sigur că nu, pur și simplu ador să mă trezesc în weekend la șapte și jumătate.

— S-a întâmplat ceva? a spus Iulia căscând. Parcă nu ești în apele tale.

— Deschide programul cu adresele.

— Nicio problemă, a ciripit și a plecat.

M-am băgat între chiuvetă și masă, așteptând să aud un urlet plin de furie: „Cine a făcut asta?“

Dar în cameră era liniște. Iulecika mi-a spus apoi:

— Vino, e gata.

Nu-mi venea să cred, dar am intrat în „birou“ și am întrebat-o:

— Poți să deschizi articolul lui Serioja?

— Sigur, dar de ce?

— Trebuie să-l văd.

Iulia a ridicat din umeri.

— Clătește-ți ochii!

Pe ecran a apărut textul. Am rămas cu gura căscată. Totul era în ordine. Nu, cutia aia prostească pur și simplu râdea de mine!

În Moscova erau optsprezece Sobolevski și nouă Galina, dar numai două aveau patronimicul Vladimirovna. Și o singură doamnă avea un număr de telefon care începea cu cifrele 593, cealaltă în mod clar locuia în centru. Speram că directoarea locuiește în același loc, în orășelul-satelit. Cineva a răspuns imediat la telefon, după primul apel.

O voce de copil a ciripit:

— Cu cine doriți?

— Cu Galina Vladimirovna.

— Bunico! a început să urle copilul cu asemenea putere încât eram gata să scap receptorul. Bunico, e pentru tine!

S-a lăsat o pauză. Apoi, aceeași voce veselă de copil mi-a spus:

— Nu poate să vină, se spală pe cap. Ce să-i transmit?

— Întrebați, vă rog, dacă pot să vin azi la ea?

Telefonul a amuțit din nou, apoi vocea stridentă mi-a răspuns:

— Bunica vă așteaptă. Știți adresa?

M-am pregătit să pornesc la drum. De la stația de metrou Recinoi vokzal circula un microbuz simpatic, Avtoline. Microbuzul m-a dus chiar lângă bloc. Clădirea cenușie, turn, se afla pe o șosea mică. Puțin mai departe se vedea piața agitată. Pe partea cealaltă a străzii foarte animate se afla o uzină înconjurată de un gard înalt cu sârmă ghimpată.

Galina Vladimirovna chiar făcuse duș, căci pe cap i se înălța o basma cochetă, care îi acoperea în mod clar bigudiurile.

— Vedeți cum s-a nimerit, a spus gazda zâmbind. Am tot discutat, am tot stabilit, dar abia acum ne întâlnim. Dezbrăcați-vă, o să bem ceai și o să discutăm despre tot.

Mi-am dat jos scurta și am primit niște papucei curați din plastic. Când am intrat în bucătăria strălucitoare, i-am spus:

— Cel mai probabil mă confundați, n-am stabilit cu dumneavoastră nimic.

Gazda, pentru o clipă, a înlemnit lângă dulăpior, apoi m-a întrebat:

— Olga Vasilievna?

— Nu.

Galina Vladimirovna a umplut în liniște ceainicul cu apă fierbinte și m-a întrebat curajoasă:

— O să bem ceai oricum, dar, vă rog să mă iertați, de ce mă căutați?

— Îl mai țineți minte pe Lev Konstantinovici Platov?

— Cum să nu! a spus femeia râzând și a pus pe masă o cutiuță de bomboane Vizit. Câți ani am lucrat sub conducerea lui! Un om de aur, aproape un sfânt, unul dintre cei căruia îi pasă cu adevărat de meseria lui. Acum puțini își mai amintesc că Lev Konstantinovici a avut ideea revoluționară de a se preda în clasa a noua...

— Unde e Egor? am întrebat-o încet.

— Cine? m-a întrebat uimită Galina Vladimirovna.

— Egor Platov, fratele elevei dumneavoastră Nastia, care era nepoata lui Lev Konstantinovici...

Mâna femeii în vârstă a tresărit și un fir de esență minunată, de un roșu închis, a început să curgă încet în cutia cu bomboane de ciocolată.

— Bunico! a început să urle o fetiță grăsuță de vreo zece ani, care a dat buzna în bucătărie. Torni ceai pe bomboane!

Galina Vladimirovna și-a tras mâna și a spus blând:

— Zoenika, ia o chiflă și du-te în camera mare.

— Vreau ceai, a spus nepoțica mofturoasă și s-a așezat pe taburet.

Bunica a turnat apă fierbinte într-o ceașcă cu iepurași roz, a pus-o pe o tavă și a zâmbit.

— Draga mea, vezi că pe canalul nouă e Disney.

Copila a luat ceașca și dusă a fost. Galina Vladimirovna s-a întors spre mine. Pe fața îi înghețase un zâmbet care semăna mai mult cu o grimasă.

— Cine sunteți?

— Evlampia Romanova.

— Nu am ce să vă spun despre asta, m-a repezit directoarea.

Am ezitat o clipă, două. Vocea interioară îmi spunea: „E mai bine ca femeia asta să știe adevărul sau aproape tot adevărul.“ Când a aflat de moartea Nastiei și de testament, Galina Vladimirovna s-a schimbat la față și s-a așezat oftând lângă fereastră. Se vedea că în sufletul ei se dă o luptă. În cele din urmă a luat o decizie și mi-a spus:

— Înțeleg că acum nu mai e anul 1976, ci e vremea victorioasă a democrației și așa mai departe, dar, știți, ca un fost om sovietic, și acum mă tem să-mi amintesc de povestea asta. La drept vorbind, nici nu știu prea bine despre ce-a fost vorba...

Nastia ajunsese la casa de copii din Zelenograd în anul 1976.

Galina Vladimirovna avea o casă de copii unică. De regulă, copiii până la trei ani erau crescuți la creșă, iar după aceea erau trimiși în alte locuri; prin urmare, erau extrem de stresați.

La Soboleva, însă, copiii mici nu erau trimiși nicăieri, pur și simplu erau mutați în grupe mai mari. De aceea, casa ei de copii era considerată o casă experimentală și era vestită în Moscova și în regiune.

Fetița Platov a fost adusă cu o mașină pentru deținuți, fiind însoțită de un milițian. Galina Vladimirovna nu s-a mirat. Avea destui copii care ajunseseră temporar orfani pentru că tatăl și mama ajunseseră să fie închiși în locuri nu prea îndepărtate. De regulă, copiii erau mai întâi trimiși la o casă de copii unde erau redistribuiți, așa ajungeau la Soboleva. Așa că, la prima vedere, cazul acela nu avea nimic deosebit.

Ciudățeniile au început imediat, când directoarea s-a apucat să studieze actele noii eleve. Uite de ce se minuna: în locul numelor părinților sau al altor rude erau niște tăieturi groase și nu era trecută nicio adresă de domiciliu. De regulă, în formulare se scrie: mama, cutare, condamnată conform articolului 102, partea întâi; tatăl – necunoscut. Sau se menționează bunicii, surorile, frații...

Dar la ea nu era nimic, de parcă fata ieșise din neant. Era un copil abandonat? Dar fetița nu semăna cu o cerșetoare fără casă. Nastenka era îmbrăcată în haine de bună calitate, fără petice și rupturi. Perișorul ondulat îi era spălat frumos, pe trup nu avea urme de bătăi. Și, spre deosebire de majoritatea copiilor care veneau însoțiți de milițieni, nu era moartă de foame, căci nu se aruncase asupra farfuriei cu griș, care se dădea la cină. Pe lângă documente mai era și o fișă medicală din care rezulta că Platova Anastasia Valentinovna, născută în 1975, nu suferise de nimic deosebit, în afară de rinită, sau, mai simplu, guturai; de asemenea, i se făcuseră toate vaccinurile,

ceea ce i-a stârnit o altă serie de nedumeriri Galinei Vladimirovna. De regulă, părinții elevilor ei nu bătuseră drumul spre policlinica pentru copii. În mod clar, fata avusese familie, fusese bine îngrijită...

La casa de copii a Sobolevei se aflau copii ai căror părinți muriseră în urma unor boli sau a unui accident, dar în actele lor era trecută limpede cauza morții tatălui sau a mamei...

Nemaiștiind ce să creadă, directoarea a deschis fișa medicală la pagina în care se treceau informațiile despre bolnav și a scos un strigăt de uimire. Foaia fusese distrusă, iar numărul policlinicii de copii și chiar ștampila instituției spitalicești fuseseră mânjite cu vopsea roșie. Cineva se străduise ca fetița Nastia să apară drept orfană și să nu afle nimic despre familia ei niciodată.

Nici n-a apucat Galina Vladimirovna să-și vină în fire, că a sunat telefonul. O chema șeful, trebuia să vină neîntârziat, să ia fetița, să nu pună probleme și, cel mai bine, să spună că dosarul personal s-a pierdut și să înceapă altul nou.

A fost nevoită să se supună. Apropo, pentru „pierderea“ dosarului, lucru fără precedent în toată cariera ei de profesor, Sobolova a primit o mustrare. Dar după o săptămână a fost premiată cu o sumă de bani cât trei salarii, ca învingătoare în lupta socialistă, iar mustrarea i s-a anulat după un an.

Nastia a intrat în grupa a doua și a început să învețe să vorbească și să mănânce singură. În mod firesc, fata nu-și aducea aminte de părinți și se considera o orfană care locuise în casa de copii dintotdeauna. Ca toți copiii de acolo, o întrebase cândva pe Soboleva:

— Dar unde sunt părinții mei?

Galina Vladimirovna i-a răspuns repede:

— Au murit amândoi odată, au murit într-un mod tragic.

Fetița n-a mai pus alte întrebări. Nu prea ieșea în evidență;

poate că era mai liniștită decât ceilalți. În orice caz, Platova nu le făcuse mari probleme nici educatorilor, nici profesorilor. În carnetul ei se aflau note de opt, iar purtarea era exemplară.

În anul 1986, Galina Vladimirovna a fost chemată la șef. În cabinet, lângă Nikolai Petrovici, elegant ca de obicei, se afla un bărbat slăbuț, cu o față obișnuită, cumva ștearsă.

— Ce mai face Anastasia Platova? a întrebat Nikolai Petrovici. Mai trăiește?

Enervată de gluma proastă a șefului, directoarea i-a răspuns cam prea brutal:

— La mine toții copiii sunt bine, sănătoși.

— Foarte bine, i-a răspuns Nikolai Petrovici. A avut noroc fetița, am descoperit că are o bunică și un unchi. Nici nu-ți vine să crezi cine este! Lev Nikolaevici al nostru!

— Platov! a exclamat Galina Vladimirovna.

— Ei, da, a spus șeful zâmbind în continuare. Așa că trebuie să pregătim totul. S-o pregătești pe fetiță cu grijă.

Abținându-se să pună întrebările care-i stăteau pe limbă, Soboleva s-a întors. Totul părea ciudat în soarta Nastiei. Pentru trimiterea copilului la casa de copii se făcuseră o mulțime de încălcări ale legii. Dar iată că avea rude! E adevărat, Nikolai Petrovici, frecându-și mâinile, a spus:

— Mama și tatăl fetiței au murit tragic, se pare că la vânătoare sau într-o catastrofă, iar bunica a fost bolnavă. De aceea au trimis copilul la tine pentru o vreme. Dar apoi n-au putut s-o mai găsească, abia au dat de ea acum.

Mai bine ar fi tăcut Nikolai Petrovici, pentru că în sufletul directoarei se stârnise o furtună adevărată. Nu putuseră să găsească fetița? Păi Lev Konstantinovici putea pur și simplu să depună o cerere! Au căutat-o zece ani? O aiureală mai mare nu putea fi inventată!

În ziua următoare, bărbatul cu păr negru și față ștearsă a

venit la Galina Vladimirovna. S-a prezentat Ivan Sergheevici Rodionov și i-a spus:

— Nastia Platova are un frate, Egor. E cu un an mai mic decât sora. Vă rog, spuneți-i lui Lev Nikolaevici că nepotul se află la adresa asta.

Galina Vladimirovna a luat hârtiuța și l-a întrebat:

— De ce mi-o dați mie? Notați telefonul lui Platov.

Ivan Sergheevici a oftat adânc.

— Mi se pare că vă iubiți elevii. Sau greșesc?

Soboleva i-a răspuns:

— Sarcina mea e să cresc niște membri adevărați ai societății.

Rodionov a zâmbit.

— Când am trimis-o pe Nastia la casa de copii, am cerut mai întâi informații despre dumneavoastră. Știu că aveți inimă bună, așa că nu vă mai prefaceți că sunteți o mașină pedagogică.

— Anastasia nu e o elevă prea obișnuită, s-a justificat directoarea, iar dumneavoastră semănați foarte bine cu un om care face parte dintr-un anumit sistem.

Ivan Sergheevici a zâmbit din nou.

— Așadar, sunteți și perspicace, și inteligentă. Soarta fetei nu mi-e indiferentă, la vremea respectivă i-am promis mamei că o s-o ajut. Dar, la drept vorbind, am încălcat instrucțiuni extrem de severe, iar acum pot avea o mulțime de neplăceri dacă o să spuneți cuiva de vizita mea.

Fără să știe de ce, Soboleva l-a crezut, deși n-a fost niciodată credulă.

Rodionov a continuat:

— Copiii nu sunt vinovați de greșelile părinților. Bunica Nastiei nu mai e tânără, iar Lev Konstantinovici e în pragul pensiei. Dacă dă Dumnezeu să moară, copilul o să rămână

singur pe lume. Dar aici se află un frate, sânge din sângele ei...

Galina Vladimirovna a băgat mută hârtia sub prespapier și a întrebat încet:

— Trebuie să-i spun lui Egor despre fetiță?

Ivan Sergheevici a oftat.

— Din păcate, nu am pregătire pedagogică și nu știu să comunic cu copiii, dar cred că mai întâi trebuie să-i împărtășiți informația asta lui Lev Konstantinovici.

Apoi, Rodionov și-a pus brusc mâna puternică și uscată pe mâna directoarei și a spus încet:

— Promiteți-mi că o să-mi îndepliniți rugămintea.

Galina Vladimirovna i-a vorbit, nu se știe de ce, în șoaptă:

— Bine.

Ivan Sergheevici s-a ridicat și i-a spus:

— Mama o să fie fericită când o să afle că frații sunt împreună.

— Trăiește! a exclamat directoarea.

— De ce spuneți asta? a spus musafirul uimit.

— Păi ați spus asta că mama o să fie fericită când o să afle...

— Ei, am zis și eu așa, gândindu-mă că sufletul, aflat în ceruri, se uită spre pământ...

— Și ce a făcut nefericita femeie, unde e? l-a întrerupt Soboleva. La închisoare?

Rodionov s-a uitat pe fereastră și i-a spus:

— Cunoașterea aduce multă tristețe. Cu cât știi mai puțin, cu atât dormi mai bine.

Și așa s-au despărțit. Ținându-și promisiunea, directoarea s-a adus acasă la Platov și i-a dat hârtiuța. Nu știe ce s-a întâmplat mai departe. Nastia a fost dată bunicii. Unii elevi, după ce erau adoptați, o sunau pe Galina Vladimirovna de sărbători, dar pe Nastenka Platova parcă o înghițise pământul. Directoarea n-a mai auzit nimic despre ea.

25

Când am ajuns acasă, m-am repezit la telefon și l-am sunat pe Volodia. Dar nu-mi răspundea nimeni, maiorul plecase undeva. De fapt, mi-am dat seama imediat unde era. Pe scară se auzeau voci, o lovitură surdă și un strigăt:

— Gură-cască!

M-am uitat pe vizor și am deschis imediat ușa. Doi bărbați transpirați băgau frigiderul în apartamentul lui Volodia. În spatele lor venea Tania, roșie la față.

— Ce-i asta?

— I-am cumpărat frigiderul lui nenea Volodia, a explicat fetița, dar idioții de la serviciul de livrare l-au scăpat. Dacă nu funcționează, o să-l ducă înapoi. Tâmpiții!

Băieții n-au răspuns la ocară, dar gâtul înroșit le trăda emoțiile. Sau poate că se înroșiseră din cauza efortului. Liftul a început să scârțâie, iar pe scară au apărut Volodia și Ania.

— Bravo! am spus bucuroasă. Chiar am nevoie de tine.

— Stai puțin, m-a oprit Kostin, lasă-mă să iau o gură de apă. Credeam că dacă mă duc singur după frigider, o să-mi fie mai ușor. Nici vorbă! Era să leșin. Tatiana urla, frigiderele îmi dansau în fața ochilor, ceva de groază!

— De ce-ai luat gemenele? l-am întrebat, umplându-i un pahar cu apă minerală.

Volodia a amuțit și a băut cu înghițituri mari.

— L-am scos la jumătate de preț, a pufnit Tania, intrând valvârtej și luând din tigaie o bucată necomestibilă. Pfui, mama a făcut iar o prostie! Era 5.000, dar au ajuns să-l dea cu 2.300 și livrare gratis. De fapt, dacă aveți bani de cheltuit, puteți să vă duceți după canapea fără mine.

— Fără tine nu ne ducem nicăieri, i-a spus maiorul zâmbind. Mulțumesc mult! Așa e, a economisit atâția bani! Dar m-a apucat o criză de isterie în magazin, de-asta m-am înfuriat.

— Ce să mai spun, a zis Tatiana dând din mână, înțeleg. Uite, tăticu', când am negociat pentru mașina noastră de spălat, era gata să-și dea duhul.

— Bravo, ești mare, a repetat Volodia și i-a întins fetei o pungă. Ți-am cumpărat un mic cadou, mi s-a spus că e chiar la modă.

Taniușa s-a uitat imediat înăuntru și a scos, în opinia mea, un lucru extrem de respingător: o fustă roșie scurtă, de piele, și o bluză mulată de o nuanță țipătoare, de culoarea focului. În costumașul acela te transformai imediat în extinctor. Dar Tatiana începu să urle:

— Cât de tare! Super! Ce țoale mișto!

Ania și-a înăbușit un oftat de invidie. Volodia i-a dat imediat gemenei o altă pungă:

— Ai și tu aici ceva.

Anecika, bucuroasă, a scos o fustă maxi incredibil de îngustă și un pulovăraș tricotat, cu bucățele de piele artificială.

— M-am gândit să nu vă iau la fel, a explicat Volodia, așa puteți să schimbați hainele între voi.

Fetițele săreau în sus de entuziasm. Maiorul s-a lovit peste frunte:

— Era să uit.

A pus pe masă două sticluțe cu lac de unghii – verde și albastru – și a mai scos două rujuri mici.

— Mi le-au dat ca rest.

Înnebunite de bucurie, adolescentele s-au dus repede în cameră să-și probeze ținutele.

— Ce culoare respingătoare pentru unghii, am spus oftând.

Volodia a început să râdă.

— Nu mai spune, chiar m-am pierdut când m-am dus să le cumpăr. Bine c-am găsit o fetiță de vreo treisprezece ani, ea m-a sfătuit. M-a introdus, cum să spun, în lumea noutăților.

Și a început să bea ceai. Viața m-a învățat că e mai bine să vorbești cu un bărbat care a mâncat pe săturate, și-a fumat țigara și a oftat satisfăcut.

După ce am pregătit terenul, am dus cu atenție discuția spre subiectul care mă preocupa:

— Dacă un om a făcut o infracțiune, a stat în închisoare, apoi a fost eliberat, mai poate considerat membru cu drepturi depline al societății?

— Desigur, a răspuns maiorul.

— Și se șterg informațiile despre el din computerul miliției?

— Uite, asta nu. Informațiile se păstrează.

— Și dacă a fost un caz din anul 1975?

— Ce importanță are în ce an a fost? s-a minunat maiorul. Din moment ce a ajuns în computer, asta e.

— Ei, ca să vezi! am spus entuziastă. Dar când nu existau computere?

— Se păstrau dosare legate, mi-a spus maiorul zâmbind. Iar dacă vorbim serios, informațiile despre infractori sunt un lucru valoros. Apropo, când la Moscova, în anul 1917, marinarii și muncitorii răsculați au încercat să dea foc cartotecii miliției, jandarmii au reușit să salveze cea mai mare parte a hârtiilor. Și-au dat seama că un infractor, chiar și în timpul sovietelor, rămâne o persoană asocială. Știi cât de mult au ajutat datele astea în anii treizeci, când au fost nimicite ultimele bande?

— Totuși, n-am trăit așa de mult fără bande, i-am spus zâmbind, la începutul anilor ’80 au început iar să umble pe străzi bărbați cu automate.

— De ce te interesezi așa de arhivă? a pufnit maiorul, mângâind-o pe Ada, care sărise pe genunchii lui.

— Așa, pur și simplu. Am cumpărat un ziar la metrou, era un articol despre o femeie și un bărbat care făcuseră, la mijlocul anilor ’70, o infracțiune groaznică. Ziariștii voiau să facă o anchetă, dar la FSB li s-a spus că dosarul e pierdut.

— Unde, unde? a spus Volodia cu ochi mari.

— Ei, la Serviciul Federal de Securitate de azi. Se pare că ancheta fusese condusă de KGB...

— Să ai în vedere, a spus maiorul oftând, că oamenii ăia n-au pierdut niciodată nimic. Sunt pedanți ca germanii și avari ca francezii. Totul e în ordine deplină la ei, paginile sunt numerotate și fiecare filă e semnată... Iar dacă mint că l-au pierdut, înseamnă că au ordin să nu dezvăluie taina anchetei.

— Poate că au distrus deja „dosarul legat“...

— Niciodată, m-a repezit Volodia, judecă și tu, când a început la noi vremea victorioasă a democrației?

Am căzut pe gânduri. Nu trecuse mult timp, dar nu mai țineam minte. În 1985 a venit la putere Mihail Gorbaciov...

— Ei, în 1986, evident. Transparența, perestroika...

— Aha, a spus prietenul meu, dând din cap mulțumit. Uite, atunci sute, ba nu, mii de oameni au dat fuga la Comitetul de Securitate, pentru a afla de soarta rudelor oprimate în anii ’30. S-a dat ordin să li se dea dosarele persoanelor interesate. Și le-au dat! Iar acolo, Doamne Dumnezeule, au găsit un izvor de informații. Mulți au fost gata să moară când au aflat că denunțurile împotriva lor au fost făcute de cei mai apropiați prieteni sau vecini... Ei, dar să-i ia dracu’ pe turnătorii ăștia. În dosare s-a păstrat tot – numele anchetatorilor, depozițiile

medicilor care scriseseră cu indiferență „Ivanov I.I. are douăsprezece coaste fracturate. Se recomandă ca temporar să nu aibă loc interogatorii“, rapoarte ale gardienilor... Ei, de ce crezi că s-au păstrat? Le-au ținut ca materiale compromițătoare? Le puteau arde chiar în ziua în care Gorbaciov a ordonat, cum să spun, să se rupă vălul. Doar la KGB au fost mari maeștri! Ei, le-a ars arhiva, uite ce nenorocire! Un muncitor beat a aruncat o țigară sau a fost un scurtcircuit! E adevărat, acolo sunt luate măsuri de siguranță... Dar puteau să găsească ei ceva și să nu le dea oamenilor atâtea informații ce compromit serviciile. O să spui că puțin ne pasă de angajații vechi? Că oricum sunt morți? Păi uite că nu e așa! Mulți încă mai lucrau atunci... Pur și simplu n-au putut distruge documentele, nu așa sunt învățați. Ai întrebări?

Am dat din cap. Nu mai aveam. Lucrul cel mai important era că aflasem unde puteam găsi urmele nefericiților Valentin și Maia Platov. Dar cum ajungeam eu la arhivă?

În dimineața următoare, Seriojka, întinzându-se, a spus:

— Am zi liberă.

— Minunat, i-am zis bucuroasă, uite lista. Ia mașina și dă fuga la angro. Să cărăm măcar o dată cumpărăturile cu mașina, că mâinile mele, din cauza sacoșelor, s-au făcut ca brațele unei maimuțe, au ajuns mai jos de genunchi.

Seriojka a început să citească hârtiuța:

— Ouă, cașcaval, lapte...

— Astea nu le iei de la angro, i-am poruncit, o să ți le dea vechi. Mai bine le iei de la lactate, de pe bulevard...

— Carne, salam...

— De la magazinașul Mitex, de lângă piață.

— Iaurt Danone, smântână...

— De la supermarketul de pe Glotova.

— Ascultă, Lampeț, s-a enervat băiatul, păi așa o să plimb

toată ziua prin oraș. De ce nu pot să iau totul de la piață?

Am oftat.

— Prețurile au ajuns aproape aceleași, dar la angro te păcălesc mereu. Apropo, eu merg peste tot pe jos și nu pățesc nimic!

Seriojka a trântit lista pe masă.

— Pregătește-te, ne ducem la Ramstore.

— Unde?

— La supermarketul de pe Șeremetievskaia, de-acolo o să luăm totul.

— Ne luați și pe noi? a întrebat Tania.

Seriojka a dat ochii peste cap.

— Dar fără Mumu.

— Păi a luat-o mama cu ea, a răspuns Ania sinceră. A plecat cu tata la târgul de haine Dinamo, să cumpere pentru el pantaloni, ghete și un pulovăr.

— Deci o să vină beat, a rezumat Tania, încheindu-și scurta.

— De ce? am întrebat-o uimită. Doar nu s-au dus la restaurant.

— Tăticu' o să cumpere la intrare o sticluță și o să înceapă să se dreagă.

— El spune că poate să meargă prin magazine numai dacă e cu chef, a zis Ania.

— Și atunci de ce-l ia Liusia pe Ivan? a întrebat Serioja. Ei, putea să cumpere lucrurile și fără el.

— Nu se poate, a spus Tania, tăticu' are o siluetă total anormală. Umeri mici, curul cât un lighean, picioarele sunt la fel de idioate – călcâiul stâng e mai mare decât cel drept. Pe un monstru ca ăsta trebuie să-l iei cu tine, trebuie să-l pui să probeze, altfel arunci banii pe geam.

Seriojka s-a apropiat tăcut de lift, iar eu am oftat. Poate că e mai bine să nu ai copii?

Ramstore ne-a apărut în fața ochilor: o clădire scundă, lată, care se afla în spatele unei curți uriașe, pline de mașini. Am intrat pe poartă, am parcat, am scos-o pe Iulia cu cârjele și am intrat.

— Tare, s-a entuziasmat Ania, ușile se deschid singure.

După o clipă a început să fie și mai entuziasmată.

— Ia te uită, liftul e de sticlă! a început să urle Tania, arătând cu degetul în sus.

— Fii bună, s-a enervat Iulia, taci din gură, că se uită lumea. Ce, n-ai mai văzut lifturi transparente?

— Niciodată, au răspuns fetițele în cor. Dar putem să ne plimbăm?

— Mergeți, le-a dat Seriojka permisiunea, noi ne ducem la cumpărături.

Țipând entuziasmate, fetele au dat buzna în lift. Am luat un cărucior uriaș, am intrat în magazin și am înlemnit. Pretutindeni, cât vedeai cu ochii, se înălțau mormane, ba nu, munți, Mont Blancuri și Everesturi de produse.

— Așa, s-a înviorat Iulecika, care e primul pe listă?

— Iaurt, i-am spus disperată și am pornit spre raionul de lactate.

După câteva minute ne-a luat amețeala. În vitrinele frigorifice uriașe se afla o mulțime incredibilă de borcănele, cutiuțe și sticluțe: kefir cu fructe, iaurt bio, cu vanilie, pentru copii, pentru diabetici, gras, degresat... Am numărat treizeci și cinci de feluri de iaurt și m-am predat.

— De care luăm? a bolborosit tulburat Seriojka.

Ne-am uitat la prețuri. Slaba speranță de a elimina vreunul din cauza prețului s-a stins imediat. Toată gama costa aproape la fel.

— Să luăm ceva ce n-am mai mâncat niciodată, a decis Iulia și a început să pună cutiuțe în cărucior.

Apoi am ajuns la unt și iar am rămas cu gura căscată. Pachetele săltau în fața ochilor: sărat, nesărat, cu ierburi, ceapă, usturoi, ciocolată, caşcaval, scrumbie; rusesc, franțuzesc, danez, german... Simțind că o să-mi pierd mințile, am bolborosit:

— Mă duc după șampon.

Apoi am pornit spre stânga.

Sute de sticluțe și flaconașe mă înconjurau din toate părțile.

— Lampa, uite ce minunăție! au urlat gemenele.

Mi-au apărut sub nas două sticluțe de spumant de baie, în formă de Mickey Mouse. Mirosul dulce de gumă de mestecat m-a lovit în nas. Niște ciocănele au început să-mi bată în cap, în fața ochilor îmi săreau niște puncte negre.

— Reduceri! a urlat din tavan o voce metalică la secția de produse congelate. În ora aceasta, pizza este zece ruble cutia. Grăbiți-vă, numai pentru șaizeci de minute și numai zece ruble.

— Ce mai așteptăm? a spus Tania sărind în sus. Să alergăm!

Și au pornit iute. Am rămas împietrită printre flacoane, strângând în pumnii transpirați doi Mickey Mouse care miroseau respingător.

După ce picioarele mele și-au recăpătat puterea, am ajuns la raionul de carne, care părea visul unui leu. Peste tot erau antricoate proaspete, cotlete și carne tocată. Apoi picioarele m-au dus la raionul de pește. Abia respirând din cauza miresmelor, am cotit brusc la stânga, am rătăcit printre detergenți, hârtie de toaletă, veselă, fructe și m-am îndreptat spre un băiat drăguț care se plictisea în mijlocul unor borcane uriașe. Când a văzut un potențial cumpărător, vânzătorul a zâmbit servil și a spus repede:

— Ce încercăm?

Nu doream să-l supăr pe băiatul amabil, așa că am arătat cu degetul la întâmplare, spre unul dintre recipiente.

— Rahat? Dar de care?

— Păi e de mai multe feluri?

— Desigur, a spus plin de entuziasm vânzătorul. De portocale, de vanilie, de zmeură, de lămâie. Dar mâncați, mâncați...

În fața nasului mi-a apărut o farfurie. Am înghițit mai întâi ceva care semăna la gust cu o radieră, apoi ceva care părea o radieră înmuiată în sirop de vișine...

— Mâncați, mâncați, mă îndemna băiatul. Uite, n-ați luat de anason.

Simțind că stomacul mi se transformă într-un ghem lipicios, am arătat repede spre ceva roz.

— Două sute de grame.

— Alune nu doriți? m-a întrebat cu interes.

— Am alergie la ele, l-am mințit curajoasă, uitându-mă cu groază la micul vas cu arahide care apăruse pe tejghea.

— Ce păcat, a spus băiatul dezamăgit, nu vă răsfățați cu alune! Avem douăzeci și două de feluri! Atunci îndrăznesc să vă propun stafide, caise uscate, curmale, smochine...

Simțindu-mă ca Napoleon care pierduse bătălia de la Waterloo, m-am întors și am fugit spre un alt raion. Auzeam în spate:

— Halva, pastă de piersici, banane uscate...

Mi-am tras sufletul numai când am dat peste o fată foarte drăguță, care avea un șorț.

— Gustați pelmeni, m-a invitat ea.

Bucurându-mă că fata nu vinde zefir sau bomboane de ciocolată, am luat cu furculița un colțunaș și l-am înghițit. După ce a dispărut gustul dulce, mi s-a făcut tare sete.

Fetele drăguțe care te îmbiau să deguști tot felul de produse stăteau unele lângă altele, la o distanță de doi, trei metri. Pe măsuțele din fața lor se îngrămădeau bucăți de pizza, feliuțe de salam, pernuțe de gumă de mestecat...

La raionul de băuturi n-am riscat să intru. Acolo, printre stelaje, trecea un băiat cu un afiș colorat: „Cumpără apă Anason și primești un pahar cadou.“

Nu pot să sufăr aroma de anason, îmi aduce aminte de vedrele de mixtură împotriva tusei băute în copilărie. Dacă mă duceam acolo, cumpăram o noutate numai ca să primesc un pahar complet inutil. Pur și simplu nu pot să refuz oamenii care-mi propun să cumpăr ceva.

După ce am hotărât să iau de la casă o sticluță Aqua, m-am dus spre ieșire și i-am văzut pe ai mei.

— Lampa, pe unde tot umbli? a urlat Seriojka. Ce te-am mai căutat! Nu mai știam ce să credem!

— Am cumpărat tot, a raportat Iulia, ștergându-și transpirația. E adevărat, am mai luat și ceva în plus, dar tare ne-au mai plăcut. De fapt, am făcut o mulțime de cumpărături inutile.

M-am uitat la căruciorul plin vârf și am tăcut.

— Pizza la reducere, a început să turuie Tania, două cutii de biscuiți la preț de unul, cremă de ghete Kiwi...

— De ce Kiwi? Am întrebat.

— Ne-au dat-o cadou, a explicat Seriojka, pentru că am luat zece pungi de lapte.

— Și o săpunieră la o cutie de detergent, a spus Ania chicotind.

— Și uite, cincisprezece suluri de hârtie igienică!

— Unde punem atâtea?

— Ce să spun, a pufnit Iulia, o s-o folosim. Și pentru că am luat mai mult de douăsprezece bucăți ni s-a dat un burete pentru vase. Uite, e roșu!

M-am uitat la fețele lor fericite, care semănau cu buretele primit, și am tăcut. Lângă case se înghesuiau oameni transpirați, cu cărucioare din care atârnau legături de

crenvurști și suluri de salam și se revărsau cutii de bomboane și pungi de mâncare pentru animale.

În cele din urmă, casiera ne-a dat un bon de un kilometru și un card Ramstore.

— Acum, a ciripit fata, strălucind ca un ou de Paște, sunteți membri ai clubului cumpărătorilor și beneficiați de reduceri. Mai veniți.

— Bravo! a exclamat Seriojka, împingând căruciorul spre ieșire. Acum venim numai aici, o să ne facă reduceri!

Mergeam încet în urma lor, încercând să-mi însăilez mintea făcută franjuri. N-aveam de gând să mai vin la Ramstore pentru nimic în lume... Țin prea mult la sănătatea mea psihică.

La ieșirea din curte se afla un agent de pază cu o chitanță în mână. Seriojka a băgat mâna în portmoneu.

— Stai puțin, a spus Iulia, oprindu-și soțul.

Fata a scos pe geam o legitimație. Gardianul a dat din cap și a ridicat bariera.

— De ce să plătim, a spus bucuroasă Iulecika, dacă putem să n-o facem!

— Dar ce i-ai arătat? am întrebat-o.

Iulia mi-a băgat sub nas legitimația. Pe coperta bleumarin erau niște litere aurii: „Presa.“

— Cu ea poți intra oriunde, a spus Iulia chicotind.

I-am dat legitimația. Aflasem cum trebuie să acționez.

26

La FSB se edita un ziar de mare tiraj, care avea un titlu nu prea original: *Scutul și sabia*. Am încercat să iau legătura cu redactorul, dar am fost trimisă politicos la plimbare. Răsfoind gânditoare agenda de telefon, am dat de numele Zaițev. Seara, când Katiușa citea ziare în pat, m-am dus la ea și am început să mă plâng:

— M-am săturat să mă agit toată ziua în jurul aragazului, sufletul îmi cere ceva interesant.

— Înscrie-te la niște cursuri de tricotat, mi-a propus Katiușa.

— Nu, am spus gemând, vreau să-mi încerc șansa în jurnalism, trebuie să am succes... Auzi, Katiun, îl mai ții minte pe Zaițev Iuri Petrovici? Redactorul-șef de la revista *De strajă Patriei*?

— Ei? m-a întrebat Katerina. Desigur, și acum vine la mine la consult.

— Roagă-l să mă primească, să-mi dea o sarcină...

Katiușka a luat telefonul și a rezolvat într-o clipă problema.

Toți foștii pacienți ai Katerinei îi sunt profund recunoscători, de aceea m-au primit la revistă cum nu se poate mai bine, chiar am fost servită cu o ceșcuță respingătoare de nes, lângă care, în mod inteligent, puseseră un cubuleț de zahăr și o cutiuță mică de lapte.

Iuri Petrovici a ascultat musafira, încercând să manifeste

un viu interes, dar în ochi i se citea plictiseala. În mod evident, nu eram prima care încerca să scrie pe tema dată.

— Din păcate, n-a mai rămas nimic luminos la tineri, îi spuneam pasionată, angajații FSB și-au pierdut autoritatea. Iar din paginile ziarelor, de obicei, se revarsă un șuvoi de mizerie: ăsta e corupt, celălalt e nemernic. Vreau să găsesc un veteran, un om cu un destin impresionant despre care să povestesc. Să citească și tinerii cititori despre un exemplu pozitiv.

— Căutați, a spus Iuri Petrovici.

M-am îmbufnat.

— Dar nu știu pe nimeni, Katia a spus că o să mă ajutați.

Redactorul a oftat adânc. Probabil Zaițev ar fi vrut să dea afară muierea proastă care se închipuia „pană de aur“, dar nu voia să-și supere medicul curant. De aceea a luat telefonul, a vorbit scurt și mi-a întins o foaie mică de hârtie.

— Uite, duceți-vă chiar acum, vă așteaptă.

Pe hârtie scria: „Rudneva Nina Antonovna, strada Belskogo, numărul 15.“

Ca să vezi, o femeie! Deși, dacă mă gândeam mai bine, la KGB probabil lucraseră multe femei.

Nina Antonovna semăna foarte puțin cu un agent secret. Era o bătrânică îngrijită, grăsuță, puțin mai înaltă decât o măsuță.

— Ei, a spus mijindu-și ochii căprui, despre ce o să vorbim?

I-am spus iar despre tinerii obraznici și demnitatea jignită a veteranilor. Rudneva m-a ascultat extrem de atentă, fără să mă întrerupă. În cele din urmă, am început să mă simt prost și m-am oprit. Bătrâna drăguță și-a aranjat cu grijă buclele vopsite și m-a întrebat:

— Din câte înțeleg, asta e o legendă. Ce doriți în realitate?

Încercam să-mi dau seama cum să procedez.

— Mai bine spuneți adevărul, mi-a spus Nina Antonovna,

zâmbind cu înțelegere.

— Dar spun adevărul, i-am zis încercând să mă împotrivesc. Știu că în KGB, la mijlocul anilor ’70, a lucrat un anume maior Rodionov. Aș dori să dau de el...

— Ivan Sergheevici, a spus bătrânica, zâmbind din nou.

— Îl cunoașteți?!

— Am lucrat în birouri alăturate, mergeam la masă împreună. Și acum ne mai întâlnim.

— Trăiește! am spus entuziasmată. Spuneți-mi adresa.

— Ce treabă aveți cu Ivan Sergheevici?

— Vreau să scriu despre un veteran...

Nina Antonovna a început să râdă vesel, dar ochii ei au rămas reci și cumva imobili.

— Stimată Evlampia Andreevna, am o abilitate uimitoare de a simți minciuna. Chiar și cei anchetați înțelegeau asta, așa că îmi spuneau adevărul.

— Cei anchetați? am întrebat prostește.

— Mulți ani am fost anchetator, mi-a explicat liniștită Nina Antonovna, nu ți-a spus Zaițev?

Uitându-se la mine, mi-a spus:

— Văd că nu. Dar dumneavoastră ați presupus că stați de vorbă cu bucătăreasa?

Nu, desigur. Dar la KGB lucraseră telefoniste, traducătoare, stenografe, femei de serviciu... Dar anchetator! Bătrâna aceea drăguță, grăsuță, cu o față care semăna cu o chiflă plină de calorii? Bunicuța aceea blândă, plăcută? Pur și simplu mi-era imposibil să-mi imaginez că îndreptase proiectorul spre ochii arestatului și urlase: „Spune-mi adevărul și numai adevărul.“

Nina Antonovna s-a ridicat și a aprins o lampă mare. De groază, m-am ghemuit în fotoliu. „Ei, uite, începe, s-a întins din reflex spre aparatele electrice“, mi-am spus. Poate că ținea ascuns un baston de cauciuc? Deși, din câte am citit, anchetații

erau loviți cu o bucată de furtun sau cu un sac plin cu nisip...

— De ce aveți nevoie de Ivan Sergheevici? a repetat Nina Antonovna, așezându-se în fața mea pe un scaun mare, care se învârtea.

Fața ei era în umbră, iar chipul meu era luminat de lampa nemiloasă. Dându-mi seama că urmează să aplice o metodă de interogatoriu pe care o folosise ani de zile, am murmurat cu o voce stinsă de groază:

— Probabil e mai bine să spun adevărul. Probabil e cel mai bine să spun numai adevărul.

Nina Antonovna a început din nou să râdă, s-a ridicat, a aprins o lampă frumoasă de cristal și a explicat:

— Mi-au îmbătrânit ochii, uite, încerc să nu mă folosesc de lumina de sus. Adevărul nu e util întotdeauna, uneori e mai bine să minți. Dar dumneavoastră, dacă doriți să vă ajut, trebuie să mă puneți la curent.

Sub privirea ei evident ironică, am povestit multă vreme, încurcându-mă, despre toate evenimentele și întâmplările.

Bunica m-a ascultat în tăcere. Apoi, asigurându-se că musafira a spus tot, mi-a zis:

— N-am auzit nimic despre cazul Platov, dar dacă sunteți sigură că Ivan Sergheevici e la curent, trebuie să vă adresați lui.

S-a apropiat de un telefon antediluvian de culoare neagră, tăiat parcă dintr-o bucată masivă de marmură, a învârtit discul, a vorbit vreo două minute și mi-a poruncit:

— Duceți-vă, e acasă.

— Spuneți-mi adresa, am bâiguit, simțindu-mă ca o fetiță proastă de trei ani, prinsă de dădaca severă în clipa în care golea cutia cu bomboane de ciocolată.

— Apartamentul vecin, mi-a răspuns liniștită Nina Antonovna. Eu stau la 120, el la 121.

— Apartamentul vecin?

— De ce vă miraţi aşa? Casa asta e a instituţiei, apartamentele au fost date celor mai buni angajaţi. Uite, suntem vecini.

Aproape înlemnită, am pornit spre scară unde am mai avut un şoc. Uşa cu numărul 121 era larg deschisă; în prag se afla un bărbat tânăr, deşirat. Părul de un castaniu închis nu avea fire cărunte, spatele îi era drept, n-avea nici urmă de burtică, iar dinţii îi erau strălucitor de albi.

— La mine aţi venit? Intraţi. Beţi o cafea?

Speriată de Nina Antonovna şi ferm hotărâtă să le spun oamenilor din „sistem“ adevărul şi numai adevărul, am şoptit:

— Poate aveţi nes, nu pot să sufăr Nescafé.

Ivan Sergheevici a început să râdă.

— Ne-am potrivit la gust. Şi eu urăsc chimicalele. Ştiţi, acum mulţi ani, un gruzin m-a învăţat să facă o băutură adevărată. Vreţi să vă spun secretul?

Nu l-am întrebat pe Rodionov unde îl cunoscuse pe gruzin; am dat din cap pur şi simplu.

Bucătăria destul de spaţioasă era uimitor de curată şi de ordonată. Dar mi-a sărit imediat în ochi faptul că gazda era burlac. Avea nişte funduri de tăiat pâine şi carne, câteva cratiţe, perii atârnate pe faianţă într-o ordine strictă, dar cârligele aveau culori diferite, nu era niciun ornament frumuşel, atât de drag inimii unei femei, iar perdelele nu aveau danteluţe şi fundiţe. Erau două bucăţi de pânză călcate foarte bine şi, se pare, chiar apretate. De obicei, o asemenea ordine domneşte într-o cazarmă soldăţească: păturile sunt întinse, pernele sunt drepte, pe noptieră totul e aranjat.

— Serviciul meu, a spus Ivan Sergheevici scoţând un borcan mare de sticlă, mi-a luat tot timpul, aşa că nu m-am căsătorit, pur şi simplu n-am avut când... Acum cine mai are nevoie de un bătrân amărât?

Uitându-mă la mușchii zvelți ai „bătrânului amărât“ care se încordau sub cămașa subțire, mi-am spus: „Oare la KGB i-au învățat să citească gândurile oamenilor? Sau am scrise pe frunte toate emoțiile?“

Ivan Sergheevici îmi împărtășea rețeta:

— Țineți minte, să cumpărați cafea pe care scrie „pentru filtru de cafea“, e măcinată mai fin, e pur și simplu praf. Vedeți? Apoi turnați în ceașcă o linguriță cu vârf. Apoi luați ceainicul și turnați apă fierbinte, subliniez, fierbinte, peste cafea. Apropo, dacă vă place dulce, trebuie să amestecați zahărul cu cafeaua înainte să adăugați apa.

A ridicat ceainicul și a bolborosit:

— Uite, acum amestecăm bine și acoperim ceașca cu farfuriuța. Așteptăm două, trei minute... Gustați.

Am înghițit și m-am minunat:

— E fantastică, dar n-ați fiert-o, ați opărit-o ca pe nes!

— Chiar așa, a spus Ivan Sergheevici zâmbind, aici e marele secret.

Ne-am bucurat de băutura încântătoare. Rodionov m-a întrebat:

— Cu ce vă pot ajuta?

— Mai țineți minte cazul Maia și Valentin Platov?

Oftând, Ivan Sergheevici bătea cu degetele pe mușamaua albastră care acoperea masa.

— Dar de ce vă interesează?

— Nastia a murit, i-am spus încet, și i-a lăsat lui Egor o mare sumă de bani. Numai că n-am adresa băiatului, dar dumneavoastră ați avut-o. Poate îmi dați adresa băiatului?

Ivan Sergheevici s-a încruntat. I-am spus repede tot ce reușisem să aflu. După o pauză, m-a întrebat:

— Deci pe Nastia a chemat-o Zviaghințeva, după primul soț?

Am dat din cap.

— Stați puțin, mi-a spus gazda și a ieșit, trăgând bine ușa.

A lipsit vreo cincisprezece minute. Mă plictisisem uitându-mă la cerculețele roșii de sub căni și numărând bulinele albe de pe ele.

În cele din urmă, Ivan Sergheevici s-a întors, a scos un pachet de Zolotaia Java și mi-a spus:

— Acum nu mai e niciun secret în cazul ăsta. Jurnaliștii au tot scris despre lucruri secrete... Ceea ce a fost ascuns cu grijă de guvernul sovietic, de exemplu, cazul lui Boris Buriațe, amantul Galinei Brejneva, sau cazul în care s-a tras în sarcofagul cu trupul lui Lenin, nu mai e un secret pentru oamenii din anii ’90. Povestea familiei Platovi n-a ieșit la lumină pentru că m-am ocupat eu de ei, iar Maia dorește foarte tare să-și petreacă ultimele zile în liniște...

— Trăiește? am exclamat.

Ivan Sergheevici a dat din cap.

— Trăiește, e adevărat. Nu e prea sănătoasă... De fapt, nici Valentin n-a murit.

— Dar ce au făcut?

Rodionov a oftat.

— În opinia mea, o mare prostie. Erau tare tineri, trebuia să fie bătuți la fund și alungați din Moscova. Dar puterea care a fost înainte credea că Platovii trebuie distruși...

— Dar despre ce este vorba?

Ivan Sergheevici a pus din nou ceainicul și a început povestirea. În anul 1972, Maia avea douăzeci de ani, învăța la Institutul de Limbi străine, era o fată veselă, bucuroasă, nu prea preocupată de sensul vieții. Din nefericire pentru ea, la una dintre zgomotoasele serate studențești, Maiecika a făcut cunoștință cu Vladimir Platov, un tânăr posac, chiar sumbru. Maia s-a îndrăgostit de el imediat. Alesul era tare frumos: înalt, cu păr negru și ochi negri. Era un poet promițător, studia la

Institutul de Filologie și chiar reușise să scoată un volumaș de versuri, ceea ce, în vremea sovietică, era extrem de greu să faci dacă nu erai membru al Uniunii Scriitorilor. Versurile lui erau pline de idei și imagini mistice – versuri despre moartea apropiată și despre rolul lui deosebit pe pământ.

Maia și-a dat seama imediat că-i desparte o prăpastie. Valentin cita cu ușurință din Tacit și Socrate, putea să declame ore în șir din Briusov, Ahmatova și Sollogub... Maiecika însă nu citise nimic în afară de literatura recomandată de programa școlară. Valentin, educat de o mamă singură, avea o imagine despre sine supradimensionată; Maiecika, în familia căreia, în afară de ea, mai erau doi copii și un tată care bea de stingea, se uita la alesul ei de jos în sus, ba chiar devenea mai scundă când el începea să vorbească despre agnosticism.

Probabil că o femeie care să-l adore atât de tare îi trebuia geniului neînțeles. În orice caz, colegele de la Institutul de Filologie, niște fecioare languroase, înfășurate în mărgele de chihlimbar, nu-i stârneau lui Valentin sentimente bune. Ele nu știau să-i asculte pe alții, dorind să-și citească propriile creații. Iar unele dintre fetițe se dovediseră a fi mai culte decât Platov. Valentin se simțea stingher din cauza „înapoierii lui mentale“. Însă Maiecika îl asculta pe băiat cu gura căscată. În cele din urmă, i-a permis să se căsătorească cu el și n-a greșit. Maiecika cea fidelă se dovedise a fi o soție ideală și o gospodină minunată. Până și soacra a recunoscut asta. Din când în când, spunea printre dinți: „Totuși, Valecika are un gust minunat, a ales o soție bună.“

Valentin era mai mare cu patru ani decât Maia. În anul 1973 a absolvit Institutul și a rămas acasă. În afară de a scrie versuri, băiatul nu știa să facă nimic, nu voia să lucreze ca profesor de literatură și trăia pe seama soției care câștiga din traduceri. Zile întregi stătea tolănit pe canapea, așteptând inspirația, care, ca

un făcut, nu se grăbea să vină. Revistele groase respingeau scrierile lui Platov, iar Valentin devenea tot mai înveninat și mai răutăcios. Îi făcea regulat scandaluri Maiei, o acuza de toate eșecurile lui. Soția ofta. Era o cruce să fii soția unui geniu.

Nu se știe cum, dar băiatul a fost atras într-un cerc de scriitori disidenți. Seara, adunându-se în bucătărie, „scriitorii“ și „poeții“ îi înjurau cu plăcere pe comuniști. Concluzia era una singură: dacă n-ar fi fost societatea socialistă, creațiile lor ar fi apărut în tiraje de milioane de exemplare. Dar nu făceau decât să flecărească. Niciunul dintre acești „disidenți“ nu dorea să ajungă în lagăre sau închisori, ca Bukovski, Marcenko sau Bogoraz... Nu, metoda lor era să se agite la adăpost, la un păhărel de coniac.

Din păcate, Vladimir era un om mult prea pătimaș, cu o sănătate psihică precară. La începutul anului 1976, era absolut convins că, dacă Brejnev va muri, se va schimba puterea în țară, va avea loc o schimbare revoluționară. Valentin nu se gândea de ce trebuia să se întâmple asta, știa pur și simplu că viața se va schimba, că trebuie doar să aștepte puțin. Dar timpul trecea, versurile nu-i erau publicate, iar Brejnev n-avea de gând să moară... Și atunci Valentin, care se credea un al doilea Aleksandr Ulianov, s-a decis să se răfuiască personal cu secretarul general.

Valia a elaborat cu grijă un plan. A săvârșit atacul dis-de-dimineață, la ora zece. Chiar la ora aceea, într-o zi de vineri, alaiul de mașini negre cu girofar se oprea la intrarea în clădirea cenușie a Comitetului de Stat al Planificării. Leonid Ilici, cu un pas vioi, a parcurs suta de metri dintre automobile și scară. Sosirea secretarului general al CC al PCUS nu era un secret. Silueta elegantă era văzută foarte bine de moscoviții care se grăbeau la serviciu. Alături de Comitetul de Stat al Planificării de atunci se afla Sala Colonadelor din Casa Sindicatelor, stația

de metrou Ohotnîi riad și hotelul Moskva, un loc gălăgios, agitat. Paza, evident, domolea fluxul de oameni, dar, la drept vorbind, o făcea fără multă râvnă. În anul 1976, puterea comuniștilor părea absolută și nimeni nu avea intenția să atenteze la viața adoratului lider. Dimpotrivă, din mulțimea prezentă la sosire se auzeau strigăte precum „Ura!“ și „Trăiască PCUS!“.

Odată, o fată vioaie, studentă la Facultatea de Jurnalism de la MGU, după ce a pus pariu cu colegele de an pe o sumă importantă, și-a croit drum prin cordonul format din bărbați puternici și, agitându-și buchetul, a început să urle: „Leonid Ilici, așteptați puțin!“

Brejnev, care adora femeile frumoase, s-a oprit. Gărzile i-au smuls buchetul și se pregăteau să o împingă înapoi pe fată, dar stăpânul și-a ridicat sprâncenele celebre. Într-o clipită, buchetul făcut ferfeniță, verificat de un cekist[11], a fost înapoiat fetei și i s-a permis să înmâneze florile rupte șefului statului. Studenta a devenit într-o clipită eroina zilei și chiar a ajuns la buletinele de știri. Apropo, și în prezent mai povestește cu plăcere povestea asta colegilor ei de televiziune.

Valentin s-a hotărât să acționeze la fel. Văzându-l pe Brejnev, care venea spre scară, băiatul a vrut să treacă prin cordonul de pază, dar, dându-și seama că nu poate să-l rupă, a aruncat spre secretarul general o „bombă“ artizanală: o sticlă umplută cu un amestec de acid sulfuric și clorhidric. Totul s-a întâmplat atât de repede încât cei din jur nu au băgat de seamă nimic. Leonid Ilici a dispărut în scară, securiștii l-au înconjurat pe Valentin, care fusese chemat imediat, Serviciul Special a curățat asfaltul, iar prin Moscova a început să circule zvonul că un secretar al conducătorului a scăpat o servietă și, imaginați-vă, în ea era o sticlă de coniac...

[11] Membru al CEKA, o organizație a poliției secrete sovietice. A fost creată prin decret de Vladimir Ilici Lenin în 1917.

27

Spre amiază, în clădirea mare din piața Lubianskaia a fost adusă Maia. Cazul a fost încredințat lui Ivan Sergheevici. Anchetatorul a avut nevoie de mai puțin de o oră pentru a-și da seama că în fața lui nu se află un terorist, nici un organizator al unui grup criminal, nici un teoretician al explozivelor care s-a hotărât să-și pună în practică ideile, ci un idiot care dorea să atragă atenția asupra lui. Mai mult, Rodionov avea îndoieli cu privire la sănătatea psihică a bărbatului. Nu era un secret că securiștii îi prezentau pe disidenți drept nebuni, spunând: „Numai un nebun e nemulțumit de sistemul socialist.“ Dar Valentin chiar nu arăta ca un om normal.

O impresie și mai puternică a produs asupra lui Ivan Sergheevici Maia. Anchetatorul era gata să-și dea o mână, spunând că soția nu știuse nimic despre intențiile soțului. Dar femeia care stătea în fața lui, aproape o fetiță, fragilă și bolnăvicioasă, repeta cu încăpățânare:

— Eu am vrut să-l omor pe Brejnev, Valia n-a bănuit nimic. Eu i-am dat soțului sticla și am spus că ar fi coniac, eu...

Ascultându-i cuvintele idioate, Rodionov se încrunta. Apoi a încercat să-i bage Platovei mințile în cap:

— Aveți un copil, gândiți-vă la fetiță. O să fie dată la casa de copii, n-o s-o lase nici mamei dumneavoastră...

— Eu sunt vinovată, a fost ideea mea, murmura Maia.

— Femeilor, de regulă, nu li se aplică pedeapsa capitală, dar aici pot face o excepție, a speriat-o anchetatorul.

— Să mă împuște ca instigator, a spus Maia fără să tresară, soțul nu e vinovat.

— Ar trebui să fii spânzurată pentru limba ta proastă, s-a enervat Ivan Sergheevici și a aranjat o confruntare între soți.

Rodionov spera că soțul se va îngrozi și va încerca să ia vina asupra lui, salvându-și soția deloc vinovată, dar a ieșit altfel.

Îngrozit, Valentin a acceptat imediat:

— Da, ea a pus totul la cale. Doamne, nu știam nimic!

Lui Ivan Sergheevici i s-a ridicat pur și simplu tensiunea când și-a amintit discuția aceea.

Ancheta a ținut foarte puțin. La drept vorbind, nu prea aveau ce să ancheteze. Chemați la interogatoriu, mama lui Valentin, Serafima, și unchiul, Lev Konstantinovici, și-au pierdut imediat cunoștința când au aflat crima de care era acuzat fiul și nepotul lor.

Pentru a evita discuții inutile, Platovii au fost judecați de un complet special, chiar în închisoare. Valentin a fost declarat bolnav mintal și a fost trimis la tratament sub control judiciar. Maiecika a primit pedeapsa capitală. Ivan Sergheevici spera că va începe să plângă, că va începe să se căiască și să spună adevărul sub amenințarea morții, dar nu! Platova stătea absolut liniștită între gardieni, doar cătușele de la spate zăngăneau încetișor. Era ca Ioana d'Arc, gata să ardă pe rug pentru o idee.

În viața lui Ivan Sergheevici au fost multe persoane anchetate; pe unele nu le-a putut suporta, cu altele stabilea o legătură bună, chiar sufletească. Dar Maiecika a fost un caz special. Câteva nopți la rând, anchetatorul n-a putut să doarmă, fumând la bucătărie o țigară după alta. Rodionov, în anul 1976, era încă tânăr, abia împlinise patruzeci de ani. Slăbuță, cu ochi

mari albaștri și o față cumva nepământeană, Maiecika i-a plăcut neobișnuit de mult bărbatului. Se simțea rău când se gândea la ea. Ivan Rodionov nu fusese niciodată iubit de vreo femeie. Nu, au fost femei, unele chiar au trăit cu el mai mult de doi ani, dar uite, una care să fie gata să moară pentru el, fără să tresară, nu întâlnise. „Și cum poate să-l iubească pe nemernicul ăsta?“ își spunea Ivan Sergheevici, gândindu-se la toată întâmplarea. „Cum poate să facă așa ceva, să-i permită soției să ia întreaga vină asupra ei?“

Ancheta s-a terminat în cel mai scurt timp, dar, pregătind hârtiile pentru proces, Rodionov și-a dat seama că e îndrăgostit. Cel mai neplăcut lucru era faptul că se îndrăgostise de o anchetată. Desigur, Ivan Sergheevici mai auzise povești despre anchetatori care avuseseră legături „nefirești“ cu „oameni de rând“, dar de fiecare dată condamnase fără drept de apel un asemenea comportament. Și uite că o pățise și el. Ajunsese să facă lucruri ridicole: pregătindu-se pentru interogatoriul Platovei, Ivan Sergheevici aducea de acasă tot felul de bunătăți pentru Maiecika... Dar ea nu observa nimic, poate pur și simplu nu dorea să observe...

Pe atunci, toate cazurile care primiseră pedeapsa capitală erau examinate de șefii cei mari, care le vizau. Sentința Maiei a ajuns pe biroul lui Brejnev. Despre Leonid Ilici se pot spune multe lucruri – și bune, și rele –, așa cum se poate spune despre oricine dintre noi, dar apropiații secretarului general confirmau în cor un singur lucru: era extrem de milos, îi plăceau femeile frumoase și nu suporta deloc lacrimile. Pedeapsa capitală a fost înlocuită cu douăzeci și cinci de ani la izolator. Maia trebuia să fie ținută într-o temniță închisă, fără dreptul să primească pachete și scrisori. Mai mult, nefericitei i s-a luat numele. „Deținuta numărul 15“, așa începuseră s-o numească pe Maiecika. Spre deosebire de ceilalți deținuți, ea nu

era scoasă la muncă, nu cosea lenjerie și hăinuțe pentru copii... Izolarea era aproape deplină. Valentin a fost trimis la un spital psihiatric cu un prost renume din orașul Vladimir. Nu era păzit cu strictețe. Ei, începuse omul să trăncănească că ar fi vrut să-l omoare pe secretarul general... Și ce dacă! Păi acolo se afla câte un Napoleon în fiecare salon. Ce puteai să le faci?

— Deci așa e, am murmurat.

— Ce? s-a minunat Ivan Sergheevici.

— Ei, faptul că Maia nu l-a făcut pe Egor cu Valentin. Fiul a venit pe lume în închisoare...

— La drept vorbind, putea ajunge sub supraveghere deja însărcinată, a spus Rodionov oftând. Dar aveți dreptate, data nașterii lui Egor este octombrie 1977, iar ei au fost arestați în noiembrie 1976...

— Și cine e tatăl copilului?

— Valentin, desigur.

— Păi cum așa...? am început să murmur. Doar fuseseră puși în celule diferite.

— Ei, da, a spus Ivan Sergheevici zâmbind, nu există celule de familie.

A făcut o pauză și apoi mi-a spus:

— E un caz vechi, iar eu sunt pensionar, ce să mai vorbim! Am încălcat toate regulamentele care există de dragul Maiei. Femeile însărcinate aflate în penitenciar și în închisoare au parte de un regim special, li se poate scurta serios pedeapsa. Pentru asta, unele femei se culcă cu oricine – gardieni, comandanți –, numai să rămână grele. Uite, am aranjat pentru Maia o întâlnire cu soțul, pur și simplu i-am încuiat pe amândoi într-un locușor ascuns.

Numai că soarta Maiei nu s-a schimbat apoi. I s-a adus copilul în celulă trei luni de zile, pentru a-l hrăni, iar apoi i-au spus că băiatul va fi dat la o casă de copii. Și Ivan Sergheevici a

făcut un lucru incredibil: l-a găsit pe băiat și avut grijă ca în certificatul lui de naștere să-i fie scris numele clar – Platov Egor Konstantinovici. Rodionov o proteja și pe Nastia. Fetița trebuia să fie dusă în regiunea Mojaisk, dar Ivan Sergheevici a reușit să-l trimită pe copil la o grădiniță experimentală.

— Și ce bine s-au nimerit lucrurile! am spus uimită.

Rodionov a izbucnit:

— Ei, hai, nu mai întrebați, am făcut-o și gata!

Despre Maia, anchetatorul avea informații puține – tot ce știa era că trăiește. De fapt, și Valentin a dus-o extrem de bine în spital.

În anul 1986 au început să se întoarcă din lagăr primii deținuți politici, paginile ziarelor și ale revistelor erau pline de un șuvoi de informații ascunse până atunci. Uite, Ivan Sergheevici s-a și întâlnit cu mama lui Valentin și i-a spus despre soarta nepoților.

Serafima a dat fuga la fratele ei.

Gestul prostesc făcut de Platov cel tânăr a distrus soarta tuturor membrilor familiei – niciunul dintre ei nu mai putea să avanseze. Lev Konstantinovici, la drept vorbind, nu putea să-l suporte pe nepot. Dar anul 1986 nu era 1976, așa că Nastia a fost înapoiată bunicii.

— Dar ce s-a întâmplat cu Maia?

— Ea și Valentin au fost eliberați, fiind considerați „prizonieri ai conștiinței“, a spus Ivan Sergheevici oftând. Acum locuiesc în Moscova, pe Samsonovski val. Societatea Memorial le-a dat o garsonieră.

— Și de ce n-au vrut să se mute cu Serafima? l-am întrebat uimită. Acolo e un apartament uriaș! Cât au suferit departe de copii, de familie! Ar fi trebuit să se reunească.

Ivan Sergheevici a început să răsucească o cutie de chibrituri.

— Nu e așa de simplu. În primul rând, Serafima, ferm convinsă că ideea atentatului aparține nurorii, a refuzat categoric s-o lase să-i calce pragul.

De fapt, bătrâna se temea de toți și de toate. Zece ani de viață ca mamă a unui criminal de stat au transformat-o într-o ruină care suferea de mania persecuției. Sărmana vedea peste tot numai anchetatori, agenți deghizați și dispozitive de ascultare. La ușa de intrare avea vreo cincisprezece încuietori, iar în apartament nu lăsa să intre nici măcar lăcătușul de la administrația de locatari.

— Și nu voia să-și vadă nici fiul?

— Valentin, din păcate, era cam nebun, a spus Rodionov. Nu mai știu despre ce e vorba, fie este ceva ereditar, fie produs de substanțele care i s-au injectat în spital...

Nu era nebun în sensul propriu al cuvântului. Nu, nu mâna capre imaginare și nu sărea gol pe stradă. Avea niște mici schimbări de personalitate, așa-numita schizofrenie ușoară, dar, evident, nu putea să lucreze. Valentin avea nevoie de îngrijire și de un om care să-l întrețină. Serafima n-a vrut să îndeplinească rolul ăsta, pur și simplu se temea că se va schimba din nou puterea și atunci o să ajungă toți la închisoare: și ea, și Nastia... Iar bătrâna își iubea nepoata extrem de tare, așa că i-a spus că părinții ei sunt morți.

— Dar ce e cu Egor? l-am întrebat, sărind de nerăbdare.

— Păi nimic, a spus Ivan Sergheevici ridicând din umeri. Uite, dintre toți, el a avut cel mai mare ghinion. A trăit la casa de copii până în anul 1986...

— Și de ce nu l-a luat bunica?

Rodionov a zâmbit trist.

— Serafima și-a urât nora toată viața. Știți, așa se întâmplă cu femeile care cresc singure un băiat. L-a crescut, și-a pus tot sufletul în el, apoi apare din senin o fâșneață și-l ia cu ea. Iar

după povestea cu atentatul, repeta fără oprire în cabinetul meu: „Știu foarte bine, Maia s-a gândit la tot, Valecika n-are nicio legătură!“

Când Ivan Sergheevici i-a comunicat Serafimei Konstantinovna că mai are un nepot, ea, făcând niște socoteli, i-a spus imediat:

— Cine știe cu cine l-o fi făcut Maika, dar sigur nu cu Valentin!

Rodionov a încercat să-i explice că știe sigur că Valia e tatăl, dar Serafima s-a încruntat și și-a țuguiat buzele. În cele din urmă, Ivan Sergheevici a făcut-o pe femeie să se ducă la casa de copii și să se uite la băiat. Dar s-a întors de acolo extrem convinsă că are dreptate. Egor, ca un făcut, era leit maică-sa: blond, cu ochi albaștri, luminoși.

— N-are nicio picătură din sângele Platovilor, a spus categoric Serafima, e un bastard născut din păcat. Cine l-a făcut să-l și crească, eu n-am nici bani, nici putere, trebuie să am grijă de fetiță.

— Sărmanul băiat! am spus, compătimindu-l sincer pe Egor.

— Da, n-a avut noroc deloc, a răspuns Ivan Sergheevici. Dar în anul 1986 l-am ajutat să ia legătura cu bunica.

— Nu mai înțeleg nimic... Deci Serafima l-a luat totuși pe copil?

— Nu, a spus Rodionov dând din cap. Mama Maiei, Zinaida, l-a luat pe copil.

— Ca să vezi, am murmurat, nu i-a fost frică.

— Păi nici n-avea de ce să-i fie frică, a spus Ivan Sergheevici oftând, a lucrat toată viața ca femeie de serviciu la o policlinică, soțul era bețiv, iar în afară de Maia mai avea doi fii, nu prea reușiți. Unul, din câte știu, a murit. Maiei îi era rușine cu familia ei și a rupt legătura când a devenit studentă. Nu e o faptă prea frumoasă, dar putem s-o înțelegem. Apropo, în timpul anchetei

am chemat-o pe Zinaida la interogatoriu. Nu-și dădea seama ce făcuse fata, tot îngăima: „Eu sunt om fără carte, nu mă pricep la nimic, citesc ziarul pe silabe...“

Dar când a aflat de nepot, a venit și l-a luat.

— Băiatul a ajuns într-o familie bună, am pufnit eu. Poate era mai bine dacă rămânea unde era?

Rodionov s-a ridicat încet și a deschis ferestruica. Vântul geros a pătruns în bucătărie. M-am zgribulit de frig.

— Orice copil, a spus în cele din urmă interlocutorul, când ajunge la casa de copii, visează să aibă o familie, chiar și una ca a Zinaidei.

— Dar ce s-a întâmplat cu ei mai departe?

Fostul anchetator a oftat adânc.

— Nu știu. După ce am avut grijă de copii, mi-am considerat misiunea îndeplinită, nu mai știu nimic despre soarta Nastiei și a lui Egor.

— Și de ce nu și-a căutat Maia copiii? l-am întrebat uimită.

— Mintea Maiei e ocupată numai de Valentin, a spus cu răutate Rodionov. El îi este și soț, și copil. Iar fata și băiatul sunt niște străini. Pe Nastia a crescut-o până la un an, dar oricum stătea tot timpul Serafima cu ea. Tinerețea... Arunci copilul în cârca bunicii și te duci la distracție. Pe Egor l-a văzut numai trei luni de zile, o oră pe zi... Ei, despre ce fel de iubire maternă vorbim?

— Dar instinctul... am spus. Până și în lumea animală...

— În lumea animalelor e foarte posibil, a pufnit Ivan Sergheevici, dar uite, tot instinctul Maiei s-a îndreptat numai spre Vladimir.

Nu s-a mai putut abține și mi-a spus:

— Doamne, ce proaste sunt femeile! Până și cele mai bune dintre ele sunt idioate!

— Deci știți unde se află Egor? l-am mai întrebat o dată.

— Nu chiar, dar presupun că Zinaida știe. Dacă mai trăiește, desigur, a răspuns Rodionov. Mai vreți cafea?

Am dat din cap.

— Mulțumesc, e foarte gustoasă, dar ajunge. Mai bine dați-mi adresa ei.

— Așteptați puțin, mi-a spus Ivan Sergheevici și a ieșit.

Am avut parte iar de o așteptare chinuitoare. În cele din urmă s-a întors.

— Uite, mi-am găsit notițele. Zinaida s-a stins acum doi ani. Platov Egor Valentinovici a fost trecut la ea până în anul 1995, apoi a dispărut undeva la Moscova. Dar nu există informații despre el.

— Ce ghinion, m-am întristat eu.

— Nu vă îngrijorați, m-a încurajat anchetatorul. În primul rând, poate să locuiască în capitală și fără viză, în al doilea rând, Zinaida are un fiu, Pavel. Duceți-vă la el, poate că știe despre nepot.

Și mi-a întins o hârtiuță cu adresa.

Se întunecase deja când am ajuns la metrou. Am fost înghesuită într-un colț de oamenii extrem de obosiți după o zi grea de muncă. „Da, uneori viața îți oferă niște momente mai ceva ca într-un roman pentru femei. Închisoare, iubire, copii abandonați... Ai impresia că așa ceva pur și simplu nu există, dar nu, uite că există“, mi-am spus. Apoi firul gândurilor a luat o altă direcție. „Ei, ca să vezi, bătrânica drăguță Nina Antonovna nu semăna deloc un anchetator sever. Ce înșelătoare sunt aparențele! Uite, în fața mea se află o tanti grasă cu fața umflată și rujul întins, de sub căciulița nu prea curată îi ies niște bucle arse. Ce profesie o fi având? O fi profesoară sau vânzătoare? Ei, da, în orice caz, nu e actriță de cinema și nici balerină. Medic! Uite, asta ar fi tare.“

Pentru că nu-mi puteam stăpâni curiozitatea, am atins-o pe

umăr pe femeie.

— Vă rog să mă iertați, sunteți medic, nu? Mi se pare că am fost la consult la dumneavoastră!

Femeia și-a ridicat privirea din ziarul *Megapolis* și mi-a răspuns destul de amabil:

— Nu, mă confundați, sunt operator pentru muls mecanic.

— Ce?

— Ei, în termeni neștiințifici, sunt mulgătoare, a precizat interlocutoarea, care s-a cufundat din nou în lectură.

Am ieșit din vagon cu capul huruind ca un cazan cu bere. Mulgătoare! Să fac o greșeală atât de mare!

Mă convinsesem demult de următorul adevăr: cum începi ziua, așa o termini. A mea s-a încheiat extrem de prost. Undeva, pe la zece seara, a dat buzna în cameră Kiriușka. Am lăsat romanul polițist din mână.

— Ce s-a întâmplat?

— Uite, mi-a spus arătându-mi un ziar, să înnebunești, nu alta!

— Citești *Buletinul economic*? l-am întrebat uimită.

— Profa noastră de literatură, a început să se plângă Kiriușka, afirmă că noi nu știm deloc să citim ziarele. Uite, ne-a împărțit tuturor articole pe care să le repovestim mâine...

— Și despre ce e vorba? Ce să spun, să povestești ce e în ziar... Păi asemenea teme se dau în clasa a doua.

— Da, mi-a spus trist Kirka, dar nu înțeleg niciun cuvințel.

— Ia un dicționar explicativ.

— Aha, a răbufnit Kirilka, am luat deja, citește și tu.

— Dă-l încoa', belea ce ești, am spus și mi-am aruncat repede ochii pe rânduri.

„După ce s-a înțeles în privința francizării, părțile au decis de asemenea să facă și operațiuni de *clearing*, încercând în același timp să evite falimentul și să nu sechestreze bugetul,

pentru că așa ceva ar putea împiedica activitatea unei bănci prietene.“

Era scris în limba rusă? Uitându-se la fața mea aiurită, Kiriușka a chicotit.

— Poți să ajungi *crazy*.

— Să înnebunești, l-am corectat eu.

Nu, chiar era prea mult. Nu vreau să numim cravata „gâtlegău“, iar computerul, „dispozitiv pentru prelucrarea automată a informației prin intermediul executării unei sarcini bine stabilite de ordinea unor operații“. Dar uite, un termen atât de iubit de noi, *price list*, înseamnă numai „listă de prețuri“. Iar *coutourier* nu este numai Versace, orice creator de modă poate fi numit așa, sau, chiar mai simplu, „croitor“. Iar buticul *prêt-à-porter* nu este nimic altceva decât un magazin de confecții, și nu este unul mare și elegant, ci unul mic și ieftin. Enigmaticul *welfare* este numai o indemnizație de șomaj, *copyright* nu este o copie legalizată la notariat, ci dreptul de autor, *planning* nu e deloc o adunare la director, *planning* e o planificare pe zile!

— Ei, și cum să-i explic asta Lidiei Nikolaevna? a spus Kirka tânguindu-se. O să-mi spună că sunt idiot, că n-am înțeles nimic.

M-am gândit o clipă și l-am sfătuit:

— Spune că tu și familia ta, după studierea materialului, ați suferit un *tolling* total.

— Și asta ce e? a spus băiatul înlemnit.

— Nu știu, am recunoscut sinceră. Am văzut ieri într-o reclamă, sună enigmatic și frumos.

28

Unchiul lui Egor și al Nastiei din partea mamei era un bărbat ce semăna cu un animal, într-un trening scump.

— Vrei ceva? m-a întâmpinat binevoitor în prag.

După ce m-am hotărât să adopt o formă de dialog cunoscută lui, am răcnit:

— Direcția de protecție a copilului, controlul condițiilor de trai ale lui Egor Platov!

— Ho, tanti, a început să mârâie Pavel. Ce, ai căzut din pom? Păi fătălăul ăsta n-a mai fost pe aici de cinci ani.

— Cum așa? am spus indignată și m-am strecurat printre pântecele răsfrânt al gazdei și tocul ușii. Dar unde e?

— Dracu' mai știe, a spus bucuroasă ruda cea dragă, și-a luat tălpășița de la noi, și bine a făcut.

— Păi e trecut aici cu domiciliul, am insistat eu, poate că beneficiați de un tarif preferențial pentru apartament, în calitate de tutori.

— Hei, tanti, ce ai? s-a minunat Pavel. A trecut demult de douăzeci de anișori. Uită-te în hârtii, momâie!

— Tati, cu cine ce certi? a întrebat un băietan de vreo douăzeci și cinci de ani.

— Păi, uite, a venit, dracului, să-l caute pe Egorka, pe fătălăul ăsta idiot. Îi spun într-o rusă clară că nu e aici, iar asta, a dracului, o ține pe-a ei!

Băietanul se uita la mine.

— Dar dumneavoastră cine sunteți și de ce aveți nevoie de Egor?

— Sunt de la un cabinet de avocatură, i-am spus și mi-am mușcat limba.

Ei, uite, iar am uitat minciuna pe care o spusesem cu o clipă în urmă. Dar Pavel n-a remarcat greșeala.

— Pfui, m-a întrerupt el, nu-mi spuneți că l-au băgat la zdup pe fătălău.

— Tată! l-a oprit cu reproș tânărul.

— Păi ce-am spus? a mârâit bărbatul. Mare secret, e homosexual. Acum o să se bucure de el toată celula!

— Nu vrea nimeni să-l aresteze pe nepotul dumneavoastră, m-am enervat eu. Are de primit o moștenire, o sumă uriașă.

La drept vorbind, credeam că dacă o să afle de bani, Pavel își va schimba repede tonul și va începe să vorbească omenește, dar nu s-a întâmplat asta.

— Și să-l ia dracu'! a răcnit bărbatul, făcându-se roșu la față. Ce mă privește pe mine? Eu cât primesc din bănuții ăștia?

— Nimic, i-am spus pierdută.

— Tocmai de asta e vorba, a concluzionat Pavel, așa că rămâneți cu bine.

Și a început pur și simplu să-l dea pe „avocat“ pe ușă afară. Împotrivindu-mă din toate puterile, am bâiguit, încercând să mă țin de tocul ușii:

— Oare nu vreți ca ruda dumneavoastră să se îmbogățească?

— Ha, a pufnit Pavel și a scuipat, mă cac trei mormane pe Egor! Fătălăul!

Ușa capitonată s-a trântit. Mă uitam tâmp la pielea jerpelită. Dar nu aveam ce să fac, așa că a trebuit să cobor scările până la parter, căci lift n-avea coșmelia aceea.

Deodată s-a auzit o voce:

— Stați puțin, vă rog.

M-am uitat în urmă. De sus venea băietanul, fiul lui Pavel.

— Stați puțin!

Gâfâind, s-a oprit și m-a întrebat imediat:

— Este adevărat?

— Ce?

— Ei, de bani.

— Da.

— Și cât?

— N-am voie să fac public secretul juridic, dar suma e destul de mare.

Tânărul s-a înroșit și m-a întrebat:

— Dar dacă Egorka nu primește banii, ce-o să se întâmple cu ei?

Încercam să-mi păstrez intactă expresia feței. Chiar așa, ce se întâmpla cu averea dacă nu apărea moștenitorul?

— Trece în posesia statului, i-am spus repede.

Tânărul a început să pufăie și mi-a spus:

— Mă cheamă Lionia.

— Îmi pare bine.

— Știți, a început să bubuie Lionia, Egorka e bun, să nu-l ascultați pe tata. Și nu e deloc pederast, pur și simplu îi place să se îmbrace în haine de femeie. Uite, de-asta l-a și gonit tata. Monstrul!

— Ascultă, i-am spus, lângă metrou e un fast-food, Bistroul rusesc, nu vrei o plăcintă cu ciuperci?

— Mai bine cu carne, mi-a răspuns imediat Lionia. În copilărie, la bunica la țară, am adunat o grămadă de ciuperci otrăvitoare și era gata să mor. Uite, de atunci nu mai suport deloc ciupercile.

Discutând liniștiți despre mâncare, ne-am așezat la o

măsuță și am comandat un meniu modest, dar care consta o mulțime de bani. Interesant, Lujkov striga că Bistroul rusesc este alternativa la McDonald's, dar o micuță bucată de aluat cu puțină carne tocată costa acolo 13 ruble. Chiar și unei femei cu pofta mea de mâncare îi este imposibil să se sature. Pe de altă parte, un cheeseburger cald costă numai 10 ruble. Probabil chifteaua cu colesterol din chifla moale nu e prea bună pentru sănătate, dar, după ce-o mănânci, nu-ți mai e foame. Mai mult, la McDonald's totul strălucește, miroase plăcut și angajații sunt numai un zâmbet. Iar la Bistroul rusesc, o fată posacă cu mâini nu prea curate ia plăcintele reci, le trântește pe o farfuriuță de carton și ne spune drăguță:

— Să nu vă duceți sus, am spălat și o să lăsați urme.

Tava de plastic mirosea groaznic a cârpă murdară și m-am grăbit, după ce mi-am terminat mâncarea, să scap de ea. Dar Lionia, evident, nu era pretențios și răsfățat, pentru că a mâncat repede plăcinta și mi-a spus:

— Ce bună e!

— Știi unde e Egor?

Lioșa a dat din cap, mestecând plăcintă. Am așteptat până ce a terminat de mâncat și i-am cerut:

— Spune-mi.

— Numai să nu-i ziceți lui tata că v-am pus pe urmele lui.

— De ce și-a supărat așa de tare unchiul? l-am întrebat uimită.

Lionia a oftat.

— Nici eu nu înțeleg. De fapt, tata n-a putut să-l suporte niciodată, din momentul în care bunica l-a adus pe Egor... Părinții lui au murit într-un accident de avion, sora tatei și soțul ei. Iar Egor a fost dat la casa de copii.

Pavel s-a enervat foarte tare când mama a adus o gură în plus în familie. N-o duceau prea bine, își numărau paralele, și

iată că a mai apărut un băiat. Să-i dai de mâncare, de băut, să-i cumperi lucruri... De fapt, nu i se cumpărau haine. Egor era mai mic decât Lioșa, așa că-i purta pantalonii, cămășile și încălțămintea.

La drept vorbind, Egor nu le făcea griji deosebite. Era liniștit, tăcut, nu se încăiera niciodată, nu spărgea geamurile și nu-și rupea pantalonii când juca fotbal. De fapt, nu-i plăcea sportul, avea chiar nota șase. Dar, spre marea lor uimire, adora să coasă, să facă mâncare și curățenie.

— Păi ăsta e bărbat? spunea Pavel scuipând când vedea că nepotul își face de lucru la mașina de cusut ce-i aparținea Zinaidei. Pfui, e o muiere adevărată.

— Și nu-i nimic rău, îi răspundea Zinaida, o să fie croitor. De fapt, o să câștige bani frumoși. Oamenii trebuie să se îmbrace, n-o să iasă goi în lume. E o profesie minunată.

Pavel scrâșnea din dinți, nedorind să se certe cu mama. Egor n-a mai ajuns în clasa a noua, s-a dus la o școală de meserii, să învețe croitoria. Slăbuț, palid, cu încheieturi și glezne subțiri, chiar semăna cu o fetiță. Mai mult, își lăsase părul lung până la umeri și avea un cercel în ureche. Nu se știe de ce, dar tocmai cercelul auriu din ureche l-a enervat mult pe Pavel și, dacă n-ar fi fost Zinaida, care i-a luat apărarea, unchiul l-ar fi cotonogit bine pe nepot.

La liceu, Egor era foarte îndrăgit, fetele îl considerau prietena lor și nu se jenau în prezența lui să se machieze și să-și aranjeze dresurile. Apropo, Egor știa și el să machieze; unul dintre viitorii croitori, pregătindu-se pentru o întâlnire, l-a rugat pe băiat „să-i aranjeze fața“. De Anul Nou, la liceu, se făcea o paradă a modelelor cusute manual. Toți au fost uimiți de o manechină – o blondă frumoasă, generoasă, un bust minunat și picioare lungi, care parcă porneau din gât.

— Cine e asta? a întrebat diriginta. Nu-i o fată de la noi.

Mult s-a mai râs când „manechina“ și-a dat jos peruca și și-a scos „bustul“. Pe scenă, făcând plecăciuni, se afla Egor.

— Ei, e un artist, s-a entuziasmat diriginta, i-a păcălit pe toți. S-a mișcat ca o păuniță.

În anul 1992 a murit Zinaida. Pavel și-a îngropat mama și și-a dat frâu liber. Nu mai rămăsese nimeni pe lume care să-l poată controla pe bădăran. Pavel nici nu-și băga în seamă soția. Pe Lionia îl pălmuia adesea, dar a început să-l trosnească și pe Egor. Punctul culminant a fost în ianuarie 1993.

Pavel, care lucra ca șofer de cursă lungă, conducea un tir spre Sankt-Petersburg. La ieșirea din capitală, a făcut un accident, și-a petrecut câteva ore la miliție, apoi, extrem de furios, s-a întors acasă.

Când pisica nu-i acasă, joacă șoarecii pe masă. Soția, profitând de faptul că soțul va lipsi câteva zile, se dusese la o prietenă la casa de vacanță, iar Lionia își chemase o mulțime de prieteni. Dansau.

Când tatăl, vânăt de furie, s-a năpustit în camera în care se aflau băieții, a văzut în întuneric perechile care se unduiau pe ritmul muzicii lente.

— Faci orgii? a început să urle Pavel, aprinzând lumina.

Lumina puternică a surprins fețele speriate ale adolescenților.

— Ai chemat curve! a urlat tatăl cel bun, arătând cu degetul cu unghia ruptă fetele. Ei, hai, afară cu voi, boarfelor!

Copiii s-au năpustit pe scară. În camera în care cânta dulce Salvatore Adamo rămăseseră numai doi: Lionia și o blondă foarte frumușică, îmbrăcată într-o fustă scurtă roșie, din piele.

— Tu ai nevoie de invitație specială? s-a enervat Pavel și, după ce-a apucat-o bine pe fată de mâna fragilă, a tras-o spre prag.

— Tată, așteaptă, a început să bâiguie Lionia, este Egor.

Tatăl, surprins, a dat drumul „fetei“ și s-a uitat la nepot. După o clipă a procesat informația.

— Egor! a început să urle ca un rinocer rănit. Egor! Pedofilule, porcule, nemernicule, depravatule!

— Tată, așteaptă, încerca Lionia să oprească răfuiala, n-ai înțeles bine, e pur și simplu o glumă.

— O glumă! urla Pavel. O să-ți arăt eu glumă! Ei, hai, du-te de-aici la fătălăii tăi, boarfă de stradă!

Într-o clipită l-a tras pe scară pe Egor, care se împotrivea, și a strigat în urma lui:

— Dacă te întorci, te omor, să știi.

Lionia, ascuns în camera lui, a așteptat două ore ca tatăl să se îmbete turtă și să adoarmă. În cele din urmă, din dormitorul părinților s-a auzit un sforăit puternic. Băiatul, după ce-a luat hainele adunate, a ieșit în vârful picioarelor pe scară. Știa că Egor se va ascunde în pod – deseori se duceau acolo, căci nu voiau să intre în casă și să audă urletele lui Pavel.

Egor chiar era sus, culcat pe un pat vechi. Se uita tăcut la grinzi.

— O să doarmă și o să uite, a încercat Lioșa să-și liniștească fratele.

Dar Egor a oftat.

— Nu, gata, nu mai e drum de întoarcere. Știi și tu că mă urăște. Ai adus lucrurile?

Lionka i-a întins geanta. Egor a început să se schimbe.

— Și unde te duci acum?

Băiatul a ridicat din umeri.

— O să mă duc la mama, bunica Zina mi-a dat adresa. E adevărat, m-a prevenit că n-au nevoie de mine. Ei, doar n-o să-și alunge fiul, deși nu ne-am văzut niciodată.

— Ei, hai, ia asta, a murmurat Lionia și i-a dat prietenului un plic, o să-ți prindă bine.

Egor s-a uitat înăuntru și a început să fluiere.

— Pentru mine? Păi i-ai strâns pentru combină muzicală!

— Și o să mai strâng, i-a spus Lionia dând din mână.

— Deci e la mama, am spus bucuroasă.

— Nu, a zis Lionia dând din cap, n-a vrut să-l primească.

— De unde știi?

— Păi suntem prieteni, a spus băiatul simplu.

După aproximativ o săptămână, Egor l-a sunat pe Lionia. După ce s-au întâlnit la metrou, la Dinamo, Egor s-a oprit lângă perete și a spus:

— A avut dreptate bunica Zina, nu sunt binevenit acolo.

Maia și Valentin nu s-au bucurat deloc de vizita fiului. E adevărat, i-au aranjat culcușul pe un pat pliant pe un mic coridor și i-au dat de mâncare șapte zile, dar apoi mama i-a spus:

— Doar ești adult, ai șaisprezece ani. Vezi, o ducem greu, pensia e mică, apartamentul are o singură cameră. Și tata e grav bolnav, e invalid. Ca s-o spun drept, tu trebuie să ne ajuți, nu invers. Iartă-ne, dar întoarce-te înapoi.

Egor a fost nevoit să dispară.

— Și unde s-a dus? l-am întrebat uimită.

Lionia a oftat adânc.

— Mai întâi a înnoptat la cunoștințe, iar apoi...

— Ei, spune!

— Apoi s-a angajat ca model la un liceu de artă și...

— Ce?

Lionia s-a tot fâstâcit, învârtind pe masă păhărelul de hârtie, dar mi-a spus în cele din urmă:

— Ei, i-a căzut cu tronc unui profesor, un pictor cunoscut, care l-a luat la el... E clar?

Ce era să zic? Mai clar de-atât nu se putea.

— Egor se află acum la pictorul ăsta?

Lionia a dat din cap. M-am enervat extrem de tare.

— Ascultă-mă, spune-mi adresa!

— N-o știu.

— Ei, ce să zic! Dar mi-ai spus cu totul altceva...

— Acum îți explic, a început să bâiguie Lioșa. Pictorul ăsta l-a îndrăgit pe Egorka, l-a îmbrăcat frumos, i-a dat bani, i-a cumpărat apartament. Egorka îmi dădea uneori și mie haine sau cadouri... Apoi pictorul s-a dus în străinătate și l-a luat pe Egorka cu el. Dar prietenul meu nu m-a uitat, îmi trimite în continuare bani și cadouri. Numai că vine o fată în numele lui, ea îmi ia și-mi dă scrisorile. Uite, ea știe precis adresa lui Egor, e un fel de rudă a pictorului, nu știu exact.

— Atunci spune-mi adresa ei, i-am zis, simțind o mare oboseală.

— Lucrează ca manechin la o agenție, e foarte frumoasă, o cheamă Stea.

— Cum?

— Stea, Stella Egorova, iar adresa ei...

— Nu e nevoie, am murmurat, nu e o nevoie, o știu și eu.

29

Nu m-am dus imediat acasă. Mai întâi am intrat în cel mai apropiat magazin și mi-am concentrat privirea asupra unor pești congelați, fără cap, care semănau cu niște bucăți de lemn bine strunjite.

Stella Egorova! Manechina cea impertinentă care închiriase apartamentul din care plecase Egor. Deci știa unde îl puteam găsi pe băiat, dar nu mi-a spus! Iar eu, ca un pisoi orb, am adulmecat în toate părțile, fără niciun rezultat. Nu mai întâlnisem niciodată o astfel de boarfă!

Furioasă, am lovit cu piciorul cu toată puterea sacoșa de cumpărături care se afla lângă mine. S-a auzit un trosnet sec. Da, spărsesem iar ouăle!

— Ei, ce porcărie! a început să strige o fată slăbuță care semăna cu Iulecika. Cum îndrăzniți... ?

— Ce s-a întâmplat? am întrebat-o uimită, căci nu-mi dădeam seama ce stârnise mânia fetei.

Îmi văzusem de treabă, doar că începusem să dau cu piciorul în sacoșa plină... Dar asta e, am dreptul să mă comport cum vreau cu plasa mea. Mâna mi s-a întins spre mânerele din pânză.

— O să chem paza! a țipat fata. Luați mâna de pe sacoșa mea.

— A dumneavoastră?!

— Evident că e a mea, mi-a spus cu răutate fata. Vreți să mergeți la miliție?

Abia atunci am înțeles ce se întâmplase. Doamne, stătusem în magazin pur și simplu, fără să fac cumpărături, și pocnisem o sacoșă străină!

— Vă rog să mă iertați, mă simt tare prost. A fost o întâmplare, am început să-i explic.

— Poți s-o încasezi din cauza neatenției, m-a repezit fata și a deschis sacoșa.

În fața ochilor mi-au apărut produse acoperite cu gălbenuș lipicios.

— Vă cumpăr acum alte ouă, am încercat repede să îndrept situația. Câte au fost? Douăzeci, treizeci?

— Aici e mâncare de o mie cinci sute, mi-a spus foarte liniștită „victima“. Trebuie să-mi plătiți daune.

— Foarte interesant, am spus indignată, dar pungile cu lapte și cutiile de conserve sunt întregi...

— Dar sunt murdare, a protestat fata. Dacă le duc așa acasă, mă mănâncă soacra.

Mi-am mușcat limba. Soacra era o problemă foarte serioasă.

— De fapt, mi-a propus proprietara sacoșei, puteți lua produsele murdare, n-am nimic împotrivă. Mie să-mi dați banii.

Ne-am mai ciondănit vreo zece minute și apoi ne-am despărțit.

Când am deschis ușa apartamentului, am văzut-o pe Iulia. I-am pus pungile în brațe.

— Alege.

După câteva secunde, Iulecika a intrat val-vârtej în dormitorul meu și mi-a spus:

— Ce e cu produsele astea necomestibile? Patru pungi de lapte cu aromă de banană, un kilogram de creveți, cutii cu crabi și salam Brawnschweig, groaznic de gras! Ei, de ce dracu’ ai

cumpărat toate astea? Și toate sunt mânjite cu ceva lipicios.

— S-au spart ouăle, i-am explicat încet, simțind că migrena mi se strecoară în cap tiptil, pe niște lăbuțe moi. Iar crabii, creveții și salamul n-au fost alegerea mea.

— Vrei să spui, a pufnit Iulia, roșie la față, că ai furat produsele altuia?

— Aproape, i-am spus și m-am prăbușit pe canapea.

În ochiul stâng parcă mi se înfipsese un par înroșit. Îmi pocneau tâmplele și simțeam că vomit. Niciodată nu-mi fusese atât de rău. Ai casei au năvălit de două ori în camera mea, dar când mi-au văzut fața palidă, s-au evaporat imediat. Ultimul a intrat Kiriușka și a început să urle:

— O, ce păcat că mama e de gardă, ți-ar fi făcut o injecție!

— Nu-mi trebuie nimic, i-am șoptit eu, simțind că se învârte patul, lăsați-mă în pace...

Kirilka a dispărut. Am încercat să adorm. Noaptea liniștită, întunecată începea să mă tragă încetișor în mlaștina sa. Să dorm, să dorm, să dorm... Ușa a început din nou să scârțâie, s-a auzit un tors încetișor. Lăbuțele moi au început să-mi umble pe trup.

— Pleacă, Klaus, am gemut.

Dar motanul n-avea intenția de a părăsi patul. Mergând pe spatele stăpânei, torcând zgomotos, a ajuns la capul meu și, fără să stea prea mult pe gânduri, și-a așezat trupul greu, fierbinte, chiar pe creștet.

— Klaus, am spus, încercând să scap de musafirul nepoftit.

Fără rezultat. Motanul s-a așezat și mai bine; coada lui pufoasă atârna chiar pe nasul meu. Voiam să-mi ridic mâna și să-l dau jos, dar n-aveam putere. Brusc, fierul fierbinte care îmi intrase în ochiul stâng a dispărut și am adormit.

Mi-a ajuns un zgomot puternic la ureche. Ca să vezi, venise dimineața.

Am căscat și am încercat să-mi deschid ochii. Mi s-a părut că mă culcasem cu căciula cu urechi pe cap. Dar după o clipă mi-am dat seama că nu era nicio căciulă, ci Klaus, care înnoptase pe capul meu.

M-am așezat încet pe pat. Motanul a rămas pe pernă, nici nu s-a clintit.

— Ei, ce figură mai ești, am spus, mă doare capul... Are omul migrenă și se trezește cu pisicul pe cap...

Dar în aceeași clipă am simțit că durerea îmi dispăruse, pur și simplu se evaporase. Trebuia doar să mă spăl pe cap, să scutur părul de pisică și să pornesc la drum după treburi. Era pur și simplu o minune! Oare Klaus își dăduse seama că mi-era rău și venise să-și „vindece“ stăpâna?

— Mulțumesc, dragul meu, i-am spus recunoscătoare și i-am pupat botul mustăcios. Ești un adevărat Au-mă-doare[12]!

De fapt, parcă Au-mă-doare tratează animalele... Ei, dar care era diferența? Îi puteam spune lui Klaus și Hipocrate, important era că nu mă mai durea capul!

În primul rând, am luat telefonul și am format numărul Stellei. Mai întâi am auzit telefonul sunând, apoi o voce somnoroasă și răgușită:

— Alo!

Am închis imediat. Așadar, draga de ea dormea, era de înțeles. Ceasul arăta cam nouă dimineața. Stella o fi petrecut până târziu în noapte. Și evident nu este obișnuită să se trezească devreme. Deci o să mai stea o vreme în pat, apoi o să facă duș, o să-și bea cafeaua, o să-și dea cu cremă și o să se pieptene. O să ajung acolo la timp s-o iau pe Stea caldă.

După ce mi-am pus repejor blugii, am ieșit pe coridor și, după ce mi-am băgat sub căciuliță șuvițele zburlite, m-am îndreptat spre ușă.

— Lampa, încotro? a strigat Iulecika. Du-te după pâine.

— N-am timp, am bolborosit, luptându-mă cu yala. Să se ducă Liusia.

— Unde pleci? a insistat Iulka.

Am reușit în cele din urmă să ajung la lift.

— Unde fugi așa? a spus Iulia. O să vină Volodia, voiam să cumpărăm canapea.

— Mă duc s-o descos pe Stea, i-am spus bucuroasă, vin repede.

— Care stea? a zis năucă soția lui Seriojka. Cum s-o coși?

— Nu o cos, o descos, i-am explicat superior, intrând în lift. Am spus și eu așa... metaforic.

— Nu mai înțeleg nimic...

Dar liftul ajunsese deja la parter. Ar trebui s-o compătimesc pe Iulia. Nu citește niciodată romane polițiste, preferă romanele de dragoste dulci și băloase. Uite, nu știa că martorii sunt descusuți!

Ușa nu mi-a deschis-o Stella, ci băiatul cu păr roșu și nenumărați pistrui pe față. Văzând musafira, a tresărit, a făcut un pas înapoi și a întrebat:

— Pe cine căutați?

— Pe Stella, i-am spus bucuroasă, pe Stella Egorova. Chemați-o mai repede, am mare nevoie de ea.

— De ce? m-a întrebat roșcatul neliniștit.

— Trebuie să-mi dea adresa lui Egor, spuneți-i că nu plec până n-o primesc...

— Care Egor? s-a indignat băiatul. Nu știe pe nimeni cu numele ăsta...

— Păi Liova, fiul lui Pavel, unchiul lui Egor, susține că Stella îi aduce daruri de la el, am început să-i explic încurcat și m-am oprit. Dar dumneavoastră cine sunteți? De ce trebuie să mă justific în fața dumneavoastră? Unde e Stella?

— Eu sunt fratele ei, mi-a explicat liniștit băiatul.

În capul meu au început să apară amintiri vagi. Răposata Reghina, care murise într-un mod foarte ciudat, îmi spusese că Stella are un frățior care seamănă cu unul dintre Ivanuṣka International... Și îmi mai povestise cineva, destul de recent, despre pistruiat... Dar cine? Și mi se pare că văzusem pe cineva care semăna cu el, era neapărat ceva legat de el...

— Stella nu e acasă, mi-a spus liniștit băiatul.

— Unde e?

— Ieri s-a dus la casa de vacanță a unei prietene.

— Departe?

— Păi chiar aveți nevoie de ea?

— Foarte tare!!!

— Bine, a spus băiatul oftând, ați venit la timp. Dacă mai întârziați zece minute, nu m-ați fi găsit nici pe mine. Mă pregăteam să mă duc după Stellka... Pot să vă duc, nu e prea departe, lângă autostrada circulară. Ei, e bine?

— Sigur, i-am spus bucuroasă.

Am urcat într-un Opel vechi, care văzuse multe la viața lui, pe podeaua căruia se afla o pereche de pantofi eleganți de piele, cu un toc de mulți centimetri.

— Stellka îmi ia mașina și-și lasă mereu boarfele, mi-a explicat băiatul.

Mergeam într-o tăcere absolută. O singură dată a întrerupt liniștea șoferul:

— Nu cumva vă pierdeți timpul degeaba? Poate că Stellka nu știe nimic despre Egor ăsta...

— Ha! am pufnit. Cum să nu știe?

Apoi, pentru a fi și mai convingătoare, temându-mă să nu mă lase în drum băiatul, i-am spus:

— Se poate spune că formează împreună un singur trup, un singur organism, un întreg.

La drept vorbind, am uneori calitatea de a dramatiza cele

întâmplate. Nu intenționam să spun nimic altceva în afară de faptul că Stella îl cunoștea foarte bine pe Egor, dar cred că mă exprimasem prea sentimental. Tânărul a primit cuvintele ca pe niște bombe.

A pălit imediat, chiar s-a făcut cenușiu, a trecut pe banda de la margine, din stânga, și a fost imediat oprit de un milițian de la circulație.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat șoferul, care, după ce a plătit amenda, a pornit din nou motorul.

— E interzis să schimbi banda pe pod, a pufnit frățiorul, lăsând clar să se înțeleagă că nu mai vrea să continue conversația.

Mai departe am mers în tăcere. Plictisită, m-am uitat pe geam, apoi, cu grijă, am început să studiez pe furiș băiatul. Și chiar semăna cu Stella: avea același nas subțire cu nări inegale, obraji căzuți și o bărbie ușor ascuțită; chiar și mâinile, care învârteau cu siguranță volanul, erau la fel cu ale ei – încheieturi fine, fragile, degete scurte, palmă lată, unghii îngrijite. Se pare că-și făcea manichiura. De fapt, nu era nimic ciudat, mulți bărbați au început să aibă grijă de mâinile lor, și-au dat seama în cele din urmă că nu numai femeile trebuie să aibă grijă de ele...

— Am ajuns, mi-a întrerupt roșcatul firul gândurilor. Stați puțin în mașină, mă duc să arunc o privire...

A pornit spre o casă mică cu etaj care se afla puțin mai departe de alte case asemănătoare. În mod clar, ajunsesem într-un sătuc de case de vacanță; sunt extrem de multe în jurul capitalei. Vara, probabil, e minunat: verdeață, râu, păsări cântătoare.

Atunci, însă, casele aveau obloanele trase, erau pregătite pentru iarnă. Căsuța spre care pornise fratele Stellei arăta pustie, nu ieșea fum din horn, iar zăpada era neatinsă. Uitându-

mă la băiat urcând în pridvor și deschizând ușa, mi-am spus deodată: „Se spune că roșcații sunt fie draci, fie îngeri.“

După câteva minute, șoferul a apărut și a strigat:

— Veniți!

Am pornit speriată spre pridvor.

— Stella e la etaj, în dormitor, mi-a explicat fratele, se machiază. Nu poate să meargă nicăieri fără să se boiască. Urcați.

Lumina era aprinsă în hol. O scară veche, scârțâitoare, ducea spre acoperiș. La etaj erau trei uși. În spatele primei uși era o cameră cu două paturi, iar în spatele celei de-a doua am descoperit o încăpere absolut goală, fără mobilă. A treia încăpere era un fel de cameră a copiilor. În orice caz, acolo se afla o canapeluță pe care stătea culcat un ursuleț de pluș murdar, cu o labă ruptă.

Dar nu era nici urmă de fată.

Nedumerită, am început să cobor scara, strigând:

— Stella, Stella!

Liniște. La parter se aflau patru încăperi: bucătăria, sufrageria și încă două dormitoare. Baia și toaleta lipseau, cel mai probabil nu era apă curentă. Nici Stella nu se zărea nicăieri. Se pare că nimeni nu mai locuia demult în casa de vacanță. Ferestrele de la parter erau închise și aveau obloanele trase, iar în casă era frig ca într-un mormânt... Roșcatul ăla era nebun sau cretin? De ce naiba mă mințise că fata se machiază în dormitor?

Din curte s-a auzit motorul.

— Hei! am început să urlu, alergând spre ușă. Stai!

Dar ușa era încuiată, și nu era de lemn, ci de fier. Huruitul motorului s-a stins, băiatul mă lăsase singură, după ce mă încuiase în casa de vacanță părăsită. Aproape orbită de furie, am urcat din nou la etaj și acolo am descoperit că ferestrele

aveau gratii. Nici gând să pot sări. Am deschis fereastra și am tras de gratii – erau de neclintit.

Picioarele m-au purtat jos. Ei, ce trebuia fac? N-aveam telefon, în mica bucătărie nu exista nici mâncare, nici băutură, casa era bine închisă... Oare chiar aveam să mor de foame? Deodată, privirea mi-a căzut pe o cutie cu unelte. „Minunat, o să mă apuc să sparg peretele, slavă Domnului că e din scânduri. O să fac cumva o spărtură, nici nu trebuie să fie prea mare!“ mi-am spus.

Și atunci am simțit miros de fum. Toporul mi-a căzut din mâini. Nu se poate! Dar urechea îmi spunea că e foarte posibil. Vuiete și pârâituri răsunau în casa de vacanță. În jurul meu ardea. Băiatul roșcat, înainte să plece, încuiase bine ușa de fier, stropise casa cu benzină și aruncase un băț de chibrit, iar eu aveam să mor de vie.

Transpirația îmi aluneca pe spate. Trebuia să sun la salvare, dar cum? Nu aveam telefon mobil... Vedeam negru în fața ochilor.

— Liniște, liniște, am început să bolborosesc, încercând să-mi vin în fire, nu ceda, nu există situații fără ieșire.

„Așa, o să mă duc în bucătărie, unde sunt perdele, o să le rup, o să mă înfășor în ele din cap până în picioare, iar când pereții, sub presiunea focului, o să se prăbușească, o să sar afară. Ar fi bine să ud draperiile, dar n-am cu ce... Aș putea să fac pipi pe ele... Deși e puțin probabil să am în organism atâta apă...“ îmi ziceam.

Fumul a umplut imediat bucătăria. Am început să tușesc. Doamne, aveam să mă sufoc înainte să cadă pereții. Dar trebuia să mă lupt pentru viață până la capăt.

Am năvălit spre fereastră și m-am împiedicat de un inel de fier de pe jos. Un beci! Vreo două minute am încercat să trag capacul. În cele din urmă, scândurile grele au cedat. Groapa

neagră care se căsca mirosea a frig și a putregai. Probabil că acolo erau șobolani! Dar mâinile mele acționau mai repede decât rațiunea. Au aruncat cutia cu unelte, draperiile rupte și vreo doi saci murdari care se aflau lângă aragaz. Am coborât în beci și am tras capacul. Eram înconjurată din toate părțile de un întuneric infernal.

După vreo două secunde, ochii s-au adaptat la întuneric, am coborât pe o scară lungă și am fluierat. Ei, în orice caz, n-aveam să mor de foame. Pe rafturi erau o mulțime de borcane cu conserve de casă, mai ales cu dulceață, care nu era de lepădat. Iar focul n-avea cum să ajungă acolo. „O să stau aici, iar apoi o să ies...“ mi-am spus liniștită.

Dar mi se strecurau gânduri groaznice în minte: „Dacă ieșirea o să fie blocată de ruine, dacă o să cadă scânduri aprinse în beci?“ Mi-am impus să alung din minte gândurile descurajatoare. Nu, totul avea să fie minunat, aveam uneltele. „Deci o să mă lupt, o să sparg cu toporul, o să găuresc cu dalta, o să rup cu dinții. Să nu vă așteptați la moartea mea, eu n-o aștept cu mâinile pe piept.“

M-am așezat într-un colț al beciului, pe mormanul de draperii și de saci, și am așteptat să ardă toată casa.

---

[12] Personaj cunoscut al unor cărți pentru copii scrise de poetul rus Kornei Ciukovski (1882-1969).

30

Probabil că e ciudat să tremuri de frig când în jur ai un perete de foc. Dar înghețasem extrem de tare. În beci era un frig incredibil, ca în Antarctica. Fără să vreau, mi-a venit în minte comparația „ca într-un mormânt“ și am tresărit. Beciul uriaș chiar putea să-mi fie mormânt. Și nici Katia, nici Seriojka, nici Iulecika și nici Kiriușka nu vor afla unde-mi putrezesc oasele. Deși, având în vedere ce se întâmpla deasupra capului meu, era foarte probabil să nu-mi găsească nici oasele. Ce rămâne dintr-un cadavru la crematoriu?

După ce m-am hotărât să mă gândesc la un subiect mai plăcut, am început să mă uit în jurul meu, la adăpost. Nu era întuneric beznă. După câteva secunde mi-a fost clar că niște raze de lumină pătrund prin vreo două crăpături din pereți. M-am uitat printr-una care era mare cât farfuriuța unei cești pentru păpuși, dar n-am văzut nimic. Se simțea curent. E clar, beciul fusese făcut de un stăpân chibzuit, după toate regulile: pereți din cărămidă, podea turnată din beton, tavan acoperit cu foi de fier; până și chepengul era zincat pe spate. Totul era făcut pentru păstrarea în condiții optime a produselor. Iar crăpăturile reprezentau un sistem de ventilație... Da, se pare că nu de foc trebuia să mă tem. Uite, puteam să mă sufoc din cauza fumului... Deși, gândindu-mă mai bine, cel mai probabil crăpăturile dădeau afară. Așa se face în casele de la țară: ca să

nu apară umezeală în beciuri, se îngroapă pe perimetrul casei țevi de fier care ajung până în beci. Am pus palma pe deschizătură și am simțit niște picături: afară fie ploua, fie ningea.

Minunat. Poate că pe rafturi, printre borcane, se găsea și vreo sticlă cu vodcă de casă? Voiam să iau o gură și să mă încălzesc. Dar pe rafturile făcute în casă nu era niciun strop de alcool, numai castraveți, roșii, carne la conservă și borcane de trei litri cu compot...

Am scos cu greu capacul din plastic și am luat o gură din lichidul dulce. M-am lins pe buze. Era băutura mea preferată: compot de căpșune. Probabil că nu e frumos să iei din proviziile cuiva fără să ceri voie, dar ce puteam să fac?

Cum putusem să am încredere în băiatul acela necunoscut, roșcat pe deasupra! Doar îmi stârnise niște amintiri neplăcute... Îl mai întâlnisem o dată... În clipa aceea am simțit un declic în minte. Parcă se aprinsese lumina! De uimire, era gata să scap borcanul, dar în ultimul moment l-am salvat. În minte mi-a apărut un tablou:

Uite, îmi plimb câinii, se deschide ușa scării, iese în fugă băiatul roșcat, o lovește pe Ada, încerc s-o țin pe Rachel... El este! Ei, ca să vezi! Fratele Stellei a venit la noi acasă pentru a jefui apartamentul, iar Iulecika, vigilentă, n-a deschis ușa. Nu, probabil nu era el! Dar seamănă: are aceeași înălțime și culoare a părului. Deși nu văd prea bine, ar trebui să port ochelari. Să fim sinceri, nu-l văzusem prea bine pe ticălosul care îmi lovise cu piciorul mopsul... Apoi mi-au venit alte amintiri. Vecinul răposatei Reghina, Lioșa, îmi povestise că un băiat înalt și roșcat intrase în apartamentul nefericitei manechine, cam cu o jumătate de oră înainte să izbucnească incendiul. Descuiase ușa cu cheia...

În momentul acela, a început să curgă repede apă în beci. O

clipă m-am uitat năucă la tavan. Arsese tot și se pornise potopul peste ruine?

Apoi s-a auzit un zgomot și un strigăt înfundat, ca prin vată:

— Nu e nimeni!

— Sunt aici! am început să urlu din toate puterile, alergând spre scară. Ajutați-mă, salvați-mă, scoateți-mă de aici!

Chepengul a zdrăngănit și deasupra mormântului meu s-a ivit o față mare, murdară, cu o cască portocalie.

— Ieșiți singură sau vă ajutăm? m-a întrebat pompierul.

Dar am țâșnit în sus, ignorând mâna întinsă. Parcă îmi lipise cineva aripi la picioare, trupul îmi devenise imaterial.

Din bucătărie nu mai rămăsese nimic; de fapt, nici din casă. Peste tot se vedeau lemne arse și mirosea respingător.

În curte, lângă poartă, se afla un Ford alb. Mi-am mijit ochii din cauza luminii puternice, dar nici n-am apucat să ies afară, că portierele mașinii s-au deschis și din ea au sărit Seriojka și Volodia. Maiorul ținea în mână o mănușă de-a mea. În mod evident, o pierdusem în clipa în care pornisem cu roșcatul spre casă. Fețele prietenilor mei nu prevesteau nimic bun.

— Volodecika, cum ai ajuns aici? l-am întrebat uimită.

Maiorul m-a apucat de umeri, m-a scuturat puternic și mi-a spus nemulțumit:

— Mai am puțin și te omor, mizerabilo!

Ce mi-a spus Seriojka nu vreau să repet, o femeie nu poate reproduce un asemenea text.

— Să-ți dau una peste bot! s-a enervat maiorul.

— Să te umple de sânge, a mai spus Serghei, cu un baston plin de cuie.

— Ce aveți? am zis nervoasă. Ce am făcut atât de...?

— Du-te repede în mașină, mi-a poruncit Volodia.

Am urcat în Ford și am început să urmăresc pompierii strângând furtunurile. Maiorul vorbea cu un grup de milițieni

care stătea lângă o mașină galbenă.

— Seriojenka, i-am spus, încercând să deschid discuția.

Dar băiatul a ridicat din umeri și mi-a poruncit:

— Gura, Lampa! Îmi vine rău să te pocnesc, am mâncărimi în mâini.

— Ei, mă rog, am zis supărată, nu mai spun niciun cuvânt!

Și mi-am ținut promisiunea. Am tăcut tot drumul până acasă, strângând din dinți. De fapt, nici însoțitorii mei n-au deschis gura. Așa că am mers într-o liniște din ce în ce mai apăsătoare. Spinările încordate ale lui Seriojka și Volodia, care stăteau pe scaunele din față, le trădau sentimentele.

De fapt, nici acasă n-am avut parte de o primire călduroasă.

Iulecika, Katia și Liusia, cu ochii scânteind de mânie, au început să urle:

— Ei, stai că vezi tu!

Ivan, Kiriușka și Tania dădeau din cap cu reproș. Anecika a ciripit:

— Ei, tanti Lampa, tare ați mai făcut-o, ne-ați speriat pe toți.

În bucătărie mi-au cerut o explicație, dar eu le-am răspuns cu o întrebare:

— Dar cum ați ghicit unde sunt? Nici eu nu știam că o să ajung la casa de vacanță a fratelui Stellei!

— A fratelui Stellei! a pufnit maiorul plin de indignare. Ah, tu, Poirot, casa asta de vacanță aparține, mai bine zis, aparținea lui Pavel.

— Care Pavel? am întrebat uimită.

— Ăla, m-a tachinat maiorul. Fiul Zinaidei, tatăl lui Lionia și unchiul lui Egor, ai priceput?

— Păi cum știa fratele Stellei de căsuța lui? am întrebat dând din cap. Și cine v-a spus să mă căutați acolo?

Volodia a zăngănit ceainicul, apoi s-a uitat la Katia.

— Ar trebui să bem ceva mai tare!

— Acum, a zis Katerina sărind și s-a dus la frigider.

Am așteptat ascultătoare să-și umple păhărelele, să le dea peste cap, să ia o gustare... În cele din urmă, maiorul a bolborosit:

— Cu tine, Lampeț, omul ajunge alcoolic!

— Și mori și de gastrită, a intervenit Seriojka. N-ai mai făcut de mâncare, umbli haihui ore întregi, zici că ești Mata Hari! Iar noi mâncăm zeamă necomestibilă...

— Mata Hari era o spioană, am precizat eu, și-a vândut patria.

— Și de ce mâncați zeamă necomestibilă? s-a indignat Liusia. Ce, gătesc prost?

— Respingător! au spus într-un glas Iulia, Tania și Kiriușka.

— Ajunge! a început să urle maiorul, bătând cu pumnul în masă.

Ceștile și paharele au zăngănit trist. Ai casei s-au liniștit și, după ce au mai băut un păhărel, au început să povestească ce se întâmplase în lipsa mea.

Prima a venit acasă Katia, care se pricopsise cu o gripă groaznică. Pentru că avea 39 de grade temperatură, fusese trimisă acasă, îi era imposibil să mai opereze în starea aceea.

Apoi au venit Seriojka și Volodia. Au început să se pregătească să se ducă la magazin, voiau să cumpere o canapea pentru maior.

— Dar unde e Lampa? a întrebat Volodia.

— S-a dus să descoasă o stea, a spus Iulia chicotind.

— Nu înțeleg, a spus bărbatul.

— Nici eu n-am înțeles, a zis Iulia veselă. Am întrebat-o unde se duce, dar mi-a răspuns tare vesel că se duce să descoasă o stea. Chiar am întrebat-o: „Cum adică s-o coși? Și care stea?“ Lampeț mi-a răspuns: „Nu s-o cos, s-o descos.“

— Ciudat, a murmurat maiorul, care înțelesese foarte bine

diferența dintre verbele „a coase“ și „a descoase“.

— De fapt, a început să se comporte ciudat în ultima vreme, a mai spus Iulia, nu e niciodată acasă.

— Nu face mâncare, mereu sparge ouăle, s-a plâns Seriojka.

— Și a început să se preocupe de medicină, a spus Katia oftând. M-a tot bătut la cap să-i povestesc despre tromboembolie... Dacă e contagioasă sau nu... Bâiguia despre nu știu ce salon în care au murit toți în urma unui tromb. Ei, o prostie!

În momentul acela, în creierul lui Volodia s-a făcut imediat lumină. S-a repezit la telefon. Mai întâi s-a dus acasă la Stella, unde a fost chemată imediat o grupă de intervenție. Dar nu era nimeni în apartament. Mămicile care se plimbau cu copiii în curte, interogate rapid, au spus că o femeie subțirică într-o scurtă chinezească murdară plecase într-un Opel cu un bărbat roșcovan.

Volodia știa numărul mașinii și a fost pus la cale un plan de urmărire. Imediat a primit informația de la un milițian de la circulație: cu câteva minute în urmă îl amendase pe șoferul automobilului căutat pentru încălcarea regulilor. Atunci încă nu fusese emis ordinul de reținere, așa că milițianul i-a lăsat să plece pe cei care încălcaseră legea. Treaba se petrecea deja în afara hotarelor Moscovei. Milițianul a observat cu coada ochiului că Opelul o luase la stânga, pe un drum de țară ce ducea la un sat de case de vacanță.

Fără să piardă nicio clipă, maiorul și colegii au pornit imediat. După ei venea Fordul lui Seriojka, care nu înțelegea nimic, dar era cuprins de groază.

Coloana de fum și de foc a fost văzută de pe drumul spre sat și imediat au fost chemați pompierii. Și pe zăpadă se afla, pierdută, mănușa mea...

— Dar cum ai ghicit că steaua era Stella Egorova? am spus

nedumerită. De unde știi, de fapt, despre ea?

În ziua următoare am intrat într-o cameră destul de incomodă, oprindu-mă în fața unor bărbați cu păr roșu, așezați pe scaun.

— Ei, Evlampia Andreevna, m-a întrebat maiorul sec, oficial, uitați-vă cu atenție la oamenii ăștia și spuneți-mi care dintre ei v-a închis în casa de vacanță.

Le-am studiat repede fețele și am arătat cu degetul spre al treilea bărbat, aflat la stânga:

— Uite-l, e fratele Stellei Egorova. Nu știu cum îl cheamă.

— Ceilalți sunteți liberi, vă mulțumesc, a spus un băiat îmbrăcat în blugi și într-un pulovăr de un roșu aprins, care stătea lângă un birou.

Roșcovanii au pornit în șir indian spre ușă.

— Unde ați găsit un număr atât de mare de oameni cu păr de foc? am întrebat.

Băiatul în pulovăr roșu și unul într-un sacou în carouri au început să râdă. Maiorul s-a uitat sever la ei și mi-a spus:

— Ei, Lampa, n-ai pereche! Deci ești sigură că-l ai în fața ta pe fratele Stellei Egorova?

— Îhî, am murmurat.

— Sută la sută?

— Chiar două sute la sută, am zis supărată. El este. Drăguțul... M-a dus la casa de vacanță și a decis să mă facă friptură pe jar!

— Ați trecut în procesul verbal? a întrebat maiorul.

— Da, a venit răspunsul.

— Minunat, a spus Volodia pe un ton melodios. Uitați-vă toți cu atenție! le-a poruncit.

Cu un gest ușor de scamator, l-a tras de păr pe roșcat. Coama de bucle strălucitoare a rămas în aer.

— Aaa! am început eu să urlu.

— Ei, îl recunoști? a spus maiorul.

Mă uitam la părul blond, bogat, care încadra fața ciudat de feminină, fără urme de farduri.

— Ei? m-a zorit maiorul.

— Seamănă cu cineva, am murmurat eu, seamănă tare bine...

— Na, a spus Volodia, aruncându-i arestatului o trusă de machiaj, fă-ți de cap.

— Nu vreau, i-a spus fostul roșcat printre dinți.

— Uite, pisicuțule, i-a spus foarte blând băiatul în pulovăr roșu. În primul rând, tu, drăguțule, n-ai unde să te duci, iar în al doilea rând, o să te punem într-o celulă de bărbați. Să-ți descriu ce-o să urmeze?

— N-aveți dreptul, a șoptit arestatul, uitați-vă în buletin.

— Păi noi încurcăm documentele, a spus celălalt angajat, îmbrăcat în sacou, chicotind. Îți imaginezi ce-o să se întâmple când o să le spunem adevărul despre Egor? Ce bucurie o să fie!

— Porcii, a șuierat băiatul. Milițieni căcăcioși...

— Degeaba vorbești așa, i-a spus Volodia oftând, noi suntem milițieni, dar tu, dragul meu, ești un criminal.

Nu înțelegeam nimic. În cele din urmă, arestatul a deschis trusa de machiaj, a scos un morman de flacoane și a început, cu mișcări pricepute, să se machieze. Pe măsură ce nemernicul își punea pe față fond de ten, fard de obraz și ruj, gura mi se deschidea tot mai mult. În cele din urmă a venit momentul în care maxilarul mi-a căzut de tot. În fața mea, pe scaun, îmbrăcată în blugi albaștri, cămașă bărbătească și ghete, se afla o manechină: Stella Egorova.

— Ea e, am început să murmur. Ea e, dar unde e fratele?

— Nu e niciun frate, a spus Volodia oftând, n-a fost niciodată.

— Dar...

— Niciun „dar“!

— Apropo, a spus curios maiorul, de ce o căutai pe Stella?

— Voiam să-i cer adresa lui Egor... Lionia m-a asigurat că Stella îi aducea pachete de la el...

— Ei, draga mea, a pufnit prietenul meu, înțelegi tu acum că persoana asta, Evlampia Andreevna, nu știa nimic? Nu era nevoie să faci din ea pui la grătar.

— Dar chiar ea mi-a spus, a șoptit Stella, în mașină. Mă tot gândeam dacă trebuie sau nu să scap de ea, când mi-a spus: „Păi Stella și Egor sunt un întreg.“

— Așa e? s-a întors maiorul spre mine.

Am ridicat din umeri.

— Cred că am spus așa ceva.

— Dar ce-aveai în minte?

— Nimic...

— Nu! a început să urle Stella. Minte, m-a urmărit, a venit la mine, m-a interogat.

— Ia mai taci! a răcnit băiatul în pulovăr.

— Nu mai înțeleg nimic, am repetat eu, dar chiar nimic.

— Dă-mi voie să te întreb: de ce îl căutai pe Egor? a insistat Volodia.

Am fost nevoită să-i spun tot. Chiar mi se uscase și gâtul, dar nu mi-a oferit nimeni o cană de ceai.

— Ca să vezi, a murmurat bărbatul în sacou, dacă mi-ar fi povestit cineva, n-aș fi crezut.

— Uite, drace, a spus băiatul în pulovăr oftând. Ei, e chiar ca în *Misterele din Sankt Petersburg*[13].

— Aaa! a început să urle Stella, legănându-se pe scaun. Aaa!

— Dați-i niște apă, a spus maiorul.

Când dinții manechinului n-au mai clănțănit pe pahar, am zis:

— Volodia, să spună ea unde e Egor!

Maiorul a luat paharul de la arestat și l-a pus cu putere pe masă, apoi m-a repezit:

— Banii nu-i trebuie lui Egor, trebuie înapoiați posesorului!

— Dar Nastia e moartă!

— Nu sunt dolarii ei, Zviaghințeva i-a furat.

— De la cine?

— O să explic mai târziu.

S-a lăsat o tăcere întreruptă numai de scâncetele manechinului.

— Ei, ca să vezi, am spus tulburată. Am făcut totul degeaba, nu l-am găsit nici pe Egor...

— Cum așa? a pufnit Volodia. Uite-l.

— Unde?!

— Aici!

I-am urmărit degetul care mi-o arăta pe Stella și am bâiguit:

— Glumești.

— Deloc, am auzit răspunsul, Stella și Egor sunt aceeași persoană.

— Dar cum, de ce? am început să spun incoerent. Nu mai înțeleg nimic.

— Chemați gardianul! a poruncit maiorul.

A așteptat ca Egorova, plânsă, să fie scoasă, apoi mi-a spus:

— Proastă mai ești, Lampa, nu faci doi bani. Era să mori.

Abia seara am primit răspunsuri la întrebări, când maiorul, după ce a înfulecat cu atenție carnea de porc și cartofii prăjiți făcuți de mine, mi-a spus:

— Înțeleg că cina asta e o încercare de a cumpăra o persoană oficială, care se află în timpul serviciului...

— Ei, acum ești acasă, am ciripit eu, povestește-mi. Uite, nu ne împiedică nimeni...

— Apropo, unde sunt ceilalți?

— Katiușka e de gardă, iar ceilalți s-au dus la Teatrul Bolșoi.

Liusia pur și simplu visa să vadă un balet...

— Și Iulia? s-a minunat Volodia. Cu cârjele?

— A spus: „Piciorul în ghips nu e un motiv să nu iau parte la distracții!“

— E o familie de oameni anormali, a pufnit maiorul.

— Nebunia e contagioasă, i-am spus.

— Nu, a zis prietenul meu, dând din cap.

— Știi tu sigur? l-am întrebat provocator. De unde știi?

— Când am încercat să înțeleg dosarul Egorovei, am fost nevoit să consult un psihiatru, mi-a răspuns serios Kostin. Ei, să-ți povestesc?

M-am așezat în fața lui și mi-am ciulit urechile.

---

[13] Serial ruso-american, difuzat în 1998.

31

Egor a crescut la casa de copii și de la o vârstă fragedă și-a însușit un adevăr simplu: fetițele sunt iubite, băieții nu sunt. El n-a avut noroc ca Nastia, în zece ani a schimbat trei case de copii cu profesori răi, nervoși. Băieții o încasau serios, erau certați, adesea bătuți, nu li se mai dădea mâncare... Însă, fetițele, care la prima manifestare de furie a profesorului începeau să plângă în hohote, erau imediat lăsate în pace. Și învățau mai bine... Egorușka a început să imite comportamentul colegelor de grupă. De fapt, nu trebuia să facă prea multe eforturi... Băiatul se născuse liniștit, nu-i plăceau fotbalul și certurile, mergea cu mare plăcere la orele de gospodărie, iar în ultima casă de copii a primit porecla Mania. Nu se știe ce întorsătură ar fi luat viața băiatului, dar odată a fost chemat în biroul directorului și adus în fața unei femei îmbrăcate simplu. A fost năucit – tanti aceea era bunica lui adevărată.

În familia Zinaidei, Egorka n-a trăit chiar așa de rău. Bunica își iubea nepotul. Nici nora ei nu era om rău, uneori chiar îi cumpăra ghete, iar cu Lionia s-a împrietenit imediat, doar Pavel mârâia nemulțumit. Dar Egorka încerca să nu-i acorde atenție unchiului. Doar trăise la casa de copii, unde întâlnise o mulțime de educatori ca Pavel, iar acolo era unul singur, putea să îndure. A fost mai rău după ce a murit bunica Zina.

Înainte să moară, bătrâna l-a chemat pe nepot, i-a dat o

hârtiuță și i-a spus:

— Egorușka, aici e adresa părinților tăi. Te rog să mă ierți pe mine, o proastă fără carte. N-am înțeles ce crimă au făcut, dar au fost băgați la închisoare și tu ai fost dat la casa de copii.

Năucit, Egor clipea, încercând să asimileze informația uluitoare.

— Te duci la ei numai în cazul în care nu mai ai ce face, l-a sfătuit bunica, ei n-au nevoie de tine. Au renunțat deja o dată la tine, n-o să fie mai amabili nici a doua oară, dar păstrează adresa.

Situația fără ieșire a venit exact după un an, când Pavel, mânios, l-a dat pe Egor pe ușă afară. N-avea ce să mai facă, era nevoit să se ducă la părinți.

O femeie slăbuță, cumva transparentă, cu păr de culoare deschisă, care semăna cu o fată îmbătrânită, și-a mijit ochii miopi și l-a întrebat:

— Cine? Egor? Din partea Zinaidei?

O clipă, adolescentului i s-a părut că o să-i trântească ușa în nas, dar Maia a oftat și i-a spus:

— Intră, dacă tot ai venit.

În bucătăria mică a fost servit cu un ceai foarte slab și niște caramele tari ca piatra. În timp ce Egor încerca să mănânce una, Maia a început să-i povestească sec despre peripețiile lor. După o oră, capul adolescentului se învârtea. În afară de părinții care apăruseră din neant, mai avea și o soră. La drept vorbind, Egorka n-a prea crezut-o pe Maia. Ca să spunem așa, arăta ciudat: fața slabă, alungită, tresărea mereu, ochiul stâng îi clipea repede, la gât îi pulsa o venă, iar în gură nu mai avea niciun dinte. Tatăl arăta și mai rău. Valentin stătea lângă masă, uitându-se în gol. Fața îi părea o mască – albă, fără urmă de emoție. Maia vorbea, dar soțul nu-și schimba poziția. „Aude sau nu?“ se gândea Egor. Deodată, tatăl a întins mâna dreaptă și a

poruncit:

— Dă-mi!

Mama s-a dus repede la pervaz, a luat un caiet gros, un pix și i le-a întins. S-a apucat imediat să scrie.

— Dar unde e Nastia? a întrebat Egor.

— Pst! a spus mama. Tata lucrează. Taci.

S-a lăsat o liniște întreruptă numai de oftatul lui Vladimir. În cele din urmă, a închis caietul și s-a ridicat. Așteptând să plece din bucătărie, Maia i-a explicat:

— Valentin e un poet genial, cel mai bun poet contemporan, iar sarcina noastră e să nu-l deranjăm.

Egor a ascultat cu respect cuvintele de laudă, care i se părea că nu se mai termină. Apoi a mai întrebat o dată:

— Unde e sora mea?

— Nu vreau să vorbesc despre asta, i-a spus mama tresărind. Nu mai ținem deloc legătura.

A trăit o săptămână la părinți, dormind în bucătărie, pe un pat pliant. De fapt, ea nici nu-și băga în seamă fiul. Uneori uita de masa de prânz, iar Egor se rușina să deschidă frigiderul mic, pe jumătate gol. Numai când Valentin spunea „Mi-e foame“, se repezea mama la aragaz.

Egor nu putea să priceapă ce fac toată ziua. Valentin tot mâzgălea cu pixul în caiet, iar Maia scria ceva de zor. În micul apartament era dezordine, pe jos se rostogoleau ghemotoace de praf, dar nici tata, nici mama nu băgau în seamă murdăria. De fapt, nu-i impresionau robinetul de la baie care curgea, toaleta care mirosea groaznic sau lenjeria de pat nespălată, de culoarea asfaltului. Acordau puțină atenție modului de viață. De regulă, mâncau fulgi de ovăz cu apă, kefir și legume, pe care Maia, fără prea multă inspirație, le arunca în tigaie. Egor ofta când își amintea plăcintele și pârjoalele bunicii Zina. Cam în ziua de joi a înțeles băiatul că-i deranjează groaznic pe părinți.

— Ce tot faceți voi? i-a întrebat de dimineață.

Valentin, ca de obicei, tăcea. Maia și-a ridicat privirea din scrisoare și a explicat.

— Lucrăm în domeniul dreptului, am scris șase cărți despre sistemul nostru penitenciar, corespondăm cu organizații din multe țări ale lumii. Uite, citește.

Și i-a pus lui Egor în mână un dosar. A deschis coperta, a văzut diferite scrisori cu timbre străine și a murmurat:

— Nu știu engleză...

— Nu? s-a minunat mama. Dar la școală ce limbă se predă?

— Engleză...

— Și de ce n-ai învățat? s-a minunat Maia. Eu în școală am acumulat cele mai multe cunoștințe.

Egor a amuțit, dându-și seama că între el și părinții lui este o prăpastie. Duminică, Maia i-a spus:

— Ei, Egor, ne-ai vizitat, îți mulțumesc, dar e timpul să te duci acasă.

— Dar v-am spus, s-a minunat băiatul, Pavel m-a dat afară. Mă gândeam să stau la voi...

— Suntem oameni sărmani, l-a repezit mama, și invalizi. Avem o pensie de doi bani, apartamentul e minuscul. Iar tu ești deja adult, în curând o să termini școala. În mod normal, tu ar trebui să ne ajuți pe noi, nu invers. Mai bine împacă-te cu unchiul și întoarce-te la el. Iartă-ne, dar eu și Valiușa nu putem avea grijă de tine, lucrăm cu zilele.

Egor s-a îmbrăcat în tăcere și a plecat, hotărându-se să nu mai calce niciodată pragul casei părintești. Doar înainte trăise crezând că e orfan...

Nu s-a întors acasă la Pavel. Mai întâi și-a rugat cunoștințele și colegii de clasă să rămână la ei peste noapte, apoi s-a angajat ca model la Liceul de Artă. Și acolo a avut loc o întâlnire care a schimbat soarta adolescentului în mod radical.

Odată, când, tare obosit, se îmbrăca la sfârșitul programului, Piotr Vladimirovici Radzilo, profesor și pictor, o somitate mondială, cunoscut atât în Rusia, cât și în străinătate, a aruncat în spatele paravanului o privire.

— Ai obosit? l-a întrebat grijuliu.

În aparență, munca de model e ușoară. Dar statul în aceeași poziție e groaznic de chinuitor. Egor a dat din cap.

— Ce planuri ai pentru diseară? l-a întrebat profesorul.

Dar n-a așteptat răspunsul și i-a spus:

— Luăm cina împreună?

S-au dus acasă la Radzilo, au mâncat ceva și au băut, apoi Piotr Vladimirovici a pus o muzică frumoasă, a stins lumina...

Dimineața, Egor s-a trezit cutremurat. Băiatul avusese înainte scurte legături cu colegele de clasă, dar de fiecare dată, după ce-și încheia pantalonii, nu simțea altceva în afară de dispreț. În linii mari, femeile nu-l atrăgeau și nu se îndrăgostise niciodată. Dar în clipa aceea încerca toată gama de sentimente.

Egor a rămas la Radzillo. N-a renunțat la munca de model, avea grijă de gospodărie, spăla, călca, făcea curat, plăcinte... Nu fusese atât de fericit niciodată. Piotr Vladimirovici îi spunea „steluță“ și Egor era în stare să-i sărute iubitului picioarele. Cu cât se prelungea idila, cu atât mai mult înțelegea că e o femeie închisă, dintr-o neînțelegere, într-un trup de bărbat, o greșeală a naturii...

Se pare că Piotr Vladimirovici împărtășea gândurile iubitului său, pentru că odată l-a dus la o clinică și l-a arătat unui specialist. Și așa a început drumul lung și chinuitor al transformării lui Egor în Stella. Mai întâi a trecut printr-o serie de interviuri și teste, dar în cele din urmă a primit buletin pe numele Stella Petrovna Egorova. Prenumele i l-a născocit Radzilo, explicându-i băiatului că în latină Stella înseamnă „stea“. Numele i l-au pus în amintirea lui Egor, patronimicul l-a

ales tânărul în cinstea lui Radzilo.

După ce și-a făcut actele, s-a internat în clinică. Operația a avut loc în câteva etape. Chiar în ziua în care Egor începuse să se transforme în femeie, Piotr Vladimirovici a făcut apoplexie. A murit imediat, la ușa sălii de operație în care Egor se afla întins pe masă.

Tânărul a suportat cu greu moartea prietenului său. Din senin, a apărut fratele lui Radzilo și i-a aruncat lucrurile lui Egor în stradă. A fost nevoit să închirieze un apartament și să se angajeze ca model la o agenție. E bine că protectorul lui apucase să-i plătească toate operațiile pentru schimbarea sexului, altfel Stella ar fi rămas „neterminată“. Dar așa, după o vreme, a ieșit la lumină o fată extrem de frumoasă.

De la Egor i-au rămas ca moștenire tenul nu prea neted, numărul mare de la picior, statura înaltă și cicatricele de pe trup.

Stella era nevoită să ia zilnic niște tablete speciale. Dar în mediul manechinelor, 1,85 este o înălțime normală, iar mărimea 42 la picior nu uimește pe nimeni. Multe „cuiere“ poartă numărul ăsta și au fața acoperită cu un strat gros de machiaj. Stella se simțea aproape fericită.

Mai întâi a locuit pe Novokislovsk. A apărut în fața proprietarei ca bărbat, fiind între operații. A spus că e fratele Stellei și i-a arătat buletinul fetei. Apropo, documentul îl primise în schimbul buletinului vechi, dar în cărticica roșie era viza cu adresa bunicii Zina. Dar în casa în care locuia Pavel, Stella n-a intrat niciodată.

— De-asta a spus Ivan Sergheevici Rodionov că nu există în Moscova niciun Egor Valentinovici Platov, am murmurat eu.

— Cine e ăsta? s-a minunat Volodia.

— Ei, nimeni, am spus dând din mână. Și unde are viză Stella?

Maiorul a ridicat din umeri.

— A apărut o situație. Pavel s-a adresat miliției și a spus că ruda care locuise la el a plecat în America. Egor a fost scos din spațiu, dar în buletinul Stellei, evident, a rămas vechea viză.

— Pur și simplu l-au exclus?

— Ei, s-a enervat maiorul, și în miliție există tot felul de poame.

Se înțelege, probabil că Pavel mituise pe cineva ca să scape de băiatul nedorit.

— Un singur lucru nu înțeleg, i-am spus oftând. De ce nu mi-a spus Stella adevărul?

— Păi aici începe altă poveste, mi-a răspuns Volodia, una groaznică și disperată. Dacă scormonim în istoria familiei Platov, e clar: și Serafima Konstantinovna, și Valentin s-au născut oameni ciudați. Bunica se temea de oameni necunoscuți și se strecura afară din casă numai în caz de maximă urgență, preferând să cumpere alimente o dată pe lună. Desigur, se poate crede că a afectat-o arestarea fiului, dar Serafima a fost așa mereu. Când Valentin a început să fie anchetat, fobia i s-a accentuat și i s-a transformat într-o schizofrenie adevărată. Dar Serafima trăia liniștită cu fetița, care nu înțelegea că bunica e bolnavă. Mai mult, Serafima a crescut copila cu spaima de oameni necunoscuți și cu dorința de a fi bogată. Bunica îi repeta mereu: „Ei, dacă am avea bani, altă viață am duce...“

Și a murit bătrâna fără să-i dezvăluie Nastiei secretul despre Valentin și Maia. După moartea ei, Nastenka, în timp ce făcea ordine în lucruri, a găsit o agendă telefonică absolut nouă, cu toate paginile aproape goale. Serafima n-avea prieteni, așa că în agendă erau trecute doar două numere de telefon: al fratelui, Lev Konstantinovici, și al lui Valentin.

Mai întâi, Nastia l-a sunat pe unchi. Lev Nikolaevici a invitat-o acasă pe nepoată și, crezând că știe de soarta

părinților, a întrebat-o fără niciun ocoliș:

— Și cum a suportat tata moartea Simei?

S-a lăsat o liniște adâncă. Lev Konstantinovici și-a dat seama mult prea târziu că Nastia nu știe nimic și a fost nevoit să-i explice situația.

La drept vorbind, multă vreme l-a chinuit apoi conștiința. Se gândea că dacă Serafima nu dorise să-i dezvăluie fetiței adevărul, poate că n-ar fi trebuit nici el s-o facă. Pentru a se absolvi de vină, s-a folosit de poziția lui de la Ministerul Educației și a aranjat ca Nastia să învețe la prestigioasa Facultate de Jurnalism de la MGU, ba chiar i-a ajutat o prietenă, pe Lesia Gaina, când a avut probleme la decanat.

Dintr-o coincidență ciudată, Nastia și-a sunat mama chiar în ziua în care plecase Egor. A fost primită în casa părintească extrem de ostil, ba chiar i s-a explicat că nu e dorită. Supărată, Maia i-a spus:

— Dar bine v-ați mai înțeles... Tu și frate-tu!

Nastia era gata să leșine. Avea și un frate!

I-a cerut mamei adresa lui Egor, dar n-a știut să i-o spună. Fata a plecat fără nimic, dar de atunci, o dată pe an, le aducea părinților mici daruri și-i întreba de fiecare dată:

— Egor n-a apărut?

Timpul a trecut. Nastenka s-a căsătorit, din nefericire, cu Zviaghințev, apoi, din fericire, cu Skotinin. Nici Oleg, nici Natașa nu aflaseră de la ea nimic despre părinți. Cam atunci s-a declanșat tulburarea psihică, dar nu era încă vizibilă și se manifesta numai printr-o neliniște crescută și prin dorința de a-și ascunde trecutul. Apropo, nu-l prea iubea pe Oleg, se căsătorise din interes, chinuită fiind de lipsa banilor. Dar, încăpățânată, se ducea la părinți în continuare.

În timpul unei vizite, Maia, obosită de prezența fetei, i-a spus:

— Egor nu mai vine aici, așa că, în loc să ne enervezi pe noi, mai bine te-ai duce la fratele meu, Pavel. El știe sigur unde e fratele tău.

Nastia s-a dus la adresa indicată și a făcut cunoștință cu Lionia. El i-a spus că trebuie să se întâlnească cu o fată, Stella, care îi aduce pachete de la Egor.

Transformat în Stella, Egor a încercat să păstreze secretul. Nu voia ca toți cunoscuții să-l arate cu degetul și să chicotească pe ascuns. De aceea a rupt relațiile cu toți prietenii și a lansat zvonul că Egor Platov a plecat la muncă în străinătate. Uite, numai cu Lionka n-a putut să rupă relația. Lionka era singurul om, în afară de răposatul Radzilo, pe care-l iubea Egor. Platov nu putea să uite că băiatul îi dăduse banii strânși cu mare greutate pentru o combină muzicală, că îl salvase astfel într-un moment în care avusese mare nevoie de ajutor...

Stella a venit la Lionia și a încercat să-i spună adevărul. Dar l-a luat pe ocolite, vorbindu-i despre relația cu Radzilo. Lionecika s-a schimbat la față și a bâiguit:

— Sărmanul Egorka, chiar e homo. Ce păcat!

Și Stella și-a dat seama că băiatul nu trebuie să știe adevărul. Dar tot se întâlnea cu Lionia de câteva ori pe an și-i dădea cadouri: blugi, cămăși, CD player... Lionecika era tare mulțumit, căci Egor, deși plecat în străinătate, nu-l uitase, dăruindu-i mici atenții prietenului său... Și a luat-o pe Nastia la următoarea întâlnire cu Stella.

Nu ne putem imagina o porcărie mai mare. Stella, care se temea enorm să nu afle cineva adevărul despre trecutul ei, pur și simplu a înlemnit la vederea surorii. Nu simțea nicio emoție – și cum să simtă? Nastia o tot întreabă pe „prietena“ fratelui:

— Unde e Egor?

— În America, i-a răspuns repede Stella.

— Dă-mi adresa, i-a cerut Nastia.

— Lucrează în showbiz, se mută mereu dintr-un loc în altul. Dacă vrei să-i transmiți ceva, spune-mi mie, a zis Stella. A locuit în apartamentul pe care l-am închiriat eu.

— Dă-mi telefonul și adresa, i-a cerut Nastia.

Stella a trebuit să-i dea adresa de pe Novokislovsk.

— O să-i scriu o scrisoare și o să-i dau un telefon, a spus Nastia. Dar de ce a plecat în America?

În momentul acela, Stella s-a hotărât să verifice dacă poate să-i spună surorii adevărul, așa că i-a zis:

— Păi din cauza banilor... L-a ros sărăcia, așa că a intrat într-un show al travestiților.

— Ce? a întrebat Nastia nedumerită.

— Ei, un spectacol în care apar bărbați îmbrăcați în haine de femeie, i-a explicat Stella, urmărind cu atenție reacția interlocutoarei.

Dacă Nastia i-ar fi spus simplu „A, am înțeles“ sau „Ce să zic!“, n-ar mai fi avut loc lanțul de crime. Dar fata s-a îngrozit:

— Ce coșmar! Ce crezi că acolo a devenit *gay*?

Și Stella și-a dat seama că Nastiei nu-i poate spune niciodată adevărul, că nu va înțelege sau că, mai rău, îl va condamna și va spune tuturor...

Câteva zile, Stella a fost măcinată de gânduri, apoi s-a mutat din apartamentul de pe Novokislovsk în alt loc, cu speranța că Nastia n-o va găsi. Dar Nastia oricum nu era preocupată de Stella, i se acutizase schizofrenia, i se declanșase mania persecuției, nu mai mânca acasă, consuma numai legume crude...

Nu degeaba mulți psihiatri consideră că nebunia este moștenită. La Platovi se crease un lanț întreg: Serafima, care nu era normală, extrem de ciudatul Valentin, Nastia cea bolnavă și... Egor/Stella. Și ultima avea problema ei. I se părea tot timpul că secretul dispariției lui Egor poate ieși la lumină. Stella trăia

într-o încordare permanentă: „Uite, fetele chicotesc în curte când se uită la mine, probabil că știu adevărul. Uite, a zâmbit un băiat, poate că și el a aflat...“ Dar dacă pe Nastia încercau să o trateze, Stella se lupta singură cu boala.

Într-unul dintre scurtele momente de luciditate, Nastia s-a dus la Maia ca să-i povestească despre soarta de coșmar a lui Egor.

Să danseze, să se comporte ca o femeie în fața unui public care urlă... Ce putea să fie mai rău! Să afle și Maia ce face fiul ei, poate că o să-i pară totuși rău.

Dar Maia a primit vestea liniștită. Spre deosebire de Nastia, ea era complet normală, de aceea a reacționat cum trebuie.

— Și ce-i cu asta? În toate timpurile bărbații s-au îmbrăcat pe scenă în haine de femeie. În Japonia, de exemplu, sau în China... Nu e nimic de coșmar aici.

Dar Nastia avea o cu totul altă opinie.

— Uite unde l-a împins nevoia pe Egor! i-a spus mamei. Și numai din cauza ta, n-ai vrut să ne ajuți!

Maia a ridicat din umeri.

— Nici noi n-avem bani!

Dar Nastia a văzut într-un sertar deschis al biroului teancuri de dolari legate cu elastic și a strigat furioasă:

— Dar ăștia ce sunt? Păi tu ai milioane, iar mie și lui Egor nu te-ai îndurat să ne dai măcar o rublă!

Maia i-a explicat liniștită.

— Acolo sunt șaizeci de mii, nu milioane.

— De unde? s-a minunat Nastia.

— Am primit un premiu pe care Uniunea Luptătorilor pentru Drepturile Popoarelor de la Washington l-a creat pentru persoanele care și-au adus contribuția la mișcarea drepturilor omului, i-a explicat mama liniștită. Ne pregătim să trimitem suma asta societății Memorial, o să fie cheltuită pentru oamenii

care au suferit în timpul regimului comunist...

În clipa aceea, s-a auzit din bucătărie strigătul lui Valentin:

— Mi-e foame.

Maia a năvălit în bucătărie. Rămasă singură, Nastia s-a uitat la pachetele cu bani. Erau exact șase. Fără să stea prea mult pe gânduri, a luat trei și a fugit. Trebuia ca banii să ajungă la Egor.

Nastia a sunat la apartamentul din Novokislovski. I-a răspuns Reghina, care i-a spus că Stella s-a mutat, dar poate să-i transmită un mesaj.

— Spuneți-i c-a sunat-o sora ei, a bâiguit Nastia.

Vorbise pur și simplu fără să gândească. Intenționase să spună „sora lui Egor“, dar, din cauza emoțiilor, i-a zis „sora ei“. Greșeala asta, în cele din urmă, a costat-o viața pe Nastia.

Fără să prevadă nimic, Reghina i-a spus Stellei:

— A sunat sora ta, Nastia, mi-a lăsat numărul de telefon.

Iar apoi i-a spus mirată:

— Nu mi-ai spus niciodată că ai o soră.

— E o greșeală, a șoptit Stella cu buzele amorțite.

Era îngrozită: deci Nastia știa deja, ba mai mult, poate îi spusese și Reghinei, care tot zâmbea.

Câteva zile, Stella s-a tot chinuit, apoi a luat o decizie: trebuie s-o omoare pe Nastia, altfel secretul ei va ieși la lumină. Un om normal nu ia o asemenea decizie, dar Stella e bolnavă psihic. Așa că începe să-și pună planul în aplicare. Mai întâi a cumpănit cum e mai bine s-o facă: s-o otrăvească, s-o împuște, s-o împingă sub o mașină... Și în momentul acela i-a venit în minte o veche discuție cu Radzilo.

— Dacă vrei să scapi de mine, i-a spus Piotr Vladimirovici glumind, să-mi faci o injecție cu tromboflexin.

— Cu ce? l-a întrebat Egor uimit.

— Ah, dragul meu, i-a spus pictorul zâmbind. În curând, eu, un moș, o să-ți fiu nesuferit și o să vrei să mă omori! Dar

trebuie să o faci frumos. Cuțitul, toporul, pfui... Porcării! Dar tromboflexinul crește coagularea sângelui. Un tromb o să blocheze o arteră și gata! Sfârșit!

La momentul respectiv, Egor a fost uimit de fantezia ciudată a lui Piotr Vladimorovici, dar în clipa aceea denumirea soluției i-a sărit în ajutor din adâncul memoriei.

Stella a cumpărat medicamentul fără nicio problemă din farmacia cea mai apropiată. A studiat cu atenție prospectul și a sunat-o pe Nastia acasă. Dar i-a răspuns menajera, care i-a spus:

— Și-a rupt piciorul, e la Sklifosovski.

Stella s-a dus la Institut seara. Toată lumea din salon dormea, numai Irocika era trează. Ea i-a spus:

— A fost luată de aici.

Apoi i-a zâmbit.

Dar în mintea bolnavă a Stellei, zâmbetul drăguț al fetei i s-a înfipt ca un cui ruginit.

— De ce te uiți așa la mine? a întrebat-o pe Ira.

— Așa, i-a răspuns fata amabilă. Sunteți rudă cu Nastenka?

Stella, îngrozită, a fugit pe coridor, a alergat spre scară, a așteptat până au adormit toți, a intrat din nou în salon și i-a injectat fetei o doză mortală. A ieșit din spital prin camera de gardă, unde niciodată nu se încuie ușile.

În zilele următoare, Stella, înnebunind definitiv, a dus-o foarte rău. A găsit-o pe Nastia și a omorât-o, apoi a început să se gândească că fata le spusese adevărul prietenelor din salon... S-a întors la Sklifosovski, dar paturile din salonul 717 erau goale, numai într-un colț dormea nou-venita Novohatkina. Fără să înțeleagă ceva, Stella a omorât-o și pe ea, apoi, aflând de la surorile medicale adresa Oliei și a Iulecikăi, s-a hotărât să le omoare și pe ele. „La treabă“ a pornit deghizată într-un băiat cu păr roșu, sperând să-i încurce astfel pe toți. Bolnavii psihic, pentru a-și atinge scopul, sunt extrem de inventivi și de isteți.

Dar înainte să se apuce să le omoare pe cele care fuseseră internate cu Nastia, s-a certat cu Reghina.

— Deci uite cine a fost băiatul cu păr roșu pe care l-a văzut vecinul Lioșa! am început să strig. Dar de unde avea cheia și de ce a dat foc?

Volodia a oftat.

— Cheia de la Novokislovski i-a rămas pur și simplu, iar focul s-a aprins din întâmplare. Când a fugit, Stella a răsturnat o lumânare parfumată, o căsuță din ceramică cu o lumânărică înăuntru. A căzut pe pat și...

Am exclamat:

— Doamne, ce bine că nu i-a deschis ușa Iulia!

— Sigur, a spus Volodia dând din cap. De fapt, și Olia a avut noroc, au trimis-o părinții la sanatoriu, așa că Stella n-a mai ajuns la ea. Apropo, pe Iulia n-avea de gând s-o lase în viață, pur și simplu n-a mai avut timp să găsească o soluție de a intra în apartament...

— Și atunci eu...

— Exact! Pentru că Stella rămăsese fără soluția letală, i-a venit imediat o idee: s-o ducă pe cucoana asta nesuferită la casa de vacanță, s-o încuie acolo și să-i dea foc. Știa foarte bine că sub pridvor se află cheia. Iar victima a căzut în capcană.

— Și cum de nu mi-am dat seama! am spus, dându-mă de ceasul morții! Doar am văzut în mașină pantofi cu toc înalt, mi-au atras atenția mâinile îngrijite... Și de ce nu s-a hotărât să mă omoare mai devreme? Doar o văzusem în curte, când ieșisem cu câinii!

— Nu, a spus Volodia dând din cap. Atunci nu te-a recunoscut, chiar s-a gândit că ești un copil!

Am amuțit. Într-adevăr, stăteam lângă gard, îmbrăcată în blugi, scurtă și o căciuliță cu moț.

— Dar m-am dus la ea!

— Și te-ai prezentat ca angajată a FSB, a pufnit Volodia. S-a speriat și s-a hotărât să te caute, dar numai după ce se ocupa de Iulia și Olia; s-a hotărât să le omoare mai întâi pe ele. La drept vorbind, Stella nu-și imagina cum o s-o găsească pe angajată, dar ai intrat singură în capcană, ai mai și spus că ea și Egor sunt „un întreg“!

— Și acum ce-o să facă cu Stella?

— Nu știu, a spus Volodia.

— Dar nu e normală, doar ai spus și tu. Toată familia e bolnavă!

Maiorul și-a umplut liniștit pipa.

— Știi, Lampa, înțeleg că omul e bolnav, dar, pe de altă parte, a luat vieți... Și apoi, ia spune-mi, Cikatilo[14] era sănătos? Dar maniacul din Rostov care a omorât 38 de femei? Și, de fapt, e normal ca un om să-și rezolve problemele prin crimă? Iartă-mă, dar nu sunt alb și nici pufos. În opinia mea, bolnav psihic e cel care mănâncă cuie, se taie cu lama sau sare de la etajul nouă. Dar uite, când ia o viață ca s-o ducă mai bine... De fapt, nu e treaba mea. Normal, o să se facă o investigație.

---

[14] Andrei Cikatilo, criminal în serie celebru în Rusia, executat în anul 1994.

Epilog

Stella/Egor a fost declarat iresponsabil și trimis într-un spital, pentru tratament. La drept vorbind, în prima clipă mi-a părut rău pentru el. Era puțin probabil ca fata să iasă din spital. Dar era suficient să-mi aduc aminte de moartea veselei Irocika, de sfârșitul groaznic al Reghinei, de uciderea Nastiei și a bătrânei Novohatkina, care muriseră fără niciun motiv, numai pentru că soarta le adusese în același salon, că sentimentul de milă îmi dispărea.

Miercuri de dimineață, după ce mi-am luat pernuța, m-am dus la Maia și la Valentin. Femeia nu s-a mirat când a văzut un musafir în prag.

— Da? m-a întrebat cu voce neutră. Pe cine căutați?

— Am venit să vă înapoiez banii, cei 30.000 de dolari.

— Intrați, mi-a spus scurt Maia.

Am intrat în bucătăria murdară și am pus perna pe masă.

— Dați-mi o foarfecă.

Fără să se minuneze, Maia mi-a întins instrumentul de croitorie. Într-o liniște deplină, am început să sfâșii pernuța.

— Deci Nastia s-a decis totuși să dea înapoi ce-a furat, mi-a spus Maia. La drept vorbind, nu m-am gândit.

— De fapt, v-ați gândit prea puțin! am răcnit trăgând de ață. Mai puțin la copiii dumneavoastră, orfani nefericiți! Bine măcar nu v-ați dus la miliție s-o turnați pe Nastia!

Maia s-a înroșit.

— Eu și Valia nu ne adresăm niciodată organelor corupte. Și banii ăștia nici nu erau pentru noi, ci pentru societatea Memorial.

În cele din urmă, am ajuns în interiorul pernuței. Nimic! Cei 30.000 de dolari dispăruseră fără urmă. Mă uitam tâmp. Pisica îmi zâmbea veninos, panglica ei portocalie sclipea. Incredibil! Unde erau banii?

— Am și eu o pernă așa, mi-a spus Maia deodată, cu o voce complet normală, numai că e albastră, am cumpărat-o de la metrou.

Ca să vezi, robotul care lupta pentru drepturile omului avea emoții! Deodată, am înțeles sensul spuselor ei.

— Maia! am urlat atât de tare încât a tresărit. Nu plecați nicăieri, vă aduc acum banii!

Am năvălit gâfâind în apartamentul Ninușei din cartierul extrem de îndepărtat Kurakino și mi-am dat jos scurta.

— Lampa, s-a minunat Ninocika, ai venit să-ți vizitezi fosta vecină? De ce n-ai sunat, aș fi făcut o plăcintă...

Am întrerupt-o strigând:

— Ninocika, ai o pernă de velur, cu pisică? Mai ții minte că ai luat de la noi una la fel când ți-au venit musafiri neanunțați?

— Desigur, s-a minunat Nina, am cumpărat-o de la metrou, dar ți-am dat-o înapoi pe a ta. Ei, adu-ți aminte, Lampa, ai dat buzna noaptea și ai cerut-o...

— Adu încoa' perna ta!

— De ce?

— Adu-o, o să vezi apoi!

Nina, fără să înțeleagă nimic, s-a dus în sufragerie. Eu, uitând să-mi scot cizmele, am urmat-o. Perna se afla pe canapea. Am apucat-o și am început să o descos. Ninocika, speriată, a țipat ușor, dar puțin îmi păsa de ea. Mâinile

desfăceau febril ața. În cele din urmă, au apărut buretele și teancurile de bani. Am scuturat dolarii pe covor.

— Ce-i asta? mi-a șoptit Nina. Ce-i?

— Dolari, i-am spus obosită, treizeci de mii. I-am ascuns în pernă, iar Katia ți-a dat-o ție. Ei, și le-ai încurcat.

— Și au fost tot timpul aici, a repetat Nina cu ochi scăpărători. Am dormit cu capul pe averea asta! De unde ai atâția bani, Lampa?

— Nu sunt ai mei, am murmurat, aparțin unei femei.

— Pentru ce-ți dau atâția bani? a șoptit Nina, gata să leșine.

Dar n-o mai ascultam. Sărmana Nastia îi pusese în casetă, se hotărâse să facă dreptate, să-i dea fratelui o avere pentru ca nefericitul să nu se mai chinuie, travestindu-se în femeie... Și nu păstrase niciun bănuț pentru ea, lăsase tot pentru Egor... Uite, sărmana, nefericita bolnavă, care-și spusese că Nikolai Ragozin o să-i caute fratele...

— Pentru ce? Pentru ce îți dau atâția bani? murmura aiurită Nina. Chiar și pentru jumătate aș accepta să fac orice.

Mi-am întrerupt firul gândurilor și m-am uitat la Nina, care avea fața schimonosită. Orice? Pentru bani?

Dumnezeu e un mare poznaș, niciodată nu-i dă omului ce visează. Nina voia să fie bogată, dar cei 30.000 de dolari aveau să se întoarcă la Maia, care n-are nevoie de ei.

— Ce-a făcut femeia aia pentru a primi mulțimea asta de parai? repeta Nina.

Am oftat. Era imposibil să-i explic, iar Nina nu putea înțelege... Să te îndrăgostești de un bărbat, să te duci la închisoare din cauza lui, să treci prin toate focurile iadului, să renunți la copii...

— Doamne, spunea Nina neliniștită, uite, dacă i-aș fi avut...

— Păi de ce-ți trebuie? am întrebat-o disperată.

— Cum așa? s-a minunat Ninulia. Să-mi cumpăr canapea, să

zugrăvesc, să-l îmbrac pe băiat. Păi cu bani poți face orice...

Îmi puneam încet scurta. Nici măcar toate miliardele din lume nu le puteau întoarce pe Nastia și pe Irocika, nu puteau cumpăra viața Reghinei și sănătatea Stellei, niciun remediu n-o putea ajuta pe Maia să fie mai umană...

— Nu, Nina, i-am spus ieșind pe scară. Așa ți se pare ție. De fapt, banii nu pot face nimic.

Seara, după ce am terminat toate treburile, am pornit încet spre casă. Nu mai trebuia să mă grăbesc, toate misterele fuseseră elucidate, toate punctele fuseseră puse. Lângă metrou, o vânzătoare înghețată vindea ouă. M-am așezat tăcută lângă tarabă și m-am uitat la niște ambalaje de plastic. În ultima vreme, nu știu de ce, nu prea aveam noroc cu produsul ăsta, pur și simplu aveam ghinion. Enervată din cauza gândurilor întunecate, am cumpărat imediat treizeci de bucăți.

— A venit Lampa! a urlat Kiriușka, deschizând ușa. Dar ce ai acolo?

— Ouă, i-am spus. Uite ce-i, Kirka, i-am poruncit. Scoate-mi tu cizmele. Pentru nimic în lume nu las din mână cartonul ăsta!

— De ce? m-a întrebat Kirka, scoțându-mi cizmele.

— Pentru că m-am săturat să văd ouă transformate în coji. Azi, în cele din urmă, o să avem la cină o omletă grandioasă cu cașcaval, ceapă și crutoane din pâine neagră.

— Păi dacă le faci pe toate praf acum, nu e nicio problemă, a spus băiatul chicotind.

Nu-i înțelegeam reacția. Am intrat în bucătărie unde beau liniștiți ceai Katia, Seriojka și Iulia. Am rămas cu gura căscată.

Pe pervaz, pe masă, pe frigider, oriunde puteam vedea cu ochii, erau punguțe și cutiuțe cu ouă.

— Ce-i asta? am bâiguit. Parcă mai e până la Paște.

Katia a oftat.

— Am cumpărat cincizeci, m-am gândit că o să sparg

jumătate pe drum, dar le-am adus pe toate întregi și nevătămate.

— Și eu am luat patruzeci, a recunoscut Seriojka.

În momentul acela s-a auzit soneria, iar Kiriușka, strigând, s-a dus să deschidă ușa.

— M-a pus dracu' să cumpăr ouăle astea tâmpite! a exclamat Iulia supărată. În ultimul timp le-am făcut praf!

M-am hotărât să tac.

— Bine, i-a spus Katia zâmbind, o să le mâncăm.

— Și le spargem pe alea pe care nu le mâncăm, a spus Seriojka bucuros.

Dar atunci a intrat în fugă Kiriușka, leșinat de râs.

— Ei, ce s-a întâmplat? a întrebat Iulia încruntându-se.

— Uitați-vă și voi, a bâiguit băiatul, înecându-se de râs.

În bucătărie, cu pas iute, a intrat Liusia, urmată de gemene și de Ivan. Fiecare avea în mână câte o cutie.

— Uite... a început Liusia, dar s-a oprit.

— Am cumpărat niște ouă de rezervă, a încheiat Ivan, care pricepea mai greu.

O secundă s-a lăsat liniștea, apoi a izbucnit un hohot de râs răsunător. Câinii au început să latre înnebuniți, pisicile să miaune.

— Câmpule, câmpule, cine te-a semănat cu ouăle astea? a zis Seriojka gemând.

M-am uitat la numărul uriaș de pungi, cutiuțe și punguțe. Sigur nu se gândise niciunul dintre ei să cumpere pâine pentru cină.